GLEN COOK

Compania Neagră

MILLENNIUM BOOKS

Redactor: Laura Ciobanu
Tehnoredactor: Ona Frantz

Ilustrația copertei: Raymond Swanland

MILLENNIUM BOOKS

Str. G.V. Popescu Nr. 7
440021 Satu Mare,
tel. 0371-388260

Glen Cook

COMPANIA NEAGRĂ

Traducere din limba engleză:
MIRCEA PRICĂJAN

MILLENNIUM BOOKS

Glen Cook
THE BLACK COMPANY

Copyright © 1984 by Glen Cook

Ediția originală: Tor Books, New York, mai 1984

Pentru prezenta ediție în limba română, toate drepturile
sînt rezervate editurii Millennium Books.
Reproducerea integrală sau fragmentară a acestui text
fără acordul scris al editorului constituie o încălcare
a Legii dreptului de autor şi se pedepseşte
în conformitate cu aceasta.

Această carte este pentru membrii
St. Louis Science Fiction Society.
Vă iubesc pe toți.

Cuprins

1. Emisarul 9
2. Corbul 60
3. Desfrînatul 125
4. Şoaptă 178
5. Durul 244
6. Doamna 292
7. Roza 381

1
EMISARUL

Minuni şi semne prevestitoare au fost destule, spune Un-Ochi. A fost vina noastră că le-am nesocotit sensul. Handicapul lui Un-Ochi nu-i afectează în nici un fel extraordinara capacitate de-a ghici corect trecutul.

Un fulger iscat din senin lovise Dealul Necropolitan. Nimerise placa de bronz care acoperea mormîntul forvalaka, anulînd jumătate din vraja ce-l fereca. Ploua cu pietre. Statuile sîngerau. Preoţii mai multor temple raportaseră apariţia unor victime rituale cărora le lipseau inima sau ficatul. Una fugise după ce pîntecele îi fusese deschis şi nu fusese recapturată. La Cazarma Furcii, unde erau încartiruite Trupele Orăşeneşti, imaginea lui Teux făcuse o piruetă. Nouă seri la rînd, zece vulturi negri dăduseră ocol Bastionului. Apoi unul dintre ei izgonise acvila care-şi ducea traiul în vîrful Turnului de Hîrtie.

Astrologii refuzaseră să citească în stele, temîndu-se pentru vieţile lor. Un ghicitor nebun bătea străzile proclamînd sfîrşitul iminent al lumii. La Bastion, nu numai că acvila plecase, dar iedera de pe meterezele exterioare se ofilise şi făcuse loc unei plante agăţătoare care părea neagră, mai puţin în cea mai puternică lumină a zilei.

Dar lucruri de-astea se întîmplă an de an. Retrospectiv, nebunii pot transforma orice într-un semn prevestitor.

Ar fi trebuit să fim mai bine pregătiți. Aveam, într-adevăr, patru vrăjitori cu pregătire modestă care să ne apere de pericolele zilei de mîine – deşi nici pe departe cu mijloace atît de sofisticate cum ar fi cititul în măruntaie de oaie.

Totuşi, cei mai buni proroci sînt cei care citesc în semnele trecutului. Aceştia acumulează rezultate fenomenale.

Beril se clatină neîncetat, cît pe ce să se prăvale peste buza prăpastiei, în haos. Regina Oraşelor Giuvaier era bătrînă, decrepită şi smintită, îmbibată de izul degenerării şi-al putreziciunii morale. Numai un nebun ar fi surprins de ceva ce se tîrăşte pe străzile ei, noaptea.

Deschisesem larg toate obloanele, dorindu-mi o adiere dinspre port, cu putoarea ei de peşte cu tot. Vîntul nu sufla nici cît să mişte o pînză de păianjen. Mi-am şters faţa şi m-am strîmbat către primul meu pacient.

— Iar ai lăţei, Creţule?

Rînji anemic. Era palid la faţă.

— Mă doare stomacul, Cobe*.

Scăfîrlia lui seamănă cu un ou lucios de struţ. De unde şi numele. M-am uitat peste orarul de pază şi peste ordinele de serviciu. Nimic ce să fi vrut să evite.

— E grav, Cobe. Serios.

— Hm.

Am adoptat alura mea profesională, sigur că ştiam despre ce era vorba. În ciuda căldurii, pielea îi era rece şi umedă.

* În text, *Croaker* – doctor (în argou), dar şi cobe. (n.ed.)

— Ai mîncat altundeva decît la popotă în ultima vreme, Creţule?

O muscă îi ateriză pe tigvă, ţanţoşă ca un cuceritor. N-o luă în seamă.

— Mda. De trei-patru ori.

— Hm.

Am preparat un amestec lăptos, scîrbos.

— Bea asta. Pînă la fund.

Toată faţa i se strîmbă după prima înghiţitură.

— Uite, Cobe, eu...

Mirosul chestiei ăleia îmi întorcea stomacul pe dos.

— Bea, prietene. Doi oameni au murit pînă s-ajung la rezultatul ăsta. Apoi Băgăciosul a băut-o şi a trăit.

Începea să se ducă vorba despre asta.

Bău.

— Vrei să spui c-am fost otrăvit? Albaştrii ăia afurisiţi mi-au dat ceva?

— Nu te agita. O să-ţi fie bine. Mda. Aşa se pare.

Fusese nevoie să-i deschid pe Walleye şi pe Bruce Sălbaticul ca să aflu adevărul. Era o otravă subtilă.

— Treci acolo pe pat, unde poate să ajungă briza pînă la tine – de-o fi să se işte cumva, nenorocita. Şi stai liniştit. Lasă licoarea să-şi facă efectul.

L-am făcut să se întindă.

— Spune-mi ce-ai mîncat afară.

Am luat un creion şi un grafic prins pe o tăbliţă. La fel procedasem şi cu Băgăciosul, dar şi cu Bruce Sălbaticul înainte să moară şi-i cerusem segentului de pluton al lui Walleye să afle pe unde umblase acesta. Eram sigur că otrava provenea de la una dintre cele cîteva bombe din apropiere, frecventate de membrii garnizoanei Bastionului.

Creţul îmi oferi informaţii care se potriveau întocmai.

— Bingo! I-am prins pe ticăloşi.

— Pe cine?

Era gata să plece să rezolve lucrurile el însuşi.

— Odihneşte-te. Mă duc la Căpitan.

L-am bătut pe umăr şi-am aruncat o privire în odaia alăturată. Crețul fusese singurul pacient la consultația de dimineață.

Am luat-o pe drumul cel mai lung, de-a lungul Zidului lui Trejan, a cărui priveliște dă spre portul Beril. La jumătatea drumului, m-am oprit şi am privit spre nord, dincolo de chei şi de far şi de Insula Fortăreței, către Marea Chinurilor. Vele multicolore împestriţau apa gri-maronie, murdară, în vreme ce dhow-uri de coastă străbăteau cu iuțeală încrengătura de rute ce lega Oraşele Giuvaier. Deasupra, aerul era nemişcat, greu şi ceţos. Orizontul nu se putea desluşi. Jos, la nivelul apei, aerul era însă în mişcare. Întotdeuna era o briză ce dădea tîrcoale Insulei, chit că se ferea de țărm ca de lepră. În apropiere, pescăruşii, zburînd în cercuri, erau la fel de leneşi şi de apatici cum promitea să-i facă ziua pe majoritatea oamenilor.

Încă o vară în serviciul Sindicului din Beril, asudați şi murdari, apărîndu-l, fără să primim vreo mulțumire, de rivalii politici şi de indisciplinatele trupe băştinaşe. Încă o vară în care să ne rupem spatele, numai pentru a primi drept răsplată ce primise Crețul. Plata era bună, dar satisfacțiile morale puține. Înaintaşii noştri ar muri de ruşine dacă ne-ar vedea atît de împuținați.

Beril este culmea mizeriei, însă este şi un oraş străvechi şi plin de mistere. Istoria sa e un puț fără de fund, plin cu apă tulbure. Mă amuz sondîndu-i profunzimile tenebroase, încercînd să separ faptele de ficțiune, legendă şi mit. Nu-i lucru uşor, întrucît vechii istorici ai oraşului

au scris mereu astfel încît să fie pe placul mai-marilor zilei.

Cea mai interesantă perioadă, pentru mine, este vechiul regat, cel mai neglijat în cronici. Pe vremea aceea, în timpul domniei lui Niam, forvalaka au venit, au fost înfrînți, după un deceniu de teroare, şi au fost închişi într-un mormînt sumbru de pe culmea Dealului Necropolitan. Ecouri ale acelei terori încă persistă în folclor şi-n ameninţările cu care mamele îşi potolesc plozii neascultători. Nimeni nu mai ţine minte ce erau, de fapt, forvalaka.

Mi-am reluat mersul, dorindu-mi cu disperare să ajung înaintea canicule. Santinelele, în gheretele lor umbroase, purtau prosoape înfăşurate în jurul gîturilor.

O briză mă luă prin surprindere. Mi-am întors privirea către port. O corabie dădea ocol Insulei, o uriaşă fiară ce se tîra cu greu, punînd în umbră dhow-urile şi felucile. Un craniu argintiu se desena în centrul velei sale negre, întinse la maximum. Ochii lui roşii străluceau. Focuri pîlpîiau în spatele dinţilor săi ciobiţi. O bandă argintie sclipitoare îl încercuia.

— Ce naiba-i aia? întrebă o santinelă.

— Nu ştiu, Albinosule.

Dimensiunile navei mă impresionau mai mult decît velatura ei ostentativă. Cei patru vrăjitori minori pe care îi aveam în cadrul Companiei puteau egala această performanţă artistică. Nu văzusem însă niciodată o galeră cu cinci rînduri de vîslaşi.

Mi-am amintit de misiunea mea.

Am bătut la uşa Căpitanului. N-a răspuns. M-am poftit singur înăuntru şi l-am găsit sforăind în jilţul lui mare de lemn.

— Hei! am strigat. Foc! Revolte în Vaier! Dans la Poarta Zorilor!

Dans fusese un general de demult, căruia puțin îi lipsise să distrugă Berilul. Oamenii încă se cutremurau la auzul numelui său.

Căpitanul își păstră calmul. Nu întredeschise nici măcar o pleoapă și nici nu surîse.

— Ești arogant, Cobe. Cînd o să-nveți să respecți ierarhia?

Ierarhia însemna să-l bat la cap mai întîi pe Locotenent. Să nu-i întrerup lui somnul decît dacă Albaștrii atacau Bastionul.

I-am explicat despre Creț și despre graficul meu.

Își coborî picioarele de pe masă.

— Pare a fi o treabă pentru Milă.

Vocea îi era tăioasă. Compania Neagră nu tolerează ca oamenii săi să fie înjunghiați pe la spate.

Milă era cel mai groaznic comandant de pluton pe care îl aveam. Credea că o duzină de oameni ar fi fost de-ajuns, dar ne-a permis Tăcutului și mie să-l însoțim. Eu îi puteam obloji pe răniți. Tăcutul se putea dovedi folositor dacă Albaștrii recurgeau la forță. Tăcutul ne-a întîrziat o jumătate de zi, cît timp a făcut un drum în pădure.

— Ce dracu' pui la cale? l-am întrebat cînd s-a întors, trăgînd după sine un sac ponosit.

Nu făcu decît să rînjească. Tăcut este și tăcut rămîne.

Localul se numea Taverna Cheiului. Era un loc comod de pierdut vremea. Petrecusem multe seri acolo. Milă trimise trei oameni la ușa din spate și cîte doi la fiecare dintre cele două ferestre. Mai trimise doi pe acoperiș.

Toate clădirile din Beril au trapă în acoperiş. Vara, oamenii dorm acolo sus.

Pe restul ne conduse pe uşa din faţă a tavernei.

Milă era un ins pirpiriu, plin de sine, căruia îi plăceau gesturile dramatice. Intrarea lui ar fi trebuit precedată de fanfare.

Mulţimea încremeni, se holbă la scuturile şi lamele noastre dezgolite şi la porţiunile de feţe încruntate abia vizibile prin golurile din viziere.

— Verus! urlă Milă. Mişcă-ţi curul încoace!

Bunicul familiei care conducea localul îşi făcu apariţia. Se apropie de noi cu fereală, ca o potaie care se aşeaptă să încaseze un şut. Clienţii începură să şuşotească.

— Linişte! tună Milă.

Făptura-i mititică era capabilă să emită un ditamai răcnetul.

— Cum vă putem ajuta, bunii noştri domni? întrebă bătrînul.

— Îţi poţi aduce fiii şi nepoţi aici, Albastrule.

Scaunele scîrţîiră. Un soldat lovi cu spada într-o masă.

— Staţi locului, îi avertiză Milă. Vă luaţi doar prînzul, bine. Veţi fi liberi într-o oră.

Bătrînul începu să tremure.

— Nu înţeleg, domnule. Cu ce am greşit?

Milă rînji malefic.

— Joacă bine rolul inocentului. Omor, Verus. Două acuzaţii de omor prin otrăvire. Două tentative de omor prin otrăvire. Judecătorii au decis asupra pedepsei sclavilor.

Se distra.

Milă nu era unul dintre preferaţii mei. Rămăsese tot băiatul care smulgea aripile muştelor.

Pedeapsa sclavilor însemna să fii lăsat pradă hoitarilor, după ce-ai fost crucificat în public. În Beril, doar criminalii sînt îngropați fără incinerare sau nu sînt îngropați deloc.

În bucătărie se stîrni larmă. Cineva încerca să iasă prin spate. Oamenii noştri se opuneau.

Sala principală explodă. Am fost izbiți de un val de oameni care agitau pumnale.

Ne împinseră înapoi spre uşă. În mod clar, cei nevinovați se temeau că vor fi condamnați împreună cu cei vinovați. Justiția în Beril este iute, crudă şi aspră şi rareori oferă acuzatului şansa de a se dezvinovăți.

Un pumnal pătrunse pe după un scut. Unul dintre oamenii noştri căzu la pămînt. Nu-s cine ştie ce luptător, dar am sărit să-i iau locul.

Milă făcu o remarcă răutăcioasă, pe care n-am deslușit-o.

— Aşa-ți dai cu piciorul la şansa de-a ajunge-n rai, am parat. Ai ieşit din Cronici pe veci.

— Rahat. Nu laşi tu nimic pe dinafară.

O duzină de cetățeni căzură răpuşi. Sîngele se strîngea în adîncîturile podelei. Afară se adunau spectatori. În scurt timp, vreun ins mai aventuros avea să ne lovească pe la spate.

Un pumnal îl crestă pe Milă. Omul îşi pierdu răbdarea.

— Tăcutule!

Tăcutul îşi vedea deja de treabă, însă era Tăcutul. Asta presupunea lipsa oricărui sunet şi foarte puține străfulgerări de furie.

Clienții tavernei începură să se lovească peste fețe cu palmele şi să bată aerul cu mîinile, uitînd de noi.

Ţopăiau şi dansau, ţinîndu-se de spate şi de şezut, ţipînd şi urlînd jalnic. Mai mulţi căzură.

— Ce naiba ai făcut? am întrebat.

Tăcutul rînji, arătîndu-şi dinţii ascuţiţi. Îmi trecu o labă tuciurie peste ochi. Am văzut taverna dintr-o perspectivă uşor modificată.

Sacul pe care-l adusese cu el conţinea, se pare, un cuib de viespi din acela peste care dai, dacă ai ghinon, în pădurea de la sud de Beril. Locatarii săi erau nişte monştri cu aspect de bondar pe care ţăranii îi numesc viespipleşuve. Au un temperament îngrozitor, cum nu mai întîlneşti nicăieri în natură. Îi puseră la respect pe cei din tavernă cît ai clipi, fără a se atinge de oamenii noştri.

— Bine lucrat, Tăcutule, spuse Milă, după ce îşi mai vărsă furia pe cîţiva clienţi nefericiţi. Pe supravieţuitori îi mînă în stradă.

L-am examinat pe camaradul nostru vătămat, în vreme ce soldaţii teferi îi lichidau pe răniţi. Îl scuteau pe Sindic de preţul unui proces şi-al unui călău, asta zicea Milă că fac. Tăcutul privea atent, rînjind în continuare. Nici el nu e milos, deşi rareori participă direct.

Am luat mai mulţi prizonieri decît ne aşteptam.

— Erau acolo, grămadă.

Ochii lui Milă scînteiau.

— Mersi, Tăcutule.

Şirul se întindea cît era strada de lungă.

Soarta-i o tîrfă capricioasă. Ne adusese la Taverna Cheiului într-un moment critic. Vîrîndu-şi nasul ici şi colo, vrăjitorul nostru dezgropase un premiu, o ceată

pitită într-o ascunzătoare de sub pivnița de vinuri. Printre ei se aflau unii dintre cei mai cunoscuți Albaștri.

Milă pălăvrăgea, întrebîndu-se cu voce tare cît de mare era recompensa pe care o merita informatorul nostru. Un asemenea informator nu exista. Sporovăiala avea scopul de a-i ajuta pe vrăjitorii noștri de casă să nu devină ținte principale. Dușmanii noștri urmau să se împrăștie în toate zările, căutînd spioni-fantomă.

— Scoate-i de acolo, ordonă Milă. Încă rînjind, aruncă o ocheadă mulțimii încremenite. Crezi c-or să încerce ceva?

Nu încercară. Suprema lui siguranță de sine punea la respect pe oricine ar fi avut idei.

Am șerpuit pe străzi labirintice avînd pe jumătate vîrsta lumii, prizonierii noștri tîrîindu-și apatici picioarele. Eu căscam gura. Camarazii mei sînt indiferenți față de trecut, dar eu nu pot să nu fiu impresionat – și uneori intimidat – de profunzimea istoriei Berilului.

Pe neașteptate, Milă ordonă o oprire. Ajunseserăm pe Bulevardul Sindicilor, care șerpuiește de la Casa Vamei prin centru pînă la poarta principală a Bastionului. Pe Bulevard se desfășura o procesiune. Deși noi ajunseserăm primii în intersecție, Milă cedă trecerea.

Procesiunea consta dintr-o sută de oameni înarmați. Păreau mai duri ca oricine din Beril, în afară de noi. În fruntea lor, o siluetă întunecată călărea cel mai mare armăsar negru pe care-l văzusem vreodată. Călărețul era scund, suplu într-un fel efeminat și înveșmîntat în straie din piele neagră. Purta un coif* negru care-i acoperea

* În text, *morion* - un tip de coif cu un bor plat și cu o creastă continuă, din față pînă în spate, specific conchistadorilor spanioli. (n.ed.)

complet capul. Mănuşi negre îi ascundeau mîinile. Părea neînarmat.

— Fir-aş al naibii, şopti Milă.

Eram tulburat. Călăreţul acela îmi dădea fiori. Ceva primitiv din adîncul meu voia să o ia la fugă. Însă curiozitatea mă chinuia mai tare. Cine era? Coborîse oare de pe corabia aceea ciudată din port? Ce căuta aici?

Privirea fără ochi a călăreţului se plimbă cu indiferenţă pe deasupra noastră, ca şi cînd ar fi trecut peste o turmă de oi. Apoi sări îndărăt, aţintindu-se asupra Tăcutului.

Tăcutul îi susţinu privirea şi nu dădu nici un semn de frică. Şi totuşi păru să se facă oarecum mai mic.

Coloana trecu mai departe, dură, disciplinată. Zdruncinat, Milă comandă cetei noastre să se repună în mişcare. Am intrat în Bastion cu doar cîţiva yarzi* în urma străinilor.

Îi arestaserăm pe majoritatea liderilor mai moderaţi ai Albaştrilor. Cînd zvonul despre raid se răspîndi, cei mai pripiţi se hotărîră să acţioneze. Aceştia iscară ceva monstruos.

Vremea mereu potrivnică are efecte nocive asupra raţiunii oamenilor. Locuitorii din Beril sînt sălbatici. Revoltele se nasc aproape fără a fi provocate. Cînd lucrurile iau o turnură greşită, morţii se numără cu miile. Ăsta a fost unul dintre acele momente.

Armata constituie jumătate din problemă. Un şir de Sindici slabi şi cu mandat scurt a făcut ca disciplina să decadă. Soldaţii nu mai pot fi controlaţi. În general, totuşi, ei acţionează împotriva răzvrătiţilor. Văd în reprimarea revoltelor un soi de permis pentru a jefui.

* 1 yard = 0.9144 metri. (n.ed.)

S-a întîmplat ce era mai rău. Mai multe cohorte din Cazarma Furcii au solicitat o donație specială înainte să dea curs unui ordin de restabilire a liniștii. Sindicul a refuzat să plătească.

Trupele s-au revoltat.

Plutonul lui Milă a ridicat degrabă o baricadă aproape de Poarta Gunoaielor și a respins toate cele trei cohorte. Majoritatea oamenilor noștri au fost uciși, însă nici unul nu a spălat putina. Cînd au venit ajutoare, Milă însuși pierduse un ochi, un deget, fusese rănit la umăr și la șold și se alesese cu mai bine de o sută de găuri în scut. Mi l-au adus mai mult mort decît viu.

În cele din urmă, răsculații au preferat să se împrăștie decît să dea piept cu restul Companiei Negre.

Răzmerițele au fost cele mai grave din cîte țin minte. Am pierdut aproape o sută de frați de-ai noștri încercînd să le reprimăm. Și cu greu ne puteam permite și pierderea unuia singur.

În Vaier, străzile erau acoperite de cadavre. Șobolanii s-au îngrășat. Nori de vulturi și șoimi au migrat dinspre zonele rurale.

Căpitanul a ordonat retragerea Companiei în Bastion.

— Să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul, a spus. Noi am făcut destul.

Starea lui de spirit depășise dezgustul și acreala.

— Mandatul nostru nu ne cere să ne sinucidem.

Cineva glumi că am putea cădea în propriile noastre săbii.

— Se pare că la asta se așteaptă Sindicul.

Beril ne demoralizase, însă nici unul nu era mai deziluzionat decît Căpitanul. Se învinuia pe sine pentru pierderile suferite. A încercat, de fapt, să demisioneze.

Hoarda adoptase o atitudine posacă, duşmănoasă, neorganizată, de menţinere a haosului. Zădărnicea orice încercare de-a stinge incendiile sau de-a preîntîmpina jafurile, însă în rest nu făcea decît să umbre haihui. Trupele răsculate, ale căror rînduri se îngroşaseră cu dezertori din alte unităţi, ucideau şi jefuiau sistematic.

În a treia noapte, am stat de pază pe Zidul lui Trejan, sub cerul spuzit de stele, o neroadă de santinelă voluntară. Oraşul era straniu de liniştit. Probabil că asta m-ar fi îngrijorat mai tare dacă n-aş fi fost atît de obosit. Abia mă ţineam să nu adorm.

Tam-Tam mi se alătură.

— Ce faci aici, Cobe?

— Datoria.

— Arăţi ca moartea ambulantă. Du-te şi te odihneşte.

— Nici tu n-arăţi prea bine, piticanie.

Ridică din umeri.

— Cum e Milă?

— N-a ieşit încă la liman.

Nutream, la drept vorbind, puţine speranţe pentru el. Am arătat cu degetul.

— Ştii ceva despre chestia de-acolo?

Un strigăt singuratic răsună în depărtare. Avea o tonalitate care-l deosebea de celelalte strigăte recente. Acelea fuseseră pline de durere, furie şi teamă. Acesta era impregnat cu ceva mai sumbru.

O scăldă, în stilul caracteristic lui şi fratelui său, Un-Ochi. Dacă nu ştii ceva, ei îşi fac imediat socoteala că lucrul ăla ar fi un secret demn de păstrat. Vrăjitori!

— Umblă zvonul că răsculații au rupt pecețile de pe mormîntul forvalaka, pe cînd prăduiau Dealul Necropolitan.

— Hă? Chestiile alea sînt libere?

— Așa crede Sindicul. Căpitanul n-o ia în serios.

Nici eu n-o luam, deși Tam-Tam părea îngrijorat.

— Păreau vînjoși. Cei care au fost aici alaltăieri.

— Trebuia să-i recrutăm, zise el, cu o nuanță de tristețe în glas. El și Un-Ochi erau în Companie de mult timp. Asistaseră la o bună parte din declinul ei.

— Ce-au căutat aici?

Ridică din umeri.

— Odihnește-te o țîră, Cobe. Nu te omorî cu firea. N-o să aibă nici o importanță, la urma urmelor.

Se îndepărtă cu pas ușor, pierdut în tumultul gîndurilor sale.

Am ridicat o sprînceană. Era *foarte* deprimat. M-am întors înapoi la focuri și lumini și la îngrijorătoarea absență a larmei. Ochii mi se închideau întruna, vederea mi se încețoșa. Tam-Tam avea dreptate. Aveam nevoie de somn.

Din întuneric izbucni încă unul dintre strigătele acelea stranii și disperate. Acesta era mai aproape.

— Scularea, Cobe.

Locotenentul nu era blînd.

— Căpitanul te vrea la popota ofițerilor.

Am gemut. Am înjurat. Am amenințat cu mutilare de gradul întîi. El a rînjit, mi-a presat nervul cotului și m-a rostogolit jos pe podea.

— M-am sculat deja, am mormăit, pipăind în jur după cizme. Despre ce-i vorba?

Plecase.

— O să supraviețuiască Milă, Cobe? întrebă Căpitanul.

— Nu cred, dar am văzut şi minuni mai mari.

Ofițerii şi sergenții erau prezenți toți în păr.

— Vreți să ştiți ce se întîmplă, rosti Căpitanul. Vizitatorul de alaltăieri era un sol de peste mări. A propus o alianță. Resursele militare ale Nordului, în schimbul sprijinului flotelor din Beril. Mie îmi sună rezonabil. Totuşi, Sindicul face pe căposul. E încă supărat pentru cucerirea Opalului. I-am sugerat să fie mai flexibil. Dacă nordicii aştia sînt nişte ticăloşi, atunci alianța ar putea fi cel mai mic dintre mai multe rele. Mai bine aliat decît vasal. Problema noastră este ce poziție să adoptăm dacă Emisarul insistă.

Acadea spuse:

— Să refuzăm dacă ne cere să ne luptăm cu nordicii ăştia?

— Poate. Să ne luptăm cu un magician poate să însemne distrugerea noastră.

Bum! Uşa popotei se deschise brusc. Un om scund, tuciuriu şi slăbănog, precedat de un nas coroiat, asemănător unui cioc, intră val-vîrtej. Căpitanul sări şi bătu din călcîie.

— Sindicule.

Vizitatorul nostru dădu cu ambii pumni în tăblia mesei.

— Ai ordonat retragerea oamenilor tăi în Bastion. Nu vă plătesc să vă ascundeți ca nişte potăi biciuite.

— Nu ne plăteşti nici să devenim martiri, răspunse Căpitanul, cu tonul pe care-l foloseşti ca să calmezi nebunii.

Sîntem o forță de protecție, nu una de poliție. Menținerea ordinii cade în sarcina Trupelor Orășenești.

Sindicul era ostenit, zăpăcit, speriat și ajunsese la capătul puterilor. Ca toți ceilalți.

— Fii rezonabil, sugeră Căpitanul. Beril a trecut de un punct critic, de unde nu se mai poate întoarce. Haosul domină străzile. Orice încercare de restabilire a ordinii este sortită eșecului. Leacul, acum, este boala.

Asta mi-a plăcut. Începusem să urăsc Berilul.

Sindicul se făcu mic.

— Mai sînt și forvalaka. Și vulturul ăla din Nord, așteptînd lîngă Insulă.

Tam-Tam tresări, ieșind dintr-un somn superficial.

— Lîngă Insulă, spui?

— Așteaptă să cad în genunchi.

— Interesant.

Micuțul vrăjitor recăzu în moțăială.

Căpitanul și Sindicul se tîrguiră în privința termenilor mandatului nostru. Am scos exemplarul nostru din contract. Sindicul încercă să extindă clauzele cu „Mda, dar". În mod evident, voia să intre în luptă dacă emisarul începea să se dea rotund.

Elmo începu să sforăie. Căpitanul ne concedie și își reluă contrele cu angajatorul nostru.

Presupun că șapte ore pot trece drept o noapte de somn. Nu l-am strîns de gît pe Tam-Tam cînd m-a trezit. Dar am bombănit și m-am codit pînă ce m-a amenințat că o să mă preschimbe într-un măgar ca să rag la Poarta Zorilor. Doar după ce m-am îmbrăcat și ne-am alăturat

altor doisprezece inşi, mi-am dat seama că n-am deloc habar ce se întîmplă.

— Mergem să aruncăm o privire la un mormînt, spuse Tam-Tam.

— Hă?

Nu-s prea deştept în unele dimineţi.

— Mergem pe Dealul Necropolitan să ne chiorîm la mormîntul forvalaka.

— Stai o clipă...

— Ţi-e frică? Totdeauna te-am crezut laş, Cobe.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu-ţi face griji. Te vor însoţi trei maeştri vrăjitori, fără altă grijă decît aceea de-a vedea de fundul tău. Un-Ochi ar fi venit şi el, dar Căpitanul vrea să-l aibă aproape.

— Ce vreau eu să ştiu e de ce.

— Ca să descoperim dacă vampirii sînt reali. Ar putea fi o înscenare a navei ăleia fantomă.

— Mişto şmecherie. Poate ar fi trebuit să ne gîndim noi la ea.

Ameninţarea forvalaka făcuse ceea ce nici o forţă armată nu putuse: oprise revoltele.

Tam-Tam încuviinţă din cap. Îşi trecu degetele peste micuţa tobă de la care-i venea numele. Am lăsat-o baltă. E mai rău ca frate-său cînd vine vorba de recunoaşterea greşelilor proprii.

Oraşul era la fel de tăcut ca un vechi cîmp de luptă. Şi tot ca un cîmp de luptă, era plin de putoare, muşte, hoitari şi morţi. Singurul sunet era bocănitul cizmelor noastre şi, într-un rînd, urletul tînguitor al unui cîine trist care-şi păzea stăpînul căzut.

— Preţul ordinii, am murmurat.

Am încercat să alung cîinele. N-a vrut să se mişte.

— Costul haosului, ripostă Tam-Tam. *Bum* în tobă. Nu-i chiar acelaşi lucru, Cobe.

Dealul Necropolitan este mai semeţ decît înălţimile pe care se ridică Bastionul. Din Curtea Superioară, unde se află mausoleele celor bogaţi, puteam să văd corabia din Nord.

— Stau pur şi simplu acolo şi aşteaptă, rosti Tam-Tam. Cum a spus Sindicul.

— De ce nu vin pe uscat, pur şi simplu? Cine i-ar putea opri?

Tam-Tam ridică din umeri. Nimeni altcineva nu-şi dădu cu părerea.

Am ajuns la faimosul mormînt. Era la înălţimea reputaţiei pe care i-o clădiseră zvonurile şi legendele. Era foarte, foarte vechi, în mod evident lovit de fulger şi presărat cu scrijelituri făcute de tot soiul de unelte. Uşa groasă de stejar fusese spartă. Aşchii şi bucăţi de lemn zăceau împrăştiate pe o rază de doisprezece yarzi.

Spiriduş, Tam-Tam şi Tăcutul îşi puseră capetele laolaltă. Cineva glumi că în felul ăsta poate au de-un creier. Spiriduş şi Tăcutul se plasară apoi de o parte şi de cealaltă a uşii, cu cîţiva paşi în spate. Tam-Tam se postă drept în faţa ei. Tropăi din picioare ca un taur pe cale să atace, îşi găsi locul şi se lăsă pe vine, cu braţele ridicate în aer într-un fel ciudat, ca o parodie a unui maestru de arte marţiale.

— Ce-ar fi să deschideţi uşa, netoţilor? mîrîi el. Idioţilor. A trebuit să iau idioţi cu mine. (*Bum-bum* în tobă.) Stau ca momîile, cu degetele în nas.

Doi dintre noi am apucat uşa distrusă şi am smucit-o. Era prea deformată ca să cedeze cine ştie cît. Tam-Tam bătu în tobă, dădu drumul unui strigăt oribil şi ţîşni

înăuntru. Spiriduş ţopăi către portal în urma lui. Tăcutul înaintă, alunecînd rapid.

Înăuntru, Tam-Tam scoase un chiţăit de şobolan şi începu să strănute. Ieşi împleticit, lăcrimînd, strivindu-şi nasul cu podul palmelor. Părea să sufere de-o răceală cruntă cînd spuse:

— N-a fost o şmecherie.

Pielea lui de abanos se făcuse pămîntie.

— Cum adică? am chestionat.

Îşi smuci degetul mare, indicînd către mormînt. Spiriduş şi Tăcutul erau înăuntru de-acum. Începură să strănute.

M-am apropiat de intrare şi-am tras cu ochiul. Nu vedeam nici cît negru sub unghie. Doar praf mult în lumina soarelui, în apropiere. Apoi am păşit înăuntru. Ochii mi s-au adaptat.

Erau oase pretutindeni. Oase în maldăre, oase în stive, oase aranjate frumos după o raţiune dementă. Erau oase ciudate, asemănătoare cu acelea de om, însă de proporţii stranii pentru ochiul meu de medic. Trebuie să fi fost cincizeci de corpuri, la început. Le înghesuiseră bine, atunci, în trecut. Forvalaka, deci, fără doar şi poate, întrucît Beril îşi îngroapă nelegiuiţii fără să-i incinereze.

Erau şi cadavre proaspete. Am numărat şapte soldaţi morţi, înainte să mă apuce strănutul. Purtau culorile trupelor răsculate.

Am tras un leş afară, i-am dat drumul, m-am împleticit cîţiva paşi şi am vomitat zgomotos. Cînd mi-am recăpătat controlul, m-am întors să-mi examinez captura.

Ceilalţi stăteau în jurul meu, verzi la faţă.

— Asta n-a făcut-o o fantomă, zise Spiriduş.

Tam-Tam încuviinţă din cap. Era cel mai zdruncinat dintre toţi. Mai zdruncinat decît era cazul, credeam eu.

Tăcutul îşi văzu de treabă, iscînd cumva o mică briză rapidă, care intră pe uşa mausoleului şi ieşi înapoi degrabă, cu aripile încărcate de praf şi miros de moarte.

— Te simţi bine? l-am întrebat pe Tam-Tam.

Se uită cu coada ochiului la trusa medicală şi-mi făcu semn să-l las în pace.

— O să-mi fie bine. Doar că-mi aduceam aminte.

I-am acordat un minut, apoi l-am iscodit:

— Îţi aduceai aminte?

— Eram copii, Un-Ochi şi cu mine. Tocmai ne vînduseră lui N'Gamo, ca să-i devenim ucenici. Un mesager a venit dintr-un sat de pe deal.

Îngenunche lîngă soldatul mort.

— Rănile sînt identice.

Eram zguduit. Nimic omenesc nu ucidea în felul acela şi totuşi rănile păreau deliberate, calculate, opera unei inteligenţe malefice. Asta făcea lucrurile şi mai oribile.

Am înghiţit în sec, am îngenuncheat şi mi-am început examinarea. Tăcutul şi Spiriduş se strecurară în mormînt. Spiriduş avea un mic glob luminos de chihlimbar, care i se rotea în mîinile făcute căuş.

— Fără sîngerare, am observat.

— Iau sîngele, zise Tam-Tam. Tăcutul mai trase un corp afară. Şi iau şi organele, atunci cînd au timp.

Al doilea corp fusese despicat dintre picioare pînă la gît. Inima şi ficatul lipseau.

Tăcutul se duse înapoi înăuntru. Spiriduş ieşi. Se aşeză pe o lespede de mormînt spartă şi clătină din cap.

— Ei? întrebă Tam-Tam.

— Nu e renghiul prietenului nostru, fără-ndoială. E real.

Arătă cu degetul. Corabia din Nord îşi continua patrularea în mijlocul unui roi de pescari şi navigatori de coastă.

— Au fost cincizeci şi patru de fiinţe închise aici. S-au mîncat una pe alta. Asta a fost ultima rămasă.

Tam-Tam sări ca ars.

— Care-i problema? am întrebat.

— Înseamnă că asta a fost cea mai rea, vicleană, crudă şi nebună dintre toate.

— Vampiri, am mormăit. În ziua de azi.

Tam-Tam spuse:

— Nu tocmai vampir. Acesta este leopardul de lună plină*, leopardul-om care umblă în două picioare ziua şi în patru noaptea.

Auzisem de lupi de lună plină şi de urşi de lună plină. Ţăranii din împrejurimile oraşului meu de baştină spun astfel de poveşti. Dar nu auzisem nicicînd de un leopard de lună plină. I-am spus asta lui Tam-Tam.

— Leopardul-om este din sudul îndepărtat. Din junglă.

Privi în gol, către mare.

— Trebuie să fie îngropaţi de vii.

Tăcutul aduse un alt cadavru.

Leoparzi de lună plină băutori de sînge, mîncători de ficat. Străvechi, devotaţi întunericului, animaţi de un mileniu de ură şi foame. Adevărat coşmar, nu alta.

— Poţi să-i faci faţă?

— N'Gamo n-a putut. Eu n-o să fiu niciodată la înălţimea lui, iar el şi-a pierdut un braţ şi un picior încercînd să distrugă un mascul tînăr. Noi avem de-a face cu o femelă bătrînă. Înrăită, crudă şi deşteaptă. Noi patru am putea s-o ţinem la distanţă. Dar s-o răpunem, nu.

— Dar dacă tu şi Un-Ochi ştiţi despre asemenea creaturi...

* În text, *wereleopard*, ca în *werewolf* - vîrcolac. (n.ed.)

— Nu.

Tremura. Îşi strînse toba atît de tare, încît aceasta trosni.

— Nu putem.

Haosul se stinse. Străzile Berilului se cufundară într-o liniște la fel de adîncă precum străzile unui oraş cucerit. Pînă şi răzvrătiții stătură ascunşi, pînă ce foamea îi împinse către hambarele municipale.

Sindicul încercă să-i forțeze mîna Căpitanului. Căpitanul îl ignoră.

Tăcutul, Spiriduş şi Un-Ochi căutară urma monstrului. Creatura funcționa strict la nivel animal, săturîndu-şi foamea unei ere întregi. Facțiunile îl asaltară pe Sindic cu cereri de protecție.

Locotenentul ne chemă din nou la popota ofițerilor. Căpitanul nu pierdu vremea.

— Băieți, situația este sumbră.

Se plimba de colo-colo.

— Beril cere un nou Sindic. Toate facțiunile au cerut Companiei Negre să nu se amestece.

Dilema morală creştea odată cu miza.

— Noi nu sîntem eroi, continuă Căpitanul. Sîntem duri. Sîntem încăpățînați. Încercăm să ne onorăm angajamentele. Dar nu murim pentru cauze pierdute.

Am protestat, vocea tradiției punînd sub semnul întrebării propunerea lui încă nerostită.

— Este în discuție supraviețuirea Companiei, Cobe.

— Am luat aurul, Căpitane. Onoarea este în discuție. Preț de patru secole, Compania Neagră şi-a respectat angajamentele ad literam. Gîndeşte-te la Cartea lui Set,

consemnată de Cronicarul Coral, pe cînd Compania se afla în slujba Arhonului de Bone, în vremea Revoltei Chiliarchilor.

— Ba tu să te gîndeşti, Cobe.

Eram nervos.

— Invoc dreptul meu ca soldat liber.

— Are dreptul să vorbească, fu Locotenentul de acord.

El e un tradiţionalist şi mai mare decît mine.

— Bine. Să vorbească. Nu sîntem obligaţi să-i urmăm spusele.

Am reamintit acel episod întunecat din istoria Companiei... pînă cînd am înţeles că mă cert cu mine însumi. Jumătate din mine voia să cadă la învoială.

— Cobe? Ai terminat?

Am înghiţit în sec.

— Găseşte-mi o portiţă legală şi voi fi de acord.

Tam-Tam îmi oferi un ropot batjocoritor de tobă. Un-Ochi chicoti.

— Asta-i o treabă pentru Spiriduş, Cobe. Era avocat înainte să fie avansat ca peşte.

Spiriduş muşcă din momeală.

— *Eu* am fost avocat? Maică-ta a fost...

— Ajunge!

Căpitanul lovi cu palma în masă.

— Avem aprobarea lui Cobe. Acţionează în consecinţă. Găseşte o ieşire.

Ceilalţi părură uşuraţi. Chiar şi Locotenentul. Opinia mea, în calitate de Cronicar, avea mai multă greutate decît aş fi vrut.

— Soluţia evidentă este lichidarea celui cu care am încheiat contractul, am observat.

Ideea pluti în aer ca un miros vechi şi acru. Ca putoarea din mormîntul forvalaka.

— Cine ne-ar putea învinui, în starea noastră jalnică, dacă un asasin ar trece de gărzi?

— Ai o minte dezgustător de sucită, Cobe, spuse Tam-Tam.

Îmi mai oferi un ropot de tobă.

— Rîde ciob de oală spartă! Am păstra aparența onoarei. Mai dăm *şi noi* greş. La fel de des pe cît reuşim.

— Îmi place, spuse Căpitanul. Să punem lucrurile la cale, înainte să vină Sindicul şi să ne întrebe ce facem. Tu rămîi, Tam-Tam. Am o treabă pentru tine.

Era o noapte a urletelor. O noapte toropitoare, sufocantă, de genul celor ce spulberă ultima barieră şubredă dintre omul civilizat şi monstrul ghemuit în sufletul lui. Urletele veneau din casele unde teama, căldura şi înghesuiala întinseseră prea tare lanțurile monstrului.

Un vînt răcoros suflă dinspre golf, urmat de nori masivi de furtună, cu fulgere dansîndu-le în păr. Vîntul mătură putoarea Berilului. Potopul căzut din ceruri îi spălă străzile. La lumina dimineții, Beril păru un alt oraş, liniştit, răcoros şi curat.

Cînd ne-am îndreptat spre chei, străzile erau presărate cu băltoace. Rigolele era încă gîtuite de apele scurse de pe versanți. La prînz, aerul avea să fie din nou greu şi mai umed ca oricînd.

Tam-Tam ne aştepta într-o barcă pe care o închiriase. Am spus:

— Cît ai vîrît în buzunarul tău din afacerea asta? Rabla asta pare gata să să se scufunde înainte să plecăm de pe Insulă.

— Nici măcar un sfanț, Cobe.

Părea dezamăgit. El şi fratele lui sînt mari pungaşi şi mari bişnițari.

— Nici un sfanț. Ambarcațiunea asta-i mai bună decît arată. Stăpînul ei i-un contrabandist.

— Te cred pe cuvînt. Tu, probabil, ştii cel mai bine.

Chiar şi aşa, am păşit cît mai uşor cînd am urcat la bord. Se încruntă. Ar fi trebuit să ne prefacem că avariția lui Tam-Tam şi Un-Ochi nu exista.

Porniserăm pe mare ca să facem un aranjament. Tam-Tam avea semnătura în alb a Căpitanului. Eu şi Locotenentul îl însoțeam ca să-i tragem un şut cum scrie la carte, în caz că se lăsa purtat de val. Tăcutul şi o jumătate de duzină de soldați ne însoțeau de dragul aparențelor.

O şalupă vamală semnaliză către noi cînd am părăsit Insula. Am plecat înainte să ne poată tăia calea.

M-am lăsat pe vine şi am aruncat o privire pe sub tangon. Corabia cea neagră se profila din ce în ce mai mare.

— Blestemăția aia e o insulă plutitoare.

—Prea mare, mîrîi Locotenentul. O navă aşa mare n-ar rezista întreagă pe o mare zbuciumată.

— De ce nu? De unde ştii?

Chiar şi copleşit de teamă, tot eram curios în privința camarazilor mei.

— Am fost mus în tinerețe. Am învățat cîte ceva despre corăbii.

Tonul lui descuraja alte întrebări. Majoritatea oamenilor vor să-şi păstreze trecutul pentru ei. Aşa cum te-ai aştepta în compania unor răufăcători, uniți doar de clipa prezentă şi de toate momentele de gen noi-împotriva-lumii prin care au trecut.

— Nu e prea mare dacă deții ştiința taumaturgică de-a o ține laolaltă, pară Tam-Tam.

Nu avea stare, lovea în tobă cînd şi cînd, în ritmuri nervoase. El şi Un-Ochi urăsc apa.

Aşa deci. Un misterios magician din Nord. O navă neagră ca podelele Iadului. Nervii mei începeau să zbîrnîie.

Echipajul corăbiei aruncă o scară de abordaj. Locotenentul urcă repede. Părea impresionat.

Eu nu sînt marinar, însă nava chiar mi se păru curată şi disciplinată.

Un ofiţer de rang inferior ne percheziţionă pe mine, pe Tam-Tam şi pe Tăcutul, apoi ne ceru să-l însoţim. Ne conduse în jos, pe scări şi prin pasaje spre pupa, fără o vorbă.

Emisarul Nordului şedea cu picioarele încrucişate, printre perne bogate, scăldat în lumina hublourilor deschise de la pupa, într-o cabină demnă de-un potentat din Est. Am rămas gură-cască. Tam-Tam mocnea de invidia avariţiei. Emisarul rîse.

Rîsul fu un şoc. Un sunet piţigăiat, aproape un chicotit, mai potrivit unei madone de tavernă în vîrstă de cincisprezece ani decît unui om mai puternic decît orice rege.

— Iertare, spuse el, ducîndu-şi cu delicateţe o mînă către locul unde i-ar fi fost gura, dacă nu ar fi purtat coiful cel negru.

Apoi:

— Luaţi loc.

Am holbat ochii, împotriva voinţei mele. Fiecare remarcă ieşea pe o voce distinctă, diferită. Existau oare mai mulţi oameni înăuntrul acelui coif?

Tam-Tam trase aer în piept. Tăcutul, tăcut din fire, se mulţumi să se aşeze. I-am urmat exemplul şi am încercat să nu fiu prea enervant din pricina privirii mele înfricoşate şi curioase.

În ziua aia, Tam-Tam nu era cel mai bun diplomat. Izbucni:

— Sindicul nu mai are multe zile. Vrem să facem un aranjament...

Tăcutul îi înfipse vîrful piciorului în coapsă.

Am mormăit:

— Acesta să fie îndrăznețul nostru prinț al hoților? Omul nostru cu nervi de oțel?

Emisarul chicoti.

— Tu eşti medicul? Cobe? Iartă-l. El mă ştie.

O groază rece, rece mă înfăşură cu aripile ei întunecate. Sudoarea îmi umezi tîmplele. N-avea de-a face cu căldura. O briză marină răcoroasă intra prin hublourile de la pupa, o briză pentru care locuitorii din Beril ar fi făcut moarte de om.

— N-ai de ce să te temi de mine. Am fost trimis să ofer o alianță menită să aducă beneficii atît Berilului, cît şi oamenilor mei. Rămîn convins că putem cădea la înțelegere – dar nu cu prezentul autocrat. Aveți o problemă care implică aceeaşi soluție ca şi a mea, însă contractul vostru nu vă lasă prea mult loc de manevră.

— Ştie totul. N-are rost să discutăm, cîrîi Tam-Tam.

Bătu în toba sa, dar fetişul nu-l ajută cu nimic. Se sufoca.

Emisarul observă:

— Sindicul nu este invulnerabil. Nici chiar păzit de voi.

O pisică mare de tot îi mîncase limba lui Tam-Tam. Emisarul se uită la mine. Am ridicat din umeri.

— Ce-ar fi dacă Sindicul ar sucomba în timp ce compania voastră luptă pentru a apăra Bastionul de gloată?

— Ideal, am spus. Dar asta nu rezolvă problema siguranței noastre după aceea.

— Îndepărtați gloata, apoi descoperiți decesul. Nu mai sînteți angajați, așa că părăsiți Berilul.

— Și unde să ne ducem? Și cum să o luăm înaintea dușmanilor noștri? Trupele Orășenești ne-ar urmări.

— Spune-i Căpitanului tău că dacă, după descoperirea morții Sindicului, ar fi să primesc o cerere scrisă pentru medierea succesiunii, forțele mele vă vor înlocui la Bastion. Ați putea să părăsiți Berilul și să faceți tabără la Stîlpul Chinului.

Stîlpul Chinului este un pinten de calcar străbătut de nenumărate mici caverne. Se întinde către mare la o zi de marș, la est de Beril. Acolo se află un far/turn de pază. Numele vine de la vaietul pe care îl scoate vîntul cînd trece prin caverne.

— Aia-i o nenorocită de capcană mortală. Jigodiile alea ne-ar asedia și-ar rîde pe înfundate pînă ne-am mînca unul pe altul.

— Nimic mai simplu decît să trimit niște bărci care să vă ia de acolo.

Ding-dong. Un clopot de alarmă sună undeva în mintea mea. Japița aia încerca să ne joace într-un fel.

— De ce naiba ai face asta?

— Compania voastră ar fi liberă de contract. Aș fi dispus să-i ofer eu unul. Este nevoie de soldați buni în nord.

Ding-dong. Clopotul ăla bătrîn continua să cînte. Voia să ne ia cu el? Pentru ce?

Ceva îmi spunea că nu era momentul să întreb. Am schimbat subiectul.

— Cum e cu forvalaka?

Ia-o la dreapta cînd ei se așteaptă s-o iei la stînga.

— Arătarea aia ieșită din criptă?

Vocea Emisarului era vocea femeilor din vise, torcînd „vino".

— S-ar putea să găsesc o întrebuințare şi pentru ea.

— O s-o ții sub control?

— Odată ce-şi va fi îndeplinit scopul.

M-am gîndit la fulgerul care ştersese o vrajă de ferecare de pe o lespede ce rezistase oricăror intervenții vreme de un mileniu. Sînt sigur că suspiciunea nu mi s-a citit pe față. Emisarul însă chicoti.

— Poate că da, doctore. Sau poate că nu. Interesantă enigmă, nu-i aşa? Întoarce-te la căpitanul tău. Hotărîți-vă. Rapid. Duşmanii voştri sînt gata să acționeze.

Făcu un gest prin care ne concedie.

— Tu doar livrează lada! se răsti Căpitanul la Acadea. Apoi mişcă-ți fundul înapoi aici.

Acadea luă lada de curier şi plecă.

— Mai vrea cineva să se opună? Ați avut ocazia să scăpați de mine, ticăloşilor. Ați ratat-o.

Spiritele erau încinse. Căpitanul îi făcuse Emisarului o contra-propunere, fiindu-i oferit patronajul acestuia, în caz că Sindicul avea să se ducă la cei drepți. Acadea îi ducea Emisarului răspunsul Căpitanului.

Tam-Tam murmură:

— Nu ştii ce faci. Nu ştii la ce te înhami.

— Luminează-mă. Nu? Cobe. Cum stau lucrurile afară?

Fusesem trimis să explorez oraşul.

— E ciumă, categoric. Ca nici una de pîn-acum. Forvalaka trebuie să fie vectorul.

Căpitanul îmi aruncă o privire chiorîşă.

— Termen medical. Vectorul este purtătorul. Ciuma se răspîndeşte în grupuri în jurul victimelor creaturii.

Căpitanul mormăi:

— Tam-Tam? Tu cunoşti bestia asta.

— N-am auzit niciodată de una care să împrăştie boală. Şi noi toţi care am intrat în mormînt sîntem încă sănătoşi.

M-am amestecat şi eu:

— Nu purtătorul are importanţă. Ci ciuma. Se va înrăutăţi, dacă oamenii nu încep să ardă cadavrele.

— N-a pătruns în Bastion, observă Căpitanul. Şi a avut un efect pozitiv. Militarii de rînd au încetat să mai dezerteze.

— Am întîlnit multă aversiune în Vaier. Sînt în pragul unei alte explozii.

— Cît de repede?

— Două zile? Trei cel mult.

Căpitanul îşi muşcă buza. Laţul se strîngea şi mai tare.

— Trebuie să...

Un membru al garnizoanei pătrunse pe uşă.

— S-a strîns o gloată la poartă. Au un berbece.

— Să mergem, spuse Căpitanul.

Ne-au trebuit doar cîteva minute pentru a-i dispersa. Cîteva proiectile şi cîteva căldări cu apă clocotită. Au dat bir cu fugiţii, potopindu-ne cu blesteme şi ocări.

Se lăsă noaptea. Am stat pe zid, urmărind în depărtare luminile torţelor care rătăceau prin oraş. Gloata evolua, i se dezvolta un sistem nervos. Dacă-i creştea şi-un creier, aveam să ne trezim prinşi într-o revoluţie.

În cele din urmă, mişcarea torţelor se reduse. Explozia nu avea să vină în noaptea aceea. Poate a doua zi, dacă umiditatea şi căldura deveneau prea apăsătoare.

Mai tîrziu, am auzit un zgrepţănat în dreapta mea. Apoi un trosnet. Un zgîriat. Slab, slab, dar prezent. Se apropia. Groaza mă copleşi. Am rămas nemişcat precum garguiele ghemuite deasupra porţii. Briza deveni un vînt arctic.

Ceva venea peste creneluri. Ochi roşii. Patru picioare. Negru ca noaptea. Leopard negru. Se mişca la fel de fluid ca apa curgînd în văi. Lipăi pe scări în jos, în curte, şi dispăru.

Maimuţa din creierul meu voia să se cațere chirăind într-un copac înalt şi să arunce cu excremente şi fructe putrede. Am rupt-o la fugă spre cea mai apropiată uşă, am adoptat o rută adăpostită spre apartamentul Căpitanului şi am intrat fără să ciocănesc.

L-am găsit pe priciul lui, cu mîinile sub cap, holbîndu-se la tavan. Odaia era iluminată de o singură lumînare plăpîndă.

— Forvalaka e-n Bastion. Am văzut-o venind peste zid.

Vocea mea scîrţîia ca a lui Spiriduş.

El mormăi.

— Mă auzi?

— Am auzit, Cobe. Du-te. Lasă-mă în pace.

— Da, domnule.

Aşa deci. Îl rodea pe dinăuntru. Am pornit spre uşă cu spatele...

Strigătul fu puternic, prelung şi neputincios şi se sfîrşi brusc. Venea dinspre apartamentele Sindicului. Am scos spada, am dat buzna pe uşă afară – m-am izbit de Acadea. Acadea căzu la pămînt. M-am aplecat deasupra lui, întrebîndu-mă vag de ce se întorsese atît de repede.

— Treci înăuntru, Cobe, ordonă Căpitanul. Vrei să fii omorît?

Se auziră alte strigăte dinspre apartamentele Sindicului. Moartea nu stătea s-aleagă.

L-am smucit pe Acadea înăuntru. Am pus zăvorul şi-am blocat uşa. Am rămas cu spatele lipit de ea, cu ochii închişi, gîfîind. E posibil să-mi fi imaginat, însă mi s-a părut că aud ceva mîrîind, în timp ce lipăia pe coridor.

— Acum ce mai e? întrebă Acadea.

Faţa îi era lipsită de culoare. Mîinile-i tremurau.

Căpitanul termină de scris în pripă o scrisoare. I-o dădu.

— Acum te duci înapoi.

Cineva lovi cu pumnul în uşă.

— Ce-i? se răsti Căpitanul.

O voce, atenuată de lemnul gros al uşii, răspunse. Am spus:

— E Un-Ochi.

— Deschide.

Am deschis. Un-Ochi, Tam-Tam, Spiriduş, Tăcutul şi alţi o duzină se grăbiră să intre. În încăpere se făcu cald şi aglomeraţie. Tam-Tam spuse:

— Omul-leopard e-n Bastion, Căpitane.

Uită să-şi puncteze vorbele cu toba. Aceasta părea să-i atîrne inertă la şold.

Un alt strigăt dinspre apartamentele Sindicului. Imaginaţia *într-adevăr* mă păcălise.

— Ce-o să facem? întrebă Un-Ochi.

Era un omuleţ scofîlcit şi negru, nu mai înalt ca fratele lui, avînd de obicei un bizar simţ al umorului. Era cu un an mai mare ca Tam-Tam, dar la vîrsta lor nimeni nu mai ţinea socoteala. Amîndoi depăşiseră o sută de ani, dacă puteai crede Cronicile. Era îngrozit. Tam-Tam era în pragul isteriei. Spiriduş şi Tăcutul erau şi ei agitaţi.

— Ne poate elimina unul cîte unul.

— Poate fi ucisă?

— Sînt aproape invincibile, Căpitane.

— Pot fi ucise?

Căpitanul adoptase un ton tăios. Şi el era speriat.

— Da, mărturisi Un-Ochi. Părea ceva mai puţin speriat decît Tam-Tam. Nimic nu este invulnerabil. Nici măcar fiinţa aia de pe corabia neagră. Dar asta e puternică, iute şi deşteaptă. Armele sînt de prea puţin folos. Vrăjitoria e mai bună, dar nici măcar ea nu ajută prea mult.

Niciodată înainte nu-l mai auzisem admiţîndu-şi limitele.

— Destul cu vorba, mîrîi Căpitanul. Acum acţionăm.

De obicei, comandantul nostru era dificil de dibuit, însă acum motivele sale erau transparente. Furia şi frustrarea în faţa unei situaţii imposibile se concentraseră împotriva forvalakăi.

Tam-Tam şi Un-Ochi protestară vehement.

— Vă gîndiţi la asta de cînd aţi aflat că făptura aia este liberă, spuse Căpitanul. Aţi decis ce-aţi face, dacă n-aţi avea încotro. Hai s-o facem.

Un alt strigăt.

— Turnul de Hîrtie probabil e un abator, am murmurat. Creatura îi vînează pe toţi de-acolo.

Preţ de un moment, m-am gîndit că pînă şi Tăcutul va protesta.

Căpitanul îşi încinse armele.

— Chibrit, adună oamenii. Blochează toate intrările în Turnul de Hîrtie. Elmo, alege cîţiva halebardieri şi arbaletieri buni. Săgeţile să fie otrăvite.

Douăzeci de minute se scurseră ca gîndul. Am pierdut socoteala strigătelor. Am pierdut orice socoteală, cu excepţia unei agitaţii crescînde şi a întrebării: *de ce* invadase

forvalaka Bastionul? De ce își continua vînătoarea? O mîna ceva mai mult decît foamea.

Emisarul sugerase că i-ar găsi el o întrebuințare. Care? Asta? Ce era în capul nostru, să lucrăm cu cineva în stare de una ca asta?

Toți cei patru vrăjitori colaborau la vraja ce ne deschidea drumul sfîrîind. Aerul însuși scotea scîntei albastre. Halebardierii veneau în urmă. Arbaletierii îi secondau. În spatele lor, încă o duzină dintre oamenii noștri intră în apartamentele Sindicului.

Anticlimax. Anticamera Turnului de Hîrtie arăta perfect normală.

— E sus, ne spuse Un-Ochi.

Căpitanul se întoarse spre pasajul dindărătul nostru.

— Chibrit, adu-ți oamenii înăuntru.

Avea de gînd să înainteze cameră cu cameră, blocînd toate ieșirile, mai puțin una, destinată retragerii. Un-Ochi și Tam-Tam nu erau de acord. Ei susțineau că, prinsă la strîmtoare, făptura avea să fie și mai periculoasă. O tăcere rău-prevestitoare ne împresura. Nu se mai auziseră țipete de cîteva minute bune.

Am găsit prima victimă la baza scărilor ce duceau către Turnul de Hîrtie.

— Unul de-ai noștri, am bolborosit.

Sindicul mereu se înconjura cu un detașament din Companie.

— Apartamentele de dormit sînt la etaj?

Nu fusesem niciodată înăuntrul Turnului de Hîrtie.

Căpitanul încuviință din cap.

— Bucătăria la un etaj, rezervele la altul, apartamentele slujitorilor la următoarele două, apoi familia, apoi Sindicul însuși. Biblioteca și birourile, în vîrf. Vrea să se ajungă greu la el.

Am examinat leşul.

— Nu prea seamănă cu cele din mormînt. Tam-Tam. Nu i-a luat sîngele şi nici organele. Cum aşa?

Nu avea nici un răspuns. Nici Un-Ochi nu avea.

Căpitanul miji ochii către umbrele de sus.

— Acum vine greul. Halebardieri, cîte un pas o dată. Ţineţi armele coborîte. Arbaletieri, rămîneţi patru sau cinci paşi în spate. Trageţi în tot ce mişcă. Scoateţi toţi săbiile. Un-Ochi, trimite-ţi vraja înainte.

Sfîr-sfîr. Pîş, pîş, încetişor. Izul fricii. *Zbang!* Un om îşi declanşase accidental arbaleta. Căpitanul scuipă şi bolborosi ca un vulcan ce sta să erupă.

Nu vedeam absolut nimic.

Apartamentele slujitorilor. Pereţii erau împroşcaţi cu sînge. Corpuri şi bucăţi de corpuri zăceau pretutindeni, printre piese de mobilier făcute toate ferfeniţă, pînă la ultima.

Sînt oameni duri în Companie, însă pînă şi cel mai dur era mişcat. Chiar şi eu, care, în calitate de medic, văd tot ce are mai rău de oferit cîmpul de luptă.

Locotenentul spuse:

— Căpitane, eu aduc şi restul Companiei. Creatura n-o să ne scape.

Tonul lui nu lăsa loc de contrazicere. Căpitanul se mulţumi să aprobe din cap.

Carnajul avea efectul ăsta. Teama se risipea întrucîtva. Majoritatea dintre noi hotărîserăm că fiara trebuia nimicită.

De sus se auzi un strigăt. Era ca o ispită la adresa noastră, sfidîndu-ne să înaintăm. Oameni cu priviri aprige o luară în sus pe scări. Vraja îi preceda şi aerul trosnea. Tam-Tam şi Un-Ochi îşi înăbuşiră groaza. Începu cu adevărat o vînătoare pe viaţă şi pe moarte.

Un vultur alungase acvila care-şi avea cuibul în vîrful Turnului de Hîrtie, un semn cu adevărat rău. Nu mai aveam nici o speranţă pentru angajatorul nostru.

Am urcat ultimele cinci etaje. Sîngele arăta clar că forvalaka le vizitase pe toate...

Tam-Tam ridică iute mîna, indicînd ceva. Forvalaka era pe-aproape. Halebardierii îngenuncheară cu armele pregătite. Arbaletierii îşi aţintiră armele către umbre. Tam-Tam aşteptă jumătate de minut. El, Un-Ochi, Tăcutul şi Spiriduş rămaseră pe loc atenţi, ascultînd ceva ce restul lumii nu putea decît să-şi imagineze. Apoi:

— Aşteaptă. Aveţi grijă. Nu-i lăsaţi loc de acţiune.

Am pus o întrebare proastească, mult prea tîrziu pentru ca răspunsul să mai aibă vreo importanţă.

— N-ar trebui să folosim arme de argint? Vîrfuri de săgeată şi săbii?

Tam-Tam păru derutat.

— De unde vin eu, ţăranii spun că vîrcolacii trebuie ucişi cu argint.

— Rahat. Îi ucizi aşa cum ucizi orice altceva. Doar că te mişti mai repede şi loveşti mai tare, fiindcă n-ai decît o şansă.

Cu cît destăinuia el mai multe, cu atît creatura părea mai puţin teribilă. Era ca şi cînd am fi vînat un leu răzleţit. Ce atîta gargară?

Mi-am amintit de apartamentele servitorilor.

— Nimeni să nu mişte, zise Tam-Tam. Şi nu faceţi gălăgie. O să încercăm să trimitem o vrajă.

El şi ai săi îşi apropiară capetele. După un timp, ne făcu semn să ne reluăm înaintarea.

Am avansat uşor pe palier, strînşi unul în altul, un arici uman cu ţepi de oţel. Vrăjitorii îşi iuţiră vraja. Dinspre umbrele din faţă veni un răcnet furios, urmat de un

rîcîit de gheare. Ceva se mişcă. Arbaletele vibrară. Un alt răcnet, aproape sfidător. Vrăjitorii îşi apropiară iarăşi capetele. Jos, Locotenentul le ordona oamenilor săi să ocupe punctele prin care forvalaka ar fi trebuit să treacă pentru a evada.

Am înaintat încet prin întuneric, tensiunea crescînd. Cadavrele şi sîngele ne împiedicau la tot pasul. Oamenii se grăbiră să blocheze uşile. Uşurel, am pătruns într-o suită de birouri. De două ori arbaletele traseră în ceva ce se mişca.

Forvalaka urlă, la nici doisprezece paşi distanţă. Tam-Tam scoase un suspin care era pe jumătate un geamăt.

— Am prins-o, zise el, vrînd să spună că o nimeriseră cu vraja lor.

La doisprezece paşi. Chiar acolo, cu noi. Nu vedeam nimic... Ceva se mişcă. Săgeţile zburară. Un om ţipă...

— La naiba! înjură Căpitanul. Cineva era încă-n viaţă aici.

Ceva negru ca noaptea şi iute ca o moarte subită sări pe deasupra halebardelor. Am avut un singur gînd, *Repede!*, înainte ca bestia să ajungă între noi. Oamenii se împrăştiară care încotro, ţipară, se împiedicară unul de altul. Monstrul răcnea şi mîrîia, folosindu-şi ghearele şi colţii mult prea iute ca ochiul să-l poată urmări. La un moment dat, am crezut că am retezat o bucată de beznă, apoi o lovitură mă azvîrli doisprezece paşi mai încolo.

M-am opintit în picioare şi m-am lipit cu spatele de un stîlp. Eram sigur că o să mor, sigur că lucrul acela ne va ucide pe toţi. Curată nebunie să credem că îi putem veni de hac. Trecuseră doar cîteva secunde. O jumătate de duzină de oameni erau morţi. Şi mai mulţi erau răniţi. Forvalaka nu părea să fi fost încetinită, darămite vătămată. Nici armele şi nici vrăjile n-o atingeau.

Vrăjitorii noştri stăteau strînşi grămadă, încercînd să producă o altă vrajă. Căpitanul era centrul unui al doilea grup. Restul oamenilor erau împrăştiaţi. Monstrul ţîşnea de colo-colo, secerîndu-i unul cîte unul.

O flacără cenuşie săgetă încăperea, luminînd-o pentru o clipă în întregime şi imprimînd măcelul pe retina ochilor mei. Forvalaka strigă, de data asta chiar de durere. Un punct pentru vrăjitori.

Se furişă în direcţia mea. Cînd fulgeră pe lîngă mine, am lovit cu sabia, panicat. Am ratat. Bestia se răsuci, o luă la fugă şi se năpusti către vrăjitori. Aceştia o întîmpinară cu o nouă vrajă-fulger. Forvalaka urlă. Un bărbat ţipă. Bestia se zvîrcoli pe podea ca un şarpe muribund. Oamenii o înjunghiară cu suliţe şi săbii. Reuşi să se ridice iar în picioare şi o zbughi pe ieşirea pe care o păstraserăm deschisă pentru noi.

— Vine! urlă Căpitanul la Locotenent.

M-am muiat, conştient numai de un sentiment de uşurare. Plecase... Nici n-am atins bine podeaua cu fundul, că Un-Ochi mă şi trăgea în picioare.

— Vino, Cobe. L-a nimerit pe Tam-Tam. Trebuie să-l ajuţi.

M-am împleticit într-acolo, conştient deodată de o tăietură superficială la un picior.

— Trebuie curăţată bine, am bîiguit. Ghearele alea precis sînt mizerabile.

Tam-Tam era o ruină umană contorsionată. Gîtlejul îi fusese sfîrtecat, pîntecele desfăcut. Braţele şi pieptul îi fuseseră sfîşiate pînă la os. Incredibil, era încă în viaţă, însă nu-l puteam ajuta cu nimic. Nici un medic nu l-ar fi putut ajuta cu ceva. Nici chiar un maestru vrăjitor specializat în vindecare nu l-ar fi putut salva pe omuleţul cel negru. Un-Ochi insistă totuşi să încerc şi asta am făcut,

pînă cînd Căpitanul mă trase de acolo ca să-i asist pe cei cu şanse mai bune de supravieţuire. În timp ce eu plecam, Un-Ochi îl ocărî în gura mare.

— Aduceţi nişte lumină aici! am ordonat.

În acelaşi timp, Căpitanul începu să-i adune lîngă intrarea deschisă pe cei care nu fuseseră răniţi, spunîndu-le să o apere.

Cînd lumina se făcu mai puternică, dimensiunile dezastrului deveniră şi mai clare. Fuseserăm decimaţi. Mai mult, o duzină de fraţi care nu fuseseră cu noi zăceau risipiţi prin încăpere. Fuseseră de gardă. Alături de ei se aflau la fel de mulţi secretari şi consilieri ai Sindicului.

— L-a văzut cineva pe Sindic? întrebă Căpitanul. Aici trebuie să fi fost.

El, Chibrit şi Elmo începură să caute. N-am prea avut ocazia să urmăresc ce făceau. Cîrpeam şi coseam ca un apucat, solicitînd orice ajutor puteam obţine. Forvalaka lăsase răni adînci de gheare care necesitau suturi precise şi dibace.

Cine ştie cum, Spiriduş şi Tăcutul reuşiră să-l calmeze pe Un-Ochi destul cît să poată fi de ajutor. Poate îi făcuseră ceva. Omul lucra într-o stare de ameţeală vecină cu inconştienţa.

Cînd am avut ocazia, i-am mai aruncat o privire lui Tam-Tam. Era *încă* viu, agăţîndu-se de toba lui mică. La naiba! O asemenea încăpăţînare merita răsplătită. Dar cum? Experienţa mea pur şi simplu nu era suficientă.

— Hei! strigă Chibrit. Căpitane!

Am întors ochii într-acolo. Dădea cu sabia într-un cufăr.

Cufărul era din piatră. Era un seif în genul celor care le plac bogaţilor din Beril. Acela cîntărea, probabil, cinci

sute de livre*. Exteriorul lui era cioplit fantezist. Bună parte din decorațiuni fusese stricată. Rîcîită de gheare?

Elmo sparse încuietoarea și forță capacul, deschizîndu-l. Am zărit un om zăcînd deasupra unui morman de aur și bijuterii, adăpostindu-și capul cu brațele și tremurînd. Elmo și Căpitanul schimbară o uitătură întunecată.

Atenția îmi fu abătută de apariția Locotenentului. Stătuse la postul său de jos pînă îl cuprinsese îngrijorarea, văzînd că nu se întîmplă nimic. Forvalaka nu coborîse.

— Scotocește turnul, îi spuse Căpitanul. Poate s-a dus sus.

Deasupra noastră mai erau două niveluri.

Cînd am văzut din nou cufărul, era închis la loc. Angajatorul nostru nu se vedea nicăieri. Chibrit ședea pe el, curățîndu-și unghiile cu un pumnal. I-am ochit pe Căpitan și Elmo. Era ceva ciudat la ei, ceva abia perceptibil.

Nu se putea ca ei să fi terminat ceea ce forvalaka începuse, nu-i așa? Nu. Căpitanul nu putea trăda idealurile Companiei în felul ăsta. Sau putea?

N-am întrebat.

Cercetarea turnului nu scoase la iveală nimic în afara unei dîre de sînge ce ducea pe acoperișul clădirii, unde forvalaka zăcuse, adunîndu-și puterile. Fusese grav rănită, însă scăpase coborînd pe fațada turnului.

Cineva propuse să mergem după ea. La aceasta, Căpitanul răspunse:

— Plecăm din Beril. Nu mai sîntem angajați. Trebuie să ieșim de-aici înainte ca orașul să se întoarcă împotriva noastră.

* 1 livră = 0,453 kg. (n.ed.)

Îi trimise pe Chibrit şi pe Elmo să-i ţină sub ochi pe cei din garnizoana locală. Ceilalţi evacuară răniţii din Turnul de Hîrtie.

Preţ de mai multe minute, am rămas nesupravegheat. Am tras cu ochiul spre cufărul de piatră. Tentaţia creştea, dar i-am rezistat. Nu voiam să ştiu.

Acadea se întoarse după ce toată harababura se terminase. Ne spuse că Emisarul era pe chei şi îşi debarca soldaţii.

Oamenii îşi strîngeau lucrurile şi le încărcau, unii şuşotind despre evenimentele din Turnul de Hîrtie, alţii plîngîndu-se că trebuia să plecăm. Cînd te opreşti într-un loc, începi imediat să prinzi rădăcini. Aduni lucruri. Îţi găseşti o femeie. Apoi inevitabilul se petrece şi trebuie să laşi totul în urmă. În cazarma noastră, multă suferinţă plutea în aer.

Cînd sosiră cei din Nord, eram la poartă. Am ajutat la manevrarea cabestanului care ridica grilajul de fier. Nu mă simţeam deloc mîndru. Fără aprobarea mea, Sindicul poate că n-ar fi fost niciodată trădat.

Emisarul ocupă Bastionul. Compania îşi începu evacuarea. Era în jur de trei noaptea şi străzile erau pustii.

Cînd parcurseserăm două treimi din drumul spre Poarta Zorilor, Căpitanul ordonă oprirea. Sergenţii îi adunară pe toţi cei în stare să lupte. Ceilalţi îşi continuară drumul cu căruţele.

Căpitanul ne duse pe la nord, pe Bulevardul Vechiului Imperiu, unde împăraţii Berilului îşi imortalizaseră triumfurile. Multe dintre monumente sînt bizare şi acordă atenţie unor mărunţişuri precum cai favoriţi, gladiatori ori iubiţi de ambele sexe.

Aveam o presimțire de rău augur încă dinainte să ajungem la Poarta Gunoaielor. Neliniștea se preschimbă în bănuială, iar bănuiala înflori într-o certitudine amară pe cînd intrarăm pe domeniile armatei. Nu este nimic în apropierea Porții Gunoaielor, nimic altceva decît Cazarma Furcii.

Căpitanul nu făcu nici o declarație. Cînd ajunserăm la baza Furcii, toți știau ce urma.

Trupele Orășenești erau dezorganizate ca și pînă atunci. Poarta bazei era deschisă și singurul paznic dormea. Am mărșăluit înăuntru nederanjați. Căpitanul începu să împartă sarcini.

Între cinci și șase mii de oameni rămaseseră acolo. Ofițerii lor restabiliseră un dram de disciplină, amăgindu-i să-și predea armele înapoi la depozitul de armament. Prin tradiție, căpitanii din Beril le încredințează oamenilor arme doar în ajunul unei bătălii.

Trei plutoane intrară direct în cazarmă, ucigîndu-i pe cei din paturi. Plutonul rămas stabili o poziție de apărare în celălalt capăt al bazei.

Căpitanul se declară mulțumit abia după ce soarele ajunse sus pe cer. Ne-am retras și ne-am grăbit după convoiul nostru cu bagaje. Nu era unul între noi care să nu-și fi făcut plinul.

Desigur, n-am fost urmăriți. Nimeni nu veni să ne asedieze tabăra pe care am ridicat-o la Stîlpul Chinurilor. Asta și fusese ideea. Asta și eliberarea unei furii reprimate vreme de mulți ani.

Eu și Elmo stăteam în capătul promontoriului, privind cum soarele după-amiezei făcea jocuri de lumini la

marginea unei furtuni aflate în largul mării. Se năpustise şi ne măturase tabăra cu potopu-i răcoros, după care se rostogolise înapoi către apă. Era un spectacol frumos, deşi nu deosebit de colorat.

Elmo nu era prea vorbăreţ în ultimul timp.

— Te macină ceva, Elmo?

Furtuna se interpuse în calea luminii, dînd mării nuanţa fierului ruginit. Mă întrebam dacă valul de răcoare ajunsese în Beril.

— Cred că poţi să ghiceşti, Cobe.

— Cred că pot.

Turnul de Hîrtie. Cazarma Furcii. Modul ruşinos în care ne eliberaserăm de contract.

— Cum crezi că va fi la nord de mare?

— Crezi că vrăjitorul cel negru o să vină, ai?

— O să vină, Elmo. Are doar puţin de furcă pînă să-şi facă marionetele să danseze după cum le cîntă.

Cum aveau toţi cei care încercau să îmblînzească oraşul acela bezmetic.

— Hmm. Şi: Uită-te acolo.

Un pîlc de balene plonjă pe lîngă stîncile din apropierea promontoriului. M-am străduit să par neimpresionat şi nu mi-a ieşit. Dansînd în marea de culoarea fierului, bestiile erau magnifice.

Ne-am aşezat cu spatele la far. Părea că ne uitam la o lume neatinsă vreodată de Om. Uneori îmi spun că ar fi mai bine dacă n-am exista.

— E o navă acolo, zise Elmo.

N-am văzut-o decît atunci cînd vela ei a reflectat focul soarelui de după-masă, devenind un triunghi portocaliu tivit cu auriu, ce sălta şi se clătina pe hula mării.

— Cabotier. Poate unul de douăzeci de tone.

— Aşa mare?

— Pentru un cabotier. Navele de apă adîncă ajung uneori şi la optzeci de tone.

Timpul se scurse, capricios şi nestatornic. Ne-am uitat la navă şi la balene. Eu am început să visez cu ochii deschişi. Pentru a suta oară, am încercat să-mi imaginez noul tărîm spre care ne îndreptam, bazîndu-mă pe poveştile neguţătorilor, şi alea auzite la mîna a doua. Cel mai probabil aveam să trecem prin Opal. Opal era o reflecţie a Berilului, se spunea, deşi era un oraş mai tînăr...

— Nesăbuitul ăla o să se facă ţăndări în stînci.

M-am trezit din visare. Cabotierul era periculos de aproape de enunţata soartă. Schimbă cursul în ultima clipă şi trecu la numai o sută de yarzi de dezastru, reluîndu-şi traseul iniţial.

— Asta chiar ne-a făcut ziua mai interesantă, am observat.

— Într-o bună zi o să spui şi tu ceva fără să fii sarcastic, Cobe, şi-atunci eu o să mă fac covrig şi-o să-mi dau duhul.

— Asta mă ţine pe linia de plutire, prietene.

— Asta-i discutabil, Cobe. Discutabil.

Am continuat să scrutez faţa zilei de mîine. Mai bine decît să contempli trecutul. Totuşi, ziua de mîine refuza să-şi dea jos masca.

— Se întoarce, zise Elmo.

— Ce? O!

Cabotierul se legăna pe valuri, abia înaintînd, iar prova sa se întorcea spre ţărmul din josul taberei noastre.

— Vrei să-i spunem Căpitanului?

— Presupun că ştie. Oamenii de la far.

— Aha.

— Rămîi cu ochii-n patru, în caz că mai apare ceva.

Furtuna se îndrepta către apus de-acum, acoperind orizontul şi aruncîndu-şi umbra peste mare. Marea cea rece şi cenuşie. Dintr-odată, mă îngrozea traversarea ei.

Cabotierul aduse veşti de la prietenii contrabandişti ai lui Tam-Tam şi Un-Ochi. Acesta din urmă deveni şi mai trist şi posac după ce le primi, deşi deja atinsese limita cea mai joasă. Evită chiar şi să se ia în gură cu Spiriduş, activitate din care-şi făcuse o a doua carieră. Moartea lui Tam-Tam îl afectase puternic şi nu voia să se liniştească. Refuză să ne spună ce avuseseră să-i comunice prietenii săi.

Nici Căpitanul n-o ducea mult mai bine. Dispoziţia lui era ceva de speriat. Cred că tînjea şi totodată se temea de noul ţinut. Contractul însemna o posibilă renaştere a Companiei, cu păcatele noastre lăsate în urmă, şi totuşi el avea o reţinere faţă de serviciul în care intram. Bănuia că Sindicul avusese dreptate în privinţa imperiului din Nord.

Ziua de după vizita contrabandistului aduse brize răcoroase dinspre nord. Seara devreme, ceaţa adulmecă poalele promontoriului. La scurt timp după căderea nopţii, ieşind din ceaţa aceea, o barcă atinse ţărmul. Emisarul sosise.

Ne-am strîns lucrurile şi am început să ne luăm rămas-bun de la însoţitoarele care ne urmaseră din oraş. Animalele şi echipamentul nostru aveau să le fie răsplată pentru loialitatea şi prietenia lor. Am petrecut o oră tristă şi tandră cu o femeie pentru care însemnam mai mult decît bănuisem. N-am vărsat lacrimi nici unul şi nu ne-am spus minciuni. I-am lăsat ceva amintiri şi o bună parte

din meschina mea avere. Ea m-a lăsat cu un nod în gît şi un sentiment al pierderii nu pe de-a întregul înţeles.

— Haide, Cobe, am murmurat pe cînd coboram spre plajă. Ai mai trecut prin asta. O s-o uiţi înainte să ajungi în Opal.

La ţărm erau trase o jumătate de duzină de bărci. Pe măsură ce fiecare se umplea, marinari nordici le lansau la apă. Vîslaşii le săltau pe valuri şi, în cîteva secunde, dispăreau în ceaţă. Bărci goale se apropiau, legănîndu-se. Tot a doua barcă transporta echipament şi bunuri personale.

Un marinar care vorbea limba din Beril îmi spuse că era loc destul la bordul corăbiei negre. Emisarul îşi lăsase soldaţii în Beril, ca gărzi pentru noul Sindic-marionetă, care era un alt Roşu, înrudit de departe cu cel pe care-l slujiserăm noi.

— Sper să aibă mai puţin de furcă decît noi, am spus şi mi-am văzut mai departe de gînduri.

Emisarul îşi dădea oamenii în schimbul nostru. Bănuiam că aveam să fim folosiţi, că ne îndreptam spre ceva mai teribil decît ne puteam închipui.

În mai multe rînduri, pe cînd aşteptam, am auzit cîte un urlet în depărtare. La început, am crezut că era cîntul Stîlpului. Însă aerul nu se clintea. Cînd l-am auzit din nou, n-am mai avut nici o îndoială. Mi se făcu pielea-găinii.

Intendentul, Căpitanul, Locotenentul, Tăcutul, Spiriduş, Un-Ochi şi cu mine am aşteptat ultima barcă.

— Eu nu merg, anunţă Un-Ochi cînd un barcagiu ne făcu semn să urcăm la bord.

— Urcă, îi spuse Căpitanul.

Vocea îi era blîndă. Astea sînt momentele cînd e cel mai periculos.

— Demisionez. Merg spre sud. Am fost plecat de destulă vreme, probabil că au uitat de mine.

Căpitanul îndreptă un deget spre Locotenent, Tăcutul, Spiriduş şi mine, apoi făcu semn către barcă. Un-Ochi urlă.

— Vă transform pe toţi în struţi...

Mîna Tăcutului îi astupă gura.

Am dat fuga cu el la barcă. Se zbătea ca un şarpe într-o groapă cu jăratic.

— Ba rămîi cu familia, rosti Căpitanul încet.

— La trei, chiui Spiriduş vesel, apoi numără repede. Zvîrcolindu-se prin aer, omuleţul cel negru fu aruncat în barcă,. Trecu peste copastie înjurînd, împroşcîndu-ne cu salivă. Am rîs, văzîndu-l aşa plin de viaţă. Spiriduş dirijă echipa care-l legă fedeleş de o băncuţă.

Marinarii ne împinseră de la ţărm. Imediat ce vîslele atinseră apa, Un-Ochi se potoli. Avea aerul unui om care se ducea la spînzurătoare.

Galera prinse formă, o siluetă abia întrezărită, neclară, mai întunecată ca întunericul din jur. Am auzit voci de marinari amplificate de ceaţă, grinzi scîrţîind, tachelaj în funcţiune, cu mult înainte să fiu sigur de propriii mei ochi. Barca noastră acostă la baza unei scări de abordaj. Urletul se auzi din nou.

Un-Ochi încercă să sară peste bord. L-am reţinut. Căpitanul îi aplică un călcîi de cizmă în fund.

— Ai avut ocazia să ne convingi să nu facem asta. N-ai folosit-o. Aşa că taci şi-nghite.

Un-Ochi îl urmă pe Locotenent pe scară în sus, cu umerii lăsaţi, un om fără speranţă. Un om care lăsase în urmă un frate mort şi care acum era silit să se apropie de ucigaşul acestui frate, pe care nu avea nici o putere să se răzbune.

Am găsit Compania pe puntea principală, împovărată sub maldăre de echipament. Sergenții străbătura mulțimea dezorganizată venind spre noi.

Emisarul apăru. Am făcut ochii cît cepele. Era pentru prima dată cînd îl vedeam stînd în picioare. Era *scund*. Un moment, m-am întrebat dacă măcar era bărbat. Vocile lui erau deseori altminteri.

Ne scrută cu o intensitate care sugera că ne citea în suflete. Unul dintre ofițerii lui îi ceru Căpitanului să organizeze oamenii cum putea mai bine pe puntea aglomerată. Echipajul navei ocupa cabinele centrale, aflate deasupra santinei deschise care se întindea de la proră pînă aproape la pupa, și de la nivelul punții pînă jos, la șirul inferior de vîsle. De dedesubt se auzeau vociferări, zăngănituri și bocănituri, pe măsură ce vîslașii se trezeau.

Emisarul ne trecu în revistă. Se opri înaintea fiecărui soldat și agăță pe pieptul fiecăruia o reproducere a simbolului de pe vela sa. Totul se petrecu fără grabă. Înainte ca el să termine, nava se pusese în mișcare.Cu cît se apropia mai mult solul, cu atît Un-Ochi tremura mai tare. Aproape leșină cînd trimisul îl decoră. Eram nedumerit. Ce atîta emoție? Cînd îmi veni rîndul, am fost agitat, dar nu speriat. Am aruncat o privire la insignă atunci cînd delicate degete înmănușate mi-o agățară de vestă. Craniu și cerc turnate în argint, pe fond negru, o lucrătură elegantă. O bijuterie valoroasă, deși fioroasă. De n-ar fi fost așa zdruncinat, aș fi spus că Un-Ochi se gîndea la cum s-o amaneteze cît mai avantajos.

Emblema mi se părea acum vag familiară, dincolo de contextul velei, pe care o luasem ca pe o fuduleală și-o ignorasem. Nu citisem sau auzisem oare undeva de o pecete asemănătoare?

Emisarul spuse:

— Bun venit în serviciul Doamnei, doctore.

Vocea lui mă distrăgea. Nu era niciodată cum te aşteptai. Acum era muzicală, cadenţată, vocea unei tinere femei care vorbeşte în faţa unor capete mai luminate.

Doamna? Unde mai întîlnisem cuvîntul acesta, folosit astfel, accentuat, ca şi cînd ar fi fost titlul unei zeiţe? O legendă întunecată, din vremurile străvechi...

Un strigăt atroce, de durere şi disperare, umplu nava. Speriat, am ieşit din rînd şi m-am dus la marginea puţului de santină.

Forvalaka era într-o cuşcă mare de fier la baza catargului. În umbre, părea să-şi schimbe forma subtil, în timp ce umbla de colo-colo, încercînd fiecare drug. O clipă era o femeie atletică, de aproximativ treizeci de ani, iar peste cîteva secunde adopta aspectul unui leopard negru ridicat pe labele din spate, zgîriind zăbrelele care-l ţineau prizonier. Mi-am amintit ce spusese emisarul, că ar putea să-i găsească o întrebuinţare.

M-am întors spre el. Şi amintirea veni. Ciocanul unui diavol îmi înfipse sloiuri de gheaţă în suflet. Am ştiut de ce Un-Ochi nu voia să traverseze marea. Răul străvechi din Nord...

— Credeam că aţi murit acum trei sute de ani.

Emisarul rîse.

— Nu cunoşti prea bine istoria. N-am fost distruşi. Doar înlănţuiţi şi îngropaţi de vii.

Rîsul lui avea un ton isteric.

— Înlănţuiţi, îngropaţi şi-ntr-un final eliberaţi de un nerod pe nume Bomanz, Cobe.

M-am lăsat pe vine lîngă Un-Ochi, care îşi îngropase faţa în palme.

Emisarul, teroarea numită Hoţul-de-Suflete în vechile legende, un diavol mai rău ca o duzină de forvalaka, rîse

ca un nebun. Membrii echipajului lui se crispară. Bună glumă, înrolarea Companiei Negre în serviciul răului. Un mare oraş subjugat şi micii răufăcători supuşi. Cu adevărat, o farsă de dimensiuni cosmice.

Căpitanul se aşeză lîngă mine.

— Spune-mi, Cobe.

Aşa că i-am povestit despre Dominaţie şi despre Dominator şi Doamna lui. Domnia lor născuse un imperiu al răului fără rival în Iad. I-am spus despre Cei Zece Înrobiţi (dintre care făcea parte şi Hoţul-de-Suflete), zece mari vrăjitori, aproape semizei judecînd după puterile lor, care fuseseră înfrînţi de Dominator şi forţaţi să-i slujească. I-am spus despre Trandafirul Alb, femeia-general care adusese sfîrşitul Dominaţiei, dar a cărei putere nu fusese suficientă pentru a-i distruge pe Dominator, pe Doamna lui şi pe cei Zece. Îi îngropase pe toţi într-un tumul apărat de farmece, undeva la nord de mare.

— Şi acum au fost readuşi la viaţă, se pare, am spus. Ei stăpînesc imperiul din nord. Tam-Tam şi Un-Ochi trebuie să fi bănuit... Ne-am înrolat în serviciul lor.

— Înrobiţi, murmură el. Ca forvalaka, într-un fel.

Bestia urlă şi se azvîrli asupra drugilor cuştii. Rîsul Hoţului-de-Suflete pluti peste puntea înceţoşată.

— Înrobiţi de Înrobiţi, am încuviinţat. Paralela este supărătoare.

Începusem să tremur, pe măsură ce tot mai multe poveşti îmi reveneau în minte, din adîncul uitării.

Căpitanul oftă şi privi prin ceaţă în direcţia noii noastre ţări.

Un-Ochi se uită cu ură la vietatea din cuşcă. Am încercat să-l trag de-acolo. Mă înlătură, scuturîndu-se.

— Încă nu, Cobe. Trebuie să mă dumiresc într-o chestie.

— Ce chestie?

— Ăsta nu e monstrul care l-a ucis pe Tam-Tam. Nu are rănile pe care i le-am făcut noi.

M-am întors încet şi l-am privit pe trimis. Acesta rîse din nou, uitîndu-se în direcţia noastră.

Un-Ochi nu s-a dumirit niciodată. Şi nici eu nu i-am spus. Avem destule probleme.

2
CORBUL

— Traversarea de la Beril îmi demonstrează ideea, mormăi Un-Ochi pe deasupra unei căni de cositor. Locul Companiei Negre nu e pe apă. Fato! Mai toarnă-mi bere!

Îşi agită cana prin aer. Fata nu-l putea înţelege altfel. Refuza să înveţe limba nordicilor.

— Eşti beat, am observat.

— Ce perspicace eşti! Vreţi să luaţi notă, domnilor? Cobe, stimatul nostru maestru în artele preoţeşti şi medicale, a avut perspicacitatea de-a observa că sînt beat.

Îşi puncta discursul cu rîgîieli şi vorbe stîlcite. Îşi scrută publicul cu aerul acela de solemnitate sublimă pe care doar un beţiv îl poate arbora.

Fata mai aduse o carafă, şi o sticlă pentru Tăcutul. Şi el era pregătit să mai stingă o tură din otrava-i preferată. Bea un vin acru de Beril care se potrivea perfect cu personalitatea lui. Banii trecură dintr-o mînă în alta.

Eram şapte cu toţii. Încercam să nu ieşim în evidenţă. Localul era plin de marinari. Noi eram străini, venetici, de soiul celor care sînt primii luaţi la pumni atunci cînd se iscă un scandal. Cu excepţia lui Un-Ochi, noi, ceilalţi,

preferăm să ne batem doar atunci cînd sîntem plătiți pentru asta.

Cămătarul își vîrî moaca-i urîtă pe ușa dinspre stradă. Își miji ochii mici, ca două mărgele. Ne reperă.

Cămătarul. S-a ales cu numele ăsta pentru că stoarce de bani Compania. Nu-i place, dar spune că orice-i mai bun ca porecla cu care l-au blagoslovit zevzecii lui de părinți: Sfeclă de Zahăr.

— Hei! Uite-l pe Sfeclă Dulce! răcni Un-Ochi. Fă-te-ncoace, Dulcică. Un-Ochi face cinste. E prea beat ca să mai știe ce face.

Chiar era. Treaz, Un-Ochi e mai zgîrcit ca o piftie.

Cămătarul se strîmbă, uitîndu-se cu fereală în jur. Are el obiceiul ăsta.

— Băieți, Căpitanul vrea să vă vadă.

Ne-am uitat unii la alții. Un-Ochi se așeză. Nu-l văzuserăm prea des pe Căpitan în ultima vreme. Își pierdea tot timpul cu mahării din Armata Imperială.

Elmo și Locotenentul se ridicară în picioare. M-am ridicat și eu și am pornit spre Cămătar.

Barmanul urlă din toți rărunchii. O servitoare țîșni către ușă, blocînd-o. O huidumă ursuză de bărbat, mare cît un taur, ieși greoi dintr-o cameră din spate. În ambele mîini, mari cît niște butii, ținea cîte o bîtă incredibil de noduroasă. Părea confuz.

Un-Ochi își dezgoli dinții. Restul cetei noastre se ridică, gata pentru orice.

Simțind miros de bătaie, marinarii începură să-și aleagă taberele. Majoritatea erau împotriva noastră.

— Ce naiba se-ntîmplă? am urlat.

— Vă rog, domnule, zise fata de la ușă. Prietenii dumneavoastră n-au plătit pentru ultimul rînd.

Apoi îi trimise barmanului o privire otărîtă.

— Pe dracu n-au plătit!

Regula casei era să plăteşti la servire. M-am uitat la Locotenent. Dădu din cap. M-am uitat la barman şi i-am simţit lăcomia. Credea că eram suficient de beţi ca să plătim de două ori.

Elmo spuse:

— Un-Ochi, tu ai ales hruba asta de hoţi. Lămureşte tu situaţia.

Zis şi făcut. Un-Ochi ţipă ca un porc în faţa măcelarului...

Un ghemotoc hîd, cu patru braţe, mare cît un cimpanzeu, ţîşni de sub masa noastră. Se năpusti asupra fetei din uşă şi lăsă urme de colţi pe coapsa ei. Apoi se căţără pe muntele de muşchi cu bîte-n mîini. Omul sîngera deja într-o duzină de locuri înainte să priceapă ce i se întîmpla.

Un castron cu fructe, de pe o masă din mijlocul camerei, dispăru într-o pîclă neagră. Reapăru o secundă mai tîrziu – cu şerpi veninoşi revărsîndu-i-se peste margine.

Barmanului îi căzu falca. Şi din gură-i curseră afară scarabei.

Ne-am făcut ieşirea în mijlocul acestui spectacol. Un-Ochi hohoti şi chicoti cale de străzi întregi.

Căpitanul se uită fix la noi. Ne sprijineam unul de celălalt, dinaintea mesei lui. Un-Ochi încă mai suferea de ocazionale accese de ilaritate. Nici chiar Locotenentul nu reuşea să-şi păstreze mina serioasă.

— Sînt beţi, i se adresă Căpitanul.

— Sîntem beţi, aprobă Un-Ochi. Sîntem morţi de beţi, sîntem muci, turtă, lemn de beţi.

Locotenentul îl înghionti în rinichi.

— Stați jos, băieți. Încercați să vă comportați bine cît sînteți aici.

Aici era o terasă luxoasă, aflată, din punct de vedere social, la mile întregi distanță de ultimul nostru loc de popas. Aici chiar şi curvele aveau titluri nobiliare. Aranjamente florale şi trucuri arhitecturale împărțeau grădinile în zone semi-private. Se găseau acolo iazuri, chioşcuri şi trotuare de piatră şi în aer plutea un parfum copleşitor de flori.

— Niței cam pretențios pentru noi, am remarcat.

— Care-i ocazia? întrebă Locotenentul.

Ceilalți ne înghiontirăm pentru locuri.

Căpitanul ocupase o uriaşă masă de piatră. Douăzeci de oameni ar fi putut sta în jurul ei.

— Sîntem musafiri. Comportați-vă ca atare.

Îşi făcu de lucru cu insigna din piept, cea care anunța că se află sub protecția Hoțului-de-Suflete. Fiecare aveam cîte una, însă rareori o purtam. Gestul Căpitanului sugera că ar trebui să ne revizuim comportamentul.

— Sîntem musafirii Înrobiților? am întrebat.

M-am luptat să înving efectul berii. Ăsta era un lucru demn de consemnat în Cronici.

— Nu. Insignele sînt în stilul casei.

Gesticulă. Toți cei aflați raza noastră vizuală purtau insigne care indicau asocierea cu unul sau altul dintre Înrobiți. Am recunoscut cîțiva. Urlătorul. Tîrîtor-prin-Noapte. Vestitorul-Furtunii. Şchiopul.

— Gazda noastră vrea să se înroleze în Companie.

— Vrea să intre în Compania Neagră? întrebă Un-Ochi. Care-i baiul cu netotul ăsta?

Se scurseseră ani mulți de cînd nu mai avuseserăm vreun recrut.

Căpitanul ridică din umeri, surîzînd.

— Odată ca niciodată, asta a făcut şi un vraci.

Un-Ochi bodogăni:

— Şi de-atunci îi pare rău.

— Ce mai caută aici, în cazul ăsta? am întrebat.

Un-Ochi nu-mi răspunse. Nimeni nu părăseşte Compania – decît cu picioarele înainte. Uniforma devine „acasă" pentru noi.

— Cum e tipul? întrebă Locotenentul.

Căpitanul închise ochii.

— Neobişnuit. Ar putea fi o achiziţie bună. Îmi place de el. Dar convingeţi-vă singuri. E aici.

Arătă spre un ins care scruta grădinile cu privirea.

Straiele-i erau cenuşii, zdrenţăroase şi peticite. Era subţire, oacheş, de înălţime medie. Chipeş, într-un fel întunecat. Bănuiam că se apropia de treizeci de ani. La prima vedere, nu făcea cine ştie ce impresie.

Greşit. La o a doua privire, observai ceva izbitor. O intensitate, o lipsă de expresie, ceva în ţinuta lui. Grădinile nu-l intimidau.

Oamenii se uitau la el şi strîmbau din nas. Nu vedeau omul, ci doar zdrenţele. Le puteai simţi repulsia. Era destul de rău că noi fuseserăm admişi aici. Acum mai veneau şi culegătorii de zdrenţe!

Un lacheu împopoţonat se duse să-i arate uşa, pe care el, evident, intrase din greşeală.

Omul veni spre noi, trecînd pe lîngă servitor ca şi cînd acesta nici n-ar fi existat. Mişcările lui aveau ceva smucit, rigid, care sugera că-şi revenea de pe urma unor răni.

— Căpitane?

— Bună ziua. Ia loc.

Un general de stat-major rotofei se desprinse dintr-un grup de ofiţeri superiori şi femei tinere şi zvelte. Făcu

cîțiva pași spre noi apoi se opri. Dorea să-și facă prejudecățile cunoscute.

L-am recunoscut. Lordul Jalena. Deținea cel mai înalt rang la care puteai ajunge fără a te număra printre Cei Zece Înrobiți. Chipul îi era buhăit și roșu. Dacă îl observase, Căpitanul se prefăcu altminteri.

— Domnilor, acesta este... Corbul. Vrea să ni se alăture. Corbul nu este numele lui de botez. Nu contează. Și voi ați mințit la rîndul vostru. Prezentați-vă și puneți întrebări.

Era ceva ciudat la acest Corb. Aparent, eram musafirii lui. Atitudinea lui nu era a unui cerșetor, și totuși arăta ca un om al străzii.

Lordul Jalena ajunse lîngă noi. Respirația îi ieșea șuierătoare pe gură. Pe porcii de teapa lui mi-ar plăcea să-i fac să îndure măcar jumătate din caznele la care-și supun ei soldații.

Se încruntă la Căpitan.

— Domnule, zise el printre gîfîieli, ai relații atît de puternice, încît *pe tine* nu te putem refuza, dar... Grădinile sînt pentru oameni rafinați. Așa sînt de două sute de ani. Nu admitem...

Căpitanul adoptă un zîmbet zeflemitor. Pe un ton calm, răspunse:

— Sînt musafir, Milord. Dacă nu-ți place compania mea, plînge-te gazdei mele.

Și-l indică pe Corb.

Jalena se răsuci pe jumătate spre dreapta.

— Domnule...

Ochii și gura i se căscară.

— Tu!

Corbul îl privi fix pe Jalena. Nici un mușchi nu-i tresări. Nici o pleoapă nu i se zbătu. Culoarea se scurse din obrajii grăsanului. Aruncă o privire spre tovarășii

săi, aproape implorînd, se uită din nou la Corb, se întoarse spre Căpitan. Mişcă din buze, dar nu-i ieşi nimic pe gură.

Căpitanul întinse mîna spre Corb. Acesta acceptă insigna Hoţului de Suflete. Şi-o prinse la piept, în dreptul inimii.

Jalena păli şi mai tare. Se trase îndărăt.

— Mi se pare că te cunoaşte, observă Căpitanul.

— Mă credea mort.

Jalena se realătură alor săi. Bolborosi şi arătă cu degetul. Oameni cu feţe palide se uitară înspre noi. Se contraziseră scurt, apoi părăsiră degrabă grădina.

Corbul nu explică nimic. În schimb, spuse:

— Trecem la subiect?

— Nu vrei să ne luminezi cu privire la ce s-a întîmplat acum?

Vocea Căpitanului avea o dulceaţă periculoasă.

— Nu.

— Mai bine mai gîndeşte-te. Prezenţa ta ar putea pune în pericol întreaga Companie.

— N-o să se-ntîmple. I-o chestiune personală. N-o s-o aduc cu mine.

Căpitanul cugetă. Nu e genul care să intre cu bocancii în trecutul cuiva. Nu fără motiv. Decise că avea motiv.

— Cum poţi să n-o aduci cu tine? În mod evident, însemni ceva pentru Lordul Jalena.

— Nu pentru Jalena. Pentru nişte prieteni de-ai lui. I-o poveste veche. O s-o rezolv înainte să mă alătur vouă. Cinci oameni trebuie să moară ca să închei socotelile.

Suna interesant. Ah, mireasma misterului şi-a faptelor întunecate, a ţestelor sfărîmate şi-a răzbunării. Material pentru o poveste bună.

— Eu sînt Cobe. Ai vreun motiv anume pentru care nu vrei să ne împărtăşeşti povestea?

Corbul se întoarse către mine, controlîndu-se cu străşnicie

— E intimă, e veche şi e ruşinoasă. Nu vreau să vorbesc despre ea.

Un-Ochi spuse:

— În cazul ăsta, nu pot vota să fii admis.

Doi bărbaţi şi o femeie coborîră pe o potecă pietruită şi se opriră, uitîndu-se către locul unde stătuse grupul Lordului Jalena. Să fi întîrziat la întîlnire? Erau surprinşi. I-am urmărit cum discutau între ei.

Elmo votă cu Un-Ochi. La fel şi Locotenentul.

— Cobe? întrebă Căpitanul.

Eu am votat pentru. Mirosisem un mister şi nu voiam să-mi scape.

Căpitanul i se adresă Corbului:

— Eu ştiu o parte din poveste. De aceea votez cu Un-Ochi. Spre binele Companiei. Mi-ar face plăcere să te primim. Dar... Rezolvă problema înainte să plecăm.

Întîrziaţii porniră spre noi, cu nasul pe sus, însă ferm hotărîţi să afle ce se întîmplase cu grupul lor.

— Cînd plecaţi? vru să ştie Corbul. Cît timp am la dispoziţie?

— Mîine. În zori.

— Poftim? am făcut.

— Stai aşa, zise Un-Ochi. Cum de plecăm deja?

Chiar şi Locotenentul, care nu crîcnea niciodată, spuse:

— Era vorba că stăm vreo două săptămîni.

Îşi găsise o iubită, prima de cînd îl ştiam eu.

Căpitanul ridică din umeri.

— E nevoie de noi în nord. Şchiopul a pierdut fortăreaţa Deal în favoarea unui Rebel pe nume Desfrînatul.

Întîrziații ajunseră la masa noastră. Unul dintre bărbați ne întrebă:

— Ce s-a întîmplat cu grupul din Grota Camellia?

Vocea lui avea un ton nazal, tărăgănat. Mă călca pe nervi. Era plin de aroganță și dispreț. De cînd intrasem în Compania Neagră, nu mai auzisem ceva asemănător. Locuitorii din Beril nu folosiseră tonul acela.

În Opal, Compania Neagră nu e cunoscută, mi-am spus. Nu încă.

Vocea îl lovi pe Corb ca un baros în moalele capului. Se crispă. Preț de o clipă, ochii lui fură gheață pură. Apoi un zîmbet îi încreți la colțuri – cel mai malefic zîmbet pe care-l văzusem vreodată.

Căpitanul șopti:

— Acum știu de ce Jalena a suferit accesul acela de indigestie.

Stăteam nemișcați, încremeniți de presimțirea unei morți iminente. Corbul se întoarse încet și se ridică. Ce trei îi văzură chipul.

Cel cu voce tărăgănată se înecă. Însoțitorul lui începu să tremure. Femeia deschise gura. Nici un sunet nu ieși.

De unde făcuse Corbul rost de cuțit, habar n-am. Se mișcase aproape prea repede ca să-l pot urmări. Cel cu voce tărăgănată sîngera din gîtul tăiat. Prietenul lui avea deja oțelul înfipt în inimă. Iar Corbul strîngea gîtul femeii cu mîna stîngă.

— Nu. Te rog, șopti ea fără vlagă. Nu se aștepta la milă din partea lui.

Corbul își întări strînsoarea și o forță să se lase în genunchi. Chipul ei se învineți și se umflă. Limba-i ieși afară. Îl prinse de încheieturi și se cutremură. El o ridică și se uită fix în ochii ei, pînă ce aceștia se dădură peste cap și ea se înmuie. Se cutremură din nou și muri.

Corbul îşi smuci braţul înapoi. Se uită ţintă la gheara aceea înţepenită, tremurîndă. Avea o paloare cadaverică. Începu să tremure din tot corpul.

— Cobe! se răsti Căpitanul. Tu nu te dai cumva drept doctor?

— Ba da.

Oamenii începeau să reacţioneze. Toată grădina era cu ochii pe noi. L-am verificat pe cel cu voce tărăgănată. Mort de-a binelea. La fel şi tovarăşul lui. M-am întors spre femeie.

Corbul îngenunche. Îi luă mîna stîngă într-a sa. Avea lacrimi în ochi. Îi scoase de pe deget o verighetă de aur şi o puse în buzunar. Asta fu tot ce luă, deşi femeia purta pe ea o întreagă avere, sub formă de bijuterii.

I-am întîlnit privirea pe deasupra trupului. Gheaţa-i revenise în privire. Mă sfida să-mi dau glas bănuielii.

— Nu vreau să par isteric, mîrîi Un-Ochi, dar de ce naiba nu plecăm de aici?

— Bine gîndit, rosti Elmo, urnindu-se.

— Mişcarea! se răsti Căpitanul la mine. Îl luă pe Corb de braţ. M-am dus după ei.

Corbul spuse:

— O să-mi rezolv treburile pînă-n zori.

Căpitanul aruncă o privire înapoi.

— Mda, atît spuse şi nimic mai mult.

Asta credeam şi eu.

Însă aveam să părăsim Opalul fără el.

Căpitanul primi mai multe mesaje în noaptea aceea. Singurul lui comentariu fu:

— Ăia trei trebuie să fi făcut parte dintre privilegiaţi.

— Purtau insigna Şchiopului, am observat. Care-i povestea Corbului, totuşi? Cine e?

— Cineva care nu s-a înţeles cu Şchiopul. Care a fost atacat mişeleşte şi considerat mort.

— Femeia era o chestie despre care nu ţi-a spus?

Căpitanul ridică din umeri. Am luat-o ca pe un răspuns afirmativ.

— Fac pariu că era nevastă-sa. Poate că l-a trădat.

Lucrurile de genul acesta sînt des întîlnite pe-aici. Conspiraţii şi asasinate şi atacuri directe pentru preluarea puterii. Toate distracţiile decadenţei. Doamna nu descurajează nimic din toate astea. Poate că jocurile de acest soi o amuză.

Călătorind spre nord, ne apropiam tot mai mult de inima imperiului. Fiecare zi ne purta mai adînc în acel ţinut cu suflet mohorît. Localnicii deveneau tot mai trişti, mai abrutizaţi şi mai încruntaţi. În ciuda anotimpului, nu erau ţinuturi fericite.

Veni ziua în care a trebuit să trecem pe lîngă însăşi inima imperiului, Turnul de Vrajă, clădit de Doamnă după reînvierea sa. Ne-au escortat cavalerişti cu privire aprigă. Nu ne-am apropiat la mai mult de trei mile*. Chiar şi aşa, silueta Turnului se profila deasupra orizontului. Este un cub masiv de piatră neagră. Are o înălţime de cel puţin cinci sute de picioare**.

L-am studiat cît a fost ziua de lungă. Oare cum era Doamna noastră? O voi întîlni vreodată? Mă intriga. În noaptea aceea, am scris un text în care am încercat să o caracterizez. A degenerat într-o fantezie romantică.

A doua zi după-masă am întîlnit un călăreţ palid la chip, care galopa spre sud în căutarea Companiei noastre.

* O milă = 1, 609 km. (n.ed.)

** Un picior = 30,4 cm. (n.ed.)

Insigna îl anunța ca supus al Șchiopului. Călăreții din avangarda noastră îl aduseră în fața Locotenentului.

— Da' știu că nu vă grăbiți, oameni buni! Sînteți așteptați în Forsberg. Gata cu tîndăleala.

Locotenentul e un om tăcut, obișnuit cu respectul datorat rangului său. Fu atît de uimit încît nu spuse nimic. Mesagerul deveni și mai agresiv. În cele din urmă, Locotenentul întrebă:

— Ce rang ai?

— Caporal. Mesager al Șchiopului. Bătrîne, ar fi bine să-ți mișți hoitu'. Stăpînului nu-i plac puturoșii.

Locotenentul este responsabilul cu disciplina Companiei. Aceasta-i o povară de care îl scutește pe Căpitan. E genul de individ corect și rezonabil.

— Sergent! se răsti la Elmo. Vino aici.

Era nervos. De obicei, numai Căpitanul îi spune „Sergent" lui Elmo.

În momentul acela, Elmo călărea alături de Căpitan. Galopă de-a lungul coloanei. Căpitanul îl urmă.

— Domnule? întrebă Elmo.

Locotenentul opri Compania în loc.

— Bagă puțin respect în capul țărănoiului ăstuia.

— Da, să trăiți. Otto. Crispin. Haideți să ajutați aici.

— Douăzeci de lovituri de bici ar trebui să fie suficiente.

— Douăzeci de lovituri să fie, domnule.

— Ce mama naibii crezi că faci? Nici un mercenar împuțit n-o să...

Căpitanul spuse:

— Locotenente, cred că pentru asta mai merită zece lovituri de bici.

— Da, să trăiți. Elmo?

— Treizeci să fie, domnule.

Şi lovi. Mesagerul căzu din şa. Otto şi Crispin îl ridicară şi-l duseră degrabă la un gard de scînduri, ţintuindu-l de el. Crispin îi rupse spatele cămăşii.

Elmo aplică pedeapsa cu cravaşa Locotenentului. N-au fost lovituri uşoare. Nu era furie, ci doar un mesaj către cei care considerau Compania Neagră o organizaţie de mîna a doua.

Cînd Elmo termină, m-am apropiat cu trusa mea.

— Încearcă să stai nemişcat, flăcăule. Sînt doctor. O să-ţi curăţ spatele şi o să te bandajez. L-am bătut pe obraz.Ai îndurat binişor pentru unul din Nord.

După ce am terminat, Elmo îi dădu o cămaşă nouă. Eu i-am oferit, din proprie iniţiativă, nişte sfaturi despre cum să se trateze, apoi i-am sugerat:

— Raportează-i Căpitanului ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

Am arătat spre Căpitan...

— Dă-i drumul.

Prietenul nostru Corbul ni se alăturase din nou. Privea scena de pe spinarea unui cal murg asudat şi plin de praf.

Mesagerul îmi urmă sfatul. Căpitanul spuse:

— Transmite-i Şchiopului că vin cît pot de repede. Dar n-am să forţez nota atît de tare încît să nu mai pot lupta, odată ajuns acolo.

— Da, să trăiţi. Îi transmit, să trăiţi.

Grijuliu, mesagerul urcă în şa. Îşi ascundea bine sentimentele.

Corbul observă:

— Pentru asta, Şchiopul o să-ţi smulgă inima din piept.

— Supărarea Şchiopului nu mă preocupă. Credeam că o să ni te alături înainte să părăsim Opalul.

— Nu mi-am putut încheia conturile la timp. Unul nici nu era în oraş. Lordul Jalena l-a pus în gardă pe celălalt. Mi-a luat trei zile să-l găsesc.

— Şi cel plecat din oraş?

— Am hotărît să vin alături de voi în schimb.

Nu era un răspuns mulţumitor, însă Căpitanul făcu abstracţie.

— Nu-ţi pot permite să vii cu noi dacă încă mai ai alte interese.

— Am renunţat la ele. Mi-a achitat cea mai importantă datorie.

Se referea la femeie. Se simţea din glasul lui.

Căpitanul îi aruncă o căutătură aspră.

— Prea bine. Mergi cu plutonul lui Elmo.

— Mulţumesc. Să trăiţi.

Asta a sunat cam ciudat. Nu era un om obişnuit să se adreseze nimănui cu „să trăiţi".

Drumul nostru către nord continuă, trecînd de Ulm, prin Rift, pe lîngă Roze şi mai departe spre nord, prin regiunea Forsberg. Regatul acela demult apus devenise un cîmp de luptă însîngerat.

Oraşul Oar este situat în punctul cel mai nordic al Forsbergului, iar în pădurile de mai sus se află Ţinutul Movilelor, unde Doamna şi iubitul ei, Dominatorul, au fost îngropaţi în urmă cu patru secole. Îndîrjitele investigaţii necromantice ale vrăjitorilor din Oar îi treziseră pe Doamnă şi pe Cei Zece Înrobiţi din visele lor întunecate, îndelung ferecate. Descendenţii acestora, bîntuiţi de sentimentul vinovăţiei, se luptau acum cu Doamna.

Sudul Forsbergului era în continuare copleşit de o linişte înşelătoare. Ţăranii ne întîmpinară fără entuziasm, dar ne luară banii fără să crîcnească.

— Asta pentru că a-i vedea pe soldaţii Doamnei plătind i-aşa o noutate, susţinu Corbul. Înrobiţii pur şi simplu înhaţă tot ce au chef.

Căpitanul mormăi. Aşa am fi făcut şi noi, dacă n-am fi avut instrucţiuni să procedăm altminteri. Hoţul-de-Suflete ne instruise să ne comportăm ca nişte gentlemeni. Îi dăduse Căpitanului un cufăr doldora de bani. Căpitanul era cooperant. N-avea rost să ne facem duşmani doar de dragul de a ni-i face.

Ne aflam pe drum de două luni. O mie de mile se întindeau în urma noastră. Eram epuizaţi. Căpitanul decise să ne odihnim la marginea zonei de război. Poate avea îndoieli cu privire la serviciul nostru în slujba Doamnei.

În orice caz, n-are sens să cauţi probleme cu lumînarea. Mai ales cînd eşti plătit la fel de bine şi dacă nu lupţi.

Căpitanul ne îndrumă într-o pădure. În vreme ce ridicam tabăra, el discută cu Corbul. Am stat cu ochii pe ei.

Curios. Începea să se înfiripe o legătură între ăştia doi. N-o puteam înţelege, întrucît nu ştiam destule despre nici unul dintre ei. Corbul era o nouă enigmă, Căpitanul – una veche.

De cînd îl ştiu pe Căpitan, n-am aflat aproape nimic despre el. Doar cîte un indiciu, ici-colo, înconjurat de speculaţii.

S-a născut într-unul dintre Oraşele-Giuvaier. A fost soldat profesionist. Ceva i-a dat viaţa peste cap. Posibil să fi fost vorba despre o femeie. A renunţat la mandate şi

titluri şi a devenit un hoinar. În cele din urmă, s-a alăturat găştii noastre de exilaţi spiritual.

Toţi avem propria noastră poveste. Presupun că o ţinem secretă nu fiindcă ne-am ascunde de propriul trecut, ci fiindcă, în sinea noastră, credem că părem nişte figuri mai romantice dacă ne dăm ochii peste cap şi presărăm, cînd şi cînd, indicii subtile despre femei frumoase ce nu vor fi niciodată de nasul nostru. Cei ale căror istorii le-am aflat fug de fapt de braţul legii, nu de-o tragică aventură amoroasă.

Căpitanul şi Corbul, totuşi, găsiseră unul în altul un suflet înrudit.

Tabăra era ridicată. Santinelele erau la post. Ne-am aşezat să ne odihnim. Deşi era o regiune bine populată, nici una dintre forţele combatante nu ne-a observat imediat.

Tăcutul îşi folosea abilităţile ca pe un adaos la vigilenţa santinelelor noastre. Detectă spioni ascunşi în linia noastră exterioară de apărare şi-l preveni pe Un-Ochi. Acesta îi raportă Căpitanului.

Căpitanul întinse o hartă peste un butuc pe care îl transformaserăm în masă de joc, după ce ne izgoni pe mine, pe Un-Ochi, pe Spiriduş şi pe alţi cîţiva.

— Unde sînt?

— Doi aici. Alţi doi aici. Unul aici.

— Cineva să se ducă să le spună gărzilor să se facă nevăzute. Plecăm pe furiş. Spiriduş. Unde-i Spiriduş? Spune-i lui Spiriduş să se apuce de iluzii.

Căpitanul decisese să nu provoace o luptă. O decizie lăudabilă, mi se părea.

După cîteva minute, întrebă:

— Unde-i Corbul?

Am spus:

— Cred că s-a dus după spioni.

— Poftim? E bătut în cap?

Se întunecă la față.

— Tu ce naiba vrei?

Spiriduş chirăi ca un şobolan strivit sub picior. El chirăie cînd ți-e lumea mai dragă. Răbufnirea Căpitanului îl făcu să sune ca un pui de pasăre.

— Ați trimis după mine.

Căpitanul se învîrti în cerc, mormăind şi încruntîndu-se. De-ar fi avut talentul lui Spiriduş sau Un-Ochi, i-ar fi ieşit fum pe urechi.

I-am făcut cu ochiul lui Spiriduş, care rînji ca un broscoi mare. Dansul acela greoi de război era doar un avertisment să nu-l calce nimeni pe bătături. Răsfoi hărțile. Aruncă priviri sumbre. Se răsuci spre mine.

— Nu-mi place asta. Tu l-ai pus s-o facă?

— La naiba, nu.

Ca regulă, eu nu încerc să creez istoria Companiei. Doar o consemnez.

Atunci îşi făcu apariția Corbul. Aruncă un trup la picioarele Căpitanului şi-i întinse un şirag de trofee sinistre.

— Ce mama naibii?

— Degete mari. Aşa se numără victimele prin părțile astea.

Căpitanul se făcu verde de furie.

— Şi cadavrul pentru ce-i?

— Bagă-i picioarele în foc. Lasă-l acolo. N-or să-şi mai piardă timpul întrebîndu-se de unde am ştiut că sînt prin preajmă.

Un-Ochi, Spiriduş şi Tăcutul aruncară o vrajă de protecţie asupra Companiei. Ne-am furişat, alunecînd ca peştele printre degetele unui pescar ageamiu. Un batalion duşman, care se strecura către poziţiile noastre, nici nu ne prinse de veste. Am luat-o drept spre nord. Căpitanul avea de gînd să-l găsească pe Şchiop.

În după-amiaza aceea tîrziu, Un-Ochi începu să cînte un cîntec de marş cît îl ţineau bojocii. Spiriduş chirăi a protest. Un-Ochi rînji şi cîntă şi mai tare.

— Schimbă cuvintele! se plînse Spiriduş.

Oamenii rînjiră anticipativ. Un-Ochi şi Spiriduş se contrează din vremuri imemoriale. Un-Ochi începe întotdeauna. Spiriduş e sensibil ca o domnişoară de pension. Ciondănelile lor sînt distractive.

De data aceasta, Spiriduş nu răspunse la provocare. Îl ignoră pe Un-Ochi. Omuleţul cel negru se simţi jignit. Ridică vocea. Ne aşteptaserăm la focuri de artificii. Ne-am ales în schimb cu un mare plictis. Un-Ochi nu obţinu ce-şi dorise. Se bosumflă.

Ceva mai tîrziu, Spiriduş îmi spuse:

— Cască ochii, Cobe. Sîntem în ţară străină. Se poate întîmpla orice.

Chicoti.

Un tăune ateriză pe crupa bidiviului lui Un-Ochi. Animalul necheză şi îşi cabră spinarea. Adormit, Un-Ochi căzu pe spate. Toată lumea izbucni în hohote de rîs. Pleoştit, vrăjitoraşul se ridică din colb, înjurînd şi lovind cu plăria lui veche şi ponosită. Cu mîna liberă îi trase un pumn calului, nimerind drept în osul frunţii. Apoi ţopăi, gemînd şi suflîndu-şi peste încheieturile degetelor.

Răsplata lui fu un potop de huiduieli. Spiriduş zîmbi plin de sine.

În scurt timp, Un-Ochi începu din nou să moţăie. E o şmecherie pe care-o înveţi după ce petreci mult timp în spinarea calului. O pasăre se aşează pe umărul lui. El pufni, lovi cu mîna... Pasărea dădu drumul unui găinaţ mare, purpuriu şi puturos. Un-Ochi urlă. Aruncă după ea cu ce-i era la îndemînă. Izgonind-o, îşi rupse vesta.

Am rîs din nou. Şi Spiriduş afişă un aer nevinovat, de fată mare. Un-Ochi se încruntă şi mîrîi, dar nu se prinse.

Avu o vagă idee abia cînd am trecut de creasta unui deal şi am zărit o ceată de pigmei cît nişte maimuţe de mari, care nu mai conteneau să sărute un idol ce aducea izbitor cu un fund de cal. Fiecare pigmeu era un Un-Ochi în miniatură.

Micul vrăjitor întoarse ochi aprigi spre Spiriduş. Acesta răspunse ridicînd nevinovat din umeri, ca şi cum ar fi spus „nu te uita la mine".

— Punct în favoarea lui Spiriduş, am adjudecat.

— Mai bine păzeşte-ţi pielea, Cobe, mîrîi Un-Ochi. Sau o să te-apuci să mă pupi drept aici.

Se bătu peste fese.

— Cînd or zbura porcii.

E un vrăjitor mai abil ca Spiriduş sau Tăcutul, dar nici pe jumătate cît i-ar plăcea să-l credem. Dacă şi-ar putea pune în aplicare măcar jumătate din ameninţări, ar fi un pericol şi pentru Înrobiţi. Tăcutul e mai cu picioarele pe pămînt, Spiriduş mai inventiv.

Un-Ochi ar fi în stare să stea nopţi întregi treaz, gîndindu-se la cum să-i plătească lui Spiriduş cu aceeaşi monedă. Ciudată pereche. Habar n-am cum de nu s-au omorît încă reciproc.

A-l găsi pe Şchiop era mai uşor de zis decît de făcut. Am mers pe urmele lui printr-o pădure unde am găsit tranşee părăsite şi o mulţime de cadavre de-ale Rebelilor. Drumul nostru cobora într-o vale cu poieni largi, despărţite de un pîrîu scînteietor.

— Ce mama naibii? l-am întrebat pe Spiriduş. Asta-i ciudat.

Movile lungi, joase şi negre presărau poienile. Erau leşuri peste tot.

— Ăsta-i unul dintre motivele pentru care lumea se teme de Înrobiţi. Vrăji ucigătoare. Căldura lor a tras solul în sus.

M-am oprit să studiez o movilă.

Negreala putea să fi fost trasată cu un compas. Graniţa era precisă ca o linie de creion. Schelete carbonizate zăceau în interiorul suprafeţei înnegrite. Tăişuri de săbii şi vîrfuri de suliţe arătau ca nişte copii de ceară lăsate prea mult timp la soare. L-am surprins pe Un-Ochi holbîndu-se.

— Cînd o să poţi face şi tu şmecheria asta, atunci o să-mi fie frică de tine.

— Dac-aş putea face asta mi-ar fi şi mie frică de mine.

Am verificat un alt cerc. Era geamănul celui dintîi. Corbul îşi opri calul lîngă mine.

— Opera Şchiopului. Am mai văzut aşa ceva.

Am testat terenul. Poate-l prinsesem într-o dispoziţie bună.

— Cînd a fost asta?

Mă ignoră.

Refuza să iasă din carapace. Rareori dădea bună ziua, darămite să vorbească despre cine sau ce era.

E un ins rece. Ororile din valea aceea nu-l atingeau.

— Şchiopul a pierdut bătălia asta, decise Căpitanul. E pus pe fugă.

— Ne ţinem după el? întrebă Locotenentul.

— Asta-i o ţară necunoscută. Ne pîndesc pericole mai mari dacă acţionăm singuri.

Am mers pe urmele violenţei şi-ale distrugerii. Am lăsat în urmă cîmpii devastate. Sate pîrjolite. Oameni căsăpiţi şi animale măcelărite. Fîntîni otrăvite. Şchiopul nu lăsa după el decît moarte şi pustiire.

Sarcina noastră era să ajutăm la apărarea Forsbergului. Nu era obligatoriu să ne unim forţele cu ale Şchiopului. Eu unul nu voiam să dau ochii cu el. Nu voiam să fiu în aceeaşi provincie cu el.

Pe măsură ce urmele distrugerii deveneau tot mai proaspete, Corbul manifestă exaltare, consternare, o introspecţie ce făcu loc hotărîrii şi o doză şi mai mare din acel autocontrol rigid în spatele căruia se ascundea atît de adesea.

Cînd reflectez asupra naturii interioare a tovarăşilor mei de drum, îmi doresc de regulă să am un mic talent. Îmi doresc să le pot scruta interiorul fiinţei şi să le scot la lumină părţile întunecate şi pe cele strălucitoare, care-i pun în mişcare de pe o zi pe alta. Apoi arunc o privire spre jungla propriului meu suflet şi mulţumesc cerului că nu sînt în stare de una ca asta. Orice om care abia menţine un armistiţiu cu sine însuşi n-are ce căuta să scotocească în sufletul altui om.

Am decis să fiu şi mai atent la cel mai nou frate al nostru.

Nu era nevoie ca Burtă-Dospită să-şi facă apariţia şi să ne spună că eram aproape. La orizont nu se vedeau

decît arbori înalți şi înclinați de fum. Acea parte a Forsbergului era plată, deschisă şi de-un verde exuberant, iar pe fundalul cerului ca peruzeaua acele trîmbe uleioase erau o abominație.

Briza abia se făcea simțită. După-amiaza promitea să fie dogoritoare.

Burtă-Dospită veni lîngă Locotenent. Eu şi Elmo am renunțat să mai alungăm muştele bătrîne şi sleite de puteri şi am ciulit urechile. Burtă-Dospită arătă spre o spirală de fum.

— Încă mai sînt cîțiva oameni de-ai Şchiopului în satul acela, domnule.

— Ai vorbit cu ei?

— Nu, domnule. Cap-Lung a fost de părere că n-o să vreți asta. Aşteaptă la intrarea în localitate.

— Cîți sînt?

— Douăzeci, douăzeci şi cinci. Beți şi periculoşi. Ofițerul e mai rău ca oamenii lui.

Locotenentul aruncă o privire peste umăr.

— A! Elmo. E ziua ta norocoasă. Ia zece oameni şi du-te cu Burtă-Dospită. Vedeți ce aflați.

— La naiba, făcu Elmo în barbă. I-un om bun, dar zilele înăbuşitoare de primăvară îi vîră lenea-n oase. Bine. Otto. Tăcutule. Țîncule. Albinosule. Țapule. Corbule...

Am tuşit discret.

— Ți-ai ieşit din minți, Cobe. Prea bine.

Numără repede pe degete şi mai strigă trei nume. Ne-am aliniat în afara coloanei. Elmo ne făcu instructajul, pentru a fi sigur că n-am uitat ce urmăream.

— Să mergem.

Am pornit în grabă. Burtă-Dospită ne conduse într-o zonă împădurită care dădea spre localitatea atacată. Acolo

aşteptau Cap-Lung şi unul pe nume Fericitu'. Elmo întrebă:

— Ceva nou?

Fericitu', un tip sarcastic din fire, răspunse:

— Focurile încep să se stingă.

Ne-am uitat către sat. N-am văzut nimic ce să nu-mi întoarcă stomacul pe dos. Vite măcelărite. Pisici şi cîini măcelăriţi. Formele mici şi frînte ale unor copii morţi.

— Nu şi copiii, am spus, fără să-mi dau seama că vorbeam cu voce tare. Nu şi copiii mici, iarăşi.

Elmo se uită la mine strîmb, nu fiindcă el unul n-ar fi fost mişcat, ci fiindcă eu mă arătam neobişnuit de compătimitor. Doar văzusem mulţi oameni morţi la viaţa mea. Nu l-am luminat. Pentru mine există o mare diferenţă între adulţi şi copii.

— Elmo, trebuie să intru acolo.

— Nu fi prost, Cobe. Ce poţi să faci?

— Dacă pot să salvez un singur copil...

Corbul spuse:

— Merg cu tine.

Un cuţit apăruse în mîna lui. Probabil că a învăţat şmecheria asta de la un prestidigitator. O face ori de cîte ori e agitat sau furios.

— Crezi că poţi păcăli douăzeci şi cinci de oameni?

Corbul ridică din umeri.

— Cobe are dreptate, Elmo. E ceva ce trebuie făcut. Unele lucruri chiar nu pot fi tolerate.

Elmo se dădu bătut.

— Mergem cu toţii. Rugaţi-vă să nu fie atît de beţi încît să nu poată distinge între prieteni şi duşmani.

Corbul porni în galop.

Satul era măricel. Fuseseră mai bine de două sute de case înainte de venirea Şchiopului. Jumătate erau arse

sau ardeau. Străzile erau pline de cadavre. Muştele se strîngeau ciorchine în jurul ochilor lor lipsiţi de vedere.

— Nimeni nu-i destul de în vîrstă ca să poarte arme, am observat.

Am descălecat şi am îngenuncheat lîngă un băiat de patru sau cinci ani. Craniul îi fusese zdrobit, dar încă mai respira. Corbul se lăsă alături de mine.

— Nu pot face nimic, am spus.

— Îi poţi curma suferinţa.

Erau lacrimi în ochii Corbului. Lacrimi şi furie.

— Nu există scuză pentru asta.

Se îndreptă către un trup care zăcea în umbră.

Acela avea în jur de şaptesprezece ani. Purta vestonul unui soldat din armata principală a Rebelilor. Murise luptînd. Corbul zise:

— Probabil că era în permisie. Un singur băiat care să-i apere.

Desfăcu un arc dintre degetele lui lipsite de viaţă şi îl încordă.

— Bun lemn. Cîteva mii dintr-acestea l-ar putea doborî pe Şchiop.

Îşi puse arcul în spinare şi-şi însuşi săgeţile băiatului.

Am mai examinat doi copii. Nu puteau fi ajutaţi. Înăuntrul unei colibe arse am găsit o bătrînă care murise încercînd să protejeze un nou-născut. În van.

Corbul radia dezgust.

— Creaturi ca Şchiopul îşi fac cîte doi duşmani pentru fiecare inamic pe care îl distrug.

Mi-au ajuns la urechi suspine înăbuşite, înjurături şi rîsete, venind de undeva din faţa noastră.

— Să mergem să vedem ce-i asta.

Lîngă colibă, am găsit patru soldaţi morţi. Tînărul îşi lăsase urma.

— Bine tras, observă Corbul. Sărman neghiob.

— Neghiob?

— Trebuia să aibă destulă minte ca să fugă. Poate le era mai bine tuturor.

Încordarea lui mă uluia. Ce-i păsa lui de un băiat din tabăra adversă?

— Eroii morți nu au parte de-o a doua şansă.

Aha! Făcea o paralelă cu o întîmplare din propriu-i trecut misterios.

Înjurăturile şi suspinele dezvăluiră o scenă ce-ar fi dezgustat pe oricine mai păstra un dram de umanitate în el.

Erau o duzină de soldați dispuşi în cerc, rîzînd de propriile lor glume deşănțate. Mi-am amintit de o cățea înconjurată de dulăi care, în ciuda obiceiului, nu se luptau pentru dreptul de-a o călări, ci o făceau poştă. Ar fi omorît-o, dacă nu interveneam.

Eu şi Corbul ne-am urcat în şei, ca să vedem mai bine.

Victima era o copiliță de nouă ani. Trupul îi era acoperit de urme de bici. Era îngrozită şi totuşi nu scoatea un sunet. Într-o clipă, am înțeles de ce. Era mută.

Războiul i-o afacere crudă, înfăptuită de oameni cruzi. Pe toți zeii, nici membrii Companiei Negre nu sînt nişte îngeri. Dar *există* limite.

Un bătrîn era forțat să asiste. Dinspre el veneau şi înjurăturile, şi suspinele.

Corbul trase o săgeată într-un om care se pregătea să agreseze fetița.

— Fir-ar să fie! țipă Elmo. Corbule!...

Soldaţii se întoarseră spre noi. Armele îşi făcură apariţia. Corbul mai slobozi o săgeată. Soldatul care-l ţinea pe bătrîn căzu la pămînt. Oamenii Şchiopului îşi pierdură orice chef de luptă. Elmo şopti:

— Albinosule, du-te şi spune-i bătrînului să-şi mişte fundul încoace.

Unul dintre oamenii Şchiopului avu o idee asemănătoare. O rupse la sănătoasa. Corbul îl lăsă să fugă.

Căpitanul avea să-i ceară capul pe-o tipsie.

Pe el nu părea să-l preocupe asta.

— Moşule. Vino aici. Adu copila. Şi pune nişte haine pe ea.

O parte din mine nu se putea abţine să nu aplaude, însă o altă parte credea despre Corb că e un nerod.

Nu trebui ca Elmo să ne spună să ne păzim spatele. Eram perfect conştienţi că am dat de naiba. Grăbeşte-te, Albinosule, mi-am spus în gînd.

Mesagerul lor ajunse mai repede la comandant. Acesta veni, clătinîndu-se, de-a lungul străzii. Burtă-Dospită avusese dreptate. Era mai rău decît oamenii lui.

Bătrînul şi fata se agăţară de scara şeii Corbului. Moşul se uita încruntat la insignele noastre. Elmo îşi îmboldi calul să înainteze, arătînd spre Corb. Am încuviinţat din cap.

Ofiţerul beat se opri înaintea lui Elmo. Ne scrută cu ochi înceţoşaţi. Părea impresionat. Ne-am călit într-o meserie dură şi arătăm în consecinţă.

— Tu! chiţăi el deodată, exact ca individul cu voce tărăgănată din Opal. Se uita ţintă la Corb. Apoi se răsuci şi fugi.

Corbul tună:

— Stai pe loc, Lane! Fii bărbat, hoţ laş ce eşti!

Scoase o săgeată din tolbă.

Elmo îi tăie coarda arcului.

Lane se opri. Răspunsul lui nu fu unul recunoscător. Înjură. Enumeră ororile la care ne puteam aştepta din partea stăpînului său.

Am rămas cu ochii la Corb.

El se uita țintă la Elmo cu o furie rece. Elmo o înfruntă fără să clipească. Era el însuşi un tip dur.

Corbul execută trucul cu cuțitul. I-am abătut lama cu vîrful spadei mele. El înjură în şoaptă, se încruntă, apoi se potoli. Elmo grăi:

— Ți-ai lăsat vechea viață în urmă, ți-aminteşti?

Corbul încuviință o singură dată din cap, cu o mişcare grăbită.

— E mai greu decît credeam.

Umerii i se lăsară.

— Fugi, Lane. Nu eşti destul de important ca să te ucid.

O larmă se iscă în urma noastră. Venea Căpitanul.

Lacheul cel mic al Şchiopului pufăia şi se zburlea ca o pisică pregătită să atace. Elmo se uită aprig la el, de-a lungul sabiei. Omul înțelese aluzia.

Corbul bolborosi:

— Oricum, ştiu că n-are rost. Nu-i decît un pupător de dosuri.

Am pus o întrebare tendențioasă. Îmi aduse drept răspuns o privire goală.

Căpitanul se opri lîngă noi, în zăngănit de metal.

— Ce naiba se-ntîmplă?

Elmo începu să livreze un raport succint, după cum îi era obiceiul. Corbul îl întrerupse.

— Beţivanul ăla-i unul dintre şacalii lui Zouad. Am vrut să-l omor. Elmo şi Cobe m-au împiedicat.

Zouad? Unde mai auzisem numele ăsta? În legătură cu Şchiopul. Colonelul Zouad. Ticălosul numărul unu al Şchiopului. Om de legătură în politică, printre alte eufe-

misme. Numele lui apăruse în cîteva discuții dintre Corb şi Căpitan, la care eu trăsesem cu urechea. Era Zouad a cincea victimă de pe răbojul Corbului? Atunci, Şchiopul însuşi trebuie să fi fost în spatele nenorocirilor lui.

Din ce în ce mai curios. Şi din ce în ce mai înfricoşător. Şchiopul nu-i un om cu care să te pui.

Omul Şchiopului strigă:

— Vreau ca individul acesta să fie arestat.

Căpitanul îi aruncă o privire.

— Mi-a ucis doi oameni.

Cadavrele erau la vedere. Corbul nu spuse nimic. Elmo îşi ieşi din rol şi comentă:

— O violau pe copilă. Asta-i ideea lor de pacificare.

Căpitanul se uită pieziş la oponentul său. Omul roşi. Pînă şi cel mai înrăit ticălos se simte ruşinat dacă e prins pe picior greşit şi nu poate să se justifice. Căpitanul zise răstit:

— Cobe?

— Am găsit un Rebel mort, Căpitane. Indiciile arată că masacrul ăsta a început înainte ca el să devină o problemă.

Îl întrebă pe beţivan:

— Oamenii aceştia sînt supuşi ai Doamnei? Se află sub protecţia ei?

Argumentul putea fi îndoielnic în alte împrejurări, dar în acel moment fu imbatabil. Prin neputinţa de a nega acest fapt, omul îşi mărturisi vinovăţia morală.

— Mă dezgueşti.

Căpitanul rosti aceasta cu vocea lui blîndă, cea periculoasă.

— Dispari de-aici. Să nu-mi mai tai niciodată calea. Dac-o s-o faci, o să te las la mila prietenului meu.

Omul se îndepărtă, poticnindu-se.

Căpitanul se întoarse către Corb.

— Eşti un prost cu acte în regulă. Ai idee ce-ai făcut?

Precaut, Corbul răspunse:

— Probabil mai bine ca tine, Căpitane. Dar aş face-o din nou.

— Şi te mai întrebi de ce ne-am codit să te primim?

Schimbă subiectul:

— Ce-o să faci cu oamenii ăştia, nobile salvator?

Corbul nici nu-şi pusese problema. Oricare va fi fost punctul de cotitură al vieţii sale, ajunsese acum să trăiască doar în prezent. Era mînat de la spate de trecut şi nepăsător faţă de viitor.

— Sînt răspunderea mea, nu-i aşa?

Căpitanul renunţă la ideea de a-l prinde Şchiop din urmă. Să acţionăm pe cont propriu părea acum răul cel mai mic.

Consecinţele se iviră patru zile mai tîrziu.

Tocmai purtaserăm prima noastră bătălie importantă şi striviserăm un detaşament al Rebelilor de două ori mai numeros ca noi. Nu fusese dificil. Aveau caş la gură, iar vrăjitorii noştri ne ajutaseră. Nu scăpaseră prea mulţi.

Cîmpul de luptă era al nostru. Oamenii jefuiau cadavrele de tot ce aveau asupra lor. Elmo, eu, Căpitanul şi alţi cîţiva stăteam degeaba şi ne gratulam în sinea noastră. Un-Ochi şi Spiriduş sărbătoreau în felul lor unic, înjurîndu-se unul pe altul prin intermediul gurilor cadavrelor.

Spiriduş încremeni brusc. Dădu ochii peste cap. Din gură îi ieşi un vaiet care crescu în intensitate. Se nărui la pămînt.

Un-Ochi ajunse la el cu un pas înaintea mea şi începu să-l pălmuiască peste obraji. Ostilitatea sa obişnuită dispăruse.

— Fă-mi loc! am răcnit.

Spiriduş se trezi înainte să apuc măcar să-i verific pulsul.

— Hoţul-de-Suflete, murmură el. A intrat în contact.

În momentul ăla eram fericit că nu aveam talentele lui Spiriduş. Să am un Înrobit înăuntrul minţii mele mi se părea o agresiune mai rea decît violul.

— Căpitane, am strigat. Hoţul-de-Suflete.

Am rămas pe-aproape.

Căpitanul veni în pas alergător. El nu aleargă niciodată, decît atunci cînd sîntem în acţiune.

— Ce este?

Spiriduş suspină. Deschise ochii.

— A plecat acum.

Pielea şi părul îi erau lac de sudoare. Era palid. Începu să tremure.

— A plecat? chestionă Căpitanul. Ce naiba?

L-am ajutat pe Spiriduş să se aşeze comod.

— În loc să ne înfrunte, Şchiopul s-a dus la Doamnă. E multă ură între el şi Hoţul-de-Suflete. Crede că am venit aici ca să-l subminăm. A încercat să întoarcă roata în favoarea lui. Dar Hoţul-de-Suflete e în graţii de la treaba din Beril, iar Şchiopul nu, din cauza eşecurilor sale. Doamna i-a spus să ne lase în pace. Hoţul-de-Suflete n-a reuşit să obţină înlocuirea Şchiopului, dar consideră că a cîştigat runda asta.

Spiriduş se opri. Un-Ochi îi aduse o băutură tare. El o sorbi dintr-o înghiţitură.

— Zice să nu-i ţinem calea Şchiopului. Ar putea să încerce să ne discrediteze în vreun fel, ori chiar să-i mîne pe Rebeli spre noi. Spune că trebuie să recucerim fortăreaţa de la Deal. Asta i-ar pune atît pe Rebeli, cît şi pe Şchiopul într-o lumină proastă.

Elmo murmură:

— Dacă vrea spectacol, de ce nu ne cere să adunăm Cercul celor Optsprezce?

Cercul este Comanda la Vîrf a Rebelilor, optsprezece vrăjitori care cred că împreună au forța necesară pentru a-i înfrunta pe Doamnă și pe Înrobiți. Desfrînatul, oponentul din Forsberg al Șchiopului, făcea parte din Cerc.

Căpitanul căzu pe gînduri. Îl întrebă pe Corb:

— Tu ai impresia că ar fi vorba de politică aici?

— Compania este unealta Hoțului-de-Suflete. Asta știe oricine. Întrebarea e la ce vrea s-o folosească.

— Am avut impresia asta în Opal.

Politică. Imperiul Doamnei ar trebui să fie un monolit. Cei Zece Înrobiți consumă o grămadă de energie pentru a păstra lucrurile așa. Și la fel de multă consumă pentru a se certa între ei, ca niște țînci care se bat pentru jucării ori intră în competiție pentru afecțiunea Mamei.

— Asta-i tot? bodogăni Căpitanul.

— Asta-i tot. Spune că o să țină legătura cu noi.

Aşa că am trecut la fapte. Am cucerit fortăreața de la Deal, în crucea nopții, la o aruncătură de băț de Oar. Se spune că Desfrînatul și Șchiopul, deopotrivă, s-au dat de ceasul morții. Îmi închipui că Hoțul-de-Suflete se umfla în pene.

Un-Ochi aruncă o carte în teancul de pe masă și bolborosi:

— Cineva forțează mîna.

Spiriduş luă cartea, arătă patru valeţi şi aruncă o regină. Rînjea cu gura pînă la urechi. Ştiai că se ducea de rîpă tura viitoare, nemaivînd altceva în mînă decît un doiar. Un-Ochi lovi cu palma în masă, şuierînd. Nu cîştigase nici o mînă de cînd se aşezase la joc.

— Nu vă înflăcărați, băieți, îi potoli Elmo, ignorînd cartea pusă jos de Spiriduş.

Trase, răsfiră cărțile în evantai la doar cîțiva inci de față, arătă trei pătrari şi aruncă un doiar. Lovi cu degetul cele două cărți rămase, îi adresă un surîs larg lui Spiriduş şi spuse:

— Sper că ai un as, bondocule, altfel te-am fript.

Murături luă doiarul lui Elmo, arătă patru cărți la fel, aruncă un treiar. Îl săgetă pe Spiriduş cu o privire intensă, care-l îndemna să continue. Îi spunea că un as nu-l va împiedica să se frigă.

Îmi doream să fi fost şi Corbul de față. Prezența lui îl emoționa pe Un-Ochi prea tare ca să mai trişeze. Dar Corbul era plecat în misiune de aprovizionare, adică mersese la Oar, cum facem săptămînal, pentru a cumpăra provizii. Murături ocupa locul lui.

Murături este intendentul Companiei. De regulă, el se ducea în misiune de aprovizionare. De data aceasta se eschivase, invocînd probleme la stomac.

— Se pare că toată lumea forța mîna, am spus şi m-am uitat la o mînă de cărți perdantă.

Doi şeptari, doi optari şi un nouar în pereche cu unul dintre optari, fără nici un rezultat însă. Aproape tot ce-mi era de folos se afla în teancul cu cărți refuzate. Am tras. Drăcia dracului. Un alt nouar, care îmi întregea mîna. Am arătat cărțile, am aruncat şeptarul de prisos şi m-am rugat. Doar o rugăciune mă mai putea ajuta.

Un-Ochi îmi ignoră şeptarul. Trase altă carte.

— Fir-ar să fie!

Puse un şase peste suita mea şi aruncă un alt şase.

— Momentul adevărului, umflatule, îi spuse lui Spiriduş. Ai de gînd să-l pui la încercare pe Murături? Şi: Forsbergerii ăştia-s nebuni. În viaţa mea n-am văzut aşa ceva.

Eram în fortăreaţă de o lună. Era niţel cam mare pentru noi, dar îmi plăcea.

— M-aş putea obişnui cu ei, am grăit. Numai să se obişnuiască şi ei cu mine.

Respinseserăm deja patru contraatacuri.

— Cacă-te sau cară-te de la oliţă, Spiriduş. Ştii că ne-ai pus beţe-n roate mie şi lui Elmo.

Murături bătu cu degetul într-un colţ al cărţii sale şi căscă ochii la Spiriduş. Spuse:

— Au o întreagă mitologie Rebelă aici. Profeţi şi falşi profeţi. Vise profetice. Mesaje din partea zeilor. Chiar şi o profeţie care spune că un copil de aici, de undeva, este o reîncarnare a Rozei Albe.

— Dacă plodu-i deja aici, cum de nu e călare pe noi? întrebă Elmo.

— Încă nu l-au găsit. Un trib întreg a fost trimis să-l caute. Sau să *o* caute.

Spiriduş se fîstîci. Trase o carte, bolborosi în barbă, aruncă un rege. Elmo trase şi aruncă şi el un rege. Murături se uită la Spiriduş. Schiţă un zîmbet firav, luă o carte şi nu se sinchisi să se uite la ea. Aruncă un cinciar peste şesarul adăugat de Un-Ochi suitei mele şi azvîrli cartea extrasă peste teancul cu decartări.

— Un cinciar? chiui Spiriduş. Ţineai un cinciar? Nu-mi vine să cred. Avea un cinciar.

Trînti asul pe tăblia mesei.

— Avea un cinciar, în mama mă-sii.

— Ține-ți firea, îl admonestă Elmo. Tu eşti ăla care-i spune mereu lui Un-Ochi să se calmeze, nu ții minte?

— M-a blufat cu un cinciar nenorocit?

Murături arboră în continuare zîmbetul acela firav, în timp ce-şi aduna cîştigurile. Era mulțumit de sine. Executase un bluf pe cinste. Şi eu aş fi pariat că ținea un as.

Un-Ochi împinse cărțile spre Spiriduş.

— Împarte.

— O, fii serios. El ținea un cinciar şi eu trebuie să împart?

— E rîndul tău. Închide gura şi împarte cărțile.

L-am întrebat pe Murături:

— De unde-ai auzit de treaba cu reîncarnarea?

— De la Flick.

Flick era bătrînul pe care-l salvase Corbul. Murături înfrînsese rezistența bătrînului. Deveneau din ce în ce mai apropiați.

Fata purta numele de Draga. Îi căzuse cu tronc Corbul. Se ținea după el peste tot şi uneori ne scotea din minți pe toți. Eu unul eram bucuros că mersese Corbul în oraş. Pînă la întoarcerea lui, Draga n-avea să ne deranjeze prea tare.

Spiriduş împărți. M-am uitat la cărțile mele. O mînă mai proastă nici că se putea. Aproape o suită Pismo, cum o numea Elmo, adică nu erau două cărți de acelaşi fel.

Spiriduş şi le studie pe ale sale. Căscă ochii tot mai tare. Le trînti pe masă cu fața în sus.

— V-am bătut! V-am bătut de v-am uscat! Cincizeci!

Îşi servise chintă royală, o mînă care cîştiga automat, cu dublul de puncte.

— Nu poate cîştiga decît dacă-şi împarte singur cărțile, bodogăni Un-Ochi.

Spiriduş rîse înfundat:

— Tu nu cîştigi nici cînd faci cărţile, viermănosule.

Elmo începu să amestece cărţile.

Următoarea mînă se lungi mult. Între pase, Murături ne livră frînturi din povestea reîncarnării.

Draga îşi făcu apariţia în treacăt, cu chipul ei rotund şi pistruiat lipsit expresie, cu ochii goi. Am încercat să mi-o imaginez în rolul Rozei Albe. N-am izbutit. Nu se potrivea.

Murături împărţi cărţile. Elmo încercă să coboare cu optsprezece. Un-Ochi îl fripse. Avea şaptesprezece după ce trăsese. Eu am strîns cărţile şi am început să le amestec.

— Haide, Cobe, făcu Un-Ochi necăjit. Hai să nu ne prostim. A dat norocul peste mine. Două la rînd. Împarte-mi aşii şi doiarii.

Cu cincisprezece sau mai puţin cîştigi imediat, la fel ca şi cu patruzeci şi nouă şi cincizeci.

— O! Scuze. M-am trezit că iau în serios superstiţia asta a Rebelilor.

Murături observă:

— E-o aiureală convingătoare. Menţine în mod elegant un soi de iluzie a speranţei.

M-am încruntat la el. Zîmbetul lui era aproape timid.

— E greu să pierzi cînd *ştii* că soarta e de partea ta. Orice Rebel ştie. În orice caz, asta spune Corbul.

Omul nostru începea să se apropie de Corb.

— Atunci va trebui să le schimbăm modul de gîndire.

— Nu se poate. Şi de-i biciuieşti de o sută de ori, ei tot nu se vor da bătuţi. Şi din pricina asta îşi vor înfăptui singuri profeţia.

Elmo icni:

— Atunci va trebui să nu ne limităm la a-i biciui. Trebuie să-i umilim.

Prin *noi* înţelegeam toţi cei de partea Doamnei.

Am aruncat un optar peste nenumăratele teancuri cu cărți ieşite din joc, care deveniseră jaloanele vieții mele.

— Treaba asta-ncepe să mă sece.

N-aveam astîmpăr. Simțeam o dorință nelămurită de-a face ceva. Orice.

Elmo ridică din umeri.

— Ne mai trece şi nouă timpul jucînd.

— Aşa e viața, într-adevăr, spuse Spiriduş. Stai pe fund şi aştepți. Cît timp am petrecut în felul ăsta de-a lungul anilor?

— N-am ținut socoteala, am murmurat ursuz. Mai mult decît am petrecut făcînd orice altceva.

— Linişte! rosti Elmo. Aud o voce firavă. Spune că tovarăşii mei se plictisesc. Murături. Zi-le arcaşilor să-şi mişte fundurile şi ...

Sugestia lui se pierdu sub o avalanşă de gemete.

Exercițiile fizice riguroase sînt leacul lui Elmo împotriva plictisului. O simplă trecere prin diabolica lui cursă cu obstacole fie te lecuieşte, fie te omoară.

Murături îşi extinse protestul dincolo de obligatoriul geamăt.

— Eu o să am căruțe de descărcat, Elmo. Băieții trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Dacă vrei să facă exercițiu fizic clovnii ăştia, lasă-i pe mîna mea.

Eu şi Elmo am schimbat o privire. Spiriduş şi Un-Ochi păreau în alertă. Nu se întorseseră încă? Ar fi trebuit să fie înapoi înainte de prînz. Bănuiam că trăgeau mîța de coadă. Cei plecați în misiune de aprovizionare întotdeauna se întorc mangă.

— Credeam c-au ajuns, zise Elmo.

Spiriduş flutură mîna spre teancul de cărţi ieşite din joc. Cărţile lui dansară un moment, suspendate în aer graţie trucului său. Voia să ne dea de ştie că ne lăsa de capul nostru.

— Ar fi mai bine să verific ce se-ntîmplă.

Cărţile lui Un-Ochi se tîrîră pe masă, ondulîndu-se ca nişte rîme.

— Mă ocup eu de asta, dolofane.

— Eu am spus primul, gură de broscoi.

— Eu sînt mai în vîrstă.

— Ocupaţi-vă amîndoi, sugeră Elmo şi se întoarse către mine. O să organizez o patrulă. Tu spune-i Locotenentului.

Îşi azvîrli cărţile din mînă şi începu să strige nume. O luă spre grajduri.

Copitele loveau colbul într-un ropot continuu, înfundat. Călăream cu iuţeală, însă alerţi. Un-Ochi era atent la eventuale probleme, dar a face vrăji în şa nu e lucru uşor.

Totuşi, reuşi să prindă de veste la timp. Elmo semnaliză cu mîinile. Ne-am împărţit în două grupuri şi am plonjat în buruienile înalte de pe marginea drumului. Rebelii îşi făcură apariţia şi se treziră cu noi pe capul lor. N-avură nici o şansă. În cîteva minute, eram din nou la drum.

Un-Ochi îmi spuse:

— Sper că nimeni de-acolo nu va-ncepe să se întrebe de ce ştim mereu care e următoarea lor mişcare.

— Lasă-i să creadă că sînt înconjuraţi de spioni.

— Cum ar putea un spion să ducă vorba la Deal atît de repede? Avem un noroc prea mare ca să fie adevărat.

Căpitanul ar trebui să-i ceară Hoțului-de-Suflete să ne retragă cît încă mai avem oarece valoare.

Avea dreptate. Odată secretul nostru dat în vileag, Rebelii ne-ar fi neutralizat vrăjitorii cu ai lor. Norocul nostru ar fi primit o lovitură cruntă.

Zidurile Oarului prindeau contur. Am început să simt junghiuri de regret. Locotenentul nu prea aprobase această aventură. Căpitanul însuşi avea să-mi tragă un perdaf zdravăn. Ocările lui aveau să-mi pîrlească părul din barbă. Avea să mă prindă bătrînețea înainte ca sancțiunile să-mi fie ridicate. Adio, madone bulevardiere!

Teoretic, eu ar fi trebuit să ştiu mai bine. Eram pe jumătate ofițer.

Pe Elmo şi pe caporalii săi nu-i intimida perspectiva unor cariere de curățători ai grajdurilor şi latrinelor Companiei. Înainte! păreau să gîndească ei. Înainte, pentru gloria trupei. Ptiu!

Nu erau proşti, ci doar dispuşi să plătească prețul neascultării.

Pe cînd intram în Oar, idiotul ăla de Un-Ochi începu chiar să cînte. Cîntecul era o compoziție proprie, bezmetică şi fără sens, cîntată pe o voce afonă la culme.

— Tacă-ți fleanca, Un-Ochi, mîrîi Elmo. Atragi atenția asupra noastră.

Ordinul lui n-avea rost. Era prea clar ce eram şi la fel de evident era că ne aflam într-o dispoziție deosebit de urîcioasă. Asta nu era o misiune de aprovizionare. Căutam sfadă cu lumînarea.

Un-Ochi ridică glasul, atacînd un nou cîntec.

— Ține-ți clanța! bubui Elmo. Fă-ți naibii datoria.

Am cotit după un colț. De cum o făcurăm, o negură se formă în jurul chişițelor cailor noştri. Boturi negre şi umede se ridicară şi adulmecară aerul rece al serii. Se

încreţiră. Poate se abrutizaseră, la fel ca mine. Apărură ochi oblici, luminoşi ca nişte lampioane diabolice. Un murmur de groază se strecură printre trecătorii care ne priveau de pe marginea străzii.

Se împrăştiară, o duzină, douăzeci, o sută de năluci născute din văgăuna aceea pe care Un-Ochi o numeşte propria lui minte. Chestii colţoase, sinuoase, negre, asemănătoare unor nevăstuici, ţîşniră înainte şi se repeziră la locuitorii din Oar. Teroarea le preceda. În cîteva minute, nu mai împărţeam străzile decît cu fantomele.

Era prima mea vizită în Oar. Mă uitam în jur ca viţelul la poarta nouă.

— Ei, ia uită-te aici, zise Elmo cînd am intrat pe strada unde se reuneau de regulă cei plecaţi în misiune de aprovizionare. Uite-l pe bătrînul Cornie.

Numele-mi era cunoscut, nu însă şi cel care-l purta. Cornie întreţinea grajdul la care trăgeau patrulele noastre.

Un bătrîn se ridică de pe un scaun de lîngă adăpătoare.

— Am auzit că veniţi, zise el. Am făcut tot ce-am putut, Elmo. N-am putut să le-aduc un doctor, însă.

— L-am adus pe al nostru.

Deşi Cornie era bătrîn şi trebuia să se grăbească pentru a ţine pasul, Elmo nu încetini deloc.

Am adulmecat aerul. Se simţea un iz mai vechi de fum în el.

Cornie o luă grăbit înainte, pe după colţul străzii. Arătări ca nevăstuicile săgetau în jurul picioarelor lui, aidoma spumei ce se formează în jurul unui bolovan, pe malul mării. L-am urmat şi-am găsit sursa izului de fum.

Cineva dăduse foc grajdului lui Cornie, apoi îi atacase pe băieţii noştri cînd aceştia ieşeau valvîrtej afară. Ticăloşii. Fuioare de fum încă se ridicau. În faţa grajdului,

strada era plină de victime. Cei mai uşor răniţi stăteau de pază, redirecţionînd circulaţia.

Acadea, care conducea misiunea, şchiopătă spre noi.

— De unde să încep? am întrebat.

El arătă cu degetul.

— Ăia sînt cel mai grav răniţi. Începe mai bine cu Corbul, dacă mai e în viaţă.

Îmi tresări inima. Corbul? Părea invulnerabil.

Un-Ochi îşi dispersă ajutoarele. Nici un Rebel n-avea să ne ia prin surprindere acum. L-am urmat pe Acadea spre locul unde zăcea Corbul. Omul era inconştient. Avea chipul alb ca hîrtia.

— El e cel mai grav?

— Singurul care am crezut că n-o să reziste.

— Te-ai descurcat bine. Ai făcut garourile aşa cum te-am învăţat, da?

L-am studiat bine pe Acadea.

— Şi tu ar trebui să te întinzi undeva.

M-am întors spre Corb. Avea aproape treizeci de tăieturi, unele adînci. Am pus aţă în ac.

Elmo veni lîngă noi, după ce evaluase în grabă împrejurimile.

— Grav? întrebă el.

— Nu-mi dau prea bine seama. E plin de găuri. A pierdut mult sînge. Ar fi mai bine ca Un-Ochi să pregătească o fiertură de-a lui.

Un-Ochi ştie să facă o supă de pui şi ierburi care le redă şi morţilor speranţa. El e unicul meu asistent.

Elmo întrebă:

— Cum s-a întîmplat, Acadea?

— Au dat foc grajdului şi ne-au atacat cînd fugeam.

— Asta văd şi eu.

Cornie murmură:

— Ucigaşi mîrşavi.

Aveam impresia însă că plîngea mai mult pentru grajdul lui decît pentru trupa noastră.

Elmo făcu o faţă ca şi cînd ar fi mestecat o curmală verde.

— Şi nu sînt morţi? Corbul e cel mai grav? Nu prea-mi vine-a crede.

— Un singur mort, îl corectă Acadea. Bătrînul. Ajutorul Corbului. Din satul ăla.

— Flick, murmură Elmo.

Flick n-ar fi trebuit să părăsească fortăreaţa de la Deal. Căpitanul nu avea încredere în el. Dar Elmo trecu cu vederea această încălcare a ordinelor.

— Cuiva o să-i pară tare rău c-a-nceput asta, zise el.

Nu era pic de sentiment în vocea lui. Ar fi putut la fel de bine să recite preţul de vînzare angros al ignamelor.

Mă întrebam cum va primi Murături vestea. Lui îi plăcea de Flick. Draga avea să fie răvăşită. Flick era bunicul ei.

— Îl vînau doar pe Corb, spuse Cornie. De-aia a fost tăiat atît de rău.

Şi Acadea:

— Flick s-a aruncat înaintea lor. Gesticulă. Restul am fost răniţi fiindcă am refuzat să ne dăm deoparte.

Elmo puse întrebarea care nu-mi dădea pace nici mie.

— De ce-ar vrea Rebelii atît de tare să-l omoare pe Corb?

Burtă-Dospită aştepta în preajmă să-i oblojesc rana de la antebraţul stîng. Spuse:

— N-au fost Rebeli, Elmo. A fost căpitanul ăla tîmpit de unde i-am luat pe Flick şi pe Draga.

Am înjurat.

— Tu vezi-ți de cusut, Cobe, mă admonestă Elmo. Eşti sigur, Burtă-Dospită ?

— Sigur că-s sigur. Întreabă-l pe Fericitu'. L-a văzut şi el. Ceilalți erau doar pungaşi de rînd. Le-am tăbăcit fundurile bine, odată ce ne-am pus pe treabă.

Arătă cu degetul. Lîngă partea nearsă a grajdului erau o duzină de corpuri, aruncate unul peste altul ca o stivă de lemne. Flick era singurul pe care îl recunoşteam. Ceilalți purtau veşminte locale zdrențuite.

Acadea zise:

— Şi eu l-am văzut, Elmo. Şi nu el era la comandă. Mai era un tip, care stătea retras în umbră. A şters-o de îndată ce-am început să cîştigăm.

Cornie stătea în preajmă, atent şi tăcut. Se oferi:

— Ştiu unde s-au dus. O casă de pe Bleek Street.

Am schimbat o privire cu Un-Ochi, care pregătea fiertura folosind una-alta dintr-o desagă neagră de-a sa.

— Cornie se pare că ne ştie năravul.

— Vă ştiu destul cît să-mi dau seama că n-ați lăsa pe nimeni să scape basma curată după o chestie ca asta.

M-am uitat la Elmo. Elmo se uita țintă la Cornie. Întotdeauna planase o îndoială asupra grăjdarului. Cornie deveni agitat. Elmo, ca orice sergent cu state vechi de serviciu, are o privire aprigă. În cele din urmă:

— Un-Ochi, ia-l pe individul ăsta la o plimbare. Află-i povestea.

Un-Ochi îl hipnotiză pe Cornie în doar cîteva secunde. Se plimbară amîndoi, sporovăind ca nişte vechi amici.

Eu mi-am mutat atenția către Acadea.

— Omul acela din umbră. Şchiopăta cumva?

— Nu era Şchiopul. Prea înalt.

— Chiar şi aşa, atacul trebuie să fi avut undă verde din partea arătării aleia. Aşa-i, Elmo?

Elmo încuviință din cap.

— Hoțul-de-Suflete s-ar enerva îngrozitor dacă ar ajunge la concluzia asta. Ca să-şi asume un asemenea risc, trebuie să fi avut acceptul de sus.

Corbul scoase ceva asemănător cu un suspin. Am coborît privirea. Ochii îi erau întredeschişi. Repetă sunetul. Mi-am apropiat urechea de buzele lui.

— Zouad... murmură el.

Zouad. Infamul Colonel Zouad. Duşmanul pe care îl cruțase. Ticălosul de serviciu al Şchiopului. Cavalerismul Corbului avusese urmări cumplite.

I-am spus lui Elmo, care n-a părut surprins. Poate Căpitanul le spusese comandanților lui de pluton povestea Corbului.

Un-Ochi se întoarse. Spuse:

— Amicul Cornie lucrează pentru echipa adversă.

Un rînjet malefic, cel pe care îl repeta ca să poată speria copiii şi căței:

— Mă gîndeam că o să vrei să iei asta în considerare, Elmo.

— O, da.

Elmo părea încîntat.

Eu m-am apucat de lucru la următoarea victimă gravă. Alte suturi de făcut. Mă întrebam dacă aveam destulă ață. Soldatul era într-o stare rea.

— Cît mai durează pînă termini cu fiertura aia, Un-Ochi?

— Mai trebuie să găsesc un pui de găină.

Elmo făcu nervos:

— Pune, atunci, pe cineva să meargă să fure unul.

Un-Ochi zise:

— Cei pe care îi căutăm s-au oploşit într-o bodegă de pe Bleek Street. Au nişte prieteni cam duri.

— Ce-ai de gînd să faci, Elmo? am întrebat.

Eram sigur că voia să facem ceva. Cînd ne dăduse numele lui Zouad, Corbul ne crease o obligație. Credea că e pe moarte. Altfel n-ar fi rostit numele. Măcar atît îl cunoşteam, chit că nu ştiam nimic despre trecutul lui.

— Trebuie să i-o coacem Colonelului.

— Cînd cauți belele, le găseşti. Adu-ți aminte pentru cine lucrează.

— Nu-i a bună să laşi pe cineva să scape după ce a lovit în Companie, Cobe. Nici chiar pe Şchiop.

— Asta înseamnă să-ți iei o povară cam mare pe umeri, nu crezi?

Totuşi, nu puteam să-l contrazic. O înfrîngere pe cîmpul de luptă e acceptabilă. Asta nu era acelaşi lucru. Aici era vorba de politica imperială. Oamenii trebuie avertizați că se lasă cu ciomăgeală dacă ne antrenează pe noi în luptă. Trebuia să le arătăm asta Şchiopului *şi* Hoțului-de-Suflete. L-am întrebat pe Elmo:

— Ce urmări crezi că va avea treaba asta?

— Cred că vor fi multe văicăreli. Însă mă îndoiesc că ei pot *face* mare lucru. La naiba, Cobe, asta oricum nu te priveşte pe tine. Tu eşti plătit să cîrpăceşti. Se uită gînditor la Cornie. Îmi fac socoteala că-i cu atît mai bine cu cît sînt mai puțini martori. Şchiopul nu poate face tămbălău dacă nu poate dovedi nimic. Un-Ochi. Du-te şi mai discută nițel cu amicul tău Rebel. Mi se conturează o idee mică şi urîtă în minte. Poate că el este cheia.

ଔ

Un-Ochi terminase de pregătit supa. Primii ei degustători aveau deja mai multă culoare în obraji. Elmo renunță să mai tragă de timp. Îl sfredeli pe grăjdar cu o privire dură.

— Cornie, ai auzit vreodată de Colonelul Zouad?

Cornie se crispă. Ezită o secundă prea mult.

— Nu pot spune c-am auzit.

— Ciudat. Mă gîndeam c-ai auzit. E cel căruia i se spune mîna stîngă a Şchiopului. Oricum, Cercul ar face, cred eu, aproape orice ca să pună mîna pe el. Tu ce crezi?

— Eu nu ştiu nimic de Cerc, Elmo.

Se uită în zare, peste acoperişuri.

— Vrei să spui că individul ăsta de pe Bleek e Zouad de care vorbeşti?

Elmo chicoti.

— N-am spus asta nici o clipă, Cornie. Tu ai avut impresia asta, Cobe?

— Nici pomeneală. Ce să caute Zouad într-un bordel mizerabil din Oar? Şchiopul abia-şi mai vede capul de probleme în est. Ar trebui să vrea tot ajutorul pe care îl poate primi.

— Vezi, Cornie? Dar uite-aici. Poate că eu ştiu unde l-ar putea găsi Cercul pe Colonel. Acuma, el şi Compania nu-s prieteni. Pe de altă parte, noi nu sîntem prieteni nici cu Cercul. Dar e vorba de afaceri. Fără supărare. Aşa că mă gîndeam... poate putem face schimb de favoruri. Poate că un grangure de-al Rebelilor ar putea să treacă pe la bomba aia din Bleek Street şi să le spună proprietarilor că el nu crede că ar trebui să le poarte de grijă oamenilor acelora. Înţelegi ce zic? Dacă aşa s-ar desfăşura lucrurile, Colonelul Zouad ar putea foarte bine să cadă în mîinile Ceruclui.

Cornie avea aerul unuia care ştie că este prins în capcană.

Fusese un spion bun atunci cînd nu avusese de ce să-şi facă griji pentru sine. Fusese doar bătrînul Cornie cel cumsecade, un grăjdar prietenos, căruia îi lăsam un bacşiş mic şi cu care discutaserăm nici mai mult, nici mai puţin

decît cu oricine altcineva din afara Companiei. Nu fusese deloc supus presiunii. Nu trebuise decît să fie el însuşi.

— M-ai înţeles complet greşit, Elmo.Zău. Eu nu mă implic niciodată în politică. Doamna sau Albii, pentru mine-s toţi o apă şi un pămînt. Caii au nevoie de hrană şi adăpost, indiferent cine-i călăreşte.

— Presupun că ai dreptate în privinţa asta, Cornie. Scuză-mă c-am fost bănuitor.

Elmo îi făcu lui Un-Ochi cu ochiul.

— Amador se cheamă locul unde stau oamenii ăia, Elmo. Ar fi bine să mergi acolo înainte să le spună cineva că sînteţi în oraş. Cît despre mine, ar fi mai bine să mă apuc să curăţ locul ăsta.

— Nu ne grăbeşte nimic, Cornie. Dar tu vezi-ţi de ce ai de făcut.

Cornie ne aruncă o ocheadă. Făcu cîţiva paşi spre ceea ce mai rămăsese din grajdul său. Se uită iar la noi. Elmo îl privi indiferent. Un-Ochi ridică piciorul stîng din faţă al calului său pentru a-i verifica potcoava. Aplecîndu-şi capul, Cornie intră în clădirea ruinată.

— Un-Ochi? întrebă Elmo.

— A luat-o drept spre ieşirea din spate. Cu picioarele la spinare.

Elmo rînji.

— Stai cu ochiul pe el. Cobe, ia notiţe. Vreau să ştiu cui îi dă de veste. Şi cui dau aceia de veste. I-am dat ceva ce-ar trebui să se împrăştie ca sifilisul.

— Zouad a fost un om mort din clipa cînd Corbul i-a rostit numele, i-am spus lui Un-Ochi. Poate din clipa cînd a făcut ce-a făcut, cîndva în trecut.

Un-Ochi mormăi şi aruncă o carte. Acadea trase o carte şi arătă ce avea. Un-Ochi înjură.

— Nu pot să joc cu ăştia, Cobe. Nu joacă cinstit.

Elmo veni în galop pe stradă şi descălecă.

— Se apropie de bordelul ăla. Ai ceva pentru mine, Un-Ochi?

Lista era dezamăgitoare. I-am dat-o lui Elmo. El înjură, scuipă, înjură din nou. Lovi cu piciorul scîndurile pe care le foloseam în chip de masă de joc.

— Fiţi atenţi la treburile voastre afurisite.

Un-Ochi îşi ţinu firea.

— N-or să facă greşeli, Elmo. Îşi acoperă fundurile. Cornie a fost în preajma noastră prea mult timp ca să-l considere de încredere.

Elmo tropoti pe loc şi scoase foc pe nări.

— Prea bine. Planul de rezervă numărul unu. Îl supraveghem pe Zouad. Vedem unde-l duc după ce-l prind. Îl salvăm cînd mai are puţin pînă să ciripească, îi lichidăm pe toţi Rebelii din jur, apoi îi vînăm şi-i distrugem pe toţi cei care au trecut pe-acolo.

Am observat:

— Eşti hotărît să ieşi în cîştig, aşa-i?

— Ba bine că nu. Cum se simte Corbul?

— Se pare c-o să reziste. Infecţia-i sub control, iar Un-Ochi spune că a început să se vindece.

— Hm. Un-Ochi, vreau numele Rebelilor. Multe nume.

— Da, să trăiţi, şefule.

Un-Ochi execută un salut exagerat, care se transformă într-un gest obscen cînd Elmo se întoarse cu spatele.

— Împinge scîndurile alea laolaltă, Burtă-Dospită, l-am îndemnat. Împarţi tu, Un-Ochi.

Nu răspunse. Nu se plînse şi nu se dădu de ceasul morţii şi nu ameninţă că mă va transforma într-un mor-

moloc. Stătea nemişcat, ţeapăn ca moartea, cu ochiul abia întredeschis.

— Elmo!

Elmo veni în faţa lui şi-l scrută îndeaproape. Pocni din degete sub nasul lui Un-Ochi. Acesta nu reacţionă.

— Tu ce crezi, Cobe?

— Se întîmplă ceva la bordel.

Un-Ochi nu mişcă nici un muşchi vreme de zece minute. Apoi deschise ochiul, îşi focaliză privirea şi se muie ca o cîrpă udă. Elmo întrebă:

— Ce naiba s-a întîmplat?

— Lasă-l un minut, bine? am sărit.

Un-Ochi se reculese.

— Rebelii l-au prins pe Zouad, dar nu înainte ca acesta să-l contacteze pe Şchiop.

— Hă?

— Arătarea aia vine să-l ajute.

Elmo se făcu pămîntiu la faţă.

— Aici? În Oar?

— Mdap.

— Rahat!

Într-adevăr. Şchiopul era cel mai nemilos dintre înrobiţi.

— Gîndeşte repede, Elmo. O să intuiască rolul nostru în poveste... Cornie este veriga de legătură.

— Un-Ochi, găseşte-l pe boşorogul ăla nenorocit. Albinosule. Liniştitule. Băgăciosule. Am o treabă pentru voi.

Dădu instrucţiuni. Băgăciosul rînji şi-şi mîngîie pumnalul. Ticălos însetat de sînge.

Nu pot descrie în cuvinte neliniştea pe care o produsese vestea lui Un-Ochi. Îl ştiam pe Şchiop doar din poveşti, iar acele poveşti erau fără greş sumbre. Eram

speriați. Protecția Hoțului-de-Suflete nu reprezenta mare lucru împotriva altui Înrobit.

Elmo mă înghionti.

— Iar a pățit aia.

Categoric. Un-Ochi era încordat. Dar de data aceasta nu mai rămase țeapăn. Căzu şi începu să se zvîrcolească şi să facă spume la gură.

— Țineți-l! am ordonat. Elmo, dă-mi bastonul tău.

Şase oameni se aruncară grămadă peste Un-Ochi. Aşa mic cum era, le crea dificultăți.

— Pentru ce? întrebă Elmo.

— I-l pun în gură să nu-şi înghită limba.

Un-Ochi scoase cel mai ciudat sunet pe care l-am auzit vreodată, şi-am auzit destule pe cîmpurile de luptă. Răniții scot sunete care ai jura că nu pot ieşi din gura unui om.

Criza ținu doar cîteva secunde. După o ultimă zvîrcolire violentă, Un-Ochi căzu într-un somn liniştit.

— Bun, Cobe. Ce naiba s-a întîmplat?

— Nu ştiu. Epilepsie?

— Dă-i nişte supă de-aia de-a lui, sugeră cineva. O să-i prindă bine.

Apăru o cupă de tinichea. L-am forțat să-i bea conținutul.

Ochiul i se deschise brusc.

— Ce încercați să faceți? Să mă otrăviți? Pfui! Ce-a fost aia? Zoaie fierte?

— Supa ta, i-am spus.

Elmo interveni şi el:

— Ce s-a întîmplat?

Un-Ochi scuipă. Apucă o ploscă plină cu vin din apropiere, bău o duşcă, făcu gargară şi scuipă din nou.

— Hoțul-de-Suflete, asta s-a întîmplat. Oau! Îl înțeleg pe Spiriduş acum.

Inima mea începu să rateze una din trei bătăi. Un cuib de viespi îmi zbîrnîia în stomac. Întîi Şchiopul, acum Hoţul-de-Suflete.

— Şi ce-a vrut arătarea? interogă Elmo.

Şi el era agitat. De regulă, el nu se pierde cu firea.

— A vrut să ştie ce mama naibii se petrece. A auzit că Şchiopul e din cale-afară de bucuros. L-a întrebat pe Spiriduş, dar el nu ştia decît că noi am pornit încoace. Aşa că mi-a intrat mie în cap.

— Şi s-a minunat de cît loc gol a găsit. Acum ştie tot ce ştii şi tu, este?

— Da.

În mod evident, lui Un-Ochi nu-i plăcea ideea.

Elmo aşteptă mai multe secunde.

— Ei bine?

— Ei bine ce?

Un-Ochi îşi acoperi rînjetul trăgînd încă o duşcă din plosca de vin.

— Blestemăţie, ce-a spus?

Un-Ochi chicoti.

— E de acord cu ce facem. Dar consideră că dăm dovadă de eleganţa unui taur în călduri. Aşa că vom primi puţin ajutor.

— Ce fel de ajutor?

Elmo părea conştient de faptul că lucrurile scăpaseră de sub control, însă nu reuşea să vadă încotro o luau.

— Trimite pe cineva.

Elmo se relaxă. La fel şi eu. Totul era ca arătarea să păstreze distanţa.

— Cît de repede? am întrebat cu voce tare.

— Poate mai repede decît ne-ar plăcea, murmură Elmo. Las-o mai moale cu vinul, Un-Ochi. Încă mai trebuie să-l supraveghezi pe Zouad.

Un-Ochi bodogăni. Intră în acea semi-transă care însemna că investiga în altă parte. Fu dus mult timp.

— Deci? mîrîi Elmo cînd Un-Ochi își reveni în simțiri. Se tot uita în jur ca și cînd s-ar fi așteptat ca Hoțul-de-Suflete să apară din eter.

— Deci ia-o mai ușor. L-au pitit într-un beci secret, la o milă mai spre sud de-aici.

Elmo era agitat ca un băiețel care abia se mai ține să nu facă pe el.

— Ce problemă ai? am întrebat.

— Un presentiment rău. Doar un presentiment foarte rău, Cobe.

Privirea lui hăituită rămase în loc. Ochii i se căscară.

— Am avut dreptate. Ah, fir-ar mama ei a naibii, am avut dreptate.

Era înalt cît o casă și cam la fel de lat. Purta straie stacojii jerpelite, decolorate de vreme și mîncate de molii. Avansa pe stradă într-un ritm inegal, cînd iute, cînd lent. Părul cărunt, sîrmos și neîmblînzit i se zburlea în jurul capului. Tufărișul bărbii era atît de des și de încîlcit de mizerie, încît aproape-i ascundea complet fața. O mînă palidă, cu pete de ficat, strîngea tija unui toiag, un obiect de-o frumusețe rară, profanat de atingerea purtătorului său. Era un trup de femeie alungit la extrem, perfect în cel mai mic detaliu.

Cineva șopti:

— Cică a fost o femeie adevărată, în timpul Dominației. Se zice că i-a fost infidelă.

N-o puteai învinui pe femeie. Nu atunci cînd te uitai bine la Formă.

Dintre Cei Zece Înrobiți, Schimbă-Formă este cel mai apropiat aliat al Hoțului-de-Suflete. Dușmănia lui față de Șchiop este mai aprigă decît a patronului nostru. Șchiopul fusese al treilea colț al triunghiului amoros de pe urma căruia Formă se alesese cu toiagul.

Se opri la distanță de cîțiva pași. În ochi îi ardea o furie dementă, care-i făcea imposibil de privit. Nu-mi aduc aminte ce culoare aveau. Din punct de vedere cronologic, el fusese cel dintîi dintre marii regi-vrăjitori seduși, corupți și înrobiți de Dominator și de Doamna sa.

Tremurînd, Un-Ochi păși în față.

— Eu sînt vrăjitorul, anunță el.

— Mi-a spus Hoțul.

Vocea lui Schimbă-Formă era răsunătoare, profundă și amplă chiar și pentru cineva de statura lui.

— Noutăți?

— I-am dat de urmă lui Zouad. Nimic altceva.

Formă ne scrută din nou. Unii se albiseră la față. El zîmbi în dosul părului care-i acoperea chipul.

La colțul străzii, localnicii se adunau să caște ochii. Nu se mai văzuse niciodată în Oar un luptător al Doamnei. Era ziua norocoasă a orașului. Doi dintre cei mai mari nebuni veniseră în vizită.

Formă mă privi în treacăt. Preț de o clipă, i-am simțit disprețul rece. Eram doar o miasmă acră în nările lui.

Găsi ceea ce căuta. Corbul. Se mișcă repede. Ne-am ferit din calea lui, cum se feresc masculii mici din calea babuinului dominant la grădina zoologică. Se uită țintă la Corb mai multe minute, apoi umerii lui mari se încovoiară. Puse vîrful toiagului pe pieptul Corbului.

Mie mi-a scăpat un icnet. Culoarea feței Corbului se îmbunătăți simțitor. Încetă să mai transpire. Trăsăturile i se relaxară, în vreme ce durerea se stingea. Rănile-i formară

un țesut cicatrizat roşu-aprins, care se decoloră în albul vechilor cicatrice în doar cîteva minute. Noi ne-am adunat într-un cerc din ce în ce mai compact, uimiți de ceea ce vedeam.

Băgăciosul veni cu pas țanțoş de-a lungul străzii.

— Hei, Elmo. Am reuşit. Ce se petrece?

Aruncă o privire spre Formă şi chiți ca un şoarece prins în cursă.

Elmo îşi venise în fire.

— Unde-s Albinosul şi Liniştitul?

— Se descotorosesc de cadavru.

— Cadavru? întrebă Formă.

Elmo explică. Formă mormăi:

– Cornie ăsta va deveni baza planului nostru. Tu. Îl indică pe Un-Ochi cu un deget cît un cîrnat. Unde-s oamenii ăia?

Cum era de aşteptat, Un-Ochi îi localiză într-o tavernă.

— Tu – şi Formă arătă spre Băgăciosul. Spune-le să aducă leşul înapoi aici.

Băgăciosul se făcu pămîntiu. Aproape că vedeai împotrivirea cum se acumula în el. Dar încuviință mut, înghițind în sec, şi plecă la fel cum venise. Nimeni nu-i contrazice pe Înrobiți.

Eu i-am verificat pulsul Corbului. Era puternic. Arăta perfect sănătos. Am întrebat, cît de sfios am putut:

— Ai putea face asta şi pentru ceilalți? Cît timp aşteptăm?

Îmi aruncă o privire de-am crezut că-mi va îngheța sîngele în vene. Dar o făcu.

— Ce s-a întîmplat? Ce cauți aici?

Corbul se încruntă la mine, de jos. Apoi îşi aminti. Se ridică în şezut.

— Zouad...

Se uită în jur.

— Eşti inconştient de două zile. Te-au hăcuit ca pe-o gîscă. N-am crezut c-o să rezişti.

Îşi pipăi rănile.

— Ce se petrece, Cobe? Ar trebui să fiu mort.

— Hoţul-de-Suflete a trimis un prieten. Pe Formă. El te-a reparat.

El îi reparase pe toţi. Era greu să rămîi îngrozit de cineva care făcuse una ca asta pentru oamenii tăi.

Corbul sări în picioare şi se clătină, ameţit.

— Afurisitul ăla de Cornie. El a pus totul la cale.

Un cuţit apăru în mîna sa.

— La naiba. Sînt slab ca un pui de pisică.

Mă întrebam eu de unde ştia Cornie atît de multe despre atacatori.

— Ăla de colo nu-i Cornie, Corbule. Cornie e mort. Ăla e Formă, care învaţă să fie Cornie.

N-avea nevoie de exerciţiu. Era Cornie destul cît s-o păcălească pe mama lui Cornie.

Corbul se aşeză înapoi lîngă mine.

— Ce se întîmplă?

I-am povestit totul.

— Formă vrea să se infiltreze, folosindu-se de Cornie ca acoperire. Probabil că acum au încredere în el.

— Voi fi chiar în urma lui.

— S-ar putea să nu-i placă.

— Nu-mi pasă ce-i place şi ce nu. De data asta, Zouad nu mai scapă. Datoria e prea mare.

Întristarea îi înmuie trăsăturile.

— Cum e Draga? A aflat de Flick?

— Nu cred. N-a ajuns nimeni înapoi la Deal. Elmo crede că poate face orice vrea aici, atîta timp cît nu e nevoit să dea ochii cu Căpitanul pînă nu termină treaba.

— Bun. N-o să fie nevoie să mă cert cu el pentru asta.

— Formă nu e singurul Înrobit din oraş, i-am reamintit.

Formă spusese că-l simte pe Şchiop. Corbul ridică din umeri. Şchiopul nu conta pentru el.

Simulacrul lui Cornie veni spre noi. Ne-am ridicat. Eu tremuram şi am observat că şi Corbul se albise puţin la faţă. Bun. Nu era tot timpul rece ca gheaţa.

— Tu mă vei însoţi, i se adresă el Corbului, apoi se uită la mine. Şi tu. Şi sergentul.

— Ei îl cunosc pe Elmo, am protestat, la care el a rînjit.

— Veţi părea că sînteţi Rebeli. Doar unul din Cerc ar putea detecta înşelătoria. Şi nici unul dintre ei nu se află în Oar. Rebelii de aici sînt pe cont propriu. Vom profita de greşeala lor de-a nu chema întăriri.

Rebelii suferă de grandomanie la fel de tare ca noi.

Formă îi făcu semn lui Un-Ochi să se apropie.

— Cum stau lucrurile cu Colonelul Zouad?

— N-a cedat.

— E dur, zise Corbul, deranjat că trebuia s-o recunoască.

— Ai vreun nume? mă întrebă Elmo.

Aveam o listă frumuşică. Elmo se arătă mulţumit.

— Ar fi mai bine să plecăm, înainte să lovească Şchiopul, zise Formă.

Un-Ochi ne dădu parolele. Speriat, convins că nu eram pregătit pentru asta şi mai convins că nu cutezam să pun la îndoială alegerea lui Schimbă-Formă, am pornit cu paşi tîrşîiţi în urma Înrobitului.

Nu ştiu cînd s-a întîmplat. Pur şi simplu am ridicat privirea şi m-am trezit că merg alături de nişte străini. Am bodogănit, adresîndu-mă spinării lui Formă.

Corbul rîse. Şi atunci am înţeles. Formă îşi aruncase vraja peste noi. Aveam acum aspectul unor căpitani din armata Rebelilor.

Formă arătă spre Corb.

— Durul, membru al Cercului. Cumnatul Desfrînatului. Se urăsc reciproc aşa cum se urăsc Hoţul şi Şchiopul.

Următorul, Elmo.

— Feldmaiorul Reed, şeful de stat major al Durului. Tu, nepotul Durului, Motrin Hanin, cel mai necruţător asasin care a trăit vreodată.

Nu auziserăm de nici unul dintre ei, dar Formă ne asigură că prezenţa lor nu va stîrni întrebări. Durul venea şi pleca din Forsberg mai mereu, făcîndu-i cumnatului său viaţa grea.

Corect, mi-am spus. Perfect. Şi cum rămîne cu Şchiopul? Ce facem dacă apare?

Oamenii din locul unde-l ţineau pe Zouad fură mai mult stînjeniţi decît curioşi cînd Cornie anunţă prezenţa Durului. Nu aveau probleme cu membrii Cercului. Nu puseră întrebări. Se pare că adevăratul Dur avea o fire josnică, schimbătoare, imprevizibilă.

— Arătaţi-le prizonierul, zise Formă.

Un Rebel îi aruncă lui Formă o privire care spunea: „Aşteaptă tu numai, Cornie."

Era înţesat de Rebeli acolo. Mai că-l auzeam pe Elmo cum îşi ticluia în gînd planul de atac.

Ne duseră într-un beci, pe o uşă inteligent mascată şi de acolo şi mai jos, într-o încăpere cu pereţii de pămînt şi tavanul susţinut de grinzi şi scînduri. Decorul era ieşit direct din imaginaţia unui zbir.

Camerele de tortură există, desigur, dar marea masă de oameni nu le-a văzut niciodată, astfel încît nu prea crede în existența lor. Nici eu nu mai văzusem vreuna înainte.

Am trecut în revistă instrumentele, m-am uitat la Zouad, legat într-un scaun uriaş şi bizar, şi m-am întrebat de ce Doamna era considerată aşa o ticăloasă. Oamenii ăia spuneau că ei sînt băieții buni, cei care luptă pentru dreptate, pentru libertate şi pentru demnitatea spiritului uman, însă în practică nu erau cu nimic mai buni ca Şchiopul.

Formă îi şopti ceva Corbului. Acesta aprobă din cap. Eram curios cum va înțelege el semnele noastre. Formă nu făcuse prea multe repetiții cu noi. Oamenii aceia se aşteptau din partea noastră să ne comportăm ca Durul şi mardeiaşii săi.

Ne-am aşezat şi-am asistat la interogatoriu. Prezența noastră îi inspira pe anchetatori. Am închis ochii. Corbul şi Elmo erau mai puțin deranjați.

După cîteva minute, „Durul" îi ordonă „Maiorului Reef" să se ocupe de o treabă anume. Nu-mi amintesc precis scuza. Atenția îmi era în altă parte. Scopul era de a-l trimite pe Elmo înapoi în stradă, ca să poată începe adunarea.

Formă improviza. Noi trebuia să stăm cuminți pînă ne făcea el semn. Înțelesesem că vom acționa atunci cînd Elmo avea să se apropie şi panica avea să se propage încet în jos, dinspre parter. Între timp, aveam să asistăm la năruirea Colonelului Zouad.

Colonelul nu era foarte impresionant, dar sigur că torționarii lucrau la el deja de ceva vreme. E de aşteptat ca oricine să arate secătuit şi împuținat după ce îndură tratamentul lor.

Am stat imobili ca niște idoli. Eu i-am trimis încurajări mentale lui Elmo, spunîndu-i să se grăbească. Fusesem educat să-mi placă procesul de vindecare, nu acela de distrugere a corpului omenesc.

Pînă și Corbul părea tulburat. Nu încăpea îndoială că-și imaginase chinuri groaznice pentru Zouad, dar, cînd venea vorba de realizarea lor, decența lui fundamentală triumfa. Stilul lui era să vîre cuțitul în om și să termine povestea.

ଔ

Pămîntul tresări, ca și cînd ar fi fost lovit de o cizmă uriașă. Bucăți din pereți și tavan se desprinseră. Aerul se umplu de praf.

— Cutremur! țipă cineva și Rebelii se împleticiră toți către scară. Formă rămase locului, surîzînd.

Pămîntul se cutremură din nou. M-am împotrivit instinctului de turmă și-am rămas așezat. Formă nu era îngrijorat. Atunci, eu de ce să fiu?

Arătă spre Zouad. Corbul aprobă din cap, se ridică și se duse într-acolo. Colonelul era conștient, lucid și speriat de cutremur. Păru recunoscător cînd Corbul începu să-l dezlege.

Piciorul de uriaș lovi din nou. Bucăți de pămînt căzură. Într-un colț, un pilon de susținere se prăbuși. Un rîu de pămînt desțelenit începu să curgă în subsol. Celelalte grinzi gemură și se mișcară. Eu de-abia mă puteam controla.

La un moment dat, în timpul zdruncinăturii, Corbul încetă a mai fi Durul. Formă încetă a mai fi Cornie. Zouad se uită la ei, de sus pînă jos, și înțelese. Chipul i se crispă și păli. Ca și cînd ar fi avut a se teme mai mult de Corbul și de Schimbă-Formă decît de Rebeli.

— Mda, făcu Corbul. E timpul să plăteşti.

Pământul se cambră. Deasupra se auzea zgomot de zidărie ce se prăbuşea.

Lămpile căzură şi se stinseră. Praful făcea aerul aproape irespirabil. Şi Rebelii coborîră valvîrtej scările, uitîndu-se peste umăr.

— Şchiopul i-aici, zise Formă.

Nu părea deranjat. Se ridică şi se întoarse cu faţa către scară. Era Cornie din nou, iar Corbul era şi el Durul.

Rebelii se îngrămădiră în încăpere. Eu l-am pierdut pe Corb din privire, în hărmălaia aceea şi la lumina slabă. Cineva încuie uşa de sus. Rebelii deveniră tăcuţi ca şoarecii. Aproape că le auzeai bătăile inimii, cum priveau aşa scările şi se întrebau dacă intrarea secretă era destul de bine mascată.

Deşi între noi şi nivelul superior se interpuneau mai mulţi yarzi de pământ, am auzit ceva mişcîndu-se în beciul de sus. Tîrş-bum. Tîrş-bum. Ritmul unui şchiop care umblă. Şi privirea mea rămase aţintită spre uşa secretă.

Pământul se cutremură mai tare ca pînă atunci. Uşa explodă în interior. Capătul îndepărtat al beciului se prăbuşi. Oamenii strigară, în timp ce pământul îi înghiţea. Turma umană se îmbulzi de colo-colo, căutînd o scăpare ce nu exista. Doar eu şi Formă nu eram prinşi în ea. Noi priveam de pe o insulă de calm.

Toate lămpile se stinseseră. Singura lumină venea prin golul din capul scărilor, înconjurînd o siluetă care, în acel moment, părea răuvoitoare numai prin postură. Îmi simţeam pielea rece şi cleioasă şi tremuram violent. De vină nu era doar faptul că auzisem atîtea despre Şchiop. Individul emana ceva ce mă făcea să mă simt cam

cum s-ar simți un arahnofob dacă i-ai arunca un păianjen mare şi păros în braţe.

Am aruncat o privire către Formă. Era Cornie, doar un alt membru al echipei Rebelilor. Avea oare un motiv special pentru care nu voia să fie recunoscut de Şchiop?

Făcu ceva cu mîinile.

O lumină orbitoare umplu văgăuna. Nu mai vedeam nimic. Auzeam trosnetul grinzilor care cedau. De data aceasta n-am mai ezitat. M-am alăturat valului către scări.

Presupun că Şchiopul era mai uimit ca oricine. Nu se aşteptase la o rezistenţă serioasă. Trucul lui Formă îl prinsese cu garda jos. Fluxul de oameni trecu peste el înainte de-a apuca să se protejeze.

Eu şi Formă am fost ultimii care au urcat scările. Eu am sărit peste Şchiop, un ins mititel în maro care nu arăta defel înfricoşător, aşa cum se zvîrcolea la podea. M-am uitat după scările care urcau la nivelul străzii. Formă mă prinse de braţ. Strînsoarea lui era triumfătoare.

— Ajută-mă.

Înfipse un picior în coastele Şchiopului şi începu să-l rostogolească pe uşă, către beci.

Jos, oamenii gemeau şi cereau ajutor. Porţiuni din podeaua de la nivelul nostru atîrnau, se prăbuşeau. Mai mult de teamă că voi fi prins dacă nu ne grăbeam, decît din dorinţa de a-i produce disconfort Şchiopului, l-am ajutat pe Formă să-l arunce pe Înrobit în hrubă.

Formă surîse larg şi-mi făcu semn cu degetul mare ridicat. Apoi făcu ceva cu degetele. Prăbuşirea se acceleră. El mă apucă de braţ şi o luă spre scări. Am dat buzna în stradă şi ne-am trezit în mijlocul celui mai mare tărăboi din istoria recentă a Oarului.

Vulpile dăduseră iama în cotețul găinilor. Oamenii fugeau care încotro, ţipînd incoerent. Elmo şi Compania

îi înconjurau din toate părțile, împingîndu-i înapoi și decimîndu-i. Rebelii erau prea confuzi ca să se apere.

De n-ar fi fost Formă, cred că n-aș fi supraviețuit niciodată acelui episod. El făcu ceva ce abătu vîrfurile săgeților și ale săbiilor. Ființă parșivă ce sînt, am stat în umbra lui pînă ce ne-am aflat la loc sigur, dincolo de liniile Companiei.

A fost o mare victorie pentru Stăpînă. Depășise cele mai mari așteptări ale lui Elmo. Înainte să se așeze praful, nu mai era nici un Rebel convins în Oar. Formă rămase pînă la capăt. Ne oferi un ajutor neprețuit și se distră de minune strivind tot ce prindea. Era fericit ca un copil care pune focuri.

Apoi dispăru ca și cînd nici n-ar fi existat. Iar noi, atît de istoviți că ne tîram ca șopîrlele, ne-am strîns în fața grajdului lui Cornie. Elmo făcu apelul.

Toți prezenți, mai puțin unul.

— Unde-i Corbul? întrebă Elmo.

Eu i-am spus:

— Cred că a fost îngropat de viu cînd s-a prăbușit casa aia. El și Zouad, împreună.

Un-Ochi observă:

— Se potrivește, într-un fel. Ironia sorții. Nu-mi face loc plăcere să-l știu dus dintre noi, totuși. Era un jucător redutabil de tonk*.

— Și Șchiopul a rămas acolo? întrebă Elmo.

* Tonk – joc de cărți bazat pe un principiu asemănător jocului de remy, jucat pe mize mici, de trei pînă la cinci jucători, fiecare mînă avînd un cîștigător. (n.ed.)

Am rînjit.

— Am ajutat la îngroparea lui.

— Şi Formă a plecat.

Începeam să disting un tipar neliniştitor. Voiam să ştiu dacă de vină pentru asta era doar imaginaţia mea. Am adus problema în discuţie în timp ce băieţii se pregăteau de întoarcerea la Deal.

— Ştii, singurii oamenii care l-au văzut pe Formă au fost de partea noastră. Rebelii şi Şchiopul ne-au văzut mai mult pe noi. Mai ales pe tine, Elmo. Şi pe mine, şi pe Corb. Iar Cornie va fi găsit mort. Am sentimentul că discreţia lui Formă n-a prea avut legătură cu prinderea lui Zouad sau cu lichiderea clanului local al Rebelilor. Cred că am fost folosiţi pentru eliminarea Şchiopului. Foarte abil lucrat.

Lui Elmo îi place să treacă drept un băiat mare şi tîmp de la ţară care a ajuns soldat, însă e isteţ. Nu doar că înţelese ce voiam să spun, ci făcu imediat legătura dintre asta şi schema mai mare a relaţiilor politice dintre Înrobiţi.

— Trebuie să ne cărăm dracului de aici înainte ca Şchiopul să iasă din pămînt. Şi nu doar din Oar. Din Forsberg. Hoţul-de-Suflete ne-a pus pe tablă în postura pionilor din prima linie. Putem fi prinşi la mijloc între ciocan şi nicovală.

Îşi morfoli buza o secundă, apoi începu să se comporte ca un sergent, urlînd la oricine nu se mişca destul de energic pentru gustul lui.

Era într-o stare vecină cu panica, însă rămînea soldat pînă în măduva oaselor. Plecarea noastră nu trebuia să se desfăşoare în dezordine. Am pornit la drum, escortînd căruţele cu provizii după care venise echipa lui Acadea. El îmi spuse:

— O s-o iau razna după ce ajungem înapoi. O să ies şi-o să rod un copac sau altceva. Şi, după cîteva mile, meditativ: Mă tot gîndesc cine să-i dea vestea Dragăi. Cobe, tocmai te-ai oferit voluntar. Tu ştii cel mai bine cum să procedezi.

Aşa că am avut cu ce-mi ocupa mintea pe timpul drumului. Naiba să-l ia pe Elmo!

Marea revoltă din Oar n-a pus punct poveştii. Undele s-au extins. Urmările s-au acumulat. Soarta şi-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala.

În timp ce Şchiopul îşi săpa calea de ieşire la suprafaţă, Desfrînatul lansase o mare ofensivă. O făcuse fără să ştie că duşmanul său lipsea de pe cîmpul de luptă, însă efectul fu acelaşi. Armata Şchiopului se făcu ţăndări. Victoria noastră căzu în derizoriu. Bande de Rebeli îşi făcură de cap prin Oar, vînînd agenţii Doamnei.

Noi, graţie previziunii Hoţului-de-Suflete, ne îndreptam spre sud cînd s-a produs dezastrul, aşa că n-am fost implicaţi.

Ne-am stabilit garnizoana la Ulm, ducînd cu noi faima mai multor victorii dramatice, iar Şchiopul a fugit în Rift cu ce-i mai rămăsese din armată, stigmatizat ca incompetent. Ştia cine îi provocase căderea, însă nu putea face nimic. Relaţia sa cu Doamna era prea instabilă. Nu îndrăznea să facă altceva decît să-i rămînă un fidel animal de companie. Trebuia să înregistreze nişte victorii cu adevărat răsunătoare înainte să se gîndească să se măsoare cu noi sau cu Hoţul-de-Suflete.

Eu nu mă simţeam chiar atît de liniştit. Cu timpul, roata se întoarce.

Desfrînatul era atît de entuziasmat de succesul său, încît nu încetini pasul după ce cuceri Forsbergul. Porni spre sud-vest. Hoțul-de-Suflete ne ordonă să părăsim Ulm, la doar o săptămînă după ce ne stabiliserăm acolo.

Se supărase Căpitanul din cauza celor întîmplate? Era nemulțumit fiindcă atît de mulți dintre oamenii săi luaseră singuri o hotărîre, nesocotindu-i sau răstălmăcindu-i instrucțiunile? Să spunem doar că însărcinările suplimentare primite au fost destul de grele cît să închidă gura tuturor. Să spunem doar că madonele de noapte din Ulm au fost grav dezamăgite de Compania Neagră. Nici nu vreau să mă gîndesc la asta. Omul e-un geniu diabolic.

Plutoanele erau în poziție de inspecție. Căruțele erau încărcate şi gata de drum. Căpitanul şi Locotenentul se sfătuiau cu sergenții. Un-Ochi şi Spiriduş jucau un joc cu mici creaturi de umbră, care se războiau prin colțurile complexului. Majoritatea dintre noi priveam şi pariam cînd pe unii, cînd pe alții, în funcție de întorsăturile de situație. Portarul strigă:

— Vine un călăreț.

Nimeni nu-i dădu atenție. Mesagerii veneau şi plecau toată ziua-bună ziua.

Poarta se deschise spre interior. Şi Draga începu să bată din palme. O luă la fugă înspre poartă.

Prin ea, arătînd la fel de ponosit ca în ziua cînd îl întîlniserăm, intră călare Corbul nostru. O săltă pe Draga în şa şi o îmbrățişă cu putere, apoi o aşeză pe cal în fața lui şi se prezentă Căpitanului. L-am auzit spunînd că toate datoriile lui erau onorate şi că nu mai avea nici un alt interes în afara Companiei.

Căpitanul îl măsură din privire mult timp, apoi încuviință din cap şi-i spuse să-şi ocupe locul în rînd.

Se folosise de noi şi, făcînd asta, îşi găsise un nou cămin. Era bine-venit în sînul familiei.

Am pornit la drum, îndreptîndu-ne spre o nouă garnizoană, în Rift.

3
DESFRÎNATUL

Vîntul se rostogolea şi vîjîia în jurul Meystriktului. Drăcuşori arctici chicoteau şi îşi trimiteau respiraţia glacială prin spărturile pereţilor, în apartamentul meu. Lumina lămpii pîlpîia şi dansa, abia supravieţuind. Cînd degetele mi-au înţepenit, le-am strîns în jurul flăcării şi le-am lăsat să se frigă.

Vîntul sufla puternic dinspre nord, aducînd cu sine o zăpadă fină, îngheţată. Peste noapte se aşezase un strat gros de un picior. Urma şi mai multă ninsoare. Avea să aducă suferinţe suplimentare. Îmi era milă de Elmo şi de gaşca lui. Erau plecaţi la vînătoare de Rebeli.

Fortăreaţa Meystrikt. Perla sistemului de apărare din Rift. Îngheţată la vremea iernii. Mlăştinoasă primăvara. Un cuptor în toiul verii. Profeţii Rozei Albe şi forţele principale Rebele erau ultima noastră grijă.

Rift este un pinten lung de pămînt plat, cu vîrful îndreptat spre sud, între lanţuri muntoase. Meystrikt se află în vîrful lui. E poarta de intrare a intemperiilor şi a duşmanilor în cetate. Misiunea noastră este să păzim această ancoră a sistemului de apărare nordic al Doamnei.

De ce Compania Neagră?

Noi sîntem cei mai buni. Infecția Rebelă începuse să se infiltreze în Rift imediat după căderea Forsbergului. Șchiopul încercase să o împiedice și nu reușise. Doamna ne trimisese pe noi să curățăm mizeria Șchiopului. Singura ei alternativă ar fi fost să abandoneze încă o provincie.

Santinela de la poartă sună din trompetă. Elmo își făcea intrarea.

Nu ne-am grăbit să-l întîmpinăm. Regulile cer normalitate, astfel încît să nu lași impresia că spaima îți roate măruntaiele. În schimb, oamenii, curioși, trăgeau cu ochiul din ascunzători la frații care merseseră la vînătoare. Pierduseră pe cineva? Era careva grav rănit? Îi cunoști mai bine ca pe propriile-ți rude de sînge. Ați luptat umăr la umăr ani la rînd. Nu toți erau prieteni, însă făceau parte din aceeași familie. Singura familie pe care o aveai.

Portarul sparse gheața de pe vinci. Scrîșnind a protest, poarta ferecată se ridică. În calitate de istoric al Companiei, eu îl puteam întîmpina pe Elmo fără să încalc vreo regulă nescrisă. Nesăbuit cum sînt, am ieșit afară în vînt și în frig.

Prin ninsoarea năprasnică, am întrezărit o ceată de umbre jalnice. Poneii își tîrau picioarele. Călărețiii lor stăteau aplecați peste coamele înghețate. Animale și oameni, deopotrivă, se ghemuiau, încercînd să se ferească de ghearele ascuțite ale vîntului. Aburii respirațiilor ieșeau din gurile cailor și oamenilor și erau imediat smulși și împrăștiați. Acest cadru, pictat de-ar fi fost, i-ar fi dat frisoane și unui om de zăpadă.

Din întreaga Companie, doar Corbul mai văzuse vreodată zăpadă înainte de iarna aceasta. Halal urare de bun-venit în serviciul Doamnei!

Călăreții se apropiară. Semănau mai degrabă cu niște refugiați decît cu niște frați ai Companiei Negre. În mustața lui Elmo scînteiau diamante de gheață. Restul feței îi era înfășurat în zdrențe. Ceilalți erau atît de încotoșmănați, încît nu-mi dădeam seama care-i care. Doar Tăcutul călărea dîrz și drept. Își ațintea privirea înainte, sfidînd vîntul nemilos.

Intrînd pe poartă, Elmo ne salută cu o înclinare a capului.

— Începuserăm să ne punem întrebări, am spus.

Asta însemna că ne făceam griji. Regulile cer afișarea indiferenței.

— Drum greu.

— Cum a fost?

— Compania Neagră douăzeci și trei, Rebelii, zero. Tu n-ai nimic de lucru, Cobe, decît poate o mică degerătură suferită de Jo-Jo.

— L-ați găsit pe Desfrînat?

Profețiile cumplite ale Desfrînatului, vrăjitoria sa abilă și viclenia lui pe cîmpul de luptă îl făcuseră de rîs pe Șchiop. Rift era cît pe ce să se prăbușească înainte ca Doamna să ne ordone să preluăm controlul. Mișcarea trimisese unde de șoc prin imperiu. Unui căpitan mercenar îi fuseseră puse la dispoziție forțe armate și puteri rezervate de obicei pentru unul dintre Cei Zece!

La cum era iarna în Rift, doar speranța unei lovituri aplicate Desfrînatului însuși îl convinsese pe Căpitan să trimită acea patrulă.

Elmo își dezgoli fața și rînji. Nu scotea o vorbă. Ar fi însemnat să-i repete totul și Căpitanului.

L-am studiat pe Tăcut. Nici urmă de zîmbet pe fața lui lungă și posomorîtă. Răspunse cu o smucitură ușoară din cap. Deci. Încă o victorie cu statut de eșec. Desfrînatul

scăpase din nou. Poate că avea să ne pună pe fugă după Şchiop, ca pe nişte şoricei chiţăitori ce se dovedseră prea îndrăzneţi provocînd pisica.

Totuşi, eliminarea a douăzeci şi trei de oameni din ierarhia regională a Rebelilor valora ceva. De fapta, era o ispravă deloc mică. Mai mare ca orice ieşise de sub mîna Şchiopului.

Soldaţii veniră după poneii de patrulă. Alţi soldaţi aduseră vin cu mirodenii şi hrană caldă în sala principală.

Eu am rămas cu Elmo şi Tăcutul. Mai devreme sau mai tîrziu, aveau să-şi spună povestea.

Sala principală a Meystriktului nu e cu mult mai călduroasă decît apartamentele de locuit. L-am tratat pe Jo-Jo. Ceilalţi atacară mîncarea. Odată cina încheiată, Elmo, Tăcutul, Un-Ochi şi Noduri se strînseră în jurul unei mescioare. Cărţile de joc îşi făcură apariţia. Un-Ochi se încruntă la mine.

— Ai de gînd să stai acolo cu degetu-n fund, Cobe? Ne trebuie un jucător.

Un-Ochi are cel puţin o sută de ani. Cronicile menţionează toanele vulcanice ale acestui omuleţ negru şi stafidit pe parcursul ultimului secol. Nu se putea spune cînd se alăturase Companiei. Cronici care acopereau o perioadă de şaptezeci de ani se pierduseră atunci cînd poziţiile Companiei fuseseră cucerite, în Bătălia de la Urban. Un-Ochi refuză să facă lumină asupra anilor lipsă. Spune că nu crede în istorie.

Elmo împărţi. Cinci cărţi pentru fiecare jucător şi o mînă în dreptul unui scaun gol.

— Cobe! spuse repede Un-Ochi. Ai de gînd să te aşezi?

— Mnu. Mai devreme sau mai tîrziu, Elmo va vorbi. Mi-am ciocănit dinţii cu creionul.

Un-Ochi era într-o formă rară. Îi ieşea fum pe urechi. Un liliac îi ţîşni, ţiuind, din gură.

— Pare supărat, am observat.

Ceilalţi zîmbiră larg. A-l sîcîi pe Un-Ochi e una dintre preocupările lor favorite.

Un-Ochi urăşte munca de teren. Şi urăşte şi mai mult să rămînă pe dinafară. Rînjetele lui Elmo şi privirile binevoitoare ale Tăcutului îl convingeau că pierduse ceva bun.

Elmo îşi rearanjă cărţile şi le studie ţinîndu-le aproape de faţă. Ochii Tăcutului scînteiau. Nu încăpea îndoială în privinţa asta. Aveau o surpriză specială.

Corbul ocupă locul pe care i-l oferiseră. Nimeni nu obiectă. Nici măcar Un-Ochi nu obiectează la ceva ce Corbul decide să facă.

Corbul. Mai rece ca vremea de afară, de la Oar încoace. Probabil, un suflet mort de-acum. Îţi poate da fiori cu o singură privire. Emană o duhoare de mormînt. Şi totuşi, Draga îl iubeşte. Palidă, fragilă, eterică, fata ţinea o mînă pe umărul lui, în vreme ce el îşi aranja cărţile. Ea zîmbea în locul lui.

Corbul i-un bun de valoare în orice joc la care participă Un-Ochi. Un-Ochi trişează. Însă niciodată atunci cînd joacă şi Corbul.

Stă în Turn, cu privirea îndreptată către nord. Îşi ţine mîinile Ei delicate împreunate în faţă. O briză pătrunde

blînd pe fereastră şi mişcă mătasea neagră ca miezul nopţii a părului Ei. Mărgean de lacrimi Îi scînteiază pe curbura blîndă a obrazului.

— Hu-huu!

— O, oau!

— Autor! Autor!

— Căca-ţi-s-ar o scroafă-n pat, Willie.

Indivizii ăştia se distrează de minune pe seama fanteziilor mele cu Doamna.

Schiţele sînt un joc pe care îl joc cu mine însumi. La naiba, din cîte ştiu ei, invenţiile mele ar putea-o nimeri la fix. Doar Cei Zece Înrobiţi au şansa de-a o vedea pe Stăpînă. Cine ştie dacă e urîtă, frumoasă sau cum?

— Mărgean de lacrimi scînteietoare, ai? făcu Un-Ochi. Îmi place asta. Crezi că tînjeşte după tine, Cobe?

— Termină odată. Eu nu-mi rîd de jocurile tale.

Locotenentul intră, se aşeză şi ne privi cu o încruntătură apăsată. În ultimul timp, misiunea lui în viaţă era să dezaprobe.

Sosirea lui însemna că urma Căpitanul. Elmo îşi împreună mîinile şi adoptă o mină serioasă.

Se lăsă tăcerea. Ca prin magie, apărură oameni.

— Blochează uşa aia blestemată! murmură Un-Ochi. Dac-or să tot intre aşa, o să-mi înghheţe fundul. Joacă-ţi mîna, Elmo.

Căpitanul intră şi îşi ocupă locul obişnuit.

— Să auzim, Sergent.

Căpitanul nu este unul dintre cele mai colorate personaje. Prea tăcut. Prea serios.

Elmo puse cărţile jos, le lovi marginile, aliniindu-le şi îşi puse ordine în gînduri. Concizia şi precizia îl obsedează.

— Sergent?

— Tăcutul a zărit un detaşament la sud de fermă, Căpitane. Am dat ocol prin nord. Am atacat după apus. Au încercat să se împrăştie. Tăcutul l-a distras pe Desfrînat, cît timp noi ne-am ocupat de ceilalţi. Treizeci de oameni. Am pus mîna pe douăzeci şi trei. Am strigat întruna că spionul nostru nu trebuie să fie rănit. L-am scăpat pe Desfrînat.

Viclenia pune organizaţia noastră pe roate. Vrem ca Rebelii să creadă că rîndurile lor sînt înţesate de informatori. Asta le frînează sistemul de comunicare şi de luare a deciziilor şi face viaţa mai ferită de riscuri pentru Tăcut, Un-Ochi şi Spiriduş.

Semănarea unui zvon. Clădirea unei poveşti. Aluzia la mită sau la şantaj. Astea sînt cele mai bune arme. Alegem lupta doar atunci cînd oponentul nostru a căzut în cursă. Cel puţin, aşa ar fi ideal.

— V-aţi întors direct la fortăreaţă?

— Da, să trăiţi. După ce am incendiat conacul şi anexele. Desfrînatul şi-a acoperit bine urmele.

Căpitanul scrută grinzile înnegrite de fum din tavan. Doar pocnetul cărţilor lui Un-Ochi spărgea tăcerea. Căpitanul îşi coborî privirea.

— Atunci, rogu-te, de ce tu şi Tăcutul rînjiţi ca doi neghiobi de prim rang?

Un-Ochi murmură:

— Sînt mîndri că s-au întors acasă cu mîna goală.

Elmo mai rînji puţin.

— Dar nu-i aşa.

Tăcutul vîrî mîna în cămaşa-i murdară şi scoase punguţa de piele pe care o ţine mereu agăţată la gît, pe o nojiţă. Punga lui cu trucuri. E plină cu tot felul de lucruri scîrboase, cum ar fi urechi de liliac sau elixir de coşmaruri.

De data aceasta, extrase din ea o bucată împăturită de hîrtie. Aruncă teatral priviri spre Un-Ochi şi Spiriduş şi desfăcu hîrtia pliu cu pliu. Pînă şi Căpitanul îşi părăsi locul, apropiindu-se de masă.

— Păzea! făcu Elmo.

— Nu-i decît nişte păr.

Clătinări de capete. Hîrşîit gutural. Cineva puse la îndoială sănătatea mintală a lui Elmo. Însă Un-Ochi şi Spiriduş făcuseră ochii mari. Un-Ochi ciripi dezarticulat. Spiriduş chirăi de cîteva ori, dar, desigur, Spiriduş chirăie mereu.

— E într-adevăr al lui? izbuti într-un tîrziu. Chiar al lui?

Elmo şi Tăcutul radiau superioritatea unor conchistadori încununaţi de succes.

— Absolut, făcu Elmo. Chiar din creştetul tărtăcuţei lui. Îl prinseserăm pe bătrîn direct de boaşe şi el ştia asta. Aşa tare se grăbea să spele putina de-acolo, încît s-a lovit cu scăfîrlia de canatul unei uşi. Am văzut cu ochii mei, la fel şi Tăcutul. Firele astea i-au rămas prinse în lemn. Ua, da' sprinten mai e boşorogu' ăla.

Şi Spiriduş, cu o octavă peste obişnuita-i scîrţîială ruginită, zise, dansînd de bucurie:

— Domnilor, l-am prins. Aproape c-atîrnă în cîrlig în clipa asta. Cel mare. Mieună spre Un-Ochi: Ce zici de asta, nălucă jalnică şi pricăjită?

Din nările lui Un-Ochi ieşi un roi de licurici minusculi. Soldaţi buni pînă la ultimul, intrară în formaţie, descriind cuvintele *Spiriduş e homo*. Aripioarele lor şoptiră cuvintele întru ajutorul celor analfabeţi.

Nu-i pic de adevăr în scorneala asta. Spiriduş este sută la sută heterosexual. Un-Ochi încerca să înceapă ceva.

Spiriduş făcu un gest. O uriaşă siluetă de umbră, asemănătoare Hoţului-de-Suflete, dar suficient de mare ca să atingă grinzile tavanului, se aplecă şi îl împunse pe Un-Ochi cu un deget acuzator. O voce acorporală şuşoti:

— Tu l-a corupt pe flăcău, soldat.

Un-Ochi pufni pe nas, clătină din cap, apoi clătină din cap şi iar pufni pe nas. Ochiul îi sticlea. Spiriduş chicoti, se abţinu, chicoti din nou. Se întoarse cu spatele şi execută un dans destrăbălat de victorie în faţa vetrei focului.

Fraţii noştri mai puţin ageri la minte mormăiră. Nişte fire de păr. Cu acelea şi cu doi arginţi te puteai dezmăţa cu tîrfele satului.

— Domnilor!

Căpitanul înţelesese.

Spectacolul umbrelor încetă. Căpitanul îşi examină vrăjitorii. Cugetă. Se plimbă. Încuviinţă în sinea sa. În cele din urmă, întrebă:

— Un-Ochi. Sînt de-ajuns?

Un-Ochi rîse înfundat, un sunet incredibil de profund pentru un om aşa pirpiriu.

— Un fir de păr, domnule, sau o bucată de unghie, este suficient. Domnule, al nostru este.

Spiriduş îşi continuă dansul destrăbălat. Tăcutul rînjea neabătut. Nebuni fără minte, asta erau toţi.

Căpitanul se mai gîndi puţin.

— Nu ne putem descurca doar noi cu asta. Merse în cerc prin sală, păşind apăsat. Va trebui să apelăm la un Înrobit.

Un Înrobit. Normal. Cei trei vrăjitori sînt resursele noastre cele mai preţioase. Ei trebuie protejaţi. Dar...

Frigul pătrunse înăuntru şi ne transformă în statui de gheaţă. Unul dintre discipolii din umbră ai Doamnei... Unul dintre acei lorzi întunecaţi acolo? Nu...

— Nu la Şchiopul. Lui i s-a pus pata pe noi.

— Schimbă-Formă îmi dă fiori.

— Tîrîtor-prin-Noapte e şi mai rău.

— De unde naiba ştii? Nici nu l-ai văzut.

Un-Ochi zise:

— Ne descurcăm noi, Căpitane.

— Şi verii Desfrînatului vor tăbărî pe voi ca muştele la miere.

— Hoţul-de-Suflete, sugeră Locotenentul. *Este* totuşi protectorul nostru, mai mult sau mai puţin.

Sugestia prinse. Căpitanul grăi:

— Contactează-l, Un-Ochi. Fii gata de acţiune cînd ajunge aici.

Un-Ochi aprobă din cap şi surîse larg. Era îndrăgostit. Planuri viclene şi urîte se năşteau deja în mintea lui sucită.

De fapt, ar fi trebuit să fie misiunea Tăcutului. Căpitanul i-o dăduse lui Un-Ochi pentru că nu se putea obişnui cu refuzul Tăcutului de-a vorbi. Cine ştie de ce, asta-l sperie.

Tăcutul nu protestă.

ଔ

Unii dintre slujitorii noştri băştinaşi sînt spioni. Ştim cine sînt, graţie lui Un-Ochi şi Spiriduş. Unuia care nu ştia nimic de firele de păr i s-a permis să plece cu vestea că ne stabileam un centru de spionaj în oraşul liber Roze.

Cînd eşti depăşit numeric, înveţi ce-i aceea diversiune.

Orice conducător îşi face duşmani. Doamna nu e o excepţie. Fiii Rozei Albe sînt pretutindeni... Dacă cineva alege o tabără din motive strict sentimentale, atunci ar trebui să se dea de partea Rebelilor. Ei luptă pentru tot ceea ce oamenii spun că respectă: libertate, independenţă, adevăr, dreptate... Toate iluziile subiective, toate veşnicele cuvinte-minune. Noi sîntem angajaţi ai duşmanului păcii. Denunţăm iluzia şi negăm substanţa.

Nu există ticăloşi autoproclamaţi, ci doar regimente de sfinţi autoproclamaţi. Istoricii taberei biruitoare stabilesc unde se află binele şi răul.

Noi ne lepădăm de etichete. Luptăm pentru bani şi în numele unei mîndrii greu de definit. Politica, etica, moralitatea – pentru noi sînt irelevante.

Un-Ochi îl contactase pe Hoţul-de-Suflete. Acesta era pe drum încoace. Spiriduş zicea că bătrîna arătare chiuia de bucurie. Mirosise şansa de a-şi spori influenţa şi-a o diminua pe-a Şchiopului. Cei Zece se ciondrănesc şi îşi dau la gioale mai rău ca nişte copii răzgîiaţi.

Iarna îşi slăbi pentru scurt timp asediul. Ostaşii şi băştinaşii începură să cureţe curţile din Meystrikt. Unul dintre localnici dispăru. În sala principală, Un-Ochi şi Tăcutul priveau plini de sine pe deasupra cărţilor. Rebelilor avea să li se spună exact ce voiau ei.

— Ce se întîmplă sus, pe zid? am întrebat. Elmo instalase un scripete şi o pîrghie se străduia să desprindă o piatră din crenel. Ce-ai de gînd să faci cu piatra?

— O sculptură mică. Mi-am găsit un hobby nou.

— Bine, nu-mi spune! Nici că-mi pasă!

— N-ai decît să te comporți așa. Voiam să te întreb dacă poți veni cu noi după Desfrînat. Ca să poți descrie corect evenimentul în Cronici.

— Și să introduc o vorbă, două și despre geniul lui Un-Ochi?

— Trebuie să-i dai Cezarului ce-i al Cezarului, Cobe.

— În cazul ăsta, Tăcutul merită un capitol întreg, nu?

Scuipă. Mormăi. Înjură.

— Vrei să joci o mînă?

Aveau doar trei jucători, dintre care unul era Corbul. Jocul de tonk e mai interesant în patru sau cinci.

Am cîștigat trei mîini la rînd.

— N-ai altceva de făcut? De tăiat vreun neg sau ceva?

— Tu l-ai invitat să joace, chibiță un soldat.

— Îți plac mușchii, Otto?

— Mușchii?

— Dacă nu-ți ții fleanca, te transform în broască.

Otto nu se arătă impresionant.

— Tu n-ai putea transforma în broască nici măcar un mormoloc.

Am rîs în barbă.

— Tu ai cerut-o, Un-Ochi. Cînd o să apară Hoțul-de-Suflete?

— Cînd ajunge aici.

Am aprobat din cap. Aparent, nu este nici o noimă în modul de acțiune al Înrobiților.

— Da' știu că ești vesel astăzi, nu? Cît a pierdut, Otto?

Otto se mulțumi să zîmbească de sus.

Corbul cîștigă următoarele două mîini.

Un-Ochi jură că nu va mai vorbi. Se zisese cu descoperirea naturii proiectului său. Probabil era mai bine

aşa. O explicaţie nerostită nu putea fi auzită de spionii Rebelilor.

Şase fire de păr şi un bloc de calcar. Ce naiba?

Zile în şir, Tăcutul, Spiriduş şi Un-Ochi lucraseră la lespedea aceea cu rîndul. Uneori treceam şi eu în vizită pe la grajd. Mă lăsau să privesc şi să mormăi nemulţumit atunci cînd ei nu-mi răspundeau la întrebări.

Şi Căpitanul îşi vîra uneori capul înăuntru, ridica din umeri şi se întorcea în apartamentul său. Jongla cu strategiile pentru o campanie de primăvară care avea să antreneze împotriva Rebelilor întreaga forţă Imperială disponibilă. Încăperile lui erau impenetrabile, atît de groase erau teancurile cu hărţi şi rapoarte.

Aveam de gînd să provocăm ceva pagube Rebelilor, odată ce se vremea se îmbunătăţea.

O fi o cruzime, însă celor mai mulţi dintre noi ne place ceea ce facem – şi Căpitanului mai mult ca oricui. Acesta e jocul lui favorit, să-şi pună mintea cu unul ca Desfrînatul. Nu-i pasă de morţi, de satele arse, de copiii înfometaţi. La fel ca şi Rebelilor. Două armate oarbe, incapabile să vadă altceva decît una pe cealaltă.

Hoţul-de-Suflete veni noaptea tîrziu, în toiul unui viscol care l-ar fi umilit pe cel îndurat de Elmo. Vîntul jelea şi urla. Zăpada se adunase în colţul nord-estic al fortăreţei, înaltă cît parapetul, şi se revărsa peste margini. Hambarele cu lemne şi fîn erau în pericol. Localnicii spuneau că era cel mai puternic viscol din istorie.

În toiul lui veni Hoţul-de-Suflete. Bubuiturile provocate de ciocănitul lui în poartă treziră toată suflarea din Meystrikt. Cornuri sunară. Tobe ropotiră. Postul de pază

de la intrare scîrțîi sub asaltul vîntului. Nu putură deschide poarta.

Hoțul-de-Suflete trecu peste zid, alunecînd pe troian. Căzu şi aproape dispăru în zăpada afînată din curtea exterioară. O sosire deloc demnă pentru unul dintre Cei Zece.

Am dat fuga în sala principală. Un-Ochi, Tăcutul şi Spiriduş erau deja acolo. Focul ardea vesel. Locotenentul apăru, urmat de Căpitan. Elmo şi Corbul îl însoțeau pe Căpitan.

— Trimite-i pe ceilalți înapoi la culcare, comandă Locotenentul.

Hoțul-de-Suflete intră, îşi dădu jos mantia neagră, grea, şi se lăsă pe vine înaintea focului. Un gest intenționat uman? m-am întrebat.

Trupul zvelt al Hoțului-de-Suflete este întotdeauna îmbrăcat în piele neagră. Poartă coiful acela negru, care-i ascunde în întregime capul, şi mănuşi şi cizme negre. Monotonia este întreruptă doar de două insigne argintii. Singura pată de culoare este rubinul neşlefuit care formează măciulia pumnalului său. O labă cu cinci gheare fixează nestemata pe mînerul armei.

Linii curbe discrete, blînde, întrerup netezimea pieptului Hoțului-de-Suflete. Şoldurile şi picioarele lui au o alură feminină. Trei dintre Înrobiți sînt femei, dar care sînt acestea doar Doamna ştie. Noi le spunem tuturor „el". Sexul lor oricum n-ar însemna nimic pentru noi.

Hoțul-de-Suflete pretinde că este prietenul nostru, apărătorul nostru. Chiar şi aşa, prezența lui a adus un alt soi de răceală în sală. Răceala lui n-are nici o legătură cu clima. Pînă şi Un-Ochi tremură atunci cînd el e în preajmă.

Şi Corbul? Nu ştiu. Corbul pare incapabil să mai aibă sentimente, mai puţin cînd e vorba de Draga. Într-o bună zi, chipul acesta de piatră se va sfărîma. Sper să fiu acolo să asist.

Hoţul-de-Suflete se întoarse cu spatele la foc.

— Aşadar. (Piţigăiat.) Frumoasă vreme pentru o aventură. (Bariton. Urmară sunete ciudate. Rîsete. Înrobitul făcuse o glumă.)

Nu rîse nimeni.

Nu era de aşteptat din partea noastră să rîdem. Hoţul-de-Suflete se întoarse spre Un-Ochi.

— Spune-mi.

De data aceasta, pe o voce de tenor, lentă şi moale, înăbuşită, ca şi cînd ar fi venit printr-un zid subţire. Sau, spune Elmo, dintr-un mormînt.

Un-Ochi nu mai arăta pic de fală sau de trufie în acel moment.

— Să-ncepem cu începutul. Căpitane?

Căpitanul zise:

— Unuia dintre informatorii noştri i-a ajuns la ureche un zvon despre o întîlnire a căpitanilor Rebeli. Un-Ochi, Spiriduş şi Tăcutul au urmărit mişcările celor cunoscuţi ca Rebeli...

— I-aţi lăsat să se plimbe în libertate?

— Ne-au dus la prietenii lor.

— Desigur. Unul dintre neajunsurile Şchiopului. N-are imaginaţie. Îi ucide acolo unde-i găseşte – dimpreună cu tot ce-i mai cade sub ochi. (Din nou, rîsetul acela straniu). Mai puţin eficient, da?

Mai urmă o propoziţie, însă fu rostită într-o limbă necunoscută mie.

Căpitanul încuviinţă din cap.

— Elmo?

Elmo îşi spuse povestea aşa cum o făcuse şi înainte, cuvînt cu cuvînt. Apoi îi predă ştafeta lui Un-Ochi, care schiță un plan pentru a-l prinde pe Desfrînat. Eu n-am înțeles, dar Hoțul-de-Suflete s-a prins pe loc. Rîse a treia oară.

Am dedus că o să facem să se dezlănțuie partea întunecată a naturii umane.

Un-Ochi îl duse pe Hoțul-de-Suflete să vadă misterioasa lespede. Noi ne-am apropiat de foc. Tăcutul scoase un pachet de cărți. Nu se găsi nici un doritor.

Uneori mă întreb cum pot obişnuiții casei să-şi păstreze mintea întreagă. Ei se află în preajma Înrobiților tot timpul. Iar Hoțul-de-Suflete i-o dulceață în comparație cu ceilalți.

Un-Ochi şi Hoțul-de-Suflete se întoarseră, rîzînd.

— Ca două picături de apă, murmură Elmo, oferindu-şi în chip rar opinia.

Hoțul-de-Suflete puse din nou stăpînire pe foc.

— Bine lucrat, domnilor. Foarte bine lucrat. Inventiv. Asta i-ar putea nimici pe cei din Rift. Pornim spre Roze cînd se îmbunează vremea. O echipă de opt, Căpitane, inclusiv doi dintre vrăjitorii tăi.

Fiecare propoziție era urmată de o pauză. Fiecare era pe o voce diferită. Ciudat.

Am auzit că acelea ar fi glasurile tuturor oamenilor cărora Hoțul-de-Suflete le-a furat sufletele.

Mai îndrăzneț ca de obicei, m-am oferit voluntar pentru expediție. Voiam să văd cum poate fi prins Desfrînatul cu nişte fire de păr şi-un bloc de calcar. Şchiopul eşuase, cu toată puterea lui furioasă.

Căpitanul medită.

— Bine, Cobe. Un-Ochi şi Spiriduş. Tu, Elmo. Şi mai alegeți doi.

— Sîntem doar şapte, Căpitane.

— Cu Corbul sînteţi opt.

— O! Corbul. Sigur că da.

Sigur că da. Tăcutul, periculosul Corb avea să fie alter-ego-ul Căpitanului. Legătura dintre ei depăşea orice înţelegere. Cred că treaba asta mă deranjează pentru că în ultima vreme Corbul mă sperie al dracului de tare.

Corbul aţinu privirea Căpitanului. Ridică din sprînceana dreaptă. Căpitanul răspunse cu o vagă înclinare din cap. Corbul ridică dintr-un umăr. Care era mesajul? Nu-mi dădeam seama.

În aer plutea ceva neobişnuit. Cei care ştiau despre ce e vorba găseau perspectiva delicioasă. Cu toate că eu nu puteam decît să ghicesc, ştiam că avea să fie lunecoasă şi neplăcută.

Furtuna se opri. În scurt timp, drumul către Roze era deschis.

Hoţul-de-Suflete se agita. Desfrînatul avea un avans de două săptămîni. Ne-ar fi trebuit o săptămînă ca să ajungem la Roze. Născocirile plantate de Un-Ochi îşi puteau pierde eficienţa înainte să ajungem.

Am plecat înaintea zorilor, cu blocul de calcar într-o căruţă. Vrăjitorii nu făcuseră decît să scobească în el o adîncitură rotundă, de dimensiunile unui pepene mare. Nu reuşeam să-i pricep rostul. Un-Ochi şi Spiriduş se mîndreau cu el ca nişte miri cu noile lor mirese.

Un-Ochi îmi răspunse la întrebări cu un rînjet mare. Nemernicul.

Vremea se păstră frumoasă. Vînturi calde adiau dinspre sud. Am întîlnit porţiuni lungi de drum noroios.

Şi-am asistat la un fenomen ieşit din comun. Hoţul-de-Suflete coborî în noroi şi trase căruţa alături de noi ceilalţi. Acest mare lord al Imperiului.

Roze este capitala Riftului, o aglomerare urbană clocotind de viaţă, un oraş liber, o republică. Doamna n-a considerat că este necesar să-i revoce tradiţionala autonomie. Lumea are nevoie de locuri unde oameni de toate soiurile şi rangurile să se scuture de rigorile obişnuite.

Aşadar. Roze. Fără stăpîn. Plină de agenţi şi de spioni şi de cei ce trăiesc de partea întunecată a legii. În mediul acela, susţinea Un-Ochi, planul lui trebuia să dea rezultate.

Cînd am ajuns, zidurile roşii ale Rozelor se profilau deasupra noastră întunecate ca sîngele închegat, în lumina soarelui ce apunea.

Spiriduş intră degajat în camera pe care o ocupaserăm.

— Am găsit locul, chiţăi el către Un-Ochi.

— Bun.

Curios. Nu se mai contraseră de săptămîni. De regulă, o oră fără dispute era un miracol.

Hoţul-de-Suflete se foi în colţul întunecat unde se plantase asemeni un tufiş negru şi înalt: o mulţime de oameni care se consulta în şoaptă.

— Spune mai departe.

— I-o veche piaţă publică. O duzină de alei şi străzi intră şi ies din ea. Slab luminată pe timp de noapte. Nimeni n-are de ce trece pe-acolo după lăsarea întunericului.

— Sună perfect, zise Un-Ochi.

— Aşa şi este. Am închiriat o cameră care dă spre ea.

— Hai să aruncă o privire, propuse Elmo.

Cu toţii sufeream de claustrofobie. Se porni un exod. Doar Hoţul-de-Suflete rămase locului. Poate înţelegea nevoia noastră de a ieşi de acolo.

ଔ

În aparenţă, Spiriduş avea dreptate în privinţa pieţei.

— Şi ce dacă? am întrebat.

Un-Ochi rînji. M-am răstit:

— Gură-spurcată! Te joci cu noi.

— Astă-seară? întrebă Spiriduş.

Un-Ochi aprobă din cap.

— Dacă bătrîna arătare dă startul.

— Mă apucă frustrarea, am anunţat. Ce se-ntîmplă? Nu faceţi decît să jucaţi cărţi şi să vă uitaţi la Corb cum îşi ascute cuţitele.

Corbul o ţinea aşa ore la rînd, mişcarea gresiei pe oţel trimiţîndu-mi fiori pe şira spinării. Era un semn rău. Corbul nu face asta decît dacă se aşteaptă ca lucrurile să se înrăutăţească.

Un-Ochi scoase un sunet asemănător cu un cîrîit de cioară.

ଔ

La miezul nopţii, am scos căruţa în stradă. Grăjdarul spunea că sîntem nebuni. Un-Ochi îi adresă unul dintre faimoasele sale rînjete. El conducea. Noi, ceilalţi, mergeam pe jos, înconjurînd vehiculul.

Avuseseră loc modificări. Ceva fusese adăugat. Cineva scrijelise un mesaj pe piatră. Un-Ochi, probabil, în timpul uneia dintre inexplicabilele lui incursiuni în afara cartierului nostru general.

Lîngă piatră mai fuseseră puşi nişte saci burduhănoşi de piele şi o masă solidă de lemn. Masa părea în stare să susţină lespedea. Picioarele-i erau făcute dintr-un lemn întunecat, lustruit, încrustat cu simboluri de argint şi fildeş, foarte complexe, hieroglifice, mistice.

— De unde ai luat masa? am întrebat. Spiriduş rîse în felul lui chirăit. Eu am mormăit: De ce naiba nu-mi poţi spune acum?

— Bine, zise Un-Ochi, chicotind dezgustător. Am făcut-o noi.

— Pentru ce?

— Ca să punem piatra pe ea.

— Nu m-ai lămurit deloc.

— Răbdare, Cobe. Toate la timpul lor.

Nemernicul.

Era ceva ciudat cu piaţa noastră. Era înceţoşată. Nicăieri altundeva nu fusese nici urmă de ceaţă.

Un-Ochi opri căruţa în mijlocul pieţei.

— Scoateţi masa, băieţi.

— Scoate-o tu, cîrîi Spiriduş. Crezi că te poţi fofila în felul ăsta?

Se răsuci pe călcîie spre Elmo:

— Handicapatul naibii are-ntotdeauna cîte o scuză.

— Zice el bine, Un-Ochi.

Un-Ochi protestă. Elmo ripostă:

— Coboară-ţi fundul de acolo.

Un-Ochi se uită urît la Spiriduş.

— O să mă revanşez într-o zi, grăsunule. Blestemul impotenţei. Cum îţi sună asta?

Spiriduş nu era impresionat.

— Eu aş arunca un blestem al prostiei asupra ta, dar aş risca să îmbunătăţesc ce-a făcut Natura.

— Daţi naibii jos masa aia, se răsti Elmo.

— Eşti nervos? am întrebat.

Pe el nu-l supără niciodată sfada lor. O tratează ca pe o parte a distracţiei.

— Mda. Tu şi Corbul treceţi acolo sus şi împingeţi.

Masa era mai grea decît părea. Fu nevoie de noi toţi ca să o dăm jos din căruţă. Icnetele false şi înjurăturile lui Un-Ochi nu fură de ajutor. L-am întrebat cum a urcat-o acolo.

— Acolo am construit-o, prostănacule, zise el, apoi se luă de noi, cerîndu-ne să o mutăm ba puţin mai la dreapta, ba puţin mai la stînga.

— Las-o aşa, zise Hoţul-de-Suflete. N-avem timp de asta.

Supărarea lui avu un efect salutar. Nici Spiriduş, nici Un-Ochi nu mai scoaseră o vorbă.

Am urcat lespedea pe masă. M-am dat un pas înapoi şi mi-am şters sudoarea de pe frunte. Eram leoarcă. În toiul iernii. Piatra aia radia căldură.

— Sacii, rosti Hoţul-de-Suflete. Vocea îi suna ca a unei femei pe care nu m-aş fi dat în lături s-o întîlnesc.

Am apucat de unul şi am icnit. Era greu.

— Hei. Aici sînt bani.

Un-Ochi chicoti. Am trîntit sacul în mormanul de sub masă. Se afla acolo o adevărată avere. Niciodată nu mai văzusem atîţia bani într-un singur loc, sincer să fiu.

— Taie sacii, ordonă Hoţul-de-Suflete. Grăbeşte-te!

Corbul crestă sacii. Comoara se scurse pe caldarîm. Am făcut toţi ochii mari, cu sufletele împovărate de dorinţă.

Hoţul-de-Suflete îl prinse pe Un-Ochi de umăr şi pe Spiriduş de braţ. Amîndoi vrăjitorii părură să se facă mici. Stăteau cu faţa la masă şi la lespede. Hoţul-de-Suflete zise:

— Duceți căruța.

Eu încă nu citisem nepieritorul mesaj pe care îl săpaseră în piatră. M-am apropiat în grabă ca să arunc o privire.

FIE CA ACELA CE VA DORI ACEASTĂ AVUȚIE
SĂ AȘEZE CAPUL CREATURII
DESFRÎNATUL
PE ACEST TRON DE PIATRĂ

A! Aha! Pe șleau. Fără ocolișuri. Simplu. Fix stilul nostru. Ha.

Am păși în spate, încercînd să ghicesc dimensiunea investiției Hoțului-de-Suflete. Am zărit aur în mormanul de argint. Dintr-un sac se scurgeau diamante brute.

— Părul, ceru Hoțul-de-Suflete.

Un-Ochi scoase la iveală firele. Hoțul-de-Suflete le lipi de pereții cavității mari cît un cap de om. Făcu un pas înapoi și se prinse de mînă cu Un-Ochi și Spiriduș.

Își efectuară magia.

Comoara, masa și lespedea începură să împrăștie o strălucire aurie.

Principalul nostru dușman era un om mort. Jumătate din lume avea să încerce să cîștige recompensa. Era prea mare pentru a-i rezista. Propiii săi oameni aveau să-l trădeze.

O singură șansă infimă vedeam pentru el. Putea fura el însuși comoara. Însă i-ar fi fost greu. Nici un Profet Rebel nu putea înfrînge magia unui Înrobit.

Își duseră la sfîrșit țeserea vrăjii.

— Să facă cineva o încercare, zise Un-Ochi.

Se auzi un sfîrîit urît atunci cînd vîrful pumnalului Corbului ajunse în dreptul picioarelor mesei. Corbul

înjură şi se încruntă la arma sa. Elmo lovi cu sabia. *Sfîr!* Vîrful lamei străluci alb.

— Excelent, făcu Hoţul-de-Suflete. Duceţi căruţa de aici.

Elmo însărcină un om cu asta. Restul am luat-o spre încăperea închiriată de Spiriduş.

La început, ne-am îngrămădit la fereastră, nerăbdători să se întîmple ceva. Entuziasmul nostru păli repede. Locuitorii din Roze nu descoperiră capcana pe care i-o întinseserăm Desfrînatului decît la răsăritul soarelui.

Întreprinzători precauţi găsiră o sută de moduri prin care să pună mîna pe bani. Mulţi veniră însă doar să asiste. O ceată de temerari încercă să sape în plină stradă, ca să se strecoare pe dedesubt. Poliţia îi puse pe fugă.

Hoţul-de-Suflete se aşeză lîngă geam şi nu se mai clinti. Odată îmi spuse:

— Trebuie să modific vrăjile. Nu mă aşteptam la atîta inventivitate din partea lor.

Surprins de propria-mi îndrăzneală, am întrebat:

— Cum e Doamna?

Tocmai încheiasem una dintre schiţele mele fanteziste.

Se întoarse şi mă privi în treacăt.

— În stare să ciobească oţelul.

Vocea lui era feminină şi pisicoasă. Straniu răspuns.

Apoi:

— Trebuie să-i împiedicăm să folosească unelte.

Cam atît cu impresiile obţinute de la acest martor ocular. Trebuia să fi ştiut. Pentru Înrobiţi, noi, muritorii, sîntem simple obiecte. Curiozităţile noastre le tratează cu o indiferenţă supremă.

M-am retras în regatul meu secret, cu întreaga lui gamă de Doamne imaginare.

În noaptea aceea, Hoțul-de-Suflete modifică vrăjile de protecție. A doua zi dimineață erau cadavre în piață.

În a treia noapte, Un-Ochi mă trezi.

— Avem un client.

— Hă?

— Un tip cu o căpățînă.

Era mulțumit.

M-am împleticit către geam. Spiriduș și Corbul erau deja acolo. Ne-am înghesuit toți într-o parte a ferestrei. Nimeni nu voia să stea prea aproape de Hoțul-de-Suflete.

Un om străbătu piața sub ochii noștri. În mîna lui stîngă se bălăbănea o căpățînă. O ducea de păr. Am spus:

— Chiar eram curios cît timp va trece pînă să-i vină cuiva ideea asta.

— Liniște, șuieră Hoțul-de-Suflete. E acolo afară.

— Cine?

Era răbdător. Incredibil de răbdător. Alt Înrobit m-ar fi făcut una cu pămîntul.

— Desfrînatul. Nu ne trădați poziția.

Nu știu cum de știa asta. Poate nici nu voiam să aflu. Lucrurile de felul ăsta mă sperie.

— O vizită pe furiș era prevăzută în scenariu, șopti Spiriduș, chiräind – cum poate oare chirăi în șoaptă? Desfrînatul *trebuie* să afle cu cine se confruntă. Nu poate face asta din altă parte.

Omulețul cel grăsun părea mîndru de el.

Căpitanul spune că natura umană este arma noastră cea mai ascuțită. Curiozitatea și dorința de-a supraviețui îl făcuseră pe Desfrînat să ne cadă în oală. Poate că avea să întoarcă situația împotriva noastră. Aveam și noi multe uscături.

Săptămînile se scurseră. Desfrînatul veni iar şi iar, mulţumindu-se, în aparenţă, să observe. Hoţul-de-Suflete ne spuse să-l lăsăm în pace, chiar dacă ni s-ar fi părut o ţintă uşoară.

O fi amabil cu noi mentorul nostru, însă are şi o vînă crudă. Părea că urmăreşte să-l chinuiască pe Desfrînat, ţinîndu-l în nesiguranţă cu privire la soarta sa.

— Oraşul ăsta suferă de nebunia comorii, guiţă Spiriduş, executînd unul dintre dansurile lui ţopăite.

— Ar trebui să ieşi mai des afară, Cobe. Îl transformă pe Desfrînat într-o industrie.

Îmi făcu semn să-l urmez în colţul cel mai îndepărtat de Hoţul-de-Suflete şi deschise un portmoneu.

— Uită-te aici, şopti.

Avea doi pumni de monede. Unele erau din aur. Am observat:

— Greutatea lor o să te tragă într-o parte.

El rînji. Rînjetul lui Spiriduş i-un spectacol demn de văzut.

— Am cîştigat ăştia vînzînd ponturi despre locul unde poate fi găsit Desfrînatul, şopti el. Cu o căutătură în direcţia Hoţului-de-Suflete: Ponturi false.

Puse o mînă pe umărul meu. Trebui să se ridice pe vîrfuri pentru a o face.

— Te poţi îmbogăţi acolo, afară.

— Nu ştiam că facem asta ca să ne îmbogăţim.

El se încruntă şi faţa lui rotundă şi palidă se umplu de încreţituri.

— Ce eşti tu? Vreun fel de...?

Hoţul-de-Suflete se întoarse. Spiriduş croncăni:

— Doar un diferend în legătură cu un pariu, domnule. Doar un pariu.

Am rîs cu voce tare.

— Foarte convingător, umflatule. De nu te spînzuri singur şi basta?

Se îmbufnă, dar nu pentru mult timp. Spiriduş e incorigibil. Umorul lui iese la suprafaţă în cele mai deprimante situaţii. Şopti:

— La naiba, Cobe, ar trebui să vezi ce face Un-Ochi. Vinde amulete. Garantează că dau de ştire cînd este un Rebel în preajmă.

O privire către Hoţul-de-Suflete.

— Şi chiar funcţionează. Într-un fel.

Am clătinat din cap.

— Măcar o să-şi poată plăti datoriile la cărţi.

Aşa era Un-Ochi. Îi mersese greu la Meystrikt, unde nu exista o piaţă neagră din care să-şi ia şi el tainul.

— Voi ar trebui să lansaţi zvonuri. Să ţineţi temperatura ridicată, nu să...

— Şş!

Aruncă iar o privire spre Hoţul-de-Suflete.

— Asta facem. La fiecare tavernă din oraş. La naiba, bursa zvonurilor a luat-o razna acolo. Haide. Îţi arăt.

— Nu.

Hoţul-de-Suflete vorbea din ce în ce mai des. Nutream speranţa că-l voi ademeni într-o adevărată conversaţie.

— Paguba ta. Ştiu un agent care strînge pariuri despre locul unde-şi va pierde căpăţîna Desfrînatul. Să ştii că tu ai informaţii de culise.

— Şterge-o de aici înainte să-ţi pierzi tu capul.

M-am dus la fereastră. Un minut mai tîrziu, Spiriduş străbătu în grabă piaţa de dedesubt. Trecu pe lîngă capcana noastră fără să se uite măcar înspre ea.

— Lasă-i să-şi joace jocurile, spuse Hoțul-de-Suflete.

— Poftim, domnule?

Noul meu mod de abordare. Linguşirea.

— Am auzul mai ascuțit decît crede prietenul tău.

Am scrutat fața acelui coif negru, încercînd să intuiesc gîndurile dindărătul metalului.

— N-are nici o importanță.

Se foi puțin, uitîndu-se dincolo de mine.

— Mişcarea de rezistență este paralizată de uimire.

— Poftim, domnule?

— Mortarul construcției ăleia se macină. În scurt timp se va nărui. Asta nu s-ar fi întîmplat dacă-l prindeam pe Desfrînat imediat. Ar fi făcut din el martir. Pierderea lui i-ar fi întristat, dar şi-ar fi văzut mai departe de viață. Cercul l-ar fi înlocuit pe Desfrînat la timp pentru campania din primăvară.

M-am uitat spre piață. De ce-mi spunea Hoțul-de-Suflete toate astea? Şi totul pe-o singură voce. Să fi fost aceea vocea adevăratului Hoț-de-Suflete?

— Pentru că ai crezut că sînt crud de dragul cruzimii.

Am tresărit.

— Cum ai... ?

Hoțul-de-Suflete scoase un sunet care putea trece drept rîs.

— Nu. Nu ți-am citit gîndurile. Ştiu cum funcționează mințile oamenilor. Eu sînt Hoțul de Suflete, ți-aminteşti?

Oare Înrobiții se simt vreodată singuri? Tînjesc oare după simpla tovărăşie a cuiva? După prietenie?

— Uneori.

De data aceasta pe un glas feminin. Unul seducător.

Aproape că m-am întors, apoi, speriat, am revenit repede cu fața spre piață.

Hoțul-de-Suflete citise și gîndul acesta. Reveni la Desfrînat.

— Simpla lui eliminare n-a făcut nici o clipă parte din planul meu. Vreau ca eroul din Forsberg să se discrediteze singur.

Hoțul-de-Suflete ne cunoștea dușmanul mai bine decît bănuisem. Desfrînatul își juca propriul joc. Făcuse deja două încercări spectaculoase și inutile asupra cursei noastre. Acele eșecuri îl făcuseră să scadă în ochii tovarășilor de drum. Umbla vorba că în Roze sentimentul predominant era cel pro-imperialist.

— Se va face de rîs, apoi îl vom strivi. Ca pe-un gîndac enervant.

— Nu-l subestima.

Cîtă îndrăzneală. Să-i dai sfaturi unui Înrobit.

— Șchiopul...

— Asta nu voi face. Nu sînt Șchiopul. El și Desfrînatul sînt făcuți din aceeași plămadă. În vremurile vechi... Dominatorul l-ar fi făcut unul dintre noi.

— Cum era el?

Fă-l să vorbească, Cobe. De la Dominator nu mai e decît un singur pas pînă la Doamnă.

Mîna dreaptă a Hoțului-de-Suflete se întoarse cu palma în sus, se deschise și se transformă încet într-o gheară. Gestul mă zdruncină. Mi-am imaginat gheara aceea sfîșiindu-mi sufletul. Sfîrșitul discuției.

Mai tîrziu, i-am spus lui Elmo:

— Să știi că treaba aia de acolo nu era obligatoriu să fie reală. Orice ar fi fost bun, dacă gloata nu putea ajunge la ea.

Hoțul-de-Suflete interveni:

— Greșit. Desfrînatul trebuia să știe că este reală.

A doua zi dimineață am primit vorbă de la Căpitan. Veşti, în principal. Cîțiva partizani Rebeli îşi predau armele ca răspuns la o ofertă de amnistie. O parte din armata principală care venise în sud cu Desfrînatul bătea în retragere. Confuzia pătrunsese şi în interiorul Cercului. Eşecul Desfrînatului în Roze îi îngrijora.

— De ce? am întrebat. Nu s-a întîmplat de fapt nimic.

Hoțul-de-Suflete răspunse:

— Se întîmplă în altă parte. În mințile oamenilor.

Era oare o undă de îngîmfare în asta?

— Desfrînatul şi, prin extensie, Cercul par neputincioşi. Ar fi trebuit să lase Riftul în mîna altui comandant.

— Dacă aş fi un mare general, probabil că nici eu n-aş recunoaşte că am dat-o în bară, am spus.

— Cobe, icni Elmo, uimit.

De regulă, nu spuneam ce aveam în gînd.

— E adevărat, Elmo. Îți imaginezi vreun general – al nostru sau al lor – cercînd cuiva să preia comanda de la el?

Coiful cel negru se întoarse către mine.

— Încrederea lor e pe ducă. O armată fără încredere în sine e mai înfrîntă decît o armată care a fost copleşită în luptă.

Cînd Hoțul-de-Suflete atacă un subiect, nimic nu-l întoarce din drum.

Aveam sentimentul straniu că poate el era genul care să-i cedeze comanda cuiva mai bine pregătit să o exercite.

— Acum strîngem şurubul. Atenție, toată lumea. Spuneți-o în taverne. Şoptiți-o pe străzi. Ardeți-l. Mînați-l. Împingeți-l atît de tare, încît să nu mai aibă timp de gîndire. Îl vreau adus în pragul disperării, astfel încît să facă o prostie.

Eram de părere că Hoțul-de-Suflete știa ce face. Acel episod din războiul Doamnei nu avea să fie cîștigat pe-un cîmp de luptă. Primăvara era aproape și totuși încă nu începuse nici o luptă. Ochii celor din Rift erau ațintiți spre orașul liber, așteptînd deznodămîntul acestui duel dintre Desfrînat și luptătorul Doamnei.

Hoțul-de-Suflete observă:

— Nu mai e nevoie să-l ucidem pe Desfrînat. Credibilitatea lui s-a dus. Acum distrugem încrederea mișcării lui.

Își reluă veghea la geam.

Elmo spuse:

— Căpitanul spune că membrii Cercului i-au comandat Desfrînatului să se retragă, dar că el a refuzat.

— S-a revoltat împotriva propriei lui revoluții?

— Vrea să-i dea de capăt capcanei ăsteia

Încă o latură a naturii umane care acționa în folosul nostru. Mîndria atotcotropitoare.

— Scoateți niște cărți. Spiriduș și Un-Ochi iar au jefuit văduve și orfani. E timpul să-i curățăm de pradă.

Desfrînatul era de unul singur, vînat, bîntuit, un cîine biciuit care aleargă noaptea pe alei. Nu se putea încrede în nimeni. Îmi era milă de el. Aproape.

Era un neghiob. Doar un neghiob se ia la trîntă cu soarta. Și soarta-i era tot mai potrivnică Desfrînatului, din oră în oră.

Am arătat spre porțiunea de întuneric de lîngă geam.

— Parcă ar fi o reuniune a Frăției Șoaptelor.

Corbul aruncă o privire peste umărul meu și nu spuse nimic. Jucam tonk în doi, o partidă plicticoasă, menită să ne mai omorîm timpul.

Acolo, o duzină de voci murmurau.

— Îi simt mirosul. — Greşeşti. — Vine dinspre sud. — Sfîrşitul e acum. — Nu încă. — E timpul. — Mai e nevoie de puțin timp. — Ne forțăm norocul. Roata s-ar putea întoarce. — Mîndrie sfruntată. — E aici. Putoarea îl precede ca răsuflarea unui şacal.

— Mă-ntreb dacă pierde vreodată într-o ceartă cu sine însuşi.

Corbul continua să nu spună nimic. Cînd fusesem într-o dispoziție mai îndrăzneață, încercasem să-l scot din cochilie. Fără noroc. Aveam mai mult succes cu Hoțul-de-Suflete.

Hoțul-de-Suflete se ridică deodată, un sunet mînios înălțîndu-se din adîncul ființei sale.

— Ce este? am întrebat.

Eram sătul de Roze. Eram dezgustat de Roze. Roze mă plictisea şi mă speria. Puteai plăti cu viața dacă mergeai singur pe străzile oraşului.

Una dintre acele voci-fantomă avea dreptate. Ne apropiam de un punct din care aveam foarte puține şanse de întoarcere. Eu însumi începeam să simt, fără voia mea, un dram de admirație față de Desfrînat. Omul refuza să se predea sau să fugă.

— Ce este? am repetat întrebarea.

— Şchiopul. E în Roze.

— Aici? De ce?

— Simte mirosul unei prăzi bogate. Vrea să-şi aroge meritul.

— Adică să ne preia operațiunea prin forță?

— Ăsta-i stilul lui.

— Dar Doamna n-ar...?

— Aici sîntem în Roze. Doamna e la mare distanță. Şi ei nu-i pasă cine pune mîna pe Desfrînat.

Maşinaţiuni politice între viceregii Doamnei. E o lume ciudată. Nu-i pot înţelege pe cei din afara Companiei.

Noi ducem un trai simplu. N-avem nevoie să gîndim. Căpitanul are grijă de asta. Noi doar urmăm ordinele. Pentru majoritatea dintre noi, Compania Neagră e o ascunzătoare, un refugiu din calea zilei de ieri, un loc unde să devenim alţi oameni.

— Şi noi ce facem? am întrebat.

— Mă descurc eu cu Şchiopul.

Începu să-şi îndrepte ţinuta.

Spiriduş şi Un-Ochi se împleticiră înăuntru. Erau atît de beţi, că trebuiau să se sprijine unul pe altul ca să stea în picioare.

— Căcat, chirăi Spiriduş. Iară ninge. Ninsoare afurisită. Credeam că s-a terminat iarna.

Un-Ochi izbucni în cîntat. Ceva despre frumuseţile iernii. Nu-l puteam urmări. Cuvintele-i ieşeau neclare şi uitase jumătate din versuri.

Spiriduş căzu într-un scaun, uitînd de Un-Ochi. Un-Ochi se prăbuşi la picioarele sale şi îi vomită direct pe cizme, apoi încercă să-şi continue cîntecul. Spiriduş bolborosi:

— Unde naiba sînt toţi?

— Plecaţi să chetuiască în oraş.

Am schimbat o privire cu Corbul.

— Îţi vine să crezi? Ăştia doi să se îmbete împreună?

— Unde te duci, arătare bătrînă? chirăi Spiriduş către Hoţul-de-Suflete, care ieşi din odaie fără a-i răspunde. Nemernicul. Hei! Un-Ochi, prieten vechi. Zic bine? Bătrînu' arătare i-un nemernic?

Un-Ochi se ridică de la podea şi se uită în jur. Nu cred că vedea cu ochiul pe care-l avea.

— Zîci bin'.

Se încruntă la mine.

— Nem'nic. Tăț' nem'nici.

Ceva i se păru haios. Chicoti.

Spiriduş i se alătură. Cînd văzu că eu şi Corbul nu ne prinseserăm de glumă, îşi luă un chip demn şi zise:

— Nu-s de-ai noşti' ăştia de aici, prieten vechi. Parcă-i mai cald afară-n nea.

Îl ajută pe Un-Ochi să stea-n picioare. Ieşiră împleticit pe uşă.

— Sper să nu facă vreo prostie. Vreuna şi mai mare. Cum ar fi să se laude. Şi-ar găsi moartea.

— Tonk, zise Corbul.

Îşi întinse cărţile. Dacă te-ai fi luat după reacţia lui, ai fi zis că ăia doi nici nu fuseseră aici.

După alte zece sau cincisprezece mîini, unul dintre soldaţii veniţi cu noi dădu buzna înăuntru.

— L-aţi văzut pe Elmo? întrebă el.

I-am aruncat o privire. Zăpada i se topea în păr. Era palid şi speriat.

— Nu. Ce s-a întîmplat, Hagop?

— Cineva l-a înjunghiat pe Otto. Cred că a fost Desfrînatul. L-am pus pe fugă.

— L-a înjunghiat? E mort?

Am început să-mi caut din ochi trusa. Otto avea nevoie de mine mai mult decît de Elmo.

— Nu. E tăiat grav. Mult sînge.

— De ce nu l-ai adus aici?

— Nu l-am putut ridica.

Era beat şi el. Atacul asupra prietenului său îl trezise întrucîtva, dar efectul n-avea să dureze.

— Eşti sigur că a fost Desfrînatul?

Oare nebunul încerca să riposteze?

— Sigur. Hei, Cobe. Haide. O să moară.

— Vin. Vin.

— Stai.

Corbul îşi scotocea prin raniță:

— Vin şi eu.

Cîntări în mîini două cuțite bine ascuțite, nesigur pe care să-l ia. Ridică din umeri şi le îndesă pe amîndouă la centură.

— Ia-ți o mantie, Cobe. E frig afară.

Pînă am găsit eu una, el îl iscodi pe Hagop cu privire la locul unde se afla Otto şi-i spuse să rămînă pe loc pînă ce îşi va face apariția Elmo. Apoi:

— Hai să mergem, Cobe.

Am coborît scările în stradă. Mersul Corbului e înşelător. Nu pare niciodată să se grăbească şi, totuşi, trebuie să te munceşti ca să ții pasul cu el.

Ninsoarea nu se zgîrcea. Chiar şi atunci cînd străzile erau luminate, nu vedeai la douăzeci de paşi. Stratul de zăpadă avea deja şase inci. Era grea şi udă. Însă temperatura scădea şi vîntul se întețea. Încă un viscol? La naiba! Nu fusese destul?

Îl găsirăm pe Otto la un sfert de cvartal depărtare față de locul unde ar fi trebuit să fie. Se tîrîse sub nişte scări. Corbul se duse drept la el. Cum ştiuse unde să se uite, nu mă voi lămuri niciodată. L-am cărat pe Otto lîngă cea mai apropiată sursă de lumină. Nu putea umbla singur. Era dus.

Am pufnit a indignare.

— E beat mangă. Singurul pericol care-l păştea era să moară înghețat.

Era plin de sînge din cap pînă-n picioare, însă rana nu era gravă. Avea nevoie de cîteva suturi, atîta tot. L-am dus înapoi în camera noastră. Eu l-am dezbrăcat

şi m-am apucat de cusut, cît timp nu era în stare să se văicărească.

Amicul lui Otto dormea. Corbul îi trase şuturi pînă ce se trezi.

— Vreau adevărul, zise Corbul. Cum s-a întîmplat?

Hagop îi spuse, insistînd:

— A fost Desfrînatul, omule. A fost Desfrînatul.

Mă îndoiam. La fel şi Corbul. Dar după ce-am terminat de cusut, Corbul zise:

— Ia-ţi sabia, Cobe.

Avea o privire de vînător. Mie nu-mi surîdea să ies iarăşi afară, însă şi mai puţin chef aveam să mă cert cu Corbul cînd era în dispoziţia aceea. Mi-am luat centura şi sabia.

Aerul era şi mai rece. Vîntul era şi mai puternic. Fulgii de zăpadă erau mai mici şi muşcau mai tare atunci cînd îţi atingeau obrazul. M-am ţinut în urma Corbului, întrebîndu-mă ce naiba făceam.

Găsi locul unde Otto fusese înjunghiat. Zăpada nouă nu acoperise încă urmele vechi. Corbul se lăsă pe vine şi miji ochii. Eram curios ce-o fi văzut. Lumina era insuficientă pentru a distinge ceva, din cîte îmi dădeam eu seama.

— Poate că nu mintea, zise el într-un tîrziu.

Se uită ţintă în întunericul din care venise atacatorul.

— De unde ştii?

Nu-mi spuse.

— Haide.

Porni cu pas hotărît pe alee.

Mie nu-mi plac aleile. Nu-mi plac mai ales în oraşele precum Roze, unde adăpostesc toate relele cunoscute omului şi, probabil, o parte dintre cele încă necunoscute.

Însă Corbul o luase înainte... Corbul voia ajutorul meu... Corbul era fratele meu din Compania Neagră... Dar, fir-ar să fie, un foc fierbinte şi un vin cald ar fi fost mai plăcute.

Nu cred că îmi petrecusem mai mult de trei sau patru ore explorînd oraşul. Corbul ieşise pe-afară şi mai puţin ca mine. Şi totuşi părea să ştie încotro mergea. Mă conduse de-a lungul unor străzi secundare şi pe alei, peste artere principale şi peste poduri. Roze este străbătut de trei rîuri legate între ele printr-o reţea de canale. Podurile sînt unul dintre lucrurile cu care Roze se mîndreşte.

Însă podurile nu-mi stîrneau interesul în acel moment. Eram preocupat să ţin pasul şi să-mi fie cald. Picioarele îmi erau două blocuri de gheaţă. Zăpada îmi tot intra în cizme, iar Corbul nu avea chef să se oprească de fiecare dată cînd se întîmpla asta.

Tot mai departe. Mile şi ore în şir. Niciodată n-am văzut atîtea mahalale şi gropi de gunoi...

— Stop!

Corbul îmi bară calea cu un braţ întins.

— Ce-i?

— Linişte.

Ciuli urechile. Le-am ciulit şi eu. Nu auzisem nimic. Nici de văzut nu văzusem mare lucru în timpul marşului nostru forţat. Cum putea oare Corbul să meargă pe urmele atacatorului lui Otto? Nu mă îndoiam că asta făcea, doar că pur şi simplu nu-mi dădeam seama cum era posibil.

Sincer să fiu, nimic din ce făcea Corbul nu mă surprindea. Nimic, din ziua în care l-am văzut sugrumîndu-şi soţia.

— Aproape l-am prins din urmă.

Privi, îngustîndu-şi ochi, prin zăpada viscolită.

— Du-te drept în faţă, în ritmul de pînă acum. O să-l ajungi peste două cvartale.

— Ce? Şi tu unde te duci?

Mă burzuluiam la o umbră care dispărea.

— Lua-te-ar naiba.

Am inspirat adînc, am înjurat din nou, am scos spada şi-am luat-o înainte. Nu puteam gîndi decît: „Ce explicaţie o să dau dacă am greşit omul?".

Atunci l-am văzut, în lumina unei uşi de tavernă. Un om înalt şi deşirat, care îşi tîrşîia picioarele abătut, neatent la cele din jur. Desfrînatul? De unde era să ştiu? Elmo şi Otto erau singurii care participaseră la misiunea de aprovizionare...

Mintea mi se lumină. Doar ei îl puteau identifica pe Desfrînatul pentru noi ceilalţi. Otto era rănit şi de Elmo nu mai auzise nimeni nimic... Unde s-o fi aflînd? Sub o pătură de zăpadă pe cine ştie ce alee, la fel de rece ca noaptea asta hîdă?

Spaima mea se retrase, făcînd loc furiei.

Am vîrît spada înapoi în teacă şi-am scos pumnalul. Îl ţineam ascuns înăuntrul mantiei. Silueta din faţă nu se uită îndărăt cînd am străbătut distanţa care ne despărţea.

— Urîtă noapte, ai, bătrîne?

Mormăi indistinct. Apoi se uită la mine cu ochii îngustaţi, în timp ce îmi potriveam pasul după al lui. Se îndepărtă uşor, ţinîndu-mă sub supraveghere. Nu era nici urmă de teamă în privirea lui. Era sigur de sine. Nu era genul de bătrîn pe care-l găseai hoinărind pe străzi, în mahala. Aceia se sperie şi de propria umbră.

— Ce doreşti?

Era o întrebare calmă, directă.

Nu era nevoie să fie speriat. Eram eu pentru amîndoi.

— Ai înjunghiat un prieten de-al meu, Desfrînatule.

Rămase blocat. Un licăr ciudat îi apăru în ochi.

— Compania Neagră?

Am încuviințat din cap.

Mă privi intens, îngustînd gînditor din ochi.

— Medicul. Tu eşti medicul. Cel căruia-i spun Cobe.

— Încîntat de cunoştință.

Sînt convins că vocea mea era mai sigură decît mă simțeam eu.

Ce naiba fac acum? mi-am zis.

Desfrînatul îşi aruncă într-o parte pulpana mantalei. O sabie cu lamă scurtă țîşni către mine. Am alunecat în lateral, mi-am desfăcut şi eu mantaua, m-am eschivat din nou şi-am încercat să-mi trag propria spadă.

Desfrînatul se opri brusc. Îmi prinse privirea. Ochii lui păreau să devină din ce în ce mai mari... Mă prăvăleam în două iazuri gemene de culoarea cenuşii... Un zîmbet îi arcui colțurile buzelor. Păşi spre mine, ridicînd sabia...

Şi icni dintr-odată. Pe chip i se ivi o expresie de uimire totală. M-am scuturat de vraja lui, am păşit înapoi şi m-am pus în gardă.

Desfrînatul se întoarse încet cu fața către întuneric. Cuțitul Corbului îi ieşea din spate. Desfrînatul întinse mîna şi-l smulse. Un icnet de durere îi ieşi de pe buze. Se holbă la cuțit, apoi, încet de tot, începu să cînte.

— Mişcă-te, Cobe!

O vrajă! Prostul de mine! Uitasem ce era Desfrînatul. Am atacat.

Corbul ajunse în aceeaşi clipă.

M-am uitat la cadavru.

— Acum ce facem?

Corbul îngenunche şi mai scoase un cuţit. Avea o lamă zimţată.

— Cineva o să revendice recompensa de la Hoţul-de-Suflete.

— O să facă o criză.

— Ai de gînd să-i spui?

— Nu. Dar ce-o să facem cu ea?

Fuseseră vremuri cînd Compania Neagră era prosperă, însă bogată nu fusese niciodată. Scopul nostru nu este acumularea de averi.

— Mie mi-ar prinde bine o parte din ea. Datorii vechi. Restul... O împărţim. O trimitem înapoi la Beril. Orice. E acolo. De ce să i-o lăsăm Înrobitului?

Am ridicat din umeri.

— Tu decizi. Eu sper doar că Hoţul-de-Suflete n-o să creadă că i-am dat ţeapă.

— Doar noi doi ştim. Eu n-o să-i spun.

Înlătură zăpada de pe chipul bătrînului. Desfrînatul se răcea cu iuţeală.

Corbul folosi cuţitul.

Sînt medic. Am amputat membre. Sînt soldat. Am văzut ceva cîmpuri de luptă însîngerate la viaţa mea. Chiar şi aşa, eram dezgustat. Decapitarea unui om mort nu părea un lucru corect.

Corbul adăposti sinistrul nostru trofeu înăuntrul mantiei sale. Nu-l deranja. La un moment dat, în drum spre partea noastră de oraş, am întrebat:

— De ce ne-am dus după el, totuşi?

Nu-mi răspunse imediat. Apoi:

— În ultima scrisoare de la Căpitan scria să termin treaba odată pentru totdeauna, dacă am ocazia.

Pe cînd ne apropiam de piaţă, Corbul spuse:

— Du-te sus. Vezi dacă arătarea i-acolo. Dacă nu e, trimite-l pe cel mai treaz dintre oameni după căruţa noastră. Tu te întorci aici.

— Bine.

Am suspinat, grăbindu-mă spre camerele noastre. Orice pentru puţină căldură.

Zăpada avea deja un picior înălţime. Îmi era teamă că picioarele îmi fuseseră afectate permanent.

— Unde naiba ai fost? mă interogă Elmo cînd m-am împleticit pe uşă înăuntru. Unde-i Corbul?

M-am uitat în jur. Nici urmă de Hoţul-de-Suflete. Spiriduş şi Un-Ochi erau din nou căzuţi în nesimţire. Otto şi Hagop sforăiau ca doi uriaşi.

— Cum e Otto?

— Se simte bine. Tu ce-ai învîrtit?

M-am aşezat lîngă foc şi mi-am dat jos cizmele. Aveam labele picioarelor albastre şi amorţite, dar nu degerate. În cîteva clipe, începură să mă furnice dureros. Muşchii mă dureau de la atîta mers prin zăpadă. I-am spus lui Elmo întreaga poveste.

— L-aţi ucis?

— Corbul zicea că e ordinul Căpitanului să terminăm treaba.

— Mda, dar nu mă gîndeam că o să-i taie Corbul gîtul.

— Unde-i Hoţul-de-Suflete?

— Nu s-a întors încă.

Rînji:

— Mă duc eu după căruță. Să nu mai spui nimănui altcuiva. Prea multe guri slobode.

Își aruncă mantia pe umeri și ieși afară.

Îmi simțeam mîinile și picioarele redevenind pe jumătate umane. M-am furișat mai încolo și am șterpelit cizmele lui Otto. Purta aproximativ mărimea mea, iar lui nu-i trebuiau chiar atunci.

Din nou afară în noapte. De fapt, aproape dimineață. Zorii urmau să vină curînd.

Dacă mă așteptam la dojeni din partea Corbului, am fost dezamăgit. Se uită doar la mine. Cred chiar că tremura. Poate că e uman, în cele din urmă, mi-amintesc că am gîndit.

— A trebuit să-mi schimb cizmele. Elmo aduce căruța. Restul sînt inconștienți.

— Hoțul-de-Suflete?

— Nu s-a întors încă.

— Hai să plantăm sămînța asta.

Se îndepărtă, printre fulgii ce roiau. M-am luat iute după el.

Zăpada nu se adunase peste capcana noastră. Stătea acolo, într-o strălucire aurie. Apa băltea sub ea și se scurgea la o parte, transformîndu-se în gheață.

— Crezi că Hoțul-de-Suflete va ști cînd se declanșează chestia asta? am întrebat.

— Fac pariu că da. Dar și Spiriduș, și Un-Ochi o să știe.

— Ar putea să ardă și casa în jurul lor și ăia nici măcar nu s-ar întoarce pe cealaltă parte.

— Chiar și așa... Șșș! E cineva acolo. Du-te în partea aia.

El o luă în cealaltă direcție, dînd ocol.

Pentru ce fac asta? m-am întrebat pe cînd mă furişam prin ninsoare, cu arma în mînă. M-am ciocnit de Corb.

— Ai văzut ceva?

El se uită atent în întuneric.

— Era cineva aici.

Mirosi aerul, întorcînd încet capul de la stînga la dreapta. Făcu o duzină de paşi repezi şi arătă cu degetul în jos.

Avea dreaptate. Urmele erau proaspete. Cele care se îndepărtau păreau grăbite. M-am uitat atent la ele.

— Nu-mi place, Corbule.

Urmele vizitatorul nostru arătau că-şi tîra piciorul drept.

— Şchiopul.

— Nu ştim sigur.

— Cine altcineva? Unde-i Elmo?

Ne-am înapoiat la capcana pregătită pentru Desfrînat şi am aşteptat, nerăbdători.

Corbul păşea de colo-colo. Murmura în barbă. Nu-mi aminteam să-l fi văzut vreodată aşa tulburat. O dată, spuse:

— Şchiopul nu este Hoţul-de-Suflete.

Pe bune. Hoţul-de-Suflete este aproape uman. Şchiopul este genul căruia îi face plăcere să chinuiască bebeluşi.

În piaţă se făcură auzite un zornăit de atelaj şi un scîrţîit de roţi prost unse. Elmo şi căruţa apărură. Elmo opri şi sări jos de pe capră.

— Unde naiba ai fost?

Teama şi oboseala mă făceau irascibil.

— Îţi ia timp să găseşti un grăjdar şi să pregăteşti un atelaj. Care-i baiul? Ce s-a-ntîmplat?

— Şchiopul a fost aici.

— O, rahat. Şi ce-a făcut?

— Nimic. Doar a...

— Să ne mişcăm, se răsti Corbul. Pînă nu se întoarce.

Duse căpăţîna pînă lîngă lespede. Era ca şi cum vraja de protecţie nici n-ar fi existat. Aşeză trofeul nostru în scobitura primitoare. Strălucirea aurie se stinse. Fulgii de nea începură să se adune pe cap şi pe piatră.

— Să mergem, gemu Elmo. N-avem prea mult timp.

Am apucat un sac şi l-am azvîrlit în căruţă. Meticulos, Elmo întinsese o prelată pentru a împiedica monedele să cadă printre scînduri.

Corbul îmi spuse să le adun pe cele risipite sub masă.

— Elmo, goleşte nişte saci din-ăia şi dă-i-i lui Cobe.

Ei au încărcat sacii şi eu m-am tîrît după monedele căzute pe jos.

— A trecut un minut, anunţă Corbul.

Jumătate din saci erau în căruţă.

— Prea multe monede căzute, m-am plîns.

— Le lăsăm, dacă n-avem încotro.

— Ce-o să facem cu banii? Cum o să-i ascundem?

— În fînul din grajd, propuse Corbul. Deocamdată. Mai tîrziu, vom putea instala în căruţă o podea falsă. Au trecut două minute.

— Şi urmele căruţei? întrebă Elmo. Ar putea veni după ele pînă la grajd.

— De ce să se sinchisească? am întrebat.

Corbul mă ignoră. Îl întrebă pe Elmo:

— Nu le-ai ascuns, venind încoace?

— Nu m-am gîndit.

— Fir-ar să fie!

Toţi sacii erau încărcaţi. Elmo şi Corbul mă ajutară cu monedele împrăştiate.

— Trei minute, anunță Corbul, după care: Liniște!

Ascultă.

— Nu e posibil ca Hoțul-de-Suflete să fie deja aici, așa-i? Nu. Șchiopul, din nou. Hai. Tu conduci, Elmo. Ia-o spre o arteră principală. Pierde-ne urma în trafic. Vin după voi. Cobe, încearcă să acoperi urmele lui Elmo.

— El unde-i? întrebă Elmo, uitîndu-se în ninsoare.

Corbul arătă cu mîna.

— Va trebui să ne piardă urma. Altfel o să ne ia banii. Du-te, Cobe. Mișcă-te, Elmo.

— Sari!

Elmo scutură frîiele. Căruța porni din loc, scîrțîind.

Eu m-am aplecat sub masă și mi-am umplut buzunarele, apoi am fugit în direcția opusă celei în care, după spusele Corbului, se afla Șchiopul.

Nu știu dacă am reușit să acopăr urmele lui Elmo. Cred că ne-a ajutat mai mult traficul de dimineață decît orice altceva. Am scăpat, totuși, de grăjdar. I-am dat o punguță plină cu bani de aur și argint, mai mult decît ar fi putut cîștiga într-un an muncind la grajd, și l-am întrebat dacă se poate face pierdut. De preferință, departe de Roze.

El îmi spuse:

— Nu mai întîrzii nici să-mi strîng lucrurile.

Aruncă furca din mînă și o luă la sănătoasa; nu l-am mai văzut niciodată.

M-am dus grăbit înapoi în odaia noastră.

Toată lumea dormea, mai puțin Otto.

— O, Cobe, făcu el. Era și timpu'.

— Te doare?

— Da.

— Eşti mahmur?

— Da.

— Să vedem ce putem face. De cînd eşti treaz?

— De-o oră, cred.

— Hoţul-de-Suflete a fost aici?

— Nu. Ce s-a întîmplat cu el, totuşi?

— Nu ştiu.

— Hei, alea-s cizmele mele. Ce naiba crezi că faci cu ele-n picioare?

— Nu te ambala. Bea asta.

Otto bău.

— Haide, spune-mi de ce-mi porţi cizmele.

Mi le-am scos din picioare şi le-am pus lîngă focul care aproape se stinsese.

Cît am mai pus nişte cărbuni, Otto se tot ţinu de capul meu.

— Dacă nu te calmezi, o să-ţi rupi cusăturile.

Trebuie să recunosc un lucru despre oamenii noştri. Cînd sfatul meu e de natură medicală, îmi dau ascultare. Aşa furios cum era, Otto se întinse la loc şi se sili să stea liniştit. Nu încetă însă cu înjurăturile la adresa mea.

M-am dezbrăcat de hainele ude şi am luat pe mine o cămaşă de noapte pe care am găsit-o aruncată pe-acolo. Nu ştiu de unde provenea. Era prea scurtă. Am pus de ceai, apoi m-am întors la Otto.

— Hai să ne uităm mai bine.

Mi-am tras trusa aproape.

Curăţam în jurul rănii şi Otto înjura încet, cînd am auzit sunetul. *Hîrşt-boc, hîrşt-boc.* Se opri dincolo de uşă.

Otto îmi simţi spaima.

— Care-i baiul?

— Este...

Uşa se deschise în spatele meu. M-am uitat înapoi. Ghicisem bine.

Şchiopul se duse la masă, se trînti într-un scaun şi scrută încăperea. Mă sfredeli cu privirea. Mă întrebam dacă-şi aducea amintea ce-i făcusem în Oar.

Prosteşte, am spus:

— Tocmai am pus de ceai.

El se uită drept la cizmele şi mantia ude, apoi la fiecare om din odaie. După care, din nou la mine.

Şchiopul nu este mare de statură. Dacă l-ai întîlni pe stradă, neştiind ce este, n-ai fi impresionat. Asemenea Hoţului-de-Suflete, poartă haine într-o singură culoare, un maroniu spălăcit. Era zdrenţăros. Chipul îi era ascuns de o mască de piele scîlciată, lărgită. Şuviţe de păr încîlcit ieşeau de sub glugă şi-i încadrau masca. Erau cenuşii, presărate cu urme negre.

Nu rosti o vorbă. Doar stătea acolo şi mă privea. Neştiind ce altceva să fac, am terminat să-l îngrijesc pe Otto, apoi am făcut ceaiul. Am turnat în trei căni de tablă, una i-am dat-o lui Otto, alta am pus-o în faţa Şchiopului şi pe a treia am luat-o eu însumi.

Acum ce? Nici o scuză să-mi fac de lucru. Nicăieri unde să şed, decît la masă... O, la naiba!

Şchiopul îşi dădu masca jos. Ridică în aer cana de tablă.

N-am reuşit să-mi dezlipesc privirea.

Faţa lui era faţa unui mort, a unei mumii prost conservate. Ochii îi erau vii şi disprețuitori, şi totuşi chiar sub unul dintre ei era o porţiune de carne care putrezise. Sub nas, în colţul drept al gurii, o porţiune din buză lipsea, expunînd gingia şi dinţii galbeni.

Şchiopul sorbi din ceai, îmi întîlni ochii şi zîmbi.

Cît pe ce să-mi dau drumul pe mine.

M-am dus la geam. Afară apăruse o geană de lumină, iar ninsoarea cădea mai încet, dar lespedea n-o puteam vedea.

Pe scări se auzi bocănit de cizme. Elmo şi Corbul dădură buzna în cameră. Elmo mîrîi:

— Hei, Cobe, cum naiba ai scăpat de...?

Cuvintele se pierdură cînd îl recunoscu pe Şchiop.

Corbul îmi adresă o privire întrebătoare. Şchiopul se întoarse. Cînd fu cu spatele la mine, am ridicat din umeri. Corbul se duse într-o parte a încăperii şi începu să-şi dea jos hainele ude.

Elmo prinse ideea. Se duse în cealaltă direcţie şi se dezbrăcă lîngă foc.

— Fir-ar a naibii, ce bine-i să scapi de ele. Cum se simte Otto?

— Este ceai proaspăt, i-am informat.

Otto răspunse:

— Mă doare peste tot, Elmo.

Şchiopul se uită printre gene la fiecare dintre noi şi la Un-Ochi şi Spiriduş, care încă nu se treziseră.

— Deci. Hoţul-de-Suflete i-a adus pe cei mai buni din Compania Neagră.

Vocea lui era o şoaptă şi totuşi umplea încăperea.

— El unde-i?

Corbul îl ignoră. Îşi trase pe el pantaloni uscaţi, se aşeză lîngă Otto şi îmi verifică lucrătura.

— Frumos cusut, Cobe.

— Am parte de antrenament intens în ceata asta.

În chip de răspuns către Şchiop, Elmo ridică din umeri. Îşi goli cana, turnă ceai pentru toată lumea, apoi umplu ibricul cu apă dintr-o carafă. În timp ce Şchiopul se chiora la Corb, el înfipse o cizmă în coastele lui Un-Ochi.

— Tu! zise Şchiopul răstit. N-am uitat ce ai făcut în Opal. Şi nici în timpul campaniei din Forsberg.

Corbul se sprijini cu spatele de perete. Scoase unul dintre cele mai periculoase cuţite ale sale şi începu să-şi curețe unghiile. Zîmbi. Şchiopului îi zîmbi şi era batjocură în ochii lui. Oare chiar nimic nu-l speria pe omul ăsta?

— Ce-ai făcut cu banii? Ăia nu erau ai Hoţului-de-Suflete. Doamna mi i-a dat mie.

Atitudinea sfidătoare a Corbului îmi dădu curaj.

— Tu nu trebuia să fii în Ulm? Doamna ţi-a ordonat să părăseşti Riftul.

Mînia îi schimonosi chipul pocit. O cicatrice îi brăzda fruntea şi obrazul stîng. Ieşea în relief. Pesemne continua şi pe partea stîngă a pieptului. Lovitura fusese aplicată de însăşi Roza Albă.

Şchiopul se ridică. Şi afurisitul ăla de Corb spuse:

— Ai cărţile, Elmo? Masa e liberă.

Şchiopul se încruntă. Tensiunea creştea rapid. Se răsti:

— Vreau banii ăia. Sînt ai mei. Aveţi de ales să cooperaţi acum sau nu. Nu cred că vă veţi bucura de ei, dacă alegeţi să nu cooperaţi.

— Dacă-i vrei, du-te după ei, rosti Corbul. Prinde-l pe Desfrînat. Taie-i capul. Du-l la lespede. Asta n-ar trebui să fie ceva greu pentru Şchiop. Desfrînatul nu-i decît un bandit. Ce şanse ar avea el împotriva Şchiopului?

Aveam impresia că Înrobitul va exploda. N-o făcu. Pentru o clipă, Şchiopul rămase năuc.

Nu rămase mult timp descumpănit.

— Foarte bine. Dacă vreţi să jucăm dur...

Zîmbetul lui era larg şi crud.

Tensiunea era aproape de punctul maxim.

O umbră se mişcă în cadrul uşii deschise. O siluetă zveltă şi întunecată apăru şi se uită ţintă la spatele Şchiopului. Am suspinat, uşurat.

Şchiopul se întoarse pe călcîie. Preţ de o clipă, aerul păru să sfîrîie între Înrobiţi.

Cu coada ochiului, am observat că Spiriduş şedea în fund. Degetele lui dansau într-un ritm complicat. Un-Ochi, în sacul de dormit, şoptea ceva cu faţa la perete. Corbul schimbă priza pe cuţit, gata să-l arunce. Elmo apucă ibricul, pregătit să azvîrle cu apă fierbinte.

N-am găsit nici un obiect bun de aruncat la îndemînă. Cu ce naiba puteam contribui? Cu cronica încleştării, după aceea, dacă supravieţuiam?

Hoţul-de-Suflete făcu un semn abia perceptibil, păşi pe lîngă Şchiop şi se instală în jilţul său obişnuit. Cu vîrful cizmei, împinse un scaun de lîngă masă şi-şi cocoţă picioarele pe el. Îşi împreună vîrfurile degetelor în dreptul feţei şi-l privi pe Şchiop.

— Doamna a trimis un mesaj. În caz că dau de tine. Vrea să te vadă.

Hoţul-de-Suflete folosi doar o voce pe parcursul întregii replici. O voce severă de femeie.

— Vrea să te chestioneze în legătură cu revolta din Ulm.

Şchiopul tresări. O mînă, întinsă peste masă, zvîcni nervos.

— Revoltă? În Ulm?

— Rebelii au atacat palatul şi cazarma.

Chipul pergamentos al Şchiopului îşi pierdu culoarea. Zvîcnetul mîinii sale se accentuă.

Hoţul-de-Suflete zise:

— Vrea să ştie de ce nu erai acolo ca să-i respingi.

Şchiopul mai adăstă abia trei secunde. În acest răstimp, faţa lui deveni grotescă. Rareori am văzu o teamă atît de făţişă. Apoi se răsuci şi fugi.

Corbul azvîrli cuţitul. Se împlîntă în canatul uşii. Şchiopul nu băgă de seamă.

Hoţul-de-Suflete rîse. Nu era chicotitul din primele zile, ci un rîs profund, aspru, gros, satisfăcut. Se ridică şi se întoarse către geam.

— Ah! Cineva şi-a revendicat premiul? Cînd s-a întîmplat asta?

Elmo îşi mască reacţia ducîndu-se să închidă uşa. Corbul spuse:

— Aruncă-mi cuţitul, Elmo.

Eu m-am apropiat uşurel de Hoţul-de-Suflete şi m-am uitat afară. Ninsoarea se oprise. Lespedea era vizibilă. Rece, lipsită de strălucire sub zăpada de două degete.

— Nu ştiu.

Speram că vocea-mi sună sincer.

— A nins greu toată noaptea. Ultima dată cînd m-am uitat – înainte să apară *el* – n-am putut să văd nimic. Poate ar fi mai bine să cobor pînă acolo.

— Nu te osteni.

Îşi potrivi scaunul în aşa fel încît să poată supraveghea piaţa. Mai tîrziu, după ce acceptă ceai din partea lui Elmo şi-l termină – întorcîndu-şi capul în direcţia opusă, ca să-şi ascundă chipul – rosti pe un ton meditativ:

— Desfrînatul, eliminat. Paraziţii lui, cuprinşi de panică. Şi, cea mai dulce victorie, Şchiopul făcut din nou de ruşine. O treabă deloc rea.

— Era adevărat? am întrebat. Despre Ulm?

— Fiecare cuvînt, răspunse el cu o voce sprințară, veselă. Îți vine să te-ntrebi de unde știau Rebelii că Șchiopul e plecat din oraș. Și cum de-a prins de veste Schimbă-Formă îndeajuns de repede ca să vină și să zdrobească revolta înainte să ia amploare.

O nouă pauză.

— Fără îndoială, Șchiopul se va gîndi la astea cît își va reveni.

Rîse din nou – mai moale, mai sumbru.

Eu și Elmo ne făcurăm de lucru pregătind micul dejun. De regulă, de gătit se ocupa Otto, așa că aveam o scuză pentru a întrerupe rutina. După un timp, Hoțul-de-Suflete observă:

— N-are nici un rost să rămîneți aici, oameni buni. Rugăciunile Căpitanului vostru au primit răspuns.

— Putem pleca? întrebă Elmo.

— Mai e vreun motiv să stați?

Un-Ochi avea motive. Le-am ignorat.

— Începeți să va faceți bagajele după micul dejun, ne spuse Elmo.

— O să pornim la drum pe vremea asta? chestionă Un-Ochi.

— Căpitanul vrea să ne întoarcem.

I-am dus Hoțului-de-Suflete o farfurie cu omletă. Nu știu de ce. Nu mînca des și aproape niciodată la micul dejun. Dar o acceptă și se întoarse cu spatele.

M-am uitat pe geam afară. Oamenii descoperiseră schimbarea. Cineva înlăturase zăpada de pe fața Desfrînatului. Ochii acestuia erau deschiși și păreau alerți. Ciudat.

Oamenii se tîrau pe sub masă și se băteau pentru monedele rămase în urma noastră. Fojgăiau unul peste altul ca viermii într-un leș putred.

— Cineva ar trebui să-l onoreze, am murmurat. A fost un adversar redutabil.

— Tu ai Cronicile tale, îmi spuse Hoțul-de-Suflete. Și: Doar un cuceritor își pierde vremea să onoreze un dușman căzut.

Eram în drum spre propria mea farfurie pe-atunci. M-am întrebat la ce se referea, însă o masă caldă era mai importantă în clipa aceea.

Erau toți jos la grajduri, mai puțin eu și Otto. Aveau să vină cu căruța înapoi după soldatul rănit. Îi administrasem ceva care să-i aline durerile pe care mișcările bruște aveau să i le provoace.

Nu se grăbeau. Elmo voia să întindă un umbrar care să-l apere pe Otto de intemperii. Așteptînd, eu jucam solitaire.

Din senin, Hoțul-de-Suflete spuse:

— E *foarte* frumoasă, Cobe. Tînără. Proaspătă. Răpitoare. Cu un suflet de cremene. Șchiopul i-un cățeluș prietenos prin comparație. Roagă-te să nu-i atragi niciodată atenția.

Hoțul-de-Suflete privea pe geam. Voiam să pun întrebări, însă nu-mi venea nici una în minte în clipa aceea. La naiba. Chiar am ratat o șansă atunci.

Ce culoare avea părul ei? Dar ochii? Cum zîmbea? Atunci cînd nu puteam ști, totul era important pentru mine.

Hoțul-de-Suflete se ridică și își îmbrăcă mantia.

— Fie și numai pentru Șchiopul și tot a meritat, zise. Se opri la ușă și mă sfredeli cu privirea. Tu și Elmo și Corbul. Beți în cinstea mea. Auzit?

Apoi plecă.

Elmo intră un minut mai tîrziu. L-am ridicat pe Otto şi am pornit înapoi spre Meystrikt. Mult timp, nervii mei nu fură buni de nimic.

4
ŞOAPTĂ

Încleştarea aceasta ne adusese cel mai mare cîştig obținut cu mai mic efort de cînd mă ştiam eu. Cu adevărat un noroc chior, o pleaşcă picată drept în brațele noastre. Pentru Rebeli, a fost un dezastru.

Ne aflam în retragere din Rift, unde sistemele de apărare ale Doamnei se prăbuşiseră aproape peste noapte. Împreună cu noi fugeau cinci sau şase sute de soldați din armata regulată, care îşi pierduseră unitățile. De dragul vitezei, Căpitanul alesese s-o tăiem direct prin Pădurea Norului pînă la Lorzi, în loc să urmăm drumul spre sud, mai lung, ocolitor.

Un batalion din forța principală a Rebelilor se afla la o zi sau două în urma noastră. Am fi putut să ne întoarcem şi să-i spulberăm, însă Căpitanul voia să-i lase în viață. Îmi plăcea cum gîndea. Luptele din preajma Rozelor fuseseră aprige. Mii de oameni pieriseră. Cu atît de multe trupe alăturîndu-se Companiei, pierdusem oameni din simplul motiv că-mi lipsea timpul să-i tratez.

Primisem ordine să ne punem la dispoziția lui Tîrîtor-prin-Noapte, la Lorzi. Hoțul-de-Suflete credea că Lorzi avea să fie ținta următoarei ofensive Rebele. Aşa obosiți

cum eram, ne aşteptam să avem parte de noi lupte aprige înainte ca iarna să încetinească mersul războiului.

— Cobe! Uite-aici!

Albinosul veni în goană spre locul unde şedeam alături de Căpitan, de Tăcutul şi de alţi cîţiva. Ducea o femeie goală azvîrlită pe un umăr. Poate că ar fi fost atrăgătoare, dacă nu s-ar fi abuzat atît de tare de ea.

— Nu-i rău, Albinosule. Nu-i rău, am spus şi m-am întors la jurnalul meu.

În spatele Albinosului, hăituiala şi ţipetele continuau. Bărbaţii culegeau fructele victoriei.

— Sînt nişte barbari, observă Căpitanul fără răutate.

— Trebuie să-i laşi uneori să-şi facă de cap, i-am reamintit. Mai bine aici decît cu locuitorii din Lorzi.

Căpitanul aprobă fără tragere de inimă. Prădăciunea şi violul nu-i cad bine la stomac, oricît de mult ar face acestea parte din meseria noastră. Cred că, în secret, e un romantic, cel puţin în relaţiile cu femeile.

Am încercat să-i îndulcesc starea.

— Şi-au căutat-o, cînd au pus mîna pe arme.

Mohorît, el mă întrebă:

— De cînd se întîmplă asta, Cobe? Pare că de-o veşnicie, nu? Îţi aminteşti un timp cînd nu erai soldat? Care-i rostul? De ce sîntem aici? Cîştigăm lupte încontinuu, dar Doamna pierde războiul. De ce nu renunţă la toată tărăşenia şi nu pleacă toţi acasă?

Avea parţial dreptate. De la Forsberg încoace, avuseserăm parte de o retragere după alta, deşi noi ne descurcaserăm bine. Rift fusese un loc sigur pînă cînd intraseră în scenă Schimbă-Formă şi Şchiopul.

Ultima noastră retragere ne făcuse să dăm din întîmplare peste această bază Rebelă. Am presupus că era principalul centru tactic şi de antrenament pentru

campania împotriva lui Tîrîtor-prin-Noapte. Din fericire, i-am zărit pe Rebeli înainte să ne zărească ei pe noi. Am înconjurat locul şi-am atacat înaintea zorilor. Eram cu mult depăşiţi numeric, dar Rebelii n-au opus cine ştie ce rezistenţă. Majoritatea erau voluntari cu caş la gură. Surpriza a fost prezenţa unui regiment de amazoane.

Auziserăm despre ele, desigur. Erau mai multe la răsărit, în jurul lui Rust, unde se duc lupte mai aprige şi mai susţinute decît aici. Aceasta fusese prima noastră întîlnire. Sădise în bărbaţi disprețul faţă de femeile luptătoare, în ciuda faptului că ele se bătuseră mai bine decît compatrioţii lor de sex masculin.

Fumul începu să bată înspre noi. Oamenii incendiau clădirile cazărmii şi comandamentului. Căpitanul murmură:

— Cobe, du-te şi vezi de nerozii ăia, să nu dea foc la pădure.

M-am ridicat, mi-am luat geanta de pe jos şi-am pornit la pas în direcţia vacarmului.

Erau cadavre peste tot. Nătărăii se simţiseră probabil în deplină siguranţă. Nu ridicaseră o palisadă şi nici nu săpaseră tranşee în jurul taberei. Proştii. Ăsta e primul lucru care trebuie făcut, chiar şi atunci cînd *ştii* că nu există picior de duşman pe o rază de o sută de mile. Îţi ridici un acoperiş deasupra capului mai tîrziu. E mai bine să fii ud decît să fii mort.

Ar trebui să mă fi obişnuit cu asta. Fac parte din Companie de mult timp. Şi, într-adevăr, mă deranjează mai puţin ca înainte. Mi-am acoperit cu platoşe locurile morale mai sensibile. Dar tot încerc să evit să văd ce e mai rău.

Voi, care veniți după mine să mîzgăliți în Cronicile astea, ați realizat pînă acum că mă jenez să zugrăvesc întregul adevăr despre ceata noastră de ticăloşi. Ştiți că sînt depravați, violenți şi ignoranți. Sînt nişte barbari sadea, care-şi pun în aplicare cele mai crude fantezii, şi apucăturile le sînt înfrînate doar datorită prezenței cîtorva oameni cumsecade. Nu arăt prea des această parte a lor, fiindcă oamenii aceştia sînt frații mei, familia mea, şi-am fost învățat de mic să nu-mi vorbesc de rău răudele. Lecțiile vechi se uită cel mai greu.

Corbul rîde cînd îmi citeşte relatările. „Numai lapte şi miere", spune despre ele şi amenință că o să ia el Cronicile şi o să scrie poveştile aşa cum a văzut el că s-au petrecut.

Face pe deşteptul, Corbul. Mă ia peste picior. Dar cine era cel care alerga de colo-colo prin tabără, stricînd toată distracția ori de cîte ori oamenii se distrau cu nimică tortură? Cine era ăla după care se ținea o fetiță de zece ani, călare pe-un catîr bătrîn? Nu Cobe, fraților. Nu Cobe. Cobe nu-i un romantic. Asta i-o patimă rezervată Căpitanului şi Corbului.

Normal, Corbul a devenit cel mai bun prieten al Căpitanului. Stau mereu împreună ca două stînci, discutînd despre aceleaşi lucruri despre care, probabil, discută şi bolovanii. Adică se mulțumesc doar să-şi țină companie.

Elmo era în fruntea incendiatorilor. Erau vechi membri ai Companiei, care îşi ostoiseră poftele carnale, mai puțin intense. Cei care încă mai siluiau femeile proveneau, în mare parte, dintre tinerii noştri aderenți.

Se luptaseră vitejeşte cu Rebelii în Rift, însă aceştia fuseseră prea puternici. Jumătate din Cercul Celor Optsprezece ni se ridicase împotrivă. De partea noastră nu-i avuseserăm decît pe Şchiop şi pe Schimbă-Formă. Ăia

doi petrecuseră mai mult timp încercînd să se saboteze reciproc decît respingîndu-i pe membrii Cercului. Ca urmare, dezastru. Cea mai umilitoare înfrîngere a Doamnei din ultimul deceniu.

Cel mai adesea, Cercul rămîne unit. Ei nu-şi irosesc mai multă energie luptîndu-se între ei decît împotriva duşmanilor lor.

— Hei! Cobe! strigă Un-Ochi. Vino să te distrezi şi tu.

Aruncă un lemn în flăcări printr-o uşă a cazărmii. Clădirea explodă numaidecît. Obloanele grele de stejar zburară de la geamuri. O pală de foc îl învălui pe Un-Ochi. Ieşi din ea alergînd, cu părul cîrlionţat mocnind sub borul ciudatei lui pălării turtite. L-am doborît la pămînt şi l-am lovit cu propria-i pălărie peste păr.

— Bine, bine, mîrîi el. Nu e musai să te distrezi atît de bine.

Neputîndu-mă împiedica să zîmbesc mînzeşte, l-am ridicat în picioare.

— Te simţi bine?

— Sînt pîrlit, zise, adoptînd aerul de falsă demnitate pe care îl arborează pisicile după un giumbuşluc inept. Ceva de genul: „Asta am şi vrut să fac".

Focul vuia. Stuful de pe acoperiş se ridica în aer şi plutea pe deasupra clădirii. Am observat:

— M-a timis Căpitanul să mă asigur că nu daţi foc la pădure.

Chiar atunci, Spiriduş se arătă de după o latură a clădirii în flăcări. Gura lui mare se lăţi într-un zîmbet superior.

Un-Ochi îi aruncă o privire şi ţipă.

— Creier de omidă! Mi-ai făcut-o cu bună ştiinţă!

Scoase un urlet care-mi dădu fiori pe şira spinării şi începu să danseze. Vuietul flăcărilor se înteţi şi deveni

ritmic. În scurt timp, mi se păru că văd ceva țopăind printre flăcări, îndărătul ferestrelor.

Şi Spiriduş văzu. Rînjetul îi dispăru. Înghiți în sec, se făcu alb la față şi începu un dans al lui. El şi Un-Ochi urlau şi chirăiau şi efectiv se ignorau reciproc. Un jgheab îşi deversă conținutul, care descrise un arc prin aer şi stropi flăcările. Un butoi cu apă se vărsă. Vuietul focului se micşoră.

Un-Ochi execută cîțiva paşi țepeni şi-l înghionti pe Spiriduş, încercînd să-i întrerupă concentrarea. Spiriduş flutură din mînă şi țopăi şi chirăi şi continuă să danseze. Şi mai multă apă curse peste foc.

— Ce pereche!

M-am întors. Elmo venise să asiste şi el.

— Într-adevăr, pereche, am replicat.

Agitîndu-se, certîndu-se, tînguindu-se, puteau fi o alegorie a fraților lor mai mari din branşă. Doar că daravera lor nu izvorăşte din măduva oaselor, precum aceea dintre Formă şi Şchiop. Cînd dai la o parte perdeaua de fum, descoperi că aceştia doi sînt, de fapt, prieteni. Între Înrobiți însă nu există prietenie.

— Am ceva să-ți arăt, zise Elmo.

Refuză să spună orice altceva. Am încuviințat din cap şi l-am urmat.

Spiriduş şi Un-Ochi îşi văzură mai departe de treabă. Spiriduş părea să fie în avantaj. Am încetat să-mi mai fac griji pentru foc.

— Ai aflat cum să interpretezi scurmăturile-astea de găină? întrebă Elmo.

Mă condusese către ceea ce trebuia să fi fost centrul întregii tabere. Arăta spre un munte de hîrtii pe care

oamenii lui îl clădiseră pe podea, în mod evident ca viitor combustibil pentru un alt incendiu.

— Cred că le pot da de cap.

— Mă gîndeam că ai putea găsi ceva în maldărul ăsta.

Am ales o hîrtie la întîmplare. Era copia unui ordin prin care un anumit batalion al forței principale a Rebelilor era trimis să se infiltreze în Lorzi şi să se ascundă în casele simpatizanților locali, pînă ce va fi fost chemat să-i lovească din interior pe apărătorii oraşului. Era semnat *Şoaptă*. Avea anexată o listă de contacte.

— Ca să vezi! am spus, simțind că mi se taie răsuflarea. Numai acel ordin trăda o jumătate de duzină de secrete de-ale Rebelilor şi făcea trimitere la alte cîteva. Ca să vezi!

Am mai luat un bilețel. Ca şi primul, era o directivă adresată unei unități anume. Ca şi primul, era o fereastră spre inima actualei strategii a Rebelilor.

— Cheamă-l pe Căpitan, i-am spus lui Elmo. Cheamă-i pe Spiriduş şi pe Un-Ochi şi pe Locotenent şi pe oricine ar mai trebui să ştie...

Probabil că arătam cam ciudat. Cu o expresie nervoasă întipărită pe figură, Elmo mă întrerupse:

— Ce naiba sînt astea, Cobe?

— Toate ordinele şi planurile campaniei împotriva oraşului Lorzi. Ordinul de luptă complet. Dar nu asta era partea importantă. Pe aceea o păstram pentru Căpitan.

— Grăbeşte-te. Fiecare minut contează. Şi împiedică-i să mai ardă lucruri de soiul ăsta. Pe toți dracii, împiedică-i. Am dat peste o comoară. Să n-o facem scrum.

Elmo ieşi valvîrtej pe uşă. I-am auzit urletele stingîndu-se în depărtare. Brav sergent, Elmo. Nu pierde vremea cu întrebări. Gemînd, m-am aşezat pe podea şi am început să frunzăresc documentele.

Uşa scîrţîi. N-am ridicat privirea. Eram cuprins de frenezie, studiam documente, smulgîndu-le în grabă din morman, şi le sortam în teancuri ceva mai mici. La marginea cîmpului meu vizual apăru o pereche de cizme înnoroite.

— Poţi citi astea, Corbule?

Îi recunoscusem pasul.

— Dacă pot? Da.

— Ajută-mă să văd ce-avem aici.

Corbul se aşeză în faţa mea. Mormanul se afla între noi, aproape ascunzîndu-ne unul de altul. Draga se poziţionă în spatele lui, astfel încît să nu-l deranjeze, dar păstrîndu-se în umbra sa protectoare. Ochii ei calmi şi posomorîţi încă mai reflectau oroarea acelui sat rămas departe.

Într-un fel, Corbul este o paradigmă a Companiei. Diferenţa dintre el şi noi ceilalţi este că el e ceva mai mult din toate, ca şi cum realitatea nu l-ar putea cuprinde. Poate că, fiind nou-venitul, singurul frate din nord, el simbolizează viaţa noastră în serviciul Doamnei. Chinurile lui morale au devenit chinurile noastre morale. Refuzul său calm de-a se lovi cu pumnul în piept şi-a urla de necaz este şi refuzul nostru. Preferăm să vorbim cu vocile metalice ale armelor noastre.

Ajunge. Ce rost are să cercetez sensul acestor lucruri? Elmo dăduse peste o comoară. Eu şi Corbul scotoceam în căutare de pepite.

Spiriduş şi Un-Ochi intrară cu pas uşor. Nici unul dintre ei nu era în stare să descifreze caligrafia nordicilor. Începură să se amuze, făcînd umbre fără vreo sursă vizibilă să se fugărească pe pereţi. Corbul le aruncă o privire fioroasă. Clovneriile şi ciondănelile lor neîncetate pot fi obositoare atunci cînd ai altele pe cap.

Se uitară la el, puseră capăt jocului şi se aşezară în tăcere, aproape ca nişte copii certaţi. Corbul are un dar, o energie, un asemenea impact al personalităţii încît face oameni mai periculoşi decît el să se cutremure, ca sub suflarea unui vînt rece şi întunecat.

Căpitanul sosi însoţit de Elmo şi de Tăcutul. Prin uşa deschisă am zărit mai mulţi oameni care se învîrteau prin preajmă. Ciudat cum simt cînd se pregăteşte ceva.

— Ce-ai găsit, Cobe? întrebă Căpitanul.

Mi-am făcut socoteala că-l stosese pe Elmo de tot ce ştia, aşa că am trecut la ce era esenţial.

— Ordinele astea. Am atins cu degetul unul dintre teancuri.Toate rapoartele astea. Am atins altul. Toate sînt semnate de Şoaptă. Am intrat pe uşa din dos în grădina secretă a Şoaptei.

Aproape că ţipam.

O vreme, nimeni nu spuse nimic. Spiriduş scoase cîteva scîncete cînd Acadea şi alţi sergenţi dădură buzna înăuntru. Într-un tîrziu, Căpitanul îl întrebă pe Corb:

— Aşa este?

Corbul încuviinţă din cap.

— Judecînd după documente, a tot venit şi a tot plecat de-aici încă de la începutul primăverii.

Căpitanul îşi împreună mîinile şi începu să măsoare încăperea cu pasul. Semăna cu un călugăr bătrîn şi obosit, în drum spre rugăciunea de seară.

Şoaptă e cel mai cunoscut dintre generalii Rebeli. Geniul ei îndărătnic a ţinut frontul estic unit în pofida celor mai aprige eforturi ale Celor Zece. Ea este totodată cel mai periculos membru al Cercului Celor Optsprezece.

E renumită pentru meticulozitatea cu care îşi plănuieşte campaniile. Într-un război care, prea adesea, aduce, de ambele părţi ale baricadei, mai mult a haos înarmat, forţele ei se disting prin organizare strictă, disciplină şi scopuri precise.

Căpitanul rosti meditativ:

— Se spune că ea conduce armata Rebelă din Rust. Nu?

Lupta pentru Rust dura deja de trei ani. Zvonurile spuneau că terenul fusese pustiit pe o rază de sute de mile. În cursul iernii trecute, ambele tabere fuseseră nevoite să-şi mănînce propriii morţi pentru a supravieţui.

Am încuviinţat. Întrebarea era retorică. Gîndea cu voce tare.

— Iar Rust i-un cîmp de măcel de ani de zile. Şoaptă nu cedează. Doamna nu se retrage. Dar dacă Şoaptă vine aici, atunci Cercul a decis să renunţe la Rust.

Am adăugat:

— Înseamnă că îşi schimbă orientarea strategică dinspre est spre nord.

Nordul rămîne flancul slab al Doamnei. Vestul este la pămînt. Aliaţii Doamnei domină marea înspre sud. Nordul a fost ignorat încă de cînd fruntariile Imperiului ajungeau pînă la marile păduri de mai sus de Forsberg. În nord au înregistrat Rebelii cele mai spectaculoase succese.

Locotenentul observă:

— Au prins elan acum, că Forsberg a fost cucerit, Rift invadat, Roze distrus şi Rye asediat. Forţele principale Rebele se îndreaptă acum spre Wist şi Jane. Vor fi oprite, dar Cercul trebuie că ştie asta. Aşa că dansează pe celălalt picior şi se întorc către Lorzi. Dacă Lorzi cade, se vor afla aproape de marginea Ţării Vînturilor. Dacă traversează

Țara Vînturilor şi urcă pe Scara Rupturii, vor ieşi la o sută de mile deasupra Vrăjii.

Eu continuam să citesc şi să sortez.

— Elmo, te-ai putea uita prin preajmă să vezi dacă nu mai găseşti ceva. E posibil ca ea să fi pitit ceva pe undeva.

— Foloseşte-te de Un-Ochi, Spiriduş şi Tăcutul, îi sugeră Corbul. Ai şanse mai bune să găseşti ceva.

Căpitanul aprobă propunerea. Îi spuse Locotenentului:

— Terminați treaba acolo, afară. Crap, tu şi Acadea pregătiți oamenii de plecare. Chibrit, dublează paza perimetrului.

— Domnule? întrebă Acadea.

— Doar nu vrei să fii aici cînd se întoarce Şoaptă, nu? Spiriduş, întoarce-te aici. Ia legătura cu Hoțul-de-Suflete. Asta are prioritate. Acum.

Spiriduş făcu o mutră hîdă, apoi se duse într-un colț şi începu să murmure pentru sine. Era o vrajă discretă – pentru început.

Căpitanul îi dădu înainte.

— Cobe, tu şi Corb strîngeți documentele astea, după ce terminați. O să le luăm cu noi.

— Poate ar fi mai bine să păstrez ce-i mai bun pentru Hoț, am spus. Unele vor necesita atenție imediată, dacă vrem să ne folosim cumva de ele. Adică, trebuie făcut ceva înainte ca Şoaptă să poată da sfară-n țară.

El mă întrerupse:

— Corect. Îți trimit o căruță. Nu pierde vremea.

Ieşi tropăind din odaie, părînd foarte îngrijorat.

O notă de teroare se strecură în strigătele şi urletele de afară. Mi-am întins picioarele amorțite şi m-am dus la uşă. Îi strîngeau pe Rebeli laolaltă pe terenul lor de antrenament. Prizonierii simțeau brusca dorință a Companiei

de-a face măcel şi-a o lua la picior. Se gîndeau că vor muri cu doar cîteva minute înainte să le vină salvarea.

Clătinînd din cap, m-am întors la lectură. Corbul îmi adresă o privire care spunea, poate, că îmi împărtăşea durerea. Pe de altă parte, era posibil să conţină dispreţ faţă de slăbiciunea mea. Cînd e vorba de Corb, e greu de spus.

Un-Ochi intră ca o furtună pe uşă, se apropie cu paşi mari şi aruncă la pămînt un braţ de pachete înfăşurate în pînză impermeabilă. Erau pline de bulgări de pămînt ud.

— Ai avut dreptate. Am dezgropat astea din spatele dormitoarelor ei.

Spiriduş scoase un chirăit lung şi ascuţit, pătrunzător ca al unei bufniţe cînd eşti singur în pădure, la ceas de noapte. Un-Ochi îi răspunse pe aceeaşi voce.

Momente ca ăsta mă fac să mă îndoiesc de sinceritatea duşmăniei dintre ei.

Spiriduş gemu:

— E-n Turn. E cu Doamna. O văd pe Ea prin ochii lui... ochii lui... ochii lui... Ce întuneric! O, Doamne, ce întuneric! Nu! O, Doamne, nu! Nu! Vorbele i se transformară într-un strigăt de teroare pură. Acesta se stinse în: Ochiul. Văd Ochiul. Priveşte drept în mine.

Eu şi Corbul am schimbat încruntări şi ridicări din umeri. Nu ştiam despre ce vorbea.

Spiriduş părea că regresează spre stadiul de copil.

— Fă-l să nu se mai uite la mine. Fă-l să termine. Am fost cuminte. Fă-l să plece.

Un-Ochi fu în genunchi alături de Spiriduş.

— E în regulă. E în regulă. Nu-i real. O să fie în regulă.

Am schimbat priviri cu Corbul. El se întoarse şi începu să gesticuleze spre Draga.

— O trimit să-l aducă pe Căpitan.

Draga plecă fără chef. Corbul luă altă hîrtie din morman şi îşi reluă lectura. Rece ca o piatră, Corbul nostru.

Spiriduş mai strigă o vreme, apoi se cufundă într-o tăcere mormîntală. Tresărind, m-am întors spre el. Un-Ochi ridică o mînă pentru a-mi spune că nu era nevoie de mine. Spiriduş îşi terminase de livrat mesajul.

Spiriduş se relaxă treptat. Teroarea îi părăsi chipul. Culoarea îi reveni în obraji. Am îngenuncheat şi i-am cercetat carotida. Inima îi bubuia, dar bătăile ei încetineau.

— Mă surprinde că nu l-a ucis de data asta, am spus. A mai fost vreodată aşa rău?

— Nu. Un-Ochi lăsă să cadă mîna lui Spiriduş. Ar fi bine ca data viitoare să-l scutim de treaba asta.

— E-o chestie progresivă?

Meseria mea se învecinează cu a lor printr-o graniţă neclară, însă asemănările sînt puţine. Nu ştiam răspunsul.

— Nu. Încrederea lui de sine va avea nevoie de ceva sprijin. Se pare că l-a prins pe Hoţul-de-Suflete chiar în inima Turnului. Cred că asta ar zdruncina pe oricine.

— Şi pe deasupra în prezenţa Doamnnei, am expirat.

Nu-mi puteam stăpîni emoţia. Spiriduş văzuse interorul Turnului! O văzuse, poate, pe Doamnă! Doar Cei Zece Înrobiţi au mai ieşit vii din Turn. Imaginaţia populară îi investeşte interiorul cu o mie de posibilităţi macabre. Iar eu aveam la îndemînă un martor în viaţă!

— Tu lasă-l în pace, Cobe. O să-ţi spună el, cînd va fi pregătit.

Era ceva tăios în vocea lui Un-Ochi.

Ei rîd de fanteziile mele mărunte şi îmi spun că m-am îndrăgostit de o nălucă. Poate au dreptate. Uneori, propria

curiozitate mă sperie. Este pe punctul de a se transforma în obsesie.

Pentru un timp, îmi uitasem datoria față de Spiriduș. Preț de o clipă, el încetase să mai fie un om, un frate, un vechi prieten. Devenise o sursă de informații. Apoi, ruşinat, m-am întors la hîrtiile mele.

Căpitanul sosi, nedumerit, tîrît cu hotărîre de Draga.

— A! Înțeleg. A luat legătura.

Îl studie pe Spiriduș.

— A spus deja ceva? Nu? Trezeşte-l, Un-Ochi.

Un-Ochi dădu să protesteze, se răzgîndi şi îl scutură uşor pe Spiriduș. Acestuia îi luă un timp să se trezească. Somnul lui era aproape la fel de adînc ca o transă.

— A fost neplăcut? mă întrebă Căpitanul.

I-am explicat. El mîrîi şi spuse:

— Căruța e pe drum încoace. Unul dintre voi să se apuce de împachetat.

Am început să-mi adun teancurile de hîrtii.

— „Unul dintre voi" înseamnă Corbul, Cobe. Tu stai aici. Spiriduş n-arată prea bine.

N-arăta. Se făcuse iarăşi palid. Respirația îi era superficială şi grăbită, tot mai inegală.

— Dă-i o palmă, Un-Ochi, am spus. Poate crede că încă e acolo.

Palma rezolvă problema. Spiriduş deschise ochii plini de panică. Îl recunoscu pe Un-Ochi, se cutremură, inspiră adînc şi chirăi:

— Chiar e musai să dau cu ochii de ăsta de cum îmi revin? După cele prin care am trecut?

Însă vocea îl trădă, arătînd falsitatea protestului său. Sentimentul lui de uşurare era atît de palpabil, că-l puteai tăia cu cuțitul.

— E bine, am spus. Dacă se poate plînge...

Căpitanul se lăsă pe vine. Nu spuse nimic. Spiriduş urma să vorbească atunci cînd avea să fie pregătit.

Avu nevoie de mai multe minute ca să se adune, apoi spuse:

— Hoţul-de-Suflete spune să ne cărăm naibii de aici. Repede. O să ne intercepteze în drum spre Lorzi.

— Asta-i tot?

Întotdeauna asta-i tot, însă Căpitanul speră mereu la mai mult. Cînd vezi prin ce are de trecut Spiriduş, rezultatul parcă nici nu merită osteneala.

M-am uitat intens la el. Era o tentaţie extrem de puternică. Se uită şi el la mine.

— Mai tîrziu, Cobe. Lasă-mi timp să-mi pun ordine în cap.

Am încuviinţat şi-am zis:

— Nişte ceai de plante o să te înzdrăvenească imediat.

— O, nu. Nu-mi dai tu mie pişat din-ăla de şobolan de-al lui Un-Ochi.

— Nu de-al lui. De al meu.

Am umplut o măsură de un sfert, i-am dat licoarea lui Un-Ochi, mi-am închis trusa şi m-am întors la hîrtii tocmai cînd scîrţîitul căruţei se făcu auzit afară.

Ducînd primul transport, am observat că oamenii de pe terenul de antrenament tocmai le dădeau Rebelilor loviturile de graţie. Căpitanul nu stătea la poveşti. Voia să pună o distanţă cît mai mare între el şi tabără înainte să se întoarcă Şoaptă.

Nu pot spune că-l învinuiesc. Femeia are o reputaţie îngrozitoare.

Nu m-am atins de pachetele învelite în pînză impermeabilă decît după ce ne-am pus din nou în mişcare. M-am aşezat lîngă vizitiu şi l-am desfăcut pe primul,

încercînd în zadar să ignor zgîlțîiturile brutale ale vehiculului lipsit de arcuri.

Am luat de două ori pachetele la mînă, din ce în ce mai tulburat.

ଔ

O adevărată dilemă. Să-i spun Căpitanului ce aflasem? Să-i spun lui Un-Ochi sau Corbului? Toți ar fi fost interesați. Să păstrez totul pentru Hoțul-de-Suflete? Fără îndoială că el asta ar fi preferat. Nedumerirea mea era dacă informațiile acestea se încadrau sau nu în obligația pe care o aveam față de Companie. Aveam nevoie de un sfătuitor.

Am sărit din căruță şi-am aşteptat trecerea coloanei, pînă ce Tăcutul a ajuns în dreptul meu. Era pe post de lăturaş. Un-Ochi era în frunte şi Spiriduş în urmă. Fiecare conducea cîte un pluton de călăreți.

De pe spinarea calului mare şi negru pe care îl călăreşte atunci cînd e într-o dispoziție proastă, Tăcutul se uită în jos, către mine. Se încruntă. Dintre magii noştri, el e cel mai apropiat de ideea de vrăjitor rău, deşi, ca atît de mulți dintre noi, mai mult e gura de el.

— Am o problemă, i-am spus. Una mare. Tu eşti cea mai bună cutie de rezonanță.

M-am uitat în jur.

— Nu vreau să audă şi altcineva.

Tăcutul încuviință din cap. Făcu gesturi complicate şi fluide, prea iuți ca să le pot urmări. Deodată, n-am mai putut auzi nimic pe o distanță de cinci picioare în jur. Ați fi uimiți cîte sunete nu observați pînă ce ele nu dispar. I-am spus Tăcutului ce aflasem.

Tăcutul e greu de şocat. A văzut şi a auzit de toate. Însă de data aceasta se arătă uimit cum scrie la carte.

Preț de o clipă, chiar am crezut că va spune ceva.

— Să-i zic Hoțului-de-Suflete?

O viguroasă mișcare afirmativă din cap. Foarte bine. Nu mă îndoiesem de asta. Vestea era prea mare pentru nivelul Companiei. Ne-ar fi mîncat de vii, dacă o țineam pentru noi.

— Dar Căpitanului? Lui Un-Ochi? Unora dintre ceilalți?

Nu se grăbi la fel de tare să răspundă şi nici nu fu la fel de hotărît. Sfatul lui fu negativ. Cu cîteva întrebări şi cu intuiția pe care o dezvolți în timp, am înțeles că, după părerea Tăcutului, Hoțul-de-Suflete va vrea ca vestea să ajungă strict la cei care trebuia neapărat să fie informați.

— Bine, atunci, am spus şi: Mulțumesc.

Am luat-o apoi la pas către fruntea coloanei. După ce am ieşit din raza vederii Tăcutului, l-am întrebat pe unul dintre oameni:

— L-ai văzut pe Corb?

— E în față, cu Căpitanul.

Era de aşteptat. Mi-am reluat pasul.

După o clipă de gîndire, mă decisesem să-mi iau nişte măsuri de siguranță. Corbul era cea mai bună poliță de asigurare la care mă puteam gîndi.

— Citeşti în vreuna dintre vechile limbi? l-am întrebat.

Era greu să vorbesc cu el. Atît el, cît şi Căpitanul erau călare, iar Draga se aținea în spatele lor. Catîrul ei se străduia întruna să mă calce pe picioare.

— Cîteva. Ca parte dintr-o educație clasică. De ce?

Am făcut cîțiva paşi grăbiți în față.

— O să facem tocăniță de catîr, dacă nu ai grijă, animalule.

Jur că bestia aia rînjea batjocoritor. M-am adresat Corbului:

— Unele dintre hîrtiile alea nu sînt de dată recentă. Cele dezgropate de Un-Ochi.

— Nu-s importante, atunci, nu?

Am ridicat din umeri şi-am continuat să păşesc pe lîngă el, alegîndu-mi cuvintele cu băgare de seamă.

— Nu se ştie niciodată. Doamna şi Cei Zece au o lungă istorie comună.

Am scos un ţipăt, m-am răsucit şi am dat înapoi cu spatele, ţinîndu-mă de umăr, de unde mă muşcase catîrul. Animalul avea un aer nevinovat, însă Draga rînjea ca un drăcuşor.

Aproape că merita durerea, doar ca s-o văd zîmbind. O făcea atît de rar.

Mi-am croit drum prin coloană pînă am ajuns în spate, lîngă Elmo. Mă întrebă:

— E vreo problemă, Cobe?

— Hm? Nu. Nu chiar.

— Pari speriat.

Eram speriat. Ridicasem puţin capacul unei cutiuţe, doar cît să văd ce se afla înăuntru, şi descoperisem că era plină de lucruri urîte. Ceea ce citisem nu puteam da uitării.

Cînd am dat ochii din nou cu Corbul, chipul lui era la fel de pămîntiu ca al meu. Poate şi mai şi. Am mers împreună, în timp ce el îmi făcu un rezumat a ceea ce aflase din documentele pe care eu nu putusem să le citesc.

— Unele-i aparţin vrăjitorului Bomanz, îmi spuse el. Altele datează din timpul Dominaţiei. Unele sînt în Telle-Kurre. Doar Cei Zece mai folosesc acum limba aceasta.

— Bomanz? am întrebat.

— Aşa-i. Cel care a trezit-o pe Doamnă. Şoaptă a intrat cumva în posesia hîrtiilor lui secrete.

— Oho!

— Într-adevăr. Da. Oho!

Ne-am despărțit, rămînînd fiecare singur cu temerile lui.

Hoțul-de-Suflete veni pe furiș. Purta straie deloc deosebite de ale noastre, trase peste vestmintele lui obișnuite din piele. Se infiltră în coloană neobservat. De cînd era acolo, nu știu. Am devenit conștient de prezența lui pe cînd părăseam pădurea, după trei zile de marș forțat a cîte optsprezece ore fiecare. Puneam un picior în fața celuilalt, strîmbîndu-mă de durere și bodogănind că sînt prea bătrîn, cînd o voce blîndă, feminină, întrebă:

— Cum te simți astăzi, medicule?

Fremăta de amuzament.

De-aș fi fost mai puțin istovit, poate că aș fi sărit în sus de trei coți, strigînd. Așa însă, am făcut încă un pas, am întors cu greutate capul și-am murmurat:

— În sfîrșit ai venit, ai?

Apatia profundă era la ordinea zilei.

Mai tîrziu aveam să simt un val de ușurare, dar în clipa acea creierul meu funcționa la fel de leneș ca și corpul. După atîta timp pe drum, era greu să-mi pun adrenalina în mișcare. În lumea mea nu era loc pentru nici o emoție sau teroare neașteptată.

Hoțul-de-Suflete mărșălui alături de mine, ținînd pasul, uitîndu-se cînd și cînd în direcția mea. Nu-i puteam vechea fața, totuși îi simțeam buna-dispoziție.

Ușurarea veni și fu urmată de un val de uimire față de propria-mi îndrăzneală. Îi răspunsesem obraznic, ca și cînd Hoțul ar fi fost unul dintre frați. Aveau să urmeze represaliile.

— Ce-ar fi să ne uităm la documentele alea? întrebă el.

Părea extrem de vesel. L-am condus la căruță. Ne-am urcat în ea. Căruțaşul se holbă la noi cu ochii mari cît cepele, apoi se uită cu fermitate drept înainte, tremurînd şi încercînd să-şi astupe urechile.

L-am dus direct la pachetele care zăcuseră îngropate în pămînt şi-am dat să plec.

— Rămîi, spuse el. Nu e nevoie ca ei să ştie încă.

Îmi intui teama şi chicoti ca o fetişcană.

— Eşti în siguranță, Cobe. De fapt, Doamna îți trimite personal mulțumiri. – Rîse din nou. – Voia să ştie totul despre tine, Cobe. Totul despre tine. Şi tu i-ai aprins ei imaginația.

Frica mă izbi din nou, cu forța unui ciocan. Nimeni nu-şi doreşte să atragă atenția Doamnei.

Pe Hoțul-de-Suflete îl distra disconfortul meu.

— S-ar putea să-ți acorde un interviu, Cobe. Ah, mamă! Da' palizi sîntem. Ei, nu-i ceva obligatoriu. La muncă, atunci.

Niciodată n-am văzut pe cineva citind atît de repede. Trecu prin vechile documente şi prin cele noi cît ai clipi, în doi timpi şi trei mişcări.

Hoțul zise:

— N-ai putut să le citeşti pe toate.

Îşi folosea vocea feminină, cea oficială.

— Nu.

— Nici eu nu pot. Pe unele, doar Doamna va fi în stare să le descifreze.

Ciudat, mi-am spus. Mă aşteptam la mai mult entuziasm. Descoperirea documentelor reprezenta o izbîndă pentru el, întrucît el avusese ideea de-a apela la serviciile Companiei Negre.

— Cît de mult ai înțeles?

Am vorbit despre planul Rebelilor de-a porni un atac în Lorzi și despre ce implicații avea prezența Șoaptei.

El chicoti.

— Vechile documente, Cobe. Vorbește-mi despre vechile documente.

Asudam. Cu cît devenea el mai blînd și mai înțelegător, cu atît simțeam că trebuie să-mi fie mai teamă.

— Bătrînul vrăjitor. Cel care v-a trezit pe toți. Unele dintre astea sînt hîrtiile lui.

La naiba. Am știut că mă luase gura pe dinainte cînd nici nu terminasem bine. Corbul era singurul membru al Companiei care ar fi putut identifica hîrtiile lui Bomanz ca fiind într-adevăr ale lui.

Hoțul-de-Suflete chicoti și-mi aplică o palmă tovărășească peste umăr.

— Așa mă gîndeam și eu, Cobe. Nu eram sigur, dar așa mă gîndeam. Nu credeam că vei rezista să nu-i spui și Corbului.

N-am răspuns. Voiam să mint, însă el *știa*.

— Altfel n-ai fi avut cum să știi. I-ai spus că se fac referiri la adevăratul nume al Șchiopului, drept pentru care el nu s-a putut abține să nu citească tot ce a putut. Corect?

Mi-am păstrat în continuare cumpătul. Era adevărat, deși motivele mele nu fuseseră întru totul frățești. Corbul are conturile lui de reglat, însă Șchiopul ne vrea *pe toți*.

Cel mai bine păzit secret al oricărui vrăjitor, desigur, este adevăratul său nume. Un dușman înarmat cu acesta poate pătrunde prin orice magie ori iluzie, ajungînd drept la miezul sufletului.

— Tu n-ai putut decît să intuiești dimensiunile a ceea ce ai aflat, Cobe. Nici eu nu pot face mai mult. Însă ceea

ce va ieşi din asta este previzibil. Cel mai mare dezastru din istorie pentru armiile Rebele şi zîzanie între Cei Zece.

Mă bătu iarăşi pe umăr.

— M-ai făcut al doilea om din Imperiu ca putere. Doamna cunoaşte numele adevărate ale tuturor. Acum, şi eu cunosc trei dintre celelalte şi mi-l pot proteja pe al meu.

Nici o mirare că era exuberant. Evitase o săgeată despre care nici măcar nu ştiuse că-l ţinteşte şi, în acelaşi timp, norocul îl pusese în avantaj faţă de Şchiop. Dăduse peste mirobolant corn al puterii.

— Dar Şoaptă...

— Şoaptă va trebui să dispară.

Vocea pe care o folosise era profundă şi tăioasă. Era vocea unui asasin, o voce obişnuită să pronunţe sentinţe capitale.

— Şoaptă trebuie să moară repede. Altfel, nu cîştigăm nimic.

— Şi dacă ea a vorbit cu altcineva...

— N-a făcut-o. O, nu. O ştiu pe Şoaptă. M-am luptat cu ea la Rust, înainte ca Doamna să mă trimită la Beril. M-am luptat cu ea la Were. Am urmărit-o printre menhirele vorbitoare de pe Cîmpia Spaimei. O cunosc pe Şoaptă. E un geniu, însă e o singuratică. De-ar fi trăit în timpul primei ere, Dominatorul ar fi făcut-o una de-ai lui. Slujeşte Roza Albă, însă inima ei e neagră ca o noapte în Iad.

— Ăsta mi se pare a fi potretul întregului Cerc.

Hoţul rîse.

— Da. Toţi sînt nişte ipocriţi. Însă nici unul nu-i ca Şoaptă. E incredibil, Cobe. Cum a dezgropat ea atît de multe secrete? Cum a aflat ea numele *meu*? L-am ascuns perfect. O admir. Sincer. Ce geniu! Ce îndrăzneală! O ofensivă prin Lorzi, peste Ţara Vînturilor şi în sus pe Scara

Rupturii. Incredibil. Imposibil. Şi-ar fi funcţionat, dacă n-ar fi fost Compania Neagră şi tu. Vei fi recompensat. Ţi-o garantez. Dar ajunge cu asta. Am lucruri de făcut. Tîrîtor-prin-Noapte are nevoie de informaţiile astea. Doamna trebuie să vadă hîrtiile astea.

— Sper că ai dreptate, am bolborosit. Dă la gioale, apoi ia o pauză. Sînt sleit de puteri. Alergăm şi ne luptăm de un an.

Proastă remarcă, Cobe. M-am înfiorat, simţind încruntarea dinlăuntrul coifului negru. Oare de cît timp alerga şi lupta Hoţul-de-Suflete? De cînd hăul.

— Du-te, acum, îmi spuse. O să discut cu tine şi cu Corbul mai tîrziu.

O voce rece, rece de tot. M-am cărat naibii de-acolo.

Cînd am ajuns la Lorzi, totul se încheiase deja. Tîrîtor-prin-Noapte se mişcase repede şi lovise năprasnic. Oriunde te duceai, găseai Rebeli spînzuraţi de copaci şi de felinare. Compania intră în cazarmă, aşteptîndu-se la o iarnă liniştită şi anostă şi la o primăvară petrecută gonind rămăşiţele Rebelilor înapoi în marile păduri din nord.

Ah, ce iluzie plăcută a fost, atît cît a durat!

— Tonk! am spus, trîntind jos cinci cărţi pe care le primisem din start. Ha! Dublu, băieţi. Dublu. Scoateţi banul.

Un-Ochi gemu şi mîrîi şi aruncă monede pe masă. Corbul rîse înfundat. Pînă şi Spiriduş se însufleţi destul cît să zîmbească. Un-Ochi nu cîştigase nici o mînă toată dimineaţa, nici măcar cînd trişase.

— Vă mulțumesc, domnilor. Vă mulțumesc. Împarte, Un-Ochi.

— Ce faci, Cobe? Ai? Cum îşi reuşeşte?

— Mîna e mai iute ca ochiul, sugeră Elmo.

— Viață cinstită, Un-Ochi. Viață cinstită.

Locotenentul împinse uşa şi intră, încruntat la culme.

— Corbule. Cobe. Căpitanul vrea să vă vadă. Un-doi.

Aruncă o privire peste cărțile de joc.

— Degeneraților!

Un-Ochi pufni, apoi reuşi să schițeze un zîmbet strîmb. Locotenentul era un jucător mai prost decît el.

M-am uitat la Corb. Căpitanul era amicul lui. El însă ridică din umeri, apoi îşi azvîrli cărțile pe masă. Mi-am umplut buzunarele cu banii cîştigați şi l-am urmat în biroul Căpitanului.

Hoțul-de-Suflete era acolo. Nu-l mai văzuserăm din ziua aceea, la marginea pădurii. Eu sperasem că era prea ocupat ca să se mai întoarcă. M-am uitat la Capitan, încercînd să ghicesc viitorul după chipul său. Am văzut că nu era bucuros.

Dacă el nu era bucuros, nu eram nici eu.

— Stați jos, zise el.

Două scaune ne aşteptau. El se plimba agitat. Într-un tîrziu, spuse:

— Am primit ordin de mişcare. Direct de la Vrajă. Noi şi toată brigada lui Tîrîtor-prin-Noapte.

Gesticulă spre Hoțul-de-Suflete, pasîndu-i lui sarcina de-a oferi explicațiile.

Hoțul părea pierdut în gînduri. În cele din urmă, întrebă, abia audibil:

— Cum te descurci cu arcul, Corbule?

— Bine. Nu-s vreun campion.

— Mai mult decît bine, contră Căpitanul. E-al naibii de bun.

— Tu, Cobe?

— Eu eram bun, dar n-am mai tras cu unul de mulți ani.

— Exersează.

Începu şi Hoțul să se plimbe. Biroul era mic. Mă aşteptam din clipă în clipă să se ciocnească. După un minut, Hoțul-de-Suflete spuse:

— Situația a evoluat. Am încercat să o prindem pe Şoaptă în tabăra ei. Ne-a scăpat la mustață. A mirosit capcana. E şi acum acolo undeva, se ascunde. Doamna trimite soldați din toate direcțiile.

Asta explica observația Căpitanului. Totuşi, nu mă lămurea de ce trebuia să-mi îmbunătățesc abilitățile de arcaş.

— Din cîte ne dăm seama, continuă Hoțul-de-Suflete, Rebelii nu ştiu ce s-a întîmplat acolo. Totuşi... Şoaptă nu şi-a găsit curajul să trimită vorbă despre eşecul ei. E-o femeie mîndră. Se pare că ar vrea să-ncerce întîi să-şi ia revanşa.

— Cu ce? întrebă Corbul. N-ar putea încropi nici măcar un pluton.

— Cu amintiri. Amintiri din materialul îngropat, găsit de voi. Credem că nu ştie că acesta ne-a căzut în mîini. N-a ajuns aproape de comandamentul ei general înainte ca Şchiopul încline balanța şi ea să se refugieze în pădure. Şi doar noi patru, plus Doamna, ştim de existența documentelor.

Eu şi Corbul am încuviințat din cap. Acum înțelegeam agitația Hoțului. Şoaptă îi cunoştea adevăratul nume. Era o țintă umblătoare.

— Şi ce vrei de la noi? întrebă Corbul bănuitor. Se temea că Hoțul-de-Suflete ar putea crede că şi noi îi

decriptaserăm numele. Ba chiar sugerase să-l ucidem pe Înrobit înainte să ne ucidă el pe noi. Cei Zece nu sînt nici nemuritori, nici invulnerabili, însă sînt al naibii de greu de doborît. Nu-mi doream nici în ruptul capului să-ncerc vreodată să-mi măsor puterile cu unul dintre ei.

— Noi trei avem o misiune specială.

Eu şi Corbul am schimbat o privire. Ne pregătea oare ceva?

Hoțul zise:

— Căpitane, te-ar deranja să ieşi un minut afară?

Căpitanul ieşi, tîrşîindu-şi picioarele. Ursuzenia lui este doar de spectacol. Probabil nu bănuieşte că noi ne-am prins de asta de ani buni. O ține în continuare aşa, de dragul efectului.

— N-am să vă duc undeva unde să vă pot omorî în linişte, ne spuse Hoțul-de-Suflete. Nu, Corbule, nu cred că ai descoperit adevăratul meu nume.

Înfricoşător. Mi-am vîrît capul între umeri. Corbul flutură dintr-o mînă. Un cuțit îşi făcu apariția. Începu să-şi curețe cu el unghiile deja imaculate.

— Elementul critic care a apărut este acesta: Şoaptă l-a corupt pe Şchiop după ce noi l-am făcut de rîs în afacerea cu Desfrînatul.

Am izbucnit:

— Asta explică ce s-a întîmplat în Rift. Totul era stabilit. Şi totul s-a prăbuşit peste noapte. Iar în timpul bătăliei de la Roze s-a comportat ca un rahat.

Corbul fu de acord.

— Roze a fost vina lui. Dar nimeni n-a crezut că a fost vorba de trădare. În definitiv, el e unul dintre Cei Zece.

— Da, spuse Hoțul. Asta explică multe lucruri. Dar Rift şi Roze țin de trecut. Interesul nostru acum este viitorul.

Trebuie să scăpăm de Şoaptă înainte să ne mai blagoslovească cu alt dezastru.

Corbul îi aruncă o căutătură Hoţului, îmi aruncă o căutătură şi mie, apoi îşi continuă manichiura inutilă. Nu luam de-a bună tot ce spunea Înrobitul. Noi, muritorii de rînd, sîntem doar jucării şi unelte pentru ei. Sînt genul de oameni care dezgroapă oasele bunicilor lor pentru a cîştiga puncte în faţa Doamnei.

— Acesta este avantajul nostru faţă de Şoaptă, zise Hoţul-de-Suflete. Noi ştim că ea a fost de acord să se întîlnească cu Şchiopul mîine...

— De unde ştim? chestionă Corbul.

— *Eu* nu ştiu. *Doamna* mi-a spus. Şchiopul nu ştie că noi ştim despre el, dar ştie că nu poate să mai reziste mult. Probabil o să încerce să facă o înţelegere, astfel încît Cercul să-l protejeze. Ştie că altfel e mort. Doamna vrea ca ei să moară împreună, astfel încît Cercul să tragă concluzia că ea se vînduse Şchiopului, şi nu invers.

— N-o să ţină, mormăi Corbul.

— Or să creadă.

— Aşa că noi îl vom doborî, am spus. Eu şi Corbul. Cu arcurile. Şi cum s-ar presupune că îi vom găsi?

Hoţul n-avea să fie prezent acolo, indiferent ce şi cum vorbea. Atît Şchiopul, cît şi Şoaptă i-ar fi simţit prezenţa cu mult înainte să ajungă în bătaia săgeţii.

— Şchiopul va însoţi forţele care avansează prin pădure. Neştiind că e luat în cătare, nu se va ascunde de Ochiul Doamnei. Se va aştepta ca mişcările lui să fie privite ca parte a operaţiunilor de căutare. Doamna îmi va comunica mie unde se află. Eu vă voi pune pe urmele lui. Cînd se vor întîlni, voi îi veţi scoate din scenă.

— Sigur, spuse sarcastic Corbul. Sigur. Floare la ureche.

Azvîrli cuțitul. Acesta se înfipse adînc în pervaz. Ieși valvîrtej din odaie.

Nici mie nu-mi suna mai bine aranjamentul. M-am uitat țintă la Hoțul-de-Suflete și am stat în cumpănă preț de aproximativ două secunde, înainte ca teama să mă împingă pe urmele Corbului.

Ultima privire pe care i-am aruncat-o Hoțului-de-Suflete mi l-a înfățișat ca pe o făptură gîrbovită sub povara nefericirii. Cred că e greu pentru ei să trăiască împăcați cu reputația pe care o au. Cu toți vrem să fim plăcuți de ceilalți oameni. Aveam din nou o fantezie din-aceea despre Doamna, în vreme ce Corbul trimitea sistematic săgeți într-o zdreanță roșie fixată pe o coșară. Eu unul avusesem probleme să nimeresc coșara prima dată, darămite cîrpa. Aparent, Corbul nu rata niciodată.

De data aceasta, îmi făceam de lucru cu copilăria ei. Asta-i o plăcere căreia mă dedau uneori, mai ales cînd e vorba de un „ticălos". Ce evenimente și ce puncte cruciale au marcat firul vieții ce-o leagă pe creatura din Vrajă de fetița care a fost? Gîndiți-vă la copiii mici. Puțin sînt cei care să nu fie drăguți și adorabili și scumpi, dulci ca spuma de unt bătut cu miere. Și atunci de unde vin toți oamenii răi? Mă plimb prin cazarma noastră și mă întreb cum s-a putut ca un plod gînguritor și iscoditor să devină un ins ca Trei Degete, Fericitu' sau Tăcutul.

Fetițele sînt de două ori mai scumpe și mai inocente ca băieții. Nu știu nici o cultură care să nu le prezinte în felul acesta. Așa că de unde vine una ca Doamna? Sau, la fel de bine, una ca Șoaptă? La asta meditam în cea mai recentă poveste a mea.

Spiriduș se așează lîngă mine. Citi ceea ce scrisesem.

— Nu prea cred, zise el. Cred c-a luat o decizie conștientă, de la bun început.

M-am întors încet spre el, extrem de conştient că Hoţul-de-Suflete stătea la doar cîţiva paşi în spatele meu şi urmărea zborul săgeţilor.

— Sincer, eu nu cred că s-a întîmplat în felul ăsta, Spiriduş. E o... Ei, ştii tu. Cînd vrei să înţelegi ceva, pui faptele laolaltă într-un mod uşor de digerat.

— Cu toţii facem asta. În viaţa de zi cu zi se cheamă a-ţi căuta scuze.

Adevăratele noatre motivaţii sînt prea greu de înghiţit. Pînă cînd ajung la vîrsta mea, cei mai mulţi oameni şi-au poleit motivaţiile atît de des şi atît de bine, încît le devin complet străine.

Am observat o umbră care-mi cădea pe genunchi. Am ridicat privirea. Hoţul-de-Suflete întinse o mînă, invitîndu-mă să-mi respect rîndul la trasul cu arcul. Corbul îşi recuperase săgeţile şi stătea în repaus, aşteptîndu-mă să-i iau locul.

Primele mele trei săgeţi se înfipseră în cîrpă.

— Ce ziceţi de asta? am spus şi m-am întors pentru a face o plecăciune.

Hoţul-de-Suflete îmi citea scurta născocire. Ridică privirea către mine.

— Zău, Cobe! N-a fost deloc aşa. Nu ştii că şi-a ucis propria soră geamănă, pe cînd avea paisprezece ani?

Şobolani cu gheare îngheţate mi-au mişunat pe şira spinării. M-am întors şi am tras o săgeată. Trecu la mare distanţă prin dreapta coşarei. Am mai irosit vreo cîteva, nereuşind decît să deranjez porumbeii din fundal.

Hoţul luă arcul.

— Te lasă nervii, Cobe.

Cît ai clipi, trimise trei săgeţi într-un cerc cu diametrul mai mic de un inch.

— Nu te da bătut. În misiune, o să fii sub o presiune şi mai mare. Îmi dădu arcul înapoi. Secretul stă în concentrare. Prefă-te că execuți o intervenție chirurgicală.

Să mă prefac că execut o intervenție chirurgicală. Sigur că da. Mi-au reuşit cîteva operații de urgență inspirate în mijlocul cîmpurilor de luptă. Sigur că da. Dar acum era altfel.

Marea scuză dintotdeauna. Da, dar... Acum este altfel.

M-am calmat destul cît să nimeresc coşara cu restul săgeților. După ce le-am recuperat, m-am postat lîngă Corb.

Spiriduş îmi dădu hîrtiile. Iritat, mi-am mototolit scurtul basm.

— Îți trebuie ceva pentru nervi? mă întrebă Spiriduş.

— Mda. Pilitura de fier sau ce-o mai fi mîncînd Corbul.

Buna mea părere de sine avusese mult de suferit.

— Încearcă asta.

Spiriduş îmi oferi o steluță de argint cu şase colțuri, agățată pe un lănțişor. În mijlocul ei se afla capul unei Meduze, pe fond negru.

— Un talisman?

— Da. Ne-am gîndit că o să ai nevoie de el mîine.

— Mîine?

Nimeni nu trebuia să ştie ce se întîmpla.

— Avem şi noi ochi, Cobe. Asta este Compania. Ne putem da seama cînd se întîmplă ceva, chiar dacă nu ştim ce.

— Mda. Presupun că aşa este. Mersi, Spiriduş.

— Eu şi Un-Ochi şi Tăcutul, toți trei am lucrat la ea.

— Mersi. Şi Corbul?

Cînd cineva face un astfel de gest, mă simt mai confortabil dacă schimb subiectul.

— Corbul n-are nevoie de una. Corbul este propriul său talisman. Stai jos. Să discutăm.

— Nu-ți pot vorbi despre acțiune.

— Ştiu. Credeam că vrei să afli despre Turn.

Nu vorbise încă despre viziunea sa. Renunțasem să-l mai iscodesc.

— Foarte bine. Spune-mi.

M-am uitat drept la Corb. Înfigea săgeată după săgeată în cîrpă.

— Nu vrei să o pui pe hîrtie?

— O, da.

Mi-am pregătit tocul şi hîrtia. Oamenii sînt extrem de impresionați de faptul că țin aceste Cronici. Singura lor nemurire asta e.

— Mă bucur că n-am acceptat pariul.

— Cu cine?

— Corbul voia să pariem cine e mai bun țintaş.

Spiriduş rîse înfundat.

— Începi să fii prea deştept ca să te laşi fraierit la pariuri? Eşti pregătit cu tocul de scris?

Se lansă în povestit.

Nu aduse adausuri majore zvonurilor pe care le auzisem ici şi colo. Descrise locul în care fusese drept o încăpere mare şi friguroasă, întunecată şi prăfuită. Cam aşa cum mă aşteptam şi eu să fie Turnul. Sau orice alt castel.

— Ea cum arăta?

Asta era cea mai interesantă parte a puzzle-ului. Aveam în minte imaginea unei frumuseți fără vîrstă, cu păr întunecat şi cu o aură sexuală care-i lovea pe simplii muritori cu forța unei ghioage. Hoțul-de-Suflete spunea

că era frumoasă, însă nu primisem confirmare din nici o sursă independentă.

— Nu ştiu. Nu-mi amintesc.

— Cum adică nu-ți aminteşti? Cum e posibil să nu-ți aminteşti?

— Nu te ambala, Cobe. Nu-mi amintesc. A fost acolo în fața mea, apoi... Apoi tot ce-am putut vedea era ochiul ăla galben, uriaş, care se făcea din ce în ce mai mare şi privea drept înlăuntrul meu, iscodindu-mi toate secretele pe care le-am avut vreodată. Asta-i tot ce-mi aduc aminte. Încă am coşmaruri despre ochiul ăla.

Am suspinat, exasperat.

— Presupun că trebuia să mă aştept la asta. Ştii, ar putea trece în clipa asta pe-aici şi nimeni n-ar şti că ea este.

— Cred că aşa şi vrea să stea lucrurile, Cobe. Dacă într-adevăr totul se năruie, cum părea că se va întîmpla înainte să găseşti hîrtiile alea, ea poate pleca nestingherită. Doar Cei Zece ar putea-o identifica, iar ea s-ar asigura într-un fel sau altul că asta nu se va întîmpla.

Mă îndoiam că era atît de simplu. Celor de teapa Doamnei nu le convine să-şi asume un rol mai puțin important. Prințesele detronate continuă să se comporte ca nişte prințese.

— Mersi că te-ai ostenit să-mi povesteşti, Spiriduş.

— N-a fost nici o osteneală. N-am prea avut ce povesti. Singurul motiv pentru care am amînat a fost acela că m-a tulburat atît de tare.

Corbul termină cu recuperatul săgeților. Veni către noi şi spuse:

— Ce-ar fi să te duci să-i tragi bagi lui Un-Ochi un gîndac în aşternut sau altceva de soiul ăsta? Noi avem treabă.

Îl enerva nepriceperea mea într-ale trasului cu arcul.

Trebuia să ne bazăm unul pe celălalt. Dacă unul dintre noi rata, aveam toate şansele să murim înainte ca a doua săgeată să iasă din tolbă. Refuzam să mă gîndesc la asta.

Însă gîndul acesta îmi îmbunătăţi concentrarea. De data asta am nimerit cîrpa cu majoritatea săgeţilor.

ଓ

Era o pacoste să am de făcut aşa ceva, taman cu o noapte înainte ca eu şi Corbul să dăm piept cu cine ştie ce, dar Căpitanul refuză să întrerupă o tradiţie veche de trei secole. Refuză totodată să ne asculte protestele, provocate de recrutarea noastră de către Hoţul-de-Suflete, sau să ne ofere informaţii suplimentare, pe care era evident că le deţinea. La o adică, înţelegeam ce voia Hoţul să facem şi de ce, doar că nu reuşeam să pricep de ce voia ca eu şi Corbul s-o facem. Faptul că decizia lui era susţinută de Căpitan nu făcea decît să-mi adîncească şi mai tare nedumerirea.

— De ce, Cobe? zise el în cele din urmă. Pentru că ţi-am dat un ordin, uite de ce. Acum, du-te de-aici şi citeşte din cărţi.

Odată pe lună, seara, întreaga Companie se adună, astfel încît Cronicarul să le poată citi din cronicile scrise de predecesorii săi. Lecturile ar trebui să-i informeze pe oameni în legătură cu trecutul şi tradiţiile organizaţiei, care se întind de-a lungul a secole întregi şi pe distanţe de mii de mile.

Mi-am aşezat textele selectate pe un amvon rudimentar şi am început cu formula uzuală.

— Bună seara, fraţi ai mei. O lectură din Cronicile Companiei Negre, ultima dintre Companiile Libere din

Khatovar. Astă seară voi citi din Cartea lui Kette, scrisă la începutul celui de-al doilea secol al Companiei de către Cronicarii Lees, Agrip, Holm şi Straw. Compania se afla la vremea aceea în serviciul Zeului Durerii din Cho'n Delor. Aceea a fost o vreme cînd Compania într-adevăr era neagră.

Lectura este din Cronicarul Straw. Tratează rolul Companiei în evenimentele din preajma căderii Cho'n Delor-ului.

Am început să citesc, reflectînd în sinea mea la faptul că, de-a lungul timpului, Compania a slujit multe cauze pierdute.

Epoca Cho'n Delor avea multe asemănări cu epoca noastră, deşi atunci, cu o forţă de peste şase mii de oameni, Compania se afla într-o postură mai bună de a-şi modela propriul destin.

Am pierdut şirul cu totul. Bătrînul Straw era un scriitor dat naibii. Am citit vreme de trei ore, perorînd ca un profet nebun, şi i-am ţinut pe ascultători ca într-o vrajă. Cînd am terminat, mi-au oferit ovaţii. M-am retras de la amvon cu un sentiment de împlinire.

De îndată ce-am intrat în cazarmă, am simţit cum mă ajunge din urmă epuizarea, fizică şi mentală, după tot spectacolul pe care îl dădusem. Fiind un semi-ofiţer, aveam dreptul la un cubicul mic doar pentru mine. M-am împleticit drept spre el.

Corbul mă aştepta. Şedea pe priciul meu şi făcea ceva artistic cu o săgeată. Tija ei era înconjurată de o bandă de argint. Corbul părea să încrusteze ceva în ea. Dacă n-aş fi fost istovit, chiar aş fi fost curios.

— Ai fost extraordinar, îmi spuse el. Pînă şi eu am simţit-o.

— Ă?

— M-ai făcut să înțeleg ce-nsemna pe vremuri să fii un frate al Companiei Negre.

— Ce înseamnă încă pentru unii.

— Da. Şi mai mult. Le-ai mers la suflet.

— Mda. Sigur. Ce faci?

— Pregătesc o săgeată pentru Şchiop. Cu numele lui adevărat pe ea. Mi l-a spus Hoțul.

— Oh!

Epuizarea mă împiedica să investighez problema.

— Ce voiai?

— M-ai făcut să simt ceva, pentru prima dată de cînd soția mea şi amanții ei au încercat să mă ucidă şi să-mi fure drepturile şi titlurile.

Se ridică, închise un ochi şi se uită de-a lungul săgeții.

— Mersi, Cobe. Pentru puțin timp, m-am simțit din nou uman.

Ieşi degrabă.

M-am prăbuşit pe pat şi am închis ochii, amintindu-mi-l pe Corb cum îşi strangula soția şi îi lua verigheta, totul într-o tăcere deplină. Dezvăluise mai mult în această singură frază, rostită pe nerăsuflate, decît o făcuse din ziua în care ne cunoscuserăm. Ciudat.

Am adormit reflectînd la faptul că îşi reglase conturile cu toată lumea, mai puțin cu cel care era sursa primară a nenorocirii sale. Şchiopul rămăsese neatins deoarece făcea parte dintre protejații Doamnei. Acum însă lucrurile se schimbaseră.

Probabil Corbul abia aştepta ziua de mîine. Eram curios ce avea să viseze în noaptea aceea. Şi dacă-l va mai anima ceva în viață, odată Şchiopul mort. Un om nu poate supraviețui doar pe bază de ură. Avea oare să încerce măcar să supraviețuiască evenimentelor viitoare?

Poate că asta voise, de fapt, să spună.

Eram speriat. Un om care gîndeşte aşa poate fi puţintel cam demonstrativ, puţintel cam periculos pentru cei din jurul său.

O mînă mă scutură de umăr.

— E timpul, Cobe.

Căpitanul însuşi ne trezea.

— Da, sînt treaz.

Nu dormisem bine.

— Hoţul e gata de drum.

Era încă întuneric afară.

— Cît e ora?

— Aproape patru. Vrea să plecaţi înainte de prima geană a zorilor.

— O...

— Cobe? Fiţi cu băgare de seamă. Vreau să vă întoarceţi.

— Sigur, Căpitane. Ştii doar că nu-mi asum riscuri. Căpitane? De ce eu şi Corbul, totuşi?

Poate că acum avea să-mi spună.

— El zice că Doamna consideră asta o recompensă.

— Nu zău! Halal recompensă.

Am dibuit în jur după cizme, iar el s-a îndreptat către uşă.

— Căpitane? Mulţumesc.

— Sigur.

Ştia că-i mulţumeam pentru grija pe care ne-o arăta.

Corbul îşi vîrî capul înăuntru tocmai cînd îmi încheiam tunica.

— Eşti gata?

— Într-un minut. E frig afară?

— E ger.

— Să iau o haină?

— N-ar fi rău. Cămaşă de zale?

Îmi atinse pieptul.

— Aha.

Mi-am pus haina, am apucat arcul pe care-l luam cu mine şi l-am cîntărit în palmă. Pentru o clipă, am simţit pe piept răceala talismanului de la Spiriduş. Speram că va funcţiona.

Corbul schiţă un zîmbet.

— Şi eu.

I-am răspuns tot cu un zîmbet.

— Să mergem să le tăbăcim fundurile.

Hoţul-de-Suflete aşepta în curte, acolo unde exersaserăm trasul cu arcul. Era scăldat în lumina ce venea de la popota companiei. Brutarii lucrau din greu deja. Hoţul stătea într-o poziţie rigidă de pe loc repaus, cu o legătură la subsioara stîngă. Se uita ţintă spre Pădurea Norului. Purta doar straiele de piele şi coiful. Spre deosebire de unii dintre Înrobiţi, rareori poartă arme. Preferă să se bazeze pe abilităţile sale taumaturgice.

Vorbea singur. Ciudat lucru.

— Vreau să-l văd dînd ortul popii. Aştept asta de patru sute de ani. — Nu ne putem apropia aşa tare. Ne va simţi mirosul. — Lasă deoparte orice Putere. — O! E prea riscant!

Un cor întreg de voci participa la discuţie. Fu cu adevărat înfricoşător atunci cînd două dintre ele vorbiră deodată.

Eu şi Corbul schimbarăm o privire. El ridică din umeri. Hoţul nu-l descumpănea. Dar, pînă la urmă, el crescuse în dominioanele Doamnei. Îi văzuse pe toţi Înrobiţii. Hoţul-de-Suflete, se spune, ar fi cel mai puţin bizar dintre toţi.

Am ascultat preț de cîteva minute. Nu avea de gînd să devină mai normal. Într-un sfîrşit, Corbul mormăi:

— Stăpîne? Sîntem pregătiți.

Parcă-i tremura puțin vocea.

Eu, unul, eram mut. Nu mă puteam gîndi decît la un arc, la o săgeată şi la o datorie pe care era de aşteptat să o onorez. Repetam iar şi iar în gînd întinderea coardei, eliberarea săgeții şi zborul ei. Inconştient, mîngîiam darul lui Spiriduş. Aveam să mă surprind făcînd asta adesea.

Hoțul-de-Suflete se scutură ca un cîine ud şi îşi veni în fire. Fără să se uite la noi, gesticulă şi spuse:

— Haideți.

Şi-o luă din loc.

Reven se întoarse. Strigă:

— Draga, întorce-te înăuntru, cum ți-am spus. Du-te, acum.

— Chiar crezi că te poate auzi? am întrebat, uitîndu-mă înapoi la copila care ne privea din umbra unei uşi.

— Ea, nu. Dar Căpitanul mă va auzi. Du-te, acum.

Gesticulă violent. Căpitanul se ivi pentru o clipă. Draga dispăru. L-am urmat pe Hoțul-de-Suflete. Corbul bodogănea în barbă. Îşi făcea griji pentru copilă.

Hoțul-de-Suflete impuse un ritm alert, afară din complexul de clădiri, afară din Lorzi, peste cîmp, fără să ne uităm înapoi. Ne duse într-un crîng mare, aflat la cîteva aruncăturii de băț de zid, şi, de acolo, într-o poiană din mijlocul crîngului. Acolo, pe malul unui pîrîu, se afla un covor zdrențăros, întins pe un cadru rudimentar de lemn, înalt de un picior, cu laturile de şase pe opt picioare. Hoțul-de-Suflete spuse ceva. Covorul se mişcă, vălurindu-se puțin, apoi rămase perfect întins.

— Corbule, tu stai aici.

Hoțul indică colțul din dreapta, cel de lîngă noi.

— Cobe, tu aici

Arătă spre colțul din stînga.

Corbul călcă uşor pe covor, parcă surprins că acesta nu i se dezintegra sub picioare.

— Stai jos.

Hoțul-de-Suflete îl puse să se aşeze, cu picioarele încrucişate şi armele în jurul său, aproape de marginea covorului. Făcu la fel şi cu mine. Am fost surprins să descopăr rigiditatea covorului. Şedeam ca pe tăblia unei mese.

— Este important să nu vă mişcați, spuse Hoțul, instalîndu-se în fața noastră, cam la un picior distanță, pe linia mediană a covorului. Dacă nu menținem echilibrul, cădem. Înțeles?

Eu nu înțelegeam, dar am fost de acord cu Corbul atunci cînd a răspuns afirmativ.

— Gata?

Corbul aprobă din nou. Presupun că el ştia ce se întîmplă. Eu eram luat prin surprindere.

Hoțul-de-Suflete întinse mîinile pe lîngă trup, cu palmele în sus, rosti cîteva cuvinte ciudate, apoi ridică mîinile încet. Eu am gemut şi m-am lăsat în față. Pămîntul se îndepărta.

— Stai nemişcat! mîrîi Corbul. Vrei să ne omori?

Pămîntul era la doar şase picioare sub noi. Atunci. M-am îndreptat şi am rămas țeapăn. Am întors totuşi capul puțin, cît să surprind o mişcare într-un tufiş.

Da. Draga. Cu gura formînd un O de uimire. Mi-am întors privirea în față şi am strîns arcul atît de tare, încît am crezut că-mi voi lăsa urmele degetelor în el. Îmi doream să am curajul de-a atinge talismanul.

— Corbule, ai făcut ceva aranjamente pentru Draga? Ştii, în caz că tu...

— Căpitanul îi va purta de grijă.

— Eu am uitat să predau cuiva ştafeta Cronicilor.

— Ei, da' nu fi aşa optimist, zise el sarcastic.

Tremuram necontrolat.

Hoţul-de-Suflete făcu ceva. Am început să plutim pe deasupra copacilor. Aerul rece şuiera pe lîngă noi. M-am uitat peste margine. Eram la o înălţime cam de cinci etaje şi continuam să urcăm.

Stelele se rotiră deasupra mea, cînd Hoţul schimbă direcţia. Vîntul se înteţi pînă ce am avut impresia că zburam împotriva unei vijelii. M-am aplecat din ce în ce mai în faţă, temîndu-mă că voi fi suflat peste margine. Nu era nimic în spatele meu, decît o cădere de cîteva sute de picioare şi o oprire bruscă. Degetele mă dureau de tare ce strîngeam arcul.

Am aflat un lucru, mi-am spus în gînd. Cum reuşeşte Hoţul să apară atît de repede, atunci cînd luăm noi legătura cu el, deşi e mereu atît de departe de miezul acţiunii.

A fost o călătorie învăluită în tăcere. Hoţul îşi ocupă timpul făcînd ceea ce făcea pentru a-şi menţine bidiviul în zbor. Corbul se închise în sine. La fel şi eu. Eram speriat de moarte. Nu ştiu despre Corb, dar mie mi se întorsese stomacul pe dos.

Stelele începeau să apună. Înspre est, orizontul se lumina. Pămîntul se materializă sub noi. Am riscat să arunc o privire. Ne aflam deasupra Pădurii Norului. Puţin mai multă lumină. Hoţul icni, scrută estul, apoi distanţa ce ni se aşternea în faţă. Păru să asculte un moment, după care încuviinţă din cap.

Covorul îşi ridică botul. Am urcat. Pămîntul se legănă şi se micşoră pînă cînd semănă cu o hartă. Aerul se răci şi mai tare. Stomacul meu continua să se revolte.

Departe, în stînga noastră, am întrezărit o cicatrice neagră pe obrazul pădurii. Era tabăra pe care o invadaserăm. Apoi am intrat într-un nor şi Hoţul ne încetini goana.

— O să plutim o vreme, spuse el. Sîntem la treizeci de mile la sud de Şchiop. Călăreşte înaintea noastră. Ne apropiem de el cu rapiditate. Cînd vom ajunge aproape de distanţa de la care mă poate detecta, vom coborî.

Folosi vocea oficială de femeie.

Am dat să spun ceva. S-a răstit la mine:

— Taci, Cobe. Nu-mi distrage atenţia.

Am rămas în norul acela, nevăzuţi şi neputînd să vedem, vreme de două ore. Apoi Hoţul grăi:

— E timpul să coborîm. Ţineţi-vă de cadru şi nu-i daţi drumul. S-ar putea să ne zdruncinăm puţin.

Podeaua se lăsă, cu noi cu tot. Am căzut ca o piatră aruncată de pe un vîrf de munte. Covorul începu să se rotească încet, astfel încît pădurea păru că se învîrte sub noi. După aceea, prinse a se mişca înainte şi înapoi, ca o pană în cădere. De fiecare dată cînd se înclina în partea mea, credeam că o să mă voi prăvălesc peste margine în hău.

Mi-ar fi fost de ajutor dac-aş fi putut să urlu din adîncul plămînilor, dar nu poţi face una ca asta în faţa unor personaje precum Corbul şi Hoţul-de-Suflete.

Pădurea se apropia din ce în ce. În scurt timp, am putut distinge copacii... atunci cînd îndrăzneam să mă uit. Aveam să ne pierdem viaţa. Ştiam că o să trecem prin bolta pădurii şi o să ne înfundăm la cincizeci de picioare sub pămînt.

Hoțul spuse ceva. N-am deslușit ce. Oricum se adresa covorului. Legănarea și răsucirea se reduseră treptat. Coborîrea noastră încetini. Covorul lăsă botul puțin în jos și începu să plutească înainte. În cele din urmă, Hoțul ne aduse sub nivelul copacilor, prin culoarul descris de un rîu. Am început să plutim la o înălțime de douăsprezece picioare deasupra apei, în timp ce Hoțul-de-Suflete rîdea și păsările își luau zborul, speriate.

Ne coborî pe pămînt, într-o viroagă de lîngă rîu.

— Dați-vă jos și dezmorțiți-vă, ne spuse.

După ce ne-am mai destins, zise:

— Șchiopul se află patru mile mai la nord de noi. A ajuns la punctul de întîlnire. De aici mergeți fără mine. M-ar detecta dacă m-aș apropia mai mult. Dați-mi insignele voastre. Le poate detecta și pe acestea.

Corbul aprobă din cap, își predă insigna, își încordă arcul, potrivi o săgeată în coardă, apoi o lăsă să revină la loc. Am procedat și eu la fel. Îmi calma nervii.

Îmi părea atît de bine că sînt pe pămînt, că-mi venea să-l sărut.

— Tulpina stejarului cel mare.

Corbul arătă dincolo de rîu. Eliberă săgeata, care nimeri la cîțiva inci de centru. Am inspirat adînc, calmîndu-mă, și i-am urmat exemplul. Săgeata mea nimeri și mai aproape de centru.

— Ar fi trebuit să pui pariu cu mine, de data asta, remarcă el, apoi către Hoț: Sîntem gata.

— O s-avem nevoie de indicații mai precise, am adăugat eu.

— Urmați malul rîului. Sînt o mulțime de poteci făcute de animale. Drumul n-ar trebui să fie greu. Și, oricum, nu-i nevoie să vă grăbiți. Șoaptă nu va ajunge decît peste cîteva ore bune.

— Rîul o ia spre vest, am observat.

— Coteşte şi se întoarce. Urmaţi-l cale de trei mile, apoi întoarceţi-vă cu un grad spre nord-vest şi mergeţi direct prin pădure.

Hoţul se ghemui şi curăţă o bucată de pămînt de frunze şi crengi, apoi desenă o hartă cu un băţ.

— Dacă ajungeţi la cotitura asta înseamnă că aţi mers prea departe.

Şi atunci Hoţul înlemni. Preţ de un minut nesfîrşit, ascultă ceva ce doar el putea auzi. Apoi reluă:

— Doamna spune că veţi şti că sînteţi aproape atunci cînd veţi ajunge la un crîng de brazi uriaşi. A fost locul sfînt al unui popor care a dispărut înainte de Dominaţie. Şchiopul aşteaptă în mijlocul acelui crîng.

— Suficient, spuse Corbul.

— O să aşteptaţi aici? am întrebat.

— Nu te teme, Cobe.

Am mai inspirat o dată, ca să mă calmez.

— Să mergem, Corbule.

— O secundă, Cobe, spuse Hoţul-de-Suflete şi scoase din bagajul lui ceva ce se dovedi a fi o săgeată. Foloseşte asta.

Am privit-o cu îndoială, după care am pus-o în tolbă.

Corbul insistă să deschidă el drumul. Nu m-am opus. Înainte să intru în Companie, eram un băiat de la oraş. Nu mă pot simţi bine în păduri. Mai ales în cele de mărimea Pădurii Norului. Prea multă linişte. Prea multă singurătate. Prea uşor să te rătăceşti. Pe parcursul primilor două mile, mi-am făcut griji mai mult că nu voi găsi

drumul de întoarcere decît pentru viitoarea întîlnire. Am petrecut mult timp memorînd repere de teren.

Corbul nu vorbi o oră întreagă. Şi eu eram ocupat cu propriile-mi gînduri. Nu mă deranja.

El ridică o mînă. M-am oprit.

— Am ajuns destul de departe, cred, spuse. Acum mergem într-acolo.

— Hm.

— Hai să ne odihnim. Se aşeză pe o rădăcină uriaşă de copac, cu spatele lipit de trunchi. Eşti al naibii de tăcut astăzi, Cobe.

— Am multe în minte.

— Mda, zise, zîmbind. Cum ar fi ce fel de recompensă ni s-a pregătit?

— Printre altele.

Am scos săgeata pe care mi-o dăduse Hoţul.

— Ai văzut asta?

— Are vîrf bont? Îl pipăi. Moale, aproape. Ce naiba?

— Exact. Înseamnă că nu trebuie să o ucid.

Nu începea discuţie cine în cine va trage. Şchiopul era al Corbului, de la început pînă la sfîrşit.

— Poate. Dar n-am de gînd să-mi pierd viaţa încercînd să o capturez vie.

— Nici eu. Şi asta mă preocupă. Dimpreună cu alte vreo zece lucuri, cum ar fi *de ce* ne-a ales Doamna pe noi şi de ce o vrea pe Şoaptă în viaţă... O, ducă-se naibii. O să fac ulcer de la asta.

— Eşti gata?

— Presupun că da.

Am părăsit malul rîului. Mersul deveni mai dificil, dar în curînd am trecut de culmea unui deal mic şi am ajuns la marginea brazilor. Sub ei nu prea creştea nimic.

Foarte puțină lumină solară pătrundea printre crengile lor. Corbul se opri ca să urineze.

— Mai tîrziu n-o să mai avem ocazia, explică el.

Avea dreptate. Nu-ți dorești genul ăsta de problemă cînd te afli prins în ambuscadă, la o aruncătură de băț de un Înrobit furios.

Începeau să mă cuprindă frigurile. Corbul puse o mînă pe umărul meu.

— O să ne descurcăm, promise.

Însă nici el nu credea asta. Îi tremura și lui mîna.

Am dus mîna înăuntrul vestei și-am atins amuleta lui Spiriduș. Mă ajută.

Corbul ridică dintr-o sprînceană. Am încuviințat. Ne-am reluat mersul. Am mestecat o bucată de carne afumată, cee ce mi-a mai calmat nervii. N-am mai vorbit.

Printre copaci erau ruine. Corbul examină glifele săpate în piatră. Ridică din umeri. Nu-i spuneau nimic.

Apoi am ajuns la arborii cei mari, strămoșii celor printre care trecuserăm. Se înălțau la sute de picioare deasupra solului și avea trunchiuri groase cît să le cuprindă doi oameni cu brațele. Ici și colo, soarele arunca sulițe de lumină printre crengile lor. În aer plutea un miros greu de rășină. Tăcerea era copleșitoare. Ne mișcam cîte un pas odată, asigurîndu-ne că nu făceam nici un zgomot care să ne trădeze prezența.

Nervozitatea mea ajunse la culme, apoi începu să se stingă. Era prea tîrziu să fug, prea tîrziu să mă răzgîndesc. Creierul meu anulă orice emoție. De regulă, asta se întîmpla doar cînd eram nevoit să tratez răniți în vreme ce oamenii se omorau unul pe altul de jur împrejurul meu.

Corbul făcu semn să ne oprim. Am aprobat din cap. Auzisem și eu. Un cal fornăind. Corbul îmi făcu semn să rămîn pe loc. O luă la stînga, mergînd aplecat și dispăru

după un copac aflat la aproximativ cincizeci de picioare distanță.

Reapăru într-un minut, făcîndu-mi semn. M-am dus lîngă el. Mă conduse spre un loc de unde puteam privi într-un luminiș. Șchiopul și calul lui erau acolo.

Luminișul era lung de vreo șaptezeci de picioare și lat de cincizeci. În mijlocul lui se afla un morman de stînci sfărîmate. Șchiopul ședea pe un bolovan și se rezema de altul. Părea să doarmă. Un colț al luminișului era ocupat de trunchiul unui copac gigantic, doborît nu de mult timp la pămînt. Arăta foarte puține semne de uscăciune.

Corbul îmi atinse dosul mîinii și arătă cu degetul. Voia să mergem mai departe.

Nu-mi plăcea să ne mișcăm, acum că-l aveam pe Șchiop sub ochi. Fiecare pas însemna un nou risc de a-l avertiza pe Înrobit de pericolul în care se afla. Însă Corbul avea dreptate. În fața noastră, soarele cobora. Cu cît stăteam mai mult timp pe loc, cu atît avea să ne deranjeze mai mult lumina. În cele din urmă, soarele avea să ne bată direct în ochi.

Ne-am mișcat cu o grijă exagerată. Fără-ndoială. O singură greșeală și eram morți. Cînd Corbul aruncă o privire înapoi, am văzut că avea broboane de transpirație la tîmple.

Se opri, arătă cu degetul și zîmbi. M-am tîrît în urma lui. El arătă din nou cu degetul.

Înaintea noastră se afla un alt copac prăbușit. Acesta avea un diametru de aproximativ patru picioare. Părea perfect pentru ce ne trebuia nouă. Era suficient de mare ca să ne putem ascunde după el și suficient de jos ca să putem trage pe deasupra lui. Am găsit un loc de unde aveam culoar liber spre mijlocul luminișului.

Lumina era bună. Mai multe raze pătrundeau prin bolta de verdeață și iluminau mare parte din poiană.

Aerul era puțin cețos, poate din cauza polenului, ceea ce scotea în evidență razele de lumină.

Am studiat luminișul preț de cîteva minute, întipărindu-mi-l în minte. Apoi m-am așezat după buștean și m-am prefăcut că sînt o stîncă. Corbul rămase de pază.

Mi s-a părut că s-au scurs săptămîni întregi pînă să se întîmple ceva.

ଔ

Corbul mă bătu pe umăr. Am ridicat privirea. Cu două degete, schiță mersul unui om. Șchiopul se trezise și se plimba agitat. M-am ridicat cu băgare de seamă și l-am urmărit.

Șchiopul dădu ocol mormanului de stînci de cîteva ori, tîrîndu-și piciorul beteag, apoi se așeză la loc. Luă de jos o crenguță și o rupse bucățele, aruncînd fiecare bucată spre o țintă pe care doar el o putea vedea. Cînd nu mai rămase nimic din creguță, culese de pe jos o mînă de conuri și le aruncă leneș prin aer. Portretul unui om care își face de lucru, ca să treacă vremea.

Mă întrebam de ce venise călare. Putea călători repede dintr-un loc în altul, atunci cînd voia. M-am gîndit că o făcuse fiindcă se afla în apropiere. Apoi m-am îngrijorat, spunîndu-mă că poate-și vor face apariția niște soldați de-ai lui.

Se ridică și se mai plimbă puțin, culegînd conuri și arucîndu-le spre goliatul căzut în cealaltă parte a luminișului. La naiba, cît îmi doream să-l putem răpune atunci și să terminăm odată treaba.

Calul Șchiopului își smuci capul. Animalul necheză. Eu și Corbul ne-am lăsat la pămînt și ne-am ghemuit în

umbra şi peste acele bușteanului nostru. Dinspre luminiş radia o tensiune cumplită.

Un moment mai tîrziu, am auzit copite strivind învelişul de ace. Mi-am ținut respirația. Cu colțul ochiului am întrevăzut un cal alb mişcîndu-se printre copaci. Şoaptă? Oare avea să ne vadă?

Da şi nu. Grație tuturor zeilor care există, da şi nu. Trecu la cîțiva paşi de noi, fără a ne observa.

Şchiopul strigă ceva. Şoaptă răspunse pe o voce melodioasă, ce nu se potrivea cîtuşi de puțin cu femeia robustă, dură şi comună ca înfățişare pe care tocmai o văzusem trecînd. După glas părea de şaptesprezece ani şi splendidă, însă arăta de patruzeci şi cinci de ani şi ca şi cînd ar fi făcut de trei ori înconjurul lumii.

Corbul mă înghionti uşor.

M-am ridicat cam la fel de iute cum înfloreşte o floare, speriat că-mi vor auzi trosnetul ligamentelor. Am tras amîndoi cu ochiul pe deasupra copacului căzut. Şoaptă descălecă şi luă o mînă a Şchiopului în ambele sale mîini.

Situația nu putea fi mai perfectă de-atît. Noi eram în umbră, iar ei erau înconjurați de-o jerbă de lumină. Praf auriu sclipea în jurul lor. Şi ei îşi restrîngeau libertatea de mişcare, ținîndu-se de mîini.

Trebuia să acționăm acum. O ştiam amîndoi şi amîndoi ne-am încordat arcurile. Strîngeam amîndoi săgeți de rezervă în mîna care ținea arcul, gata să le sprijinim în coardă.

— Acum, zise Corbul.

Nervii nu mă deranjară decît după ce săgeata fu în aer. Atunci mi s-a făcut frig şi am început să tremur.

Săgeata Corbului îl nimeri pe Şchiop sub brațul stîng. Înrobitul scoase un sunet ca de şobolan strivit sub picior. Se arcui de spate, depărtîndu-se de Şoaptă.

Săgeata mea o lovi pe Şoaptă în tîmplă. Purta o cască de piele, însă eram încrezător că impactul o va doborî. Se răsuci, depărtîndu-se de Şchiop.

Corbul eliberă a doua săgeată, eu am scăpat-o pe a mea. Am lăsat arcul să cadă şi-am sărit peste buştean. A treia săgeată a Corbului şuieră pe lîngă mine.

Cînd am ajuns lîngă ea, Şoaptă era în genunchi. Am lovit-o cu piciorul în cap şi m-am răsucit să-l înfrunt pe Şchiop. Săgeţile Corbului îşi atinseseră ţinta, însă nici chiar vîrfurile lor speciale nu-l răpuseseră pe Înrobit. Acesta încerca să mormăie o vrajă, cu gîtul plin de sînge. I-am tras şi lui un şut.

Apoi Corbul veni alături de mine. M-am întors înapoi spre Şoaptă.

Tîrfa aia era la fel de rezistentă precum îi mersese buhul. Aşa ameţită cum era, tot încerca să se ridice, tot încerca să scoată sabia, tot încerca să rostească o vrajă. I-am mai tras un picior în cap şi i-am smuls sabia din mînă.

— N-am adus nici un capăt de sfoară, am icnit. Tu ai adus, Corbule?

— Nu.

Stătea neclintit şi se uita la Şchiop. Masca de piele tocită a Înrobitului alunecase într-o parte. Încerca să o îndrepte, ca să poată vedea cine eram.

— Cum naiba am s-o leg, atunci?

— Gîndeşte-te mai întîi să-i pui căluş.

Corbul îl ajută pe Şchiop cu masca, surîzînd cu zîmbetul acela incredibil de crud pe care-l are cînd se pregăteşte să taie gîtul cuiva special.

Mi-am scos cuţitul şi-am început să retez bucăţi din hainele Şoaptei. Ea mi se opuse. A trebuit s-o lovesc întruna, ca s-o ţin la pămînt. Pînă la urmă, am obţinut suficiente

fîşii cu care s-o pot lega şi pe care să i le îndes în gură. Am tîrît-o pînă la mormanul de stînci, am proptit-o în şezut şi m-am întors să văd ce făcea Corbul.

Îi smulsese masca Şchiopului, expunînd chipul distrus al Înrobitului.

— Ce faci? am întrebat.

Îl lega pe Şchiop. Mă întrebam de ce se mai ostenea.

— Mi-am dat seama că poate nu am talentul necesar ca să rezolv problema asta.

Se lăsă pe vine şi îl bătu pe Şchiop pe obraz. Înrobitul radia ură.

— Mă cunoşti, Cobe. Sînt un bătrîn sentimental. L-aş ucide pur şi simplu şi-aş fi mulţumit. Numai că el merită o moarte mult mai rea. Hoţul e mai experimentat în genul ăsta de lucruri.

Chicoti malefic.

Şchiopul se luptă cu legăturile. În pofida celor trei săgeţi, părea la fel de puternic. Ba chiar viguros. În mod categoric, săgeţile nu-l deranjau.

Corbul îl bătu din nou pe obraz.

— Hei, bătrîne. Îţi dau un sfat, ca de la un prieten la altul... Oare nu asta mi-ai spus şi tu cam cu o oră înainte ca Steaua-Dimineţi şi prietenii ei să mă prindă în ambuscadă, în locul ăla unde m-ai trimis tu? Un sfat? Da. Fii atent la Hoţul-de-Suflete. Ţi-a aflat adevăratul nume. La firea lui, n-ai de unde şti ce-ar putea face.

Am spus:

— Las-o mai moale cu umflatul în pene, Corbule. Fii cu ochii pe el. Face ceva cu degetele.

Le agita într-un ritm anume.

— Aha! strigă Corbul, rîzînd.

Apucă sabia pe care i-o luasem lui Şoaptă şi reteză degetele de la ambele mîini ale Şchiopului.

Corbul se ia de mine fiindcă nu spun tot adevărul în Cronicile astea. Într-o bună zi, poate va citi astea şi-i va părea rău. Dar, sincer, n-a fost un om de treabă în ziua aceea.

Şi eu aveam o problemă asemănătoare cu Şoaptă, dar am ales o soluţie diferită. I-am tăiat părul şi l-am folosit pentru a-i lega degetele între ele.

Corbul îl schingiui pe Şchiop pînă ce eu unul n-am mai suportat.

— Corbule, chiar ajunge, acum. Ce-ar fi să te dai mai încolo şi să-i ţii sub supraveghere?

Nu primise instrucţiuni clare cu privire la ce să facă după ce-aveam s-o capturăm pe Şoaptă, însă socoteam că Doamna îi va spune Hoţului şi acesta va veni după noi. Trebuia doar să ţinem lucrurile sub control pînă la sosirea sa.

Covorul fermecat al Hoţului-de-Suflete coborî din cer la o jumătate de oră după ce l-am alungat pe Corb de lîngă Şchiop. Ateriză la cîţiva paşi de prizonierii noştri. Hoţul coborî, se întinse şi se uită în jos la Şoaptă. Apoi oftă şi observă:

— Nu eşti o priveliştе prea plăcută, Şoaptă.

Folosi vocea lui oficială, feminină.

— Dar, sigur, niciodată n-ai fost. Da. Prietenul meu Cobe a găsit pachetele îngropate.

Ochii reci şi duri ai Şoaptei mă căutară. Erau plini de o ură sălbatică. Decît să le ţin piept, m-am mişcat din loc. Nu l-am corectat pe Hoţul-de-Suflete.

El se întoarse spre Şchiop, clătinînd trist din cap.

— Nu. Nu e ceva personal. Ţi-ai epuizat creditul. *Ea* a comandat asta.

Şchiopul se crispă.

Hoţul-de-Suflete îl întrebă pe Corb:

— De ce nu l-ai omorît?

Corbul şedea pe trunchiul arborelui căzut, cu arcul în poală, uitîndu-se ţintă în pămînt. Nu răspunse.

— Şi-a spus că tu vei născoci o soluţie mai bună, am zis eu.

Hoţul rîse.

— M-am gîndit la asta, venind încoace. Nimic nu mi s-a părut potrivit. Voi adopta soluţia Corbului. I-am spus lui Formă. Vine şi el.

Coborî privirea spre Şchiop.

—Eşti în bucluc, aşa-i? Şi mie: Ai fi tentat să crezi că un om de vîrsta lui a acumulat de-a lungul timpului un dram de înţelepciune.

Se întoarse către Corbul.

— Corbule, el a fost recompensa Doamnei pentru tine.

Corbul mîrîi:

— Apreciez gestul.

Îmi dădusem seama de asta deja. Însă şi mie trebuia, chipurile, să-mi pice ceva din tărăşenia de faţă, şi nu văzusem nimic care să-mi împlinească măcar de departe vreun vis.

Hoţul-de-Suflete apelă la trucul său cu citirea gîndurilor.

— Recompensa ta s-a modificat, cred. N-a fost livrată încă. Fă-te comod, Cobe. O să stăm aici mult timp.

M-am dus şi m-am aşezat lîngă Corb. N-am discutat. Eu n-aveam nimic de zis, iar el era pierdut undeva în sinea sa. Cum spuneam: omul nu poate trăi doar cu ură.

Hoţul-de-Suflete verifică şi el legăturile de la mîinile prizonierilor noştri, îşi trase covorul zburător la umbră, apoi se cocoţă în vîrful mormanului de bolovani.

Schimbă-Formă ajunse douăzeci de minute mai tîrziu, la fel de mare, de urît, de murdar şi de puturos ca întotdeauna. Îl privi pe Şchiop, se sfătui cu Hoţul, mîrîi la Şchiop vreo jumătate de minut, după care urcă înapoi pe covorul său zburător şi se ridică în zbor.

Hoţul explică:

— A pasat-o şi el. Nimeni nu vrea să poarte răspunderea finală.

— Cui i-o poate pasa? m-am întrebat cu voce tare.

Şchiopului nu-i mai rămăsese nici un alt duşman de moarte.

Hoţul ridică din umeri şi se întoarse pe mormanul de bolovani. Bodogăni pe o duzină de voci, retrăgîndu-se în sine, făcîndu-se mic. Cred că-i convenea să se afle acolo la fel de mult cît îmi convenea şi mie.

Timpul se scurse încet. Înclinaţia razelor de soare se accentuă. Se stinseră, una cîte una. Am început să mă întreb dacă bănuielile Corbului nu fuseseră cumva corecte. După lăsarea întunericului, aveam să fim ţinte uşoare. Înrobiţii n-au nevoie de soare ca să vadă.

M-am uitat la Corb. Oare ce se petrecea în capul lui? Avea o expresie impenetrabilă pe chip. Era expresia pe care o afişa la jocul de cărţi.

Am sărit de pe buştean şi am început să mă plimb de colo-colo, cum făcuse Şchiopul mai devreme. N-aveam ce altceva să fac. Am aruncat cu un con de pin într-un ciot de-al butucului după care ne ascunseserăm eu şi Corbul... şi ciotul se feri!

M-am repezit să apuc sabia lui Şoaptă, apoi am înţeles pe deplin ce văzusem.

— Care-i problema? întrebă Hoţul-de-Suflete, în timp ce eu mă retrăgeam.

Am improvizat.

— O întindere de muşchi, cred. Voiam să mă dezmorţesc cu cîteva sprinturi, dar s-a întîmplat ceva cu piciorul meu.

Mi-am masat gamba dreaptă. El păru mulţumit de răspuns. Eu m-am uitat spre buştean şi n-am văzut nimic.

Dar ştiam că Tăcutul se afla acolo. Puteam conta pe el, dacă s-ar fi ivit nevoia.

Tăcutul. Cum naiba ajunsese aici? La fel ca noi ceilalţi? Cunoştea oare trucuri nebănuite de nimeni?

După ce am jucat suficient teatru, m-am dus şchiopătînd lîngă Corb. Prin gesturi, am încercat să-l fac să înţeleagă că vom beneficia de ajutor la greu, însă mesajul nu-şi atinse ţinta. Era prea retras în sine.

Era întuneric. Pe cer trona o semilună care trimitea cîteva raze argintii în luminiş. Hoţul stătea tot pe mormanul de bolovani. Eu şi Corbul rămăseserăm pe buştean. Pe mine mă durea spatele. Aveam nervii încordaţi. Eram obosit, înfometat şi speriat. Mă săturasem, dar n-aveam curajul s-o spun cu voce tare.

Corbul ieşi dintr-odată din letargie. Evaluă situaţia şi întrebă:

— Ce naiba facem?

Hoţul-de-Suflete se trezi.

— Aşteptăm. N-ar trebui să mai dureze mult.

— Ce aşteptăm? am chestionat.

Simt că pot fi curajos, dacă-l am pe Corb să-mi ţină spatele. Hoţul-de-Suflete se uită spre mine. Am devenit conştient de-o mişcare nenaturală în ierburile din spatele meu şi l-am simţit pe Corbul pregătindu-se să acţioneze.

— Ce aşteptăm? am repetat, fără putere.

— Pe mine, doctore.

Am simţit răsuflarea vorbitorului pe ceafă.

Am parcurs dintr-un salt jumătate din distanţa ce mă despărţea de Hoţ şi nici că m-am oprit pînă n-am ajuns la sabia Şoaptei. Hoţul rîse. M-am întrebat dacă observase că piciorul mi se vindecase complet. Am aruncat o privire spre buşteanul cel mic. Nimic.

O lumină magnifică se revărsa peste trunchiul pe care îl părăsisem. Nu-l vedeam pe Corb. Dispăruse. Am apucat sabia Şoaptei şi m-am hotărît să-i aplic o lovitură zdravănă Hoţului-de-Suflete.

Lumina pluti pe deasupra gigantului prăbuşit şi se opri înaintea Hoţului. Era mult prea puternică pentru a o putea privi mai îndelung. Ilumina întreaga poiană.

Hoţul-de-Suflete se lăsă într-un genunchi. Şi atunci am înţeles.

Doamna! Splendoarea aceea de foc era Doamna. Pe Ea o aşteptaserăm, deci! M-am uitat la Ea pînă m-au durut ochii. Şi am căzut şi eu într-un genunchi. I-am oferit sabia Şoaptei, la capătul braţelor întinse, ca un cavaler aducîndu-i omagiu regelui său. Doamna!

Aceasta era oare recompensa mea? Să o întîlnesc pe Ea în carne şi oase? Acel ceva, a cărui chemare sosea tocmai din îndepărtata Vrajă, mă răsuci, mă umplu şi, preţ de o clipă neroadă, am fost îndrăgostit lulea. Însă n-o puteam vedea. Voiam să văd cum arăta.

Avea şi ea acel talent pe care-l găseam atît de tulburător la Hoţul-de-Suflete.

— Nu acum, Cobe, spuse ea. Dar curînd, cred.

Îmi atinse mîna. Degetele ei mă arseră, ca prima atingere sexuală a primei mele iubite. V-amintiţi acea exaltare de-o clipă, bruscă, paralizantă, intensă?

— Recompensa vine mai tîrziu. De data aceasta ți se va permite să asiști la un ritual nemaivăzut de cinci sute de ani.

Se mișcă.

— Nu cred că stai comod. Ridică-te.

M-am ridicat și am făcut un pas înapoi. Hoțul-de-Suflete rămase în postura lui de pe loc repaus, cu ochii către lumină. Intensitatea ei scădea. Mă puteam uita la ea fără să mă doară.

Pluti pe după mormanul de stînci către prizonierii noștri, pălind pînă cînd am reușit să discern o siluetă feminină înăuntrul ei.

Doamna se uită la Șchiop timp îndelungat. Șchiopul se uită și el la Ea. Chipul îi era pustiit. Se afla dincolo speranță și disperare.

Doamna spuse:

— M-ai slujit bine un timp. Iar trădarea ta mai mult a ajutat decît a stricat. Nu sînt lipsită de milă.

Fulgeră într-o parte. O umbră se împrăștie. Acolo stătea Corbul, cu săgeata în arc.

— Este al tău, Corbule.

M-am uitat la Șchiop. Trăda surescitare și o speranță stranie. Nu că va supraviețui, desigur, ci că va muri repede, simplu, fără durere.

Corbul zise:

— Nu.

Nimic altceva. Doar un refuz plat.

Doamna rosti alene:

— Păcat, Șchiopule.

Se arcui pe spate și strigă ceva către ceruri.

Șchiopul tresăltă violent. Căluțul îi zbură din gură. Legăturile de la glezne se desfăcură. Se ridică în picioare, încercă să fugă, încercă să articuleze o vrajă care să-l

protejeze. Făcuse treizeci de paşi, cînd o mie de şerpi de foc apărută din noapte şi-l învăluiră.

Îi acoperiră tot corpul. I se strecurară în gură şi în nas, în ochi şi în urechi. Intrară pe unde le fu mai uşor şi îşi croiră din nou drum afară prin spatele şi pieptul şi pîntecele lui. Iar el urlă. Şi urlă. Şi urlă. Şi aceeaşi teribilă vitalitate care rezistase săgeţilor mortale ale Corbului îl ţinu în viaţă tot timpul cît dură pedeapsa.

Eu am vomitat carnea uscată care constituise unica masă a zilei.

Şchiopul urlă mult timp, fără a avea şansa de-a muri. Pînă la urmă, Doamna se sătură şi trimise şerpii de-acolo. Ţesu un cocon de şoapte în jurul Şchiopului şi mai strigă o serie de silabe. O uriaşă libelulă luminoasă se scoborî din cerul nopţii, îl apucă şi zbură cu el, zumzăind, către Vrajă. Doamna spuse:

— O să-mi asigure ani întregi de amuzament.

Aruncă o privire spre Hoţul-de-Suflete, ca să se asigure că nu-i scăpase lecţia.

Pe tot parcursul scenei, Hoţul nu-şi mişcase nici un muşchi. Nu făcu asta nici acum.

Doamna rosti:

— Cobe, ceea ce vei vedea acum există doar în amintirile cîtorva oameni. Pînă şi luptătorii mei au uitat, majoritatea.

Despre ce naiba vorbea?

Coborî privirea. Şoaptă se crispă. Doamna spuse:

— Nu, nici vorbă de asta. Ai fost un duşman redutabil, aşa că te voi recompensa.

Un rîs straniu.

— S-a eliberat un loc în rîndul Înrobiţilor.

Aşa deci. Săgeata boantă şi împrejurările stranii ce duseseră la acest moment, toate căpătară sens. Doamna hotărîse că Şoaptă îi va lua locul Şchiopului.

Cînd? Mai exact, cînd luase ea hotărîrea aceasta? Şchiopul era în dizgraţie de ani de zile, suferind o umilinţă după alta. Oare ea le orchestrase? Eu cred că da. Un indiciu aici, un indiciu acolo, cînd un zvon, cînd o amintire răzleaţă... Hoţul fusese părtaş de la un moment încolo, folosindu-se de noi. Poate că era părtaş încă de cînd ne luase în solda lui. Categoric, faptul că drumul nostru se încrucişase cu al Corbului nu fusese o întîmplare... A, ce căţea nemiloasă, rea, fătarnică şi ticluitoare era!

Dar toată lumea ştia asta. Era povestea vieţii ei. Îşi înlăturase propriul soţ. Îşi ucisese sora – dacă îl puteam crede pe Hoţul-de-Suflete. Şi-atunci de ce eram dezamăgit şi surprins?

Am aruncat o privire spre Hoţ. Nu se clintise din loc, însă exista o schimbare subtilă în postura sa. Era năucit de uimire.

— Da, îi spuse Doamna. Credeai că doar Dominatorul poate Înrobi.

Un rîs moale:

— Te-ai înşelat. Transmite asta oricui se mai gîndeşte să-l readucă la viaţă pe soţul meu.

Hoţul se mişcă uşurel. N-am fost în stare să interpretez semnificaţia gestului, dar Doamna păru mulţumită. Se întoarse din nou către Şoaptă.

Femeia-general Rebelă era mai îngrozită decît fusese Şchiopul. Urma să devină ceea ce ura cel mai mult – şi nu putea face nimic în privinţa asta.

Doamna îngenunche şi începu să-i şoptească.

ω

Încă nu ştiu la ce am asistat. Şi nici pe Stăpînă n-o ştiu descrie, nu mai mult decît ştia Spiriduş, deşi am fost

aproape de ea toată noaptea. Sau poate mai multe nopți. Timpul avea o calitate ireală. Am pierdut cîteva zile pe undeva. Dar de văzut am văzut-o *și* am asistat la ritualul care l-a transformat pe cel mai periculos dușman într-unul de-ai noștri.

Îmi amintesc un singur lucru cu mare precizie. Un ochi galben, uriaș. Același ochi care l-a bulversat atît de tare pe Spiriduș. A venit și s-a uitat înăuntrul meu și-al Corbului și-al Șoaptei.

Nu m-a făcut praf, așa cum l-a făcut pe Spiriduș. Poate că eu sînt mai insensibil. Sau poate doar mai ignorant. Dar a fost rău. Cum am spus, cîteva zile au dispărut.

Ochiul acela nu este infailibil. Nu are efect asupra memoriei pe termen scurt. Doamna n-a aflat că Tăcutul se afla prin preajmă.

Din ce s-a mai petrecut, nu păstrez în amintire decît crîmpeie, majoritatea umplute de strigătele Șoaptei. A fost un moment cînd luminișul s-a umplut cu diavolui dansatori, toți strălucind de propria lor răutate lăuntrică. Se luptau pentru privilegiul de-a o călări pe Șoaptă. A fost un moment cînd Șoaptă a înfruntat ochiul. Un moment cînd, cred, Șoaptă a murit și a fost readusă la viață, a murit și a fost readusă la viață, pînă ce a cunoscut moartea în cele mai intime amănunte. Au fost clipe cînd a fost torturată. Și încă un moment de confruntare cu ochiul.

Fragmentele pe care mi le amintesc sugerează că Șoaptă a fost spulberată, spintecată, resuscitată și reasamblată în chip de sclav devotat. Mi-amintesc jurămîntul ei de credință față de Doamnă. Vocea ei exprima o dorință arzătoare de-a o mulțumi.

La mult timp după ce totul s-a terminat, m-am trezit năuc, pierdut și îngrozit. Mi-a luat ceva timp să pun lucrurile cap la cap. Cofuzia făcea parte din camuflajul

Doamnei. Ceea ce nu-mi puteam aminti nu putea fi folosit împotriva ei.

Halal recompensă!

Dispăruse. La fel şi Şoaptă. Dar Hoţul-de-Suflete rămăsese şi umbla agitat prin luminiş, bolborosind într-o duzină de voci frenetice. Tăcu brusc în clipa cînd am încercat să mă ridic în şezut. Îşi înclină capul şi mă privi bănuitor.

Am gemut, am încercat să mă ridic, am căzut înapoi. M-am tîrît şi m-am proptit de unul dintre bolovani. Hoţul îmi aduse o ploscă. Am băut neîndemînatic. El spuse:

— Poţi mînca după ce te mai aduni.

Enunţ care îmi trezi o foame de lup. Cît timp să fi trecut?

— Ce s-a întîmplat?

— Ce-ţi aduci aminte?

— Nu mare lucru. Şoaptă a fost Înrobită?

— I-a luat locul Şchiopului. Doamna a dus-o pe frontul estic. Ceea ce ştie ea despre tabăra adversă ar trebui să încline balanţa în favoarea noastră acolo.

Am încercat să mă scutur de amorţeală.

— Credeam că vor schimba strategia, mutîndu-se pe frontul de nord.

— Asta şi fac. Şi imediat ce prietenul tău îşi revine, trebuie să ne întoarcem la Lorzi.

Pe o voce moale, feminină, recunoscu:

— N-am cunoscut-o pe Şoaptă atît de bine pe cît credeam. A trimis într-adevăr veste cînd a aflat ce s-a întîmplat în tabăra ei. Măcar odată, Cercul a răspuns repede. Au evitat obişnuitele lor lupte interne. Au simţit miros de sînge. Şi-au acceptat pierderile şi ne-au atras pe o altă pistă, cît timp ei îşi începeau manevrele. Le-au ascuns al naibii de bine. Acum, armata Durului se îndreaptă

către Lorzi. Forțele noastre sînt încă risipite prin pădure. Au întors capcana împotriva noastră.

Nu voiam să aud asta. Un an de veşti proaste este suficient. De ce nu putea o victorie de-a noastră să rămînă integră?

— S-a sacrificat intenționat?

— Nu. Voia să facă să alergăm prin pădure ca să cîştige timp pentru Cerc. Nu ştia că Doamna aflase de Şchiop. Am crezut că o cunosc, dar am greşit. Vom cîştiga în cele din urmă, însă ne aşteaptă vremuri grele pînă cînd Şoaptă va schimba situația în est.

Am încercat să mă ridic şi n-am reuşit.

— Ia-o uşor, sugeră el. Prima dată cînd întîlneşti Ochiul e întotdeauna greu. Crezi că acum ai putea să mănînci ceva?

— Adă-ncoace unul din caii ăia!

— E bine să fii cumpătat la început.

— Cît de grav este?

Nu eram prea sigur ce anume întrebam. El bănui că mă refeream la situația strategică.

— Armata Durului este mai mare decît oricare altă armată cu care ne-am confruntat aici. Şi asta nu e decît una dintre grupările care s-au pus în mişcare. Dacă Tîrîtor-prin-Noapte nu ajunge primul la Lorzi, vom pierde oraşul şi regatul. Lucru care le-ar putea oferi avîntul necesar pentru a ne alunga cu totul din nord. Forțele noastre de la Wist, Jane, Wine şi aşa mai departe, nu sînt pregătite pentru o campanie majoră. Nordul a fost ceva marginal pînă acum.

— Dar... După toate prin cîte am trecut? Să fim într-o situație mai proastă decît atunci cînd am plecat din Roze? La naiba! Nu-i corect.

Eram sătul să tot batem în retragere.

— Nu te îngrijora, Cobe. Dacă Lorzi cade, îi oprim la Scara Rupturii. O să-i ținem acolo cît timp Șoaptă își face de cap. N-o pot ignora la nesfîrșit. Dacă estul cedează, rebeliunea va fi înăbușită. Estul este forța lor.

Vorbea ca un om care încearcă să se convingă singur. Mai trecuse prin asemenea timpuri nesigure, în timpul ultimelor zile ale Dominației.

Mi-am îngropat capul în mîini, murmurînd:

— Credeam că i-am pus la respect.

De ce naiba plecaserăm din Beril?

Hoțul-de-Suflete îl înghionti pe Corb cu vîrful cizmei. Corbul nu se mișcă.

— Haide! mormăi Hoțul. Au nevoie de mine la Lorzi. Eu și Tîrîtor-prin-Noapte ne-am putea trezi că trebuie să apărăm orașul de unii singuri.

— De ce nu ne-ai lăsat în urmă, pur și simplu, dacă situația este așa critică?

Șovăi și se împiedică și o dădu cotită și, înainte să termine de vorbit, am ajuns la concluzia că acest Înrobit avea un anumit simț al onoarei, un sentiment al datoriei față de cei care îi acceptaseră protecția. Nu voia totuși s-o recunoască. Niciodată. Asta nu s-ar fi potrivit cu imaginea Înrobiților.

M-am gîndit la perspectiva un alt drum pe calea aerului. M-am gîndit intens. Sînt la fel de leneș ca orice om, însă asta nu puteam îndura. Nu acum. Nu la cum mă simțeam.

— Aș cădea fără doar și poate. N-are rost să mai pierzi vremea aici. N-o să fim gata de drum încă vreo cîteva zile. La naiba, putem pleca pe jos.

M-am gîndit la pădure. Nici mersul pe jos nu mi se părea o idee bună.

— Dă-ne insignele înapoi. Așa o să ne poți localiza. Poți să vii după noi cînd o să ai timp.

Hoțul mormăi. Am mai dezbătut o vreme problema. O țineam una şi bună că sînt slăbit şi că şi Corbul va fi slăbit.

Abia aştepta să plece. M-a lăsat să-l conving. Descărcă lucrurile de pe covor – fusese undeva cît timp fusesem inconştient – şi urcă la bord.

— Ne vedem în cîteva zile.

Covorul se ridică mult mai repede decît atunci cînd eu şi Corbul eram la bordul lui. Şi dispăru. M-am tîrît spre lucrurile rămase în urma lui.

— Ticălosule.

Am chicotit. Protestele lui fuseseră de fațadă. Lăsase mîncare, armele noastre, pe care le abandonasem în Lorzi, şi alte mărunțişuri de care am fi avut nevoie ca să supraviețuim. Pentru un Înrobit, nu era un şef rău.

— Hei! Tăcutule! Unde naiba eşti?

Tăcutul se furişă în poiană. Se uită la mine, la Corb, la provizii şi nu spuse nimic. Sigur că nu. Era Tăcutul.

Părea obosit.

— N-ai dormit destul? am întrebat.

Încuviință.

— Ai văzut ce s-a întîmplat aici?

Încuviință din nou.

— Sper că tu ți-aminteşti mai bine ca mine.

Clătină din cap. La naiba. Episodul va fi, aşadar, prezentat ambiguu în Cronici.

Ciudat mod de a întreține o discuție, unul să vorbească şi celălalt să clatine din cap. Poate fi extrem de dificil să transmiți informații. Ar trebui să studiez limbajul semnelor pe care Corbul l-a învățat de la Draga. Tăcutul

este cel de-al doilea bun prieten al ei. Ar fi interesant, fie şi numai ca să „trag cu urechea" la discuţiile lor.

— Hai să vedem ce putem face pentru Corb, am propus.

Corbul dormea somnul celor istoviţi. Nu se trezi din el ore în şir. Am folosit acel răstimp pentru a-l interoga pe Tăcut.

Căpitanul îl trimisese. Venise călare. De fapt, era deja pe drum înainte ca eu şi Corbul să fim chemaţi la discuţia cu Hoţul-de-Suflete. Călărise din greu, zi şi noapte. Ajunsese în poiană doar cu puţin timp înainte să-l zăresc eu.

Am întrebat cum de ştiuse unde să meargă, presupunînd că şeful nostru, Căpitanul, storsese suficiente informaţii de la Hoţ cît să aibă un punct de pornire – o mişcare potrivită cu stilul Căpitanului. Tăcutul admise că nu ştiuse încotro se îndrepta decît în linii mari, pînă cînd noi ajunseserăm la destinaţie. Atunci ne depistase cu ajutorul amuletei pe care mi-o dăduse Spiriduş.

Isteţ, micuţul Spiriduş. Nu lăsase nimic să transpire. Şi bine făcuse. Ochiul ar fi descoperit asta.

— Crezi că ai fi putut face ceva, dacă am fi avut într-adevăr nevoie de ajutor? am întrebat.

Tăcutul zîmbi, ridică din umeri, se duse cu paşi mari la mormanul de bolovani şi se aşeză. Se săturase de atîtea întrebări. Dintre toţi membrii Companiei, pe el îl preocupă cel mai puţin ce figură va face în Cronici. Nu-i pasă dacă oamnii îl plac sau îl urăsc, nu-i pasă unde a fost sau unde se duce. Uneori mă întreb dacă-i pasă de trăieşte ori de moare, mă întreb ce-l face să rămînă cu noi. Probabil că are o legătură aparte cu Compania.

Corbul îşi reveni în sfîrşit. L-am îngrijii şi l-am hrănit şi, în sfîrşit, abătuţi, am luat caii Şoaptei şi ai Şchiopului şi-am pornit spre Lorzi. Am călătorit fără entuziasm,

ştiind că ne îndreptam spre un alt cîmp de luptă, spre un alt tărîm al morţilor încă în viaţă.

Nu n-am putut apropia. Rebelii Durului asediaseră oraşul, înconjurîndu-l complet cu două rînduri de tranşee. Un nor sumbru şi negru ascundea oraşul însuşi. Fulgere năprasnice îi biciuiau marginile, duelîndu-se cu forţele Celor Optsprezece. Durul nu venise singur.

Cercul părea hotărît să o răzbune pe Şoaptă.

— Hoţul şi Tîrîtor-prin-Noapte joacă tare, observă Corbul, după un schimb de focuri deosebit de violent. Propun să ne retragem către sud şi să aşteptăm. Dacă vor abandona Lorzi, ne întoarcem şi-i interceptăm cînd vor fugi spre Ţara Vînturilor.

Faţa i se strîmbă într-o grimasă oribilă. Nu-i surîdea perspectiva asta. Cunoştea Ţara Vînturilor.

Aşadar ne-am retras spre sud şi ne-am întîlnit cu alţi soldaţi rătăciţi. Am petrecut douăsprezece zile ascunzîndu-ne şi aşteptînd. Corbul îi organiză pe soldaţi într-un simulacru de unitate militară. Eu mi-am trecut timpul scriind şi gîndindu-mă la Şoaptă, întrebîndu-mă cît de mult va influenţa ea situaţia pe frontul de est. Din rarele informaţii primite despre Lorzi m-am convins că ea era într-adevăr ultima şansă a taberei noastre.

Zvonurile spuneau că Rebelii presau la fel de mult şi-n alte părţi. Umbla vorba că Doamna fusese silită să-i transfere pe Spînzuratul şi pe Roade-Oase din est pentru a întări rezistenţa. Un zvon zicea că Schimbă-Formă fusese răpus în lupta de la Rye.

Îmi făceam griji pentru Companie. Fraţii noştri intraseră în Lorzi înaintea sosirii Durului.

Nimeni nu cade în luptă fără ca eu să-i spun povestea. Şi cum pot face asta de la douăzeci de mile distanţă? Cîte detalii se vor pierde în istorisirile orale pe care va trebui să le culeg după consumarea faptului? Cîţi oameni vor cădea fără ca moartea lor să fie măcar băgată în seamă?

Dar cel mai mult mi-am petrecut timpul gîndindu-mă la Şchiop şi la Doamnă. Şi agonizînd.

Nu cred că o să mai scriu fantezii drăgălaşe şi romantice despre angajatorul nostru. Am fost prea aproape de ea. Nu mai sînt îndrăgostit acum.

Sînt un om bîntuit. Mă bîntuie urletele Şchiopului. Mă bîntuie rîsul Doamnei. Mă bîntuie bănuiala că susţinem cauza unei creaturi care merită să fie ştearsă de pe faţa pămîntului. Mă bîntuie convingerea că aceia hotărîţi s-o stîrpească pe Doamnă nu sînt cu nimic mai buni decît ea.

Mă bîntuie conştiinţa clară a faptului că, în cele din urmă, răul va triumfa mereu.

Ah, vai! Probleme. Peste dealurile dinspre nord-est se tîrăşte un nor negru şi hîd. Toţi fug care-ncotro, îşi iau armele şi înşeuează caii. Corbul ţipă la mine să-mi mişc fundul odată...

5
DURUL

Vîntul urla şi ne arunca în spinare rafale de praf şi nisip. Mergeam împotriva lui, înaintînd cu spatele, iar furtuna grunjoasă găsea fiecare deschizătură în armură şi haine, amestecîndu-se cu transpiraţia pentru a forma o mîzgă puturoasă şi sărată. Aerul era înfierbîntat şi uscat. Absorbea numaidecît umezeala, uscînd mîzga în cheaguri. Toţi aveam buzele crăpate şi umflate, limbile ca nişte pernițe mucede şi ne înecam cu nisipul care ni se depunea în gură, formînd cruste.

Vestitorul Furtunii se lăsase luat de val. Sufeream aproape la fel de mult ca Rebelii. Vizibilitatea era redusă la numai cîţiva paşi. Abia îi vedeam pe cei din dreapta şi stînga mea, iar din ariergardă întrezăream doar doi indivizi ce mergeau de-a-ndăratelea, în faţa mea. Faptul că duşmanii erau siliţi să vină după noi cu vîntul în faţă nu mă înveselea prea tare.

Cei din celelalte rînduri o luară brusc la goană, încordîndu-şi arcurile. În praful învîrtejit se întrevedeau nişte siluete înalte, învăluite în mantii de umbră ce fluturau aidoma unor aripi uriaşe. Am scos şi eu arcul şi-am eliberat o săgeată, convins că aceasta va trece pe lîngă ţintă.

Nu trecu. Un călăreț își azvîrli brațele în aer. Calul lui se răsuci și alergă înaintea vîntului, pe urmele semenilor săi fără călăreți.

Dușmanii forțau înaintarea, se țineau aproape, încercau să ne elimine înainte să ieșim din Țara Vînturilor și să ajungem la Scara Rupturii, un loc unde ne era mai ușor să ne apărăm. Voiau ca toți, pînă la ultimul, să zăcem răpuși și jefuiți sub soarele necruțător al deșertului.

Pas în spate. Pas în spate. Atît de-al dracului de încet! Dar n-aveam de ales. Dacă le întoarceam spatele, aveau să se năpustească asupra noastră. Trebuia să-i facem să plătească pentru fiecare pas înainte, să-i intimidăm și să le tăiem bine din avînt.

Vraja Vestitorului Furtunii era armura noastră cea mai bună. Țara Vînturilor este, pînă și în cele mai bune momente, sălbatică și aspră, întinsă, pustie și uscată, nelocuită, un loc unde furtunile de nisip sînt un lucru normal. Însă niciodată nu văzusem o furtună ca asta, care să dureze ore și zile în șir, potolindu-se doar la ceasul înserării. Făcea din Țara Vînturilor un loc ostil pentru orice ființă vie. Și doar asta menținea Compania în viață.

Eram de-acum trei mii cu toții și ne retrăgeam din fața valului inexorabil care măturase Lorzi. Refuzînd să cedeze, mica noastră frăție devenise nucleul căruia i se alăturau cei fugiți din calea dezastrului, odată ce Căpitanul străpunsese rîndurile asediatorilor. Deveniserăm creierul și corpul acestei armate-fantomă puse pe fugă. Doamna însăși trimisese porunci ca toți ofițerii Imperiului să se pună în subordinea Căpitanului. Numai Compania înregistrase succese semnificative în cadrul campaniei din Nord.

Cineva se ivi din norul de praf și strigă la mine, apucîndu-mă de umăr. M-am întors. Nu era încă timpul să ies din rînd.

În fața mea se afla Corbul. Căpitanul descoperise unde eram.

Corbul avea capul în întregime înfășurat în cîrpe. Am mijit ochii, ridicînd o mînă pentru a mă apăra de muşcătura nisipului. El strigă ceva de genul: „Că tan ea ă că ine". Am clătinat din cap. El arătă în spate, mă apucă de mînă şi-mi strigă în ureche:

— Căpitanul vrea să te vadă.

Sigur că voia. Am încuviințat tăcut, i-am înmînat arcul şi săgețile, m-am aplecat şi-am pornit împotriva vîntului şi-a nisipului. Armele erau puține. Săgețile pe care i le dădusem erau dintre cele lansate către noi de Rebeli şi adunate după ce aceştia se retrăseseră împleticindu-se din fața pîclei cafenii.

Şontîc, şontîc, şontîc. Mergeam cu bărbia în piept, adus de spate, cu ochii strînşi şi nisipul mă lovea în creştetul capului. Nu voiam să merg înapoi. Căpitanul n-avea să-mi spună nimic ce urechile mele să fi vrut s-audă.

Un tufiş mare veni rotindu-se şi țopăind în direcția mea. Puțin lipsi să mă doboare din picioare. Am rîs. Îl aveam pe Schimbă-Formă cu noi. Rebelii aveau să irosească o mulțime de săgeți atunci cînd arătarea aceea avea să le lovească rîndurile. Ne depăşeau numeric cu zece sau cincisprezece la unu, însă numărul nu le putea îmblînzi teama față de Înrobiți.

Am sfidat colții vîntului, pînă cînd am fost sigur că mersesem prea departe sau că-mi pierdusem direcția. Întotdeauna era la fel. Miraculoasa insulă de linişte şi pace îmi ieşi în cale tocmai cînd decisesem să mă dau bătut. Am pătruns în interiorul ei şi m-am împleticit din cauza bruştei dispariții a vîntului. Urechile îmi vîjîiau, refuzînd să dea crezare liniştii.

Înăuntrul acestei zone de calm, treizeci de căruțe înaintau în formație strînsă, roată lîngă roată. Majoritatea erau pline cu răniți. O mie de oameni înconjurau căruțele, mărşăluind îndîrjiți spre sud. Îşi țineau privirile ațintite în pămînt şi se gîndeau cu groază cînd le va veni rîndul să-şi ocupe locul printre cei de afară. Nimeni nu discuta cu nimeni, nimeni nu făcea glume. Luaseră parte la prea multe retrageri. Îl urmau pe Căpitan doar fiindcă el le promitea o şansă de-a supraviețui.

— Cobe! Aici! – şi şocotenentul îmi făcu semn de pe flancul din extrema dreaptă a formației.

Căpitanul semăna cu un urs posac trezit prematur din hibernare. În vreme ce-şi morfolea cuvintele, pregătindu-se să le rostească, părul cărunt de la tîmple îi fîlfîia. Avea fața lăsată. Ochii-i erau două găvane întunecate. În voce i se citea o oboseală infinită.

— Parcă ți-am spus să stai prin preajmă.

— Era rîndul meu să...

— Ție nu-ți vine rîndul, Cobe. Stai să văd dacă nu pot să-ți explic mai pe-nțelesul tău. Avem trei mii de oameni. Avem contact continuu cu Rebelii. Avem un singur vraci de mîna a doua şi un singur doctor adevărat care să aibă grijă de băieții ăştia. Un-Ochi trebuie să-şi consume jumătate din energie ajutînd la menținerea acestui cocon de liniște. Aşa că pe umerii tăi rămîne toată greutatea. Asta înseamnă că n-ai voie să-ți rişti viața în prima linie. Din absolut nici un motiv.

Am rămas cu ochii ațintiți în gol, pe deasupra umărului său, încruntîndu-mă la nisipul care se învolbura în jurul zonei protejate.

— M-am făcut înțeles, Cobe? Am fost destul de clar? Apreciez devotamentul tău pentru Cronici, hotărîrea ta de a înregistra fiorul acțiunii, dar...

Am clătinat din cap, uitîndu-mă la căruțe și la trista lor încărcătură. Atît de mulți răniți și atît de puțin puteam face pentru ei. El nu înțelegea sentimentul de inutilitate pe care mi-l provoca imaginea asta. Nu puteam decît să le cos rănile, să mă rog și să le alin suferința pînă ce-și dădeau duhul – după care îi abandonam pentru a face loc altor răniți. Piereau prea mulți dintre cei ce n-ar fi trebuit să piară dacă aș fi avut la dispoziție timp, ajutor profesionist și ocazia să-i operez cum se cuvine. De ce mersesem afară, în prima linie? Pentru că acolo chiar puteam face ceva. Puteam riposta față de cei care ne chinuiau.

— Cobe, mormăi Căpitanul. Am impresia că nu m-asculți.

— Da, domnule. Am înțeles, domnule. O să stau aici și-o să-mi văd de cusut.

— Nu fi așa sumbru.

Îmi atinse umărul.

— Hoțul spune că mîine ajungem la Scara Rupturii. Atunci o să putem face ceea ce ne dorim cu toții. Să-l bumbăcim pe Durul.

Durul devenise întîiul general al forțelor Rebele.

— Ți-a spus cumva și cum o să facem asta, dat fiind că sîntem în inferioritate numerică de un catralion la unu?

Căpitanul se încruntă. În timp ce articulă un răspuns liniștitor, își execută obișnuitu-i dans tîrșîit de urs.

Trei mii de oameni obosiți și înfrînți să întoarcă din drum hoarda însuflețită de victorie a Durului? Pe naiba, nici poveste. Nici măcar cu ajutorul a trei dintre Cei Zece Înrobiți.

— Așa mă gîndeam și eu, am zis, batjocoritor.

— Dar asta nu-i treaba ta, nu-i așa? Hoțul nu-ți pune la îndoială intervențiile chirurgicale, nu? Atunci, tu de ce te îndoiești de strategia lui?

Am rînjit.

— Legea nescrisă a oricărei armate, Căpitane. Cei din eşalonul inferior au privilegiul de se îndoi de sănătatea mintală şi de competenţa comandanţilor lor. Ăsta e liantul care ţine o armată unită.

Căpitanul îmi aruncă o căutătură pe sub sprîncenele-i stufoase. Era mai scund decît mine şi mai pîntecos.

— Asta-i ţine uniţi, ai? Şi ai idee ce-i face să meargă mai departe?

— Ce anume?

— Tipii ca mine, care le trag un şut în fund tipilor ca tine, atunci cînd aceştia încep să filozofeze. Dacă prinzi aluzia...

— Cred că da, domnule.

M-am îndepărtat, mi-am recuperat trusa din căruţa în care o pitisem şi m-am apucat de lucru. Erau doar cîteva noi victime.

Ambiţia Rebelilor începea să se erodeze în faţa atacului neîncetat al Vestitorului Furtunii.

Trîndăveam, aşteptînd să fiu chemat, cînd l-am zărit pe Elmo intrînd din vîntoasa de afară.

Nu-l văzusem de cîteva zile bune. Se duse lîngă Căpitan. M-am apropiat şi eu.

— ...depăşit prin dreapta, spunea. Poate încearcă să ajungă la Scară înaintea noastră.

Îmi aruncă o privire şi ridică o mînă în semn de salut. Tremura. Era livid de oboseală. Ca şi Căpitanul, se odihnise prea puţin de cînd intraserăm în Ţara Vînturilor.

— Scoate o companie din rezervă. Du-o pe flanc, răspunse Căpitanul. Loveşte-i tare şi fără milă. N-o să se

aştepte la asta. O să-i destabilizeze. O să-i facă să se întrebe ce punem la cale.

— Da, să trăiţi.

Elmo se întoarse să plece.

— Elmo?

— Da, domnule?

— Ai grijă acolo, afară. Conservă-ţi energia. Astă-noapte ne vom continua marşul.

Ochii lui Elmo exprimau o suferinţă extremă. Însă nu discută ordinele. E un bun soldat. Şi, ca şi mine, ştia că acestea veneau de deasupra Căpitanului. Poate chiar din Turn.

Pînă acum, noaptea adusese un armistiţiu tacit. Rigorile zilei făceau ca ambele armii să nu aibă chef să mai facă nici un pas inutil după căderea întunericului. Pe timpul nopţii nu existase contact.

Nici chiar acele ore de respiro, cînd furtuna se odihnea, nu erau suficiente pentru a face armatele să mărşăluiască altfel decît tîrîndu-se. Acum, înalţii noştri lorzi voiau un efort suplimentar, sperînd să cîştige cine ştie ce avantaj tactic. Să ajungem la Scară noaptea, să ne punem la adăpost şi să forţăm Rebelii să ne atace ieşind în furtuna perpetuă. Avea logică. Însă era genul de mişcare decisă de un general de cabinet, aflat la sute de mile distanţă de linia frontului.

— Ai auzit asta? mă întrebă Căpitanul.

— Mda. Pare o prostie.

— Eu sînt de acord cu Înrobitul, Cobe. Nouă ne va fi mai uşor să călătorim, iar Rebelilor mai greu. Ţi-ai terminat treaba?

— Da.

— Atunci, încearcă să nu încurci lumea. Urcă-te într-o căruţă. Trage un pui de somn.

M-am îndepărtat, blestemînd ghinionul care făcuse să rămînem fără o bună parte din cai. Pe toți zeii, începea să te sictirească mersul pe jos.

N-am urmat sfatul Căpitanului, deşi era bun. Eram prea încordat ca să mă pot odihni. Perspectiva unui marş pe timp de noapte mă descumpănise.

Am hoinărit, căutîndu-mi vechii prieteni. Membrii Companiei fuseseră dispersați prin gloata cea mare, ca reprezentanți ai voinței Căpitanului. Pe unii nu-i mai văzusem din Lorzi. Nici nu ştiam dacă mai erau în viață sau nu.

N-am găsit pe nimeni în afară de Spiriduş, Un-Ochi şi Tăcutul. Astăzi, Spiriduş şi Un-Ochi nu erau mai comunicativi decît Tăcutul. Ceea ce spunea multe despre moralul lor.

Se tîrau îndîrjiți înainte, cu ochii ațintiți în pămîntul uscat, făcînd arareori vreun gest sau murmurînd vreo vorbă pentru a menține integritatea bulei noastre de linişte şi pace. M-am tîrît alături de ei. În cele din urmă, am încercat să sparg gheața, spunînd: „Bună".

Spiriduş mormăi ceva. Un-Ochi mă săgetă cîteva secunde cu o privire întunecată. Tăcutul nu trădă nici un semn că mi-ar fi remarcat prezența.

— Căpitanul zice că vom mărşălui toată noaptea, i-am anunțat.

Trebuia să fac pe cineva să se simtă la fel de mizerabil ca mine.

Privirea lui Spiriduş mă întrebă ce mă făcea să spun o asemenea minciună. Un-Ochi bolborosi ceva, cum că l-ar transforma pe ticălos într-un broscoi.

— Ticălosul pe care ar trebui să-l transformi este Hoțul-de-Suflete, am rostit cu aroganță.

Îmi mai aruncă o privire sumbră.

— Poate vrei să exersez pe tine, Cobe.

Lui Un-Ochi nu-i plăceau marşurile de noapte, drept pentru care Spiriduş aprobă imediat geniul celui de la care pornise ideea. Însă entuziasmul lui era atît de firav, încît Un-Ochi nu se sinchisi să muşte momeala.

M-am gîndit să mai fac o încercare.

— Băieţi, arătaţi la fel de posomorîţi cum mă simt şi eu.

Nici o mişcare. Nici măcar nu întoarseră capetele.

— Fie cum vreţi voi.

Am lăsat şi eu privirea în pămînt, am pus un picior înaintea celuilalt şi mi-am golit mintea.

Veniră şi mă luară să-i oblojesc pe răniţii lui Elmo. Erau o duzină şi au fost singurii pe ziua aceea. Rebelii rămăseseră fără snagă.

Sub aripile furtunii, întunericul venea mai repede. Noi ne-am văzut de treburi ca de obicei. Ne-am îndepărtat puţin de Rebeli, am aşteptat să se potolească furtuna şi am aprins mai multe focuri de tabără, folosind orice bucată de lemn pe care-am putut-o găsi. Numai că acum a fost vorba doar de-un scurt popas, pînă au ieşit stelele pe cer. Se uitau în jos la noi, strălucind batjocoritor, spunînd că toată sudoarea şi sîngele noastru nu aveau nici un sens în ochii timpului. Nimic din ce făceam noi nu va fi păstrat în memorie de acum într-o mie de ani.

Aceste gînduri ne molipsiseră pe toţi. Nimănui nu-i mai rămăsese vreun ideal sau vreo dorinţă de glorie. Voiam doar să ajungem undeva, să ne lungim pe jos şi să dăm uitării războiul.

Războiul însă refuza să uite de noi. De îndată ce-i crezu pe Rebeli convinşi că ne-am stabilit tabăra, Căpitanul reluă marşul, acum într-o coloană dezorganizată care şerpuia încet pe întinderile sterpe luminate de clarul lunii.

Se scurseră ore bune şi ni se părea că nu ajungem nicăieri. Peisajul nu se schimba nici un pic. Din cînd în cînd, aruncam priviri înapoi, uitîndu-mă la furtuna reînnoită pe care Vestitorul Furtunii o dezlănţuise asupra taberei Rebele. Aceasta era brăzdată de fulgere şi zguduită de tunete. Era mai furioasă decît orice altă furtună mai înfruntaseră ei pînă acum.

Umbrită, Scara Rupturii se materializă atît de încet, încît se vedea deja de o oră înainte să-mi dau seama că nu era un pîlc de nori plutind jos, deasupra orizontului. Stelele începeau să se stingă şi cerul să se lumineze înspre est, înainte să începem urcuşul.

Scara Rupturii este un lanţ muntos colţuros şi sălbatic, aproape de netrecut, cu excepţia unui un pas abrupt, după care, de altfel, şi-a luat numele. Terenul urcă treptat, pînă ce ajunge la nişte versanţi abrupţi şi înalţi de calcar roşu şi la nişte terase care se întind în ambele părţi, cale de sute de mile. În soarele dimineţii, semănau cu meterezele roase de vreme ale fortăreţei unui uriaş.

Coloana pătrunse într-un canion blocat de o cădere de pietre şi se opri cît timp drumul fu eliberat pentru căruţe. Eu m-am tîrît pînă pe creştetul unui versant şi am privit înspre furtună. Se mişca în direcţia noastră.

Oare aveam să terminăm traversarea înainte de sosirea Durului?

Ne ţinea în loc o recentă alunecare de teren, care acoperise drumul pe numai un sfert de milă. Dincolo de aceasta, se afla ruta pe care călătoreau caravanele înainte ca războiul să întrerupă negoţul.

M-am întors iarăşi către furtună. Durul se apropia cu repeziciune. Bănuiam că furia îl îmboldea înainte. N-avea de gînd să se dea bătut. Îi uciseserăm cumnatul şi ajutaserăm la Înrobirea verişoarei lui...

O mişcare înspre vest îmi reţinu atenţia. Un lanţ întreg de nori fioroşi de furtună se mişca în direcţia Durului, huruind şi rostogolindu-se. Din ei se desprinse un turbion care-o luă ată spre furtuna de nisip. Înrobiţii jucau tare.

Durul era încăpăţînat. Nu se oprea, orice-ar fi fost.

— Hei! Cobe! strigă cineva. Haide.

Am coborît privirea. Căruţele trecuseră de ce era mai rău. Era timpul să ne urnim.

Departe, pe terenul întins, norii de furtună mai eliberarară un turbion. Aproape că-mi era milă de oamenii Durului.

La scurt timp după ce m-am realăturat coloanei, pămîntul se cutremură. Versantul pe care mă căţărasem vibră, gemu, se prăvăli şi acoperi tot drumul. Încă un mic cadou pentru Durul.

Am ajuns la locul de popas cu puţin înainte de căderea nopţii. În sfîrşit, o ţară cît de cît primitoare! Copaci adevăraţi. Un pîrîu clipocitor. Cei cărora le mai rămăsese un dram de putere se apucară de săpat tranşee sau de gătit. Ceilalţi căzură din picioare. Căpitanul nu forţă nota. Cel mai bun leac pe moment era simpla libertate de-a te odihni.

Am dormit şi eu ca un buştean, cum se spune.

Un-Ochi mă trezi la cîntatul cocoşilor.

— Hai să ne apucăm de treabă, spuse el. Căpitanul vrea să încropim un spital de campanie.

Se strîmbă. Oricum, faţa lui arată, cel mai adesea, ca o prună scofîlcită.

— Cică vom primi niscai ajutor din Vrajă.

Am gemut şi-am mormăit şi-am înjurat şi m-am ridicat. Muşchii îmi erau înţepeniţi. Mă dureau toate mădularele.

— Data viitoare cînd o să ne aflăm într-un loc destul de civilizat ca să aibă taverne, adu-mi aminte să beau în cinstea păcii eterne, am mormăit. Un-Ochi, sînt gata să ies la pensie.

— Cine nu-i? Dar tu eşti Cronicarul, Cobe. Tu eşti cel care ne freacă încontinuu ridichea cu respectarea tradiţiei. Ştii că nu-s decît două variante de ieşire, cît timp avem contractul ăsta. Morţi sau cu picioarele înainte. Îndoapă-te cu mîncare, urîtule, şi să ne-apucăm de treabă. Am lucruri mai importante de făcut decît să te dădăcesc pe tine.

— Văd că eşti vesel astă-dimineaţă, aşa-i?

— În culmea fericirii.

Bodogăni îmbufnat în continuare, cît timp eu mi-am pus puţină ordine în ţinută.

Tabăra se trezea la viaţă. Oamenii mîncau şi îşi spălau praful deşertului de pe trupuri. Înjurau şi se lamentau şi făceau nazuri. Unii chiar discutau între ei. Procesul de recuperare începuse.

Sergenţii şi ofiţerii ieşiseră să evalueze din priviri povîrnişul, căutînd poziţiile cele mai uşor de apărat. Acesta era deci locul unde Înrobiţii voiau să înfrunte duşmanul.

Era un loc bun. Era acea parte a trecătorii de la care i se trăgea numele Scării, un versant înalt de o mie două sute de picioare, ce se ridica deasupra unui labirint de canioane. Vechiul drum şerpuia pe peretele muntelui, făcînd nenumărate cotituri, astfel încît, de la distanţă, semăna cu scara asimetrică a unui uriaş.

Eu şi Un-Ochi am ales o duzină de oameni şi-am început să-i mutăm pe răniţi în crîngul liniştit aflat cu mult deasupra viitorului cîmp de luptă. Am petrecut o oră făcîndu-i comozi şi pregătind totul pentru activităţile viitoare.

— Ce-i asta? întrebă brusc Un-Ochi.

Am ascultat. Zarva pregătirilor se stinsese.

— Se întîmplă ceva, am spus.

— Geniule, contră el. Probabil sînt cei din Vrajă.

— Hai să aruncăm o privire.

Am ieşit degrabă din crîng şi-am luat-o în jos, spre cartierul general al Căpitanului. I-am zărit pe nou-veniţi de îndată ce-am ieşit dintre copaci.

Aş fi spus că sînt cam o mie la număr, jumătate soldaţi din Garda personală a Doamnei, în uniforme sclipitoare, şi restul aparent căruţaşi. Convoiul de căruţe şi vite era mai impresionant decît forţele de întărire.

— În noaptea asta petrecem, am strigat spre Un-Ochi, care venea în urma mea.

Se uită şi el la căruţe şi zîmbi. Surîsurile lui izvorîte din pură plăcere sînt aproape la fel de legendare ca dinţii de găină. Categoric, merită să fie pomenite în aceste Cronici.

Împreună cu batalionul de Gărzi se afla Înrobitul ce purta numele de Spînzuratul. Era incredibil de înalt şi de slab. Gîtul îi era umflat şi vineţiu de la muşcătura unui laţ. Chipul îi era încremenit în forma buhăită a unuia care a fost strangulat. Mă aşteptam să-i fie deosebit de greu să vorbească.

Era al cincilea Înrobit pe care-l vedeam, după Hoţul-de-Suflete, Şchiopul, Schimbă-Formă şi Şoaptă. Îl ratasem pe Tîrîtor-prin-Noapte în Lorzi, iar pe Vestitorul Furtunii nu-l văzusem încă, în ciuda faptului că era prin apropiere. Spînzuratul era diferit. Ceilalţi purtau de regulă ceva care să le ascundă capul şi faţa. Cu excepţia Şoaptei, petrecuseră secole întregi în pămînt şi nu le prea priise.

Hoţul-de-Suflete şi Schimbă-Formă veniseră să-l întîmpine pe Spînzurat. Căpitanul era în apropiere, cu

spatele la ei, ascultîndu-l pe comandantul gardienilor Doamnei. M-am apropiat uşurel, sperînd să aud ceva.

Gardianul era îmbufnat fiindcă trebuia să se pună la dispoziția Căpitanului. Nimănui din armata regulată nu-i plăcea să primească ordine din partea unui mercenar venit la spartul tîrgului, de peste mări şi țări.

M-am tras mai aproape de Înrobiți. Şi-am descoperit că nu înțelegeam nici o iotă din conversația lor. Vorbeau TelleKurre, o limbă care murise odată cu căderea Dominației.

O mînă o atinse uşor pe-a mea. Speriat, m-am uitat în jos şi am întîlnit ochii mari şi căprui ai Dragăi, pe care n-o mai văzusem de zile bune. Fetița făcea gesturi grăbite cu degetele. Învățasem limbajul semnelor ei. Voia să-mi arate ceva.

Mă conduse la cortul Corbului, care nu era departe de-al Căpitanului. Se furişă înăuntru şi se întoarse cu o păpuşă din cîrpe. Meşterirea ei solicitase dragoste şi măiestrie. Nici nu-mi puteam imagina cîte ore investise Corbul pentru a o face. Şi nu-mi puteam imagina unde găsise asemenea resurse în el însuşi.

Draga gesticulă mai încet cu degetele, ca s-o pot urmări mai bine. Nu-mi era încă foarte uşor. Îmi spuse că păpuşa o făcuse Corbul, aşa cum bănuisem, şi că acum el îi cosea o garderobă. Ea considera că avea o comoară de mare preț. Amintindu-mi de satul în care o găsiserăm, mi-era foarte clar că aceasta era cea mai frumoasă jucărie pe care o avusese vreodată.

Straniu obiect, dacă te gîndeşti la Corb, care lasă impresia unui om ursuz, rece şi tăcut, ce nu ştie folosi cuțitul decît în scopuri sinistre.

Eu şi Draga am conversat cîteva minute. Gîndurile ei sînt încîntător de directe, un bine-venit contrast într-o

lume plină de oameni fățarnici, imprevizibili şi puşi pe uneltiri.

O mînă mă strînse de umăr, pe jumătate cu duşmănie, pe jumătate tovărăşeşte.

— Te caută Căpitanul, Cobe.

Ochii întunecați ai Corbului sclipeau ca obsidianul, în lumina lunii aflate în primul pătrar. Se prefăcea că nu vede păpuşa. Îi *place* să pară un dur, mi-am dat eu seama.

— Bine, am spus, luîndu-mi rămas bun prin semne. Îmi făcea plăcere să învăț de la Draga, iar ei îi făcea plăcere să mă învețe. Cred că-i dădea un sentiment al utilității. Căpitanul se gîndea să le ceară tuturor să învețe limbajul semnelor ei. Ar fi fost un adaos valoros la semnele noastre tradiționale de luptă, care adesea erau insuficiente.

Cînd am ajuns, căpitanul îmi aruncă o privire întunecată, dar mă scuti de predică.

— Noile tale ajutoare şi provizii sînt acolo. Arată-le unde să meargă.

— Da, domnule.

Responsabilitatea începea să-şi pună amprenta asupra lui. Nu comandase niciodată atîția oameni şi nici nu se confruntase cu o situație atît de dificilă, avînd ordine atît de imposibile şi perspective atît de nesigure. Din poziția lui, se părea că o să fie sacrificat pentru a se mai cîştiga timp.

Noi, membrii Companiei, nu sîntem luptători entuziaşti. Însă Scara Rupturii nu putea fi apărată prin înşelătorie.

Totul arăta că ne venise sfîrşitul.

Nimeni nu va cînta cîntece în memoria noastră. Sîntem ultima dintre Companiile Libere din Khatovar. Tradițiile şi amintirile noastre dăinuie doar în aceste Cronici. Ne vom purta singuri doliul.

Compania împotriva întregii lumi. Aşa a fost şi aşa va fi mereu.

Ajutorul din partea Doamnei consta în doi chirurgi de campanie calificaţi şi o duzină de calfe cu grade diverse de pregătire, împreună cu două căruţe doldora de provizii medicale. Eram mulţumit. Acum mai aveam ceva şanse să salvez nişte oameni.

I-am dus pe nou-veniţi în crîngul meu, le-am explicat cum lucrez şi i-am lăsat să-mi trateze pacienţii. După ce m-am asigurat că nu erau complet incompetenţi, le-am lăsat spitalul pe mînă şi am plecat.

N-aveam astîmpăr. Nu-mi plăcea ce se întîmpla cu Compania. Adunase prea mulţi noi adepţi şi prea multe responsabilităţi. Vechea intimitate dispăruse. Fusese un timp cînd mă vedeam zilnic cu fiecare membru. Acum erau unii pe care nu-i mai văzusem de la încleştarea din Lorzi. Nu ştiam dacă erau morţi, în viaţă sau captivi. Eram aproape înnebunit de ideea că unii oameni se pierduseră şi că aveau să fie daţi uitării.

Compania este familia noastră. Sentimentul fraternităţii o face să dăinuie. În zilele astea, cu toate aceste feţe noi, forţa principală care ţine Compania unită este încercarea disperată a frăţiei de a păstra vechea intimitate. Şi încordarea acestui efort lasă urme pe fiecare chip.

M-am îndreptat către unul dintre punctele frontale de observaţie, cu vedere spre locul unde pîrîul se prăbuşea în canioane. Departe, jos de tot, sub poalele ceţurilor, se afla o mică băltoacă sclipitoare. Din ea ieşea un firicel de apă, care curgea spre Ţara Vînturilor. Nu-şi ducea drumul pînă la capăt. Am cercetat şirurile haotice de turnuri şi aflorimente din piatră de calcar. Nori de furtună din care săgetau fulgere huruiau şi făceau terenul sterp să se cutremure, amintindu-mi că pericolul nu era foarte departe.

Durul se apropia, în pofida mîniei Vestitorului Furtunii. Am apreciat că avea să ajungă la noi mîine. Mă întrebam cît de tare îl afectaseră furtunile. Fără-ndoială, nu suficient.

Am întrezărit o matahală brună ce-şi tîra paşii de-a lungul drumului şerpuitor. Schimbă-Formă, ducîndu-se să-şi pună în practică talentele-i speciale. Se putea infiltra în tabăra Rebelă ca unul dintre ei, ca să profereze vrăji otrăvitoare deasupra ceaunelor lor sau să le infesteze apa de băut. Putea deveni umbra din întunericul de care se tem toţi oamenii, doborîndu-i unul cîte unul, lăsînd după el doar rămăşiţe contorsionate, care să-i umple de teroare pe cei vii. Îl invidiam, dar îl şi disprețuiam.

ଔ

Stelele scăpărau deasupra vetrei. Focul se stinsese încet în timp ce unii dintre noi, veteranii, jucam tonk. Eu eram, de departe, în cîştig. Am spus:

— Mă retrag cît sînt încă în avantaj. Vrea cineva locul meu?

Mi-am destins picioarele amorţite şi m-am îndepărtat, aşezîndu-mă lîngă un buştean şi uitîndu-mă la cer. Stelele păreau vesele şi prietenoase.

Aerul era răcoros, proaspăt şi nemişcat. În tabără era linişte. Greierii şi păsările de noapte îşi cîntau molcom cîntecele. Lumea era în armonie. Era greu de crezut că locul acesta avea să devină în curînd un cîmp de luptă. M-am foit pînă am stat comod, cu atenţia îndreptată către stelele căzătoare. Eram hotărît să savurez momentul. Putea fi ultima clipă de linişte pe care aveam s-o cunosc.

Focul trosni. Cineva găsise destulă forţă cît să mai arunce lemne în el. Se aprinse imediat, trimiţînd spre

mine fum cu miros de pin şi aruncînd umbre care dansau peste feţele serioase ale jucătorilor de cărţi. Buzele lui Un-Ochi erau strînse, fiindcă pierdea. Gura de broască a lui Spiriduş era întinsă într-un rînjet inconştient. Tăcutul, fiind Tăcutul, era impenetrabil. Elmo se gîndea din greu, încruntîndu-se în timp ce-şi calcula şansele. Fericitu' era mai abătut ca de obicei. Mă bucuram să-l văd pe Fericitu' din nou. Mă temusem că l-am pierdut la Lorzi.

Doar un singur meteorit prăpădit brăzdă cerul. Am renunţat la veghe, am închis ochii şi mi-am ascultat bătăile inimii. *Vine Durul. Vine Durul*, spuneau ele. Bubuiau ca un ropot de tobe, imitînd tropotul unor hoarde de călăreţi ce se apropiau neîncetat.

Corbul se aşeză lîngă mine.

— E linişte-n noaptea asta, observă el.

— Calmul de dinaintea furtunii, am răspuns. Ce pun la cale cei mari şi tari?

— Se iau în gură unii cu alţii. Căpitanul, Hoţul şi tipul cel nou îi lasă să latre. Să se răcorească. Cine-i în avantaj?

— Spiriduş.

— Un-Ochi nu împarte de pe fundul pachetului?

— Nu l-am prins niciodată.

— V-am auzit, mormăi Un-Ochi. Într-o bună zi, Corbule...

— Ştiu. Ţac. Sînt un prinţ-broscoi. Cobe, ai fost la deal de cînd s-a întunecat?

— Nu. De ce?

— E ceva ciudat înspre est. Seamănă cu o cometă.

Inima mea avu o mică treserire. Am făcut iute calculul.

— Probabil ai dreptate. Ar trebui să se întoarcă.

M-am ridicat. S-a ridicat şi el. Am pornit împreună pe pantă în sus.

Fiecare eveniment major din saga Doamnei şi soţului ei fusese anunţat de o cometă. Nenumăraţi profeţi Rebeli au prezis că Ea va cădea atunci cînd o cometă se va ivi pe cer. Însă cea mai periculoasă profeţie a lor vorbeşte despre copilul ce va fi reîncarnarea Rozei Albe. Cercul cheltuieşte multă energie încercînd să dea de urma lui.

Corbul mă conduse către o culme de unde puteam vedea stelele dinspre est. Categoric, acolo, ceva asemănător cu o suliţă îndepărtată de argint brăzda cerul. M-am uitat mult timp înainte să observ:

— Pare a fi îndreptată către Vrajă.

— Aşa mi s-a părut şi mie.

Păstră tăcerea o vreme.

— Nu mă prea prind pe mine profeţiile, Cobe. Îmi miros prea tare a superstiţie. Dar asta îmi pune nervii pe jar.

— Ai auzit profeţiile alea toată viaţa ta. Aş fi surprins dacă *nu* te-ar impresiona.

El mormăi, nemulţumit.

— Spînzuratul a adus veşti din Est. Şoaptă a cucerit Rust.

— Veşti bune, veşti bune, am spus, cu o doză considerabilă de sarcasm.

— A cucerit Rust *şi* a înconjurat armata lui Flecuşteţ. Pînă-n vara următoare, tot Estul poate fi al noastru.

Ne-am întors spre canion. Cîteva dintre unităţile din avangarda Durului ajunseseră la baza serpentinelor. Vestitorul Furtunii întrerupsese lungul său asalt, dorindu-şi să se pregătească pentru încercarea Durului de a forţa trecerea.

— De noi depinde totul, deci, am şoptit. Trebuie să-i oprim aici, altfel totul se năruie din cauza unui atac pe furiş, pe la spate.

— Poate. Dar n-o scoate pe Doamnă din calcul, chiar de-ar fi ca noi să eşuăm. Rebelii încă nu s-au confruntat cu Ea. Şi o ştiu toţi, pînă la ultimul om. Fiecare milă pe care o vor parcurge spre Turn îi va umple tot mai mult de spaimă. Teroarea însăşi îi va înfrînge, dacă nu-l găsesc cumva pe copilul din profeţiile lor.

— Poate.

Am rămas cu ochii la cometă. Era departe, tare departe încă, abia se putea observa. Avea să se afle acolo mult timp. Mari bătălii aveau să se poarte înainte ca ea să dispară.

M-am strîmbat.

— Poate nu trebuia să mi-o arăţi. Acuma o să visez blestemăţia asta.

Lucru rar, Corbul schiţă un surîs.

— Visează că sîntem victorioşi, sugeră el.

Aşa că am visat puţin cu voce tare.

— Noi ocupăm poziţii la înălţime. Durul trebuie să-şi aducă oamenii sus, cale de o mie două sute de picioare, pe serpentine. Vor fi o pradă uşoară, odată ajunşi aici.

— Frumoase vise, Cobe. Eu mă duc la culcare. Mult noroc mîine.

— Şi ţie, la fel, am replicat.

El avea să fie în mijlocul luptei. Căpitanul îl alesese să comande un batalion de veterani din armata regulată. Ei aveau să apere unul dintre flacuri, măturînd drumul cu valuri de săgeţi.

Am visat, însă visele mele n-au fost cele la care mă aşteptasem. O apariţie aurie, unduitoare, veni şi pluti deasupra mea, strălucind ca o constelaţie îndepărtată. Nu eram sigur dacă dorm sau sînt treaz şi, oricare variantă ar fi fost valabilă, tot n-aş fi fost mulţumit. O să spun că a fost un vis fiindcă mi-e mai comod în felul ăsta. Nu-mi

place să cred că Doamna manifestă un interes atît de mare pentru mine.

Era doar vina mea. Toate poveştile alea de dragoste pe care le scrisesem despre ea prinseseră rădăcină în solul fertil al imaginaţiei mele. Ce infatuare, visele mele. Doamna Însăşi să-şi trimită spiritul să mîngîie un soldat neghiob, ostenit de război şi speriat? Pe toţi zeii, de ce?

Strălucirea aceea veni şi pluti deasupra mea şi-mi trimise asigurări în spatele cărora se simţea o undă de amuzament. *Nu te teme, credinciosul meu. Scara Rupturii nu este Zăgazul Imperiului. Nu-i o problemă dacă e cucerită. Orice s-ar întîmpla, cei credincioşi mie vor rămîne în siguranţă. Scara nu este decît o bornă pe drumul Rebelilor către distrugere.*

Au mai fost şi altele, toate de-o tulburătoare natură personală. Cele mai sălbatice fantezii ale mele erau reflectate înapoi spre mine. La sfîrşit, doar pentru o clipă, un chip se arătă din strălucirea aurie. Era cel mai frumos chip de femeie pe care l-am văzut vreodată, deşi acum nu mi-l mai pot aminti.

A doua zi dimineaţă, i-am povestit lui Un-Ochi despre vis, în timp ce-i trezeam pe toţi cei din spitalul meu. El se uită la mine şi ridică din umeri.

— Ai prea multă imaginaţie, Cobe.

Era preocupat, nerăbdător să-şi termine îndatoririle de natură medicală şi să plece. Ura munca.

Odată treaba terminată, am luat-o pe-o cale ocolită spre tabără principală. Îmi simţeam inima grea şi eram într-o dispoziţie proastă. Aerul răcoros şi uscat de munte nu era atît de înviorător pe cît ar fi trebuit să fie.

Am descoperit că şi ceilalţi erau într-o dispoziţie la fel de proastă ca mine. Jos, forţele Durului erau în mişcare.

În parte, ca să învingi trebuie să fii sigur în adîncul fiinţei tale că, oricît de rău ar arăta lucrurile, pînă la urmă

ți se va deschide un drum spre victorie. Compania întreținuse această convingere pe timpul încleștării din Lorzi. Întotdeauna găsiserăm un mod de a-i pocni pe Rebeli în nas, chiar şi-atunci cînd armatele Doamnei erau în retragere. Acum, însă... Convingerea începuse să şovăie.

Forsberg, Roze, Lorzi şi o duzină de alte înfrîngeri mai mici. În parte, a pierde este opusul lui a cîştiga. Ne bîntuia o teamă secretă că, în pofida evidentului avantaj al terenului şi-a sprijinului Înrobiților, ceva nu va merge bine.

Poate că ei înşişi o pregătiseră. Poate Căpitanul era strategul ei, sau chiar Hoțul-de-Suflete. Era posibil să fi apărut în mod natural, cum se întîmpla odinioară cu astfel de lucruri...

Un-Ochi coborîse dealul în urma mea, îmbufnat, ursuz, bolborosind în barbă şi căutînd rost de sfadă. Drumul lui se intersectă cu al lui Spiriduş.

Adevărat Tîndală, Spiriduş abia se tîrîse afară din pat. Avea un bol cu apă şi se spăla. E un nesuferit mic şi simandicos. Un-Ochi îl zări şi întrevăzu o bună şansă de-a pedepsi pe cineva pentru indispoziția sa. Bolborosi o înlănțuire de cuvinte ciudate şi se avîntă într-un dans scurt, jumătate balet şi jumătate dans primitiv de război.

Apa lui Spiriduş se transformă.

I-am simțit mirosul de la douăzeci de paşi distanță. Se făcuse de-un maro urît. Pe suprafața ei pluteau flegme verzi, cu aspect bolnăvicios. Ba chiar *se simțea* cît era de respingătoare.

Spiriduş se ridică, arborînd un aer de demnitate supremă, apoi se întoarse. Preț de mai multe secunde, se uită țintă în ochiul lui Un-Ochi, care rînjea diabolic. După care se înclină. Cînd se ridică, avea pe chip un zîmbet uriaş de broscoi. Deschise gura şi dădu glas celui mai oribil şi cutremurător urlet pe care-l auzisem vreodată.

Se dezlănțuiseră și vai de nerodul care ar fi intrat între ei. Umbre se împrăștiară în jurul lui Un-Ochi, fojgăind pe pământ ca o mie de șerpi grăbiți. Fantome dansau, tîrîndu-se de pe sub stînci, sărind de prin copaci, țîșnind de prin tufișuri. Acestea din urmă țipau, urlau, chicoteau și alergau după șerpii de umbră ai lui Un-Ochi.

Fantomele aveau o înălțime de vreo două picioare și păreau niște miniaturi ale lui Un-Ochi, cu fețe de două ori mai urîte și dosuri precum cele ale babuinilor-femele în sezonul de rut. Bunul-simț mă împiedică să spun ce făceau cu șerpii de umbră pe care-i prindeau.

Învins, Un-Ochi, sări în sus. Înjură, urlă și făcu spume la gură. Pentru noi, veteranii, care mai asistaserăm la încăierări ca aceasta, era evident că Spiriduș făcuse pe mortul, abia așteptînd ca Un-Ochi să înceapă el primul.

De data aceasta, Un-Ochi nu se mai limită să tragă o singură săgeată.

Izgoni șerpii. Bolovanii, tufișurile și copacii care regurgitaseră creaturile lui Spiriduș revărsară acum gîndaci de bălegar gigantici, de un verde lucios. Uriașele insecte săriră la aparițiile lui Spiriduș, le adunară și începură să le dea de-a dura spre marginea versantului.

Nu mai trebuie să spun că tot tărăboiul atrăsese spectatori. Noi, cei cu vechime, demult familiarizați cu acest nesfîrșit duel, am izbucnit în rîs. Rîsul se extinse și la ceilalți, odată ce înțeleseră că nu era vorba de vreo vrajă scăpată de sub control.

Fantomelor cu fund roșu ale lui Spiriduș le crescură rădăcini ce le împiedicară să fie date de-a rostogolul. Se transformară în uriașe plante carnivore, cu guri băloase,

ieşite parcă din cea mai ameninţătoare junglă a unui coşmar. Trosc-trosc-cranţ, cît era panta de lungă, carapace crăpau între maxilare vegetale. Frisonul pe care-l simţi pe spinare cînd striveşti un gîndac mare străbătu povîrnişul, amplificat de o mie de ori, trezind fiori în toată lumea. Pentru o clipă, chiar şi Un-Ochi rămase nemişcat.

M-am uitat în jur. Căpitanul venise să asiste. Trăda un zîmbet de satisfacţie. Era o nestemată de preţ zîmbetul acela, mai rar ca ouăle de pasăre roc. Însoţitorii lui, ofiţeri din armata regulată şi căpitani ai Gărzilor, păreau nedumeriţi.

Cineva se postă lîngă mine, la o distanţă intimă, camaraderească. M-am uitat în lături şi m-am trezit umăr la umăr cu Hoţul-de-Suflete. Sau cot la umăr. Înrobitul nu-i foarte înalt.

— Amuzant, nu? zise el, pe una dintre cele o mie de voci ale sale.

Am aprobat nervos din cap.

Un-Ochi se cutremură din tot corpul, sări şi mai sus în aer, urlă şi se jelui, apoi se prăbuşi la pămînt, lovind din mîini şi din picioare ca un epileptic.

Gîndacii supravieţuitori se strînseră degrabă, un-doi, cranţ-cranţ, în două mormane fojgăitoare, clicăind furioşi din mandibule şi frecîndu-se chitinos unul de altul. Din mormane se ridicară fuioare groase de ceaţă maronie, care se răsuceau şi se uneau, devenind o cortină ce ascundea vederii insectele curpinse de nebunie. Fumul se coagula în globule care ricoşau, ajungînd tot mai sus după fiecare contact pe care îl aveau cu solul. Apoi nu mai coborîră, ci plutiră purtate de adierea vîntului, dînd la iveală ceva ce semăna cu nişte degete noduroase.

Ceea ce vedeam erau replici ale labelor cornoase ale lui Un-Ochi, de o sută de ori mai mari. Mîinile acelea

începură să plivească grădina monstruoasă a lui Spiriduş, smulgîndu-i plantele cu rădăcină cu tot, înnodîndu-le tulpinile laolaltă în noduri marinăreşti complicate şi elegante şi formînd o împletitură din ce în ce mai lungă.

— Văd că sînt mai talentaţi decît ai crede, observă Hoţul-de-Suflete. Păcat că-şi irosesc talentul pe frivolităţi.

— Ştiu şi eu...

Am arătat cu degetul. Spectacolul avea un efect înviorător asupra moralului celor prezenţi. Simţind o adiere a acelei îndrăzneli ce mă apucă în cele mai ciudate momente, am sugerat:

— Astea sînt vrăji pe care ei le pot aprecia, spre deosebire de vrăjile apăsătoare şi întunecate ale Înrobiţilor.

Coiful negru al Hoţului se întoarse spre mine pentru cîteva secunde. Mi-am imaginat focuri arzînd în spatele crestăturilor din dreptul ochilor. Apoi se auzi un chicot feciorelnic.

— Ai dreptate. Sîntem atît de plini de posomoreală şi ruină şi îngîndurare şi groază încît molipsim armate întregi. În felul ăsta, e uşor să uiţi toată gama de emoţii a vieţii.

Ce ciudat, mi-am spus. Aveam alături un Înrobit cu o spărtură în armură, un Hoţ-de-Suflete care îşi trăgea deoparte unul dintre vălurile ce-i ascundeau fiinţa secretă. Cronicarul din mine prinse mirosul unei poveşti şi începu să latre.

Ca şi cînd mi-ar fi citit gîndurile, Hoţul mă fentă.

— Ai primit o vizită noaptea-trecută?

Vocea ogarului-Cronicar se stinse la jumătatea hămăitului.

— Am avut un vis ciudat. Despre Doamnă.

Hoţul rîse scurt, un hîrîit gros, de bas. Schimbarea aceea constantă a vocilor îl poate aduce la disperare şi

pe cel mai rezistent om. Pe mine mă puse în defensivă. Şi simpla lui camaraderie mă deranja.

— Cred că i-ai picat cu tronc, Cobe. Ceva din felul tău de-a fi i-a aprins imaginaţia, exact aşa cum ţi-a aprins-o şi ea ţie. Ce-a avut de spus?

Ceva în adîncul minţii îmi zicea să am grijă. Hoţul rostise întrebarea pe un ton cald şi degajat, însă exista şi o intensitate ascunsă, care mă avertiză că nu întreba doar de complezenţă.

— A vrut doar să mă liniştească, am răspuns. Ceva despre Scara Rupturii, cum că nu este atît de importantă în planul ei. Dar n-a fost decît un vis.

— Desigur.

Părea satisfăcut.

— Doar un vis.

Însă vocea era cea feminină, pe care o folosea atunci cînd era extrem de serios.

Oamenii scoteau exclamaţii de uimire. M-am întors să văd cum evoluase concursul.

Încîlceala de plante a lui Spiriduş se preschimbase într-o meduză zburătoare de mărimea unui cuirasat. Mîinile maronii erau încîlcite în tentaculele ei şi încercau să se elibereze. Şi, deasupra versantului, observînd, plutea o faţă trandafirie gigantică, bărboasă, înconjurată de un păr roşcat şi încîlcit. Un ochi era pe jumătate închis de o cicatrice albicioasă, ceea ce-i dădea un aer adormit. M-am încruntat, nedumerit.

— Ce-i aia?

Ştiam că nu era născocirea lui Spiriduş sau Un-Ochi şi mă întrebam dacă nu cumva Tăcutul intrase şi el în joc, doar ca să le dea o lecţie.

Hoţul-de-Suflete scoase un sunet ce aducea foarte îndeaproape cu cîrîitul unei păsări muribunde.

— Durul, spuse el şi se răsuci spre Căpitan, urlînd: La arme. Vine duşmanul.

În cîteva secunde, oamenii o luară la fugă spre posturile lor. Ultimele semne ale luptei dintre Spiriduş şi Un-Ochi deveniră franjuri de ceaţă purtaţi pe aripa vîntului, ce plutiră către faţa rînjită a Durului şi o făcură să se umple de acnee oriunde unde o atingeau. Simpatic bobîrnac, mi-am spus, dar nu încercaţi să vă măsuraţi cu el direct, băieţi. Nu-i arde de joacă.

Agitaţia noastră trezi deasupra sunete prelungi de corn şi un bubuit de tobe ce reverberă în canion precum un tunet îndepărtat.

Rebelii ne hărţuiră toată ziua, însă era clar că nu aveau intenţii serioase şi că nu făceau decît să înghionteasc stupul de viespi, ca să vadă ce se întîmplă. Erau perfect conştienţi de dificultatea unui asalt îndreptat împotriva Scării.

Toate acestea prevesteau că Durul ascundea ceva neplăcut în mînecă.

Una peste alta, totuşi, hărmălaia ridică moralul. Soldaţii începură să creadă că exista o şansă să rezistăm.

Deşi cometa înota printre stele şi o galaxie de focuri de tabără spuzea baza Scării, noaptea îmi anula senzaţia că Scara ar fi fost inima războiului. Şedeam pe un afloriment, uitîndu-mă la duşman, cu genunchii sub bărbie şi meditam la cele mai recente veşti venite din Est. Şoaptă asedia acum Gerul, după ce nimicise armata lui Flecuşteţ şi îi înfrînsese pe Molie şi pe Furişatul printre menhirele vorbitoare din Cîmpia Fricii. Estul părea să reprezinte un dezastru mai mare pentru Rebeli decît era Nordul pentru noi.

Aici însă situația se putea agrava. Molie, Furişatul şi Zăbavnicul i se alăturaseră Durului. Acolo se mai aflau şi alții dintre Cei Optsprezece, încă neidentificați. Duşmanii noştri simțeau într-adevăr mirosul sîngelui.

Eu, unul, n-am văzut niciodată aurorele din Nord, deşi mi s-a spus că le-am fi putut zări dacă am fi rezistat în Oar şi în Deal destul cît să iernăm acolo. Poveştile pe care le-am auzit despre luminile acelea blînde şi diafane mă fac să cred că sînt singurul lucru comparabil cu ceea ce a prins formă deasupra canioanelor, în timp ce focurile Rebele se stingeau. Fanioane lungi, lungi şi subțiri de lumină străvezie se răsuceau către stele, pîlpîind, unduindu-se ca algele într-un curent blînd. Tonuri uşoare de roz şi verde, galben şi albastru, nuanțe frumoase. O expresie îmi veni în gînd. Un nume străvechi. Războaiele Pastel.

Compania a luptat în Războaiele Pastel cu mult, mult timp în urmă. Am încercat să-mi amintesc ce spuneau Cronicile despre acele conflicte. N-am reuşit să aduc totul la suprafață, dar mi-am adus aminte suficient cît să mă apuce spaima. Am dat fuga la complexul ofițerilor, căutîndu-l pe Hoțul-de-Suflete.

L-am găsit şi i-am spus ce-mi amintisem, iar el îmi mulțumi pentru preocupare, dar spuse că avea cunoştință deopotrivă de Războaiele Pastel şi de cabala Rebelă care trimitea luminile acelea în sus. N-aveam de ce să ne facem griji. Acest atac fusese prevăzut şi Spînzuratul se afla aici ca să-l respingă.

— Ocupă un loc undeva, Cobe. Spiriduş şi Un-Ochi şi-au prezentat spectacolul. Acum e rîndul Celor Zece.

Emana o încredere în acelaşi timp solidă şi malignă, încît am presupus că Rebelii căzuseră într-o capcană de-a Înrobiților.

I-am urmat sugestia şi m-am dus înapoi la postul meu singuratic de observaţie. Pe drum am trecut printr-o tabără trezită la viaţă de spectrul luminos. Un murmur de teamă străbătea mulţimea, ridicîndu-se şi scăzînd aidoma vuietului unei maree îndepărtate.

Fuioarele colorate erau mai puternice acum, iar mişcarea lor avea ceva frenetic şi smucit, care sugera o voinţă instabilă. Poate că Hoţul avea dreptate. Poate că nu era nimic altceva decît un spectacol de lumini pentru soldaţi.

Mi-am reluat locul de observaţie. Fundul canionului nu mai pîlpîia. Era o mare de cerneală, perfect neagră, neluminată de fuioarele şerpuitoare. Totuşi, deşi nu vedeai nimic, de auzit puteai auzi destule. Acustica locului era remarcabilă.

Durul era în mişcare. Doar înaintarea întregii sale armate putea genera atîta zăngănit şi clinchet metalic.

Durul şi acoliţii lui erau şi ei încrezători.

Un stindard verde-pal se ridică şi pluti pe cerul nopţii, fluturînd leneş, ca o serpentină de hîrtie într-un curent ascendent. Se stinse pe măsură ce urca şi se dezintegră sus de tot, în scîntei muribunde.

Oare cine îl eliberase? m-am întrebat. Durul sau Spînzuratul? Era un semn bun sau unul rău?

Era o întrecere subtilă, aproape imposibil de urmărit. Era ca şi cînd ai fi privit un duel între doi scrimeri experimentaţi. Nu puteai urmări totul decît dacă erai tu însuţi un expert. Comparativ vorbind, Spiriduş şi Un-Ochi se luptaseră ca doi barbari înarmaţi cu paloşe.

Puţin cîte puţin, aurora colorată se stinse. Aceasta trebuie să fi fost fapta Spînzuratului. Flamurile luminoase nu ne făcură nici un rău.

Larma de jos se apropia.

Unde era Vestitorul Furtunii? Nu mai primiserăm veşti de la el de o bună bucată de vreme. Acum părea a fi momentul ideal pentru a-i cadorisi pe Rebeli cu o vreme mizerabilă.

Iar Hoţul părea să se fi culcat pe-o ureche. De cînd ne aflam în serviciul Doamnei, nu-l văzusem niciodată făcînd ceva extraordinar. Să fi avut oare puteri mai mici decît se zvonea sau, poate, se păstra pentru o situaţie extremă, pe care doar el o întrevedea?

Ceva nou se întîmpla jos. Pereţii canionului începuseră să strălucească în dungi şi puncte de un roşu foarte intens, abia observabile la început. Apoi roşul străluci mai tare. Doar după ce, în anumite porţiuni, începu să curgă am remarcat curentul încins de aer care urca pe versant.

— Pe toţi zeii, am murmurat, năucit.

Iată o faptă a Înrobiţilor pe măsura aşteptărilor mele.

Stîncile începură să huruie, în timp ce roca topită se scurgea şi lăsa pereţii muntelui fără sprijin. Se auzeau strigăte de jos, strigătele neajutoraţilor care-şi văd sfîrşitul apropiindu-se şi nu pot face nimic să îl evite. Oamenii Durului erau opăriţi şi striviţi de vii.

Se aflau, categoric, în cazanul vrăjitoarei, însă ceva mă tulbura. Păreau a fi prea puţine strigăte pentru o armată de mărimea celei pe care-o avea Durul.

Pe alocuri, roca se încinse atît de tare, încît luă foc. Canionul dădu naştere unui curent ascendent furios. Vîntul urla peste bubuitul stîncilor ce se prăbuşeau. Se făcu destulă lumină cît să iasă la iveală unităţile Rebele care urcau pe serpentine.

Prea puţini, mi-am spus... O siluetă singuratică de pe un alt afloriment îmi atrase atenţia. Unul dintre Înrobiţi, deşi în lumina schimbătoare şi nesigură nu puteam

spune care. Încuviința din cap pentru sine în timp ce supraveghea truda dușmanului.

Roșeața, lava, prăbușirile și focul se întinseră pînă cînd întreaga panoramă fu brăzdată cu roșu și presărată cu băltoace bolborositoare.

Un strop de umezeală îmi atinse obrazul. Am ridicat privirea, speriat, și un al doilea strop îmi căzu pe șaua nasului.

Stelele dispăruseră. Pe cer alergau pîntecele buretoase ale unor nori cenușii și grei, aflați aproape destul de jos ca să-i poți atinge, luminați sinistru de infernul de dedesubt.

Pîntecele norilor se deschiseră deasupra canionului. Prins la marginea aversei, am fost aproape aruncat în genunchi. Mai încolo, efectul era și mai brutal.

Ploaia atinse roca topită. Șuieratul aburului era asurzitor. Acesta urca spre ceruri în trîmbe multicolore. Cînd m-am întors să fug, marginea valului de aburi m-a ajuns și era suficient de fierbinte ca să-mi înroșească pielea.

Vai de bieții Rebeli proști, am gîndit. Fierți ca racii...

Fusesem dezamăgit că nu văzusem prea multe lucruri spectaculoase din partea Înrobiților? Nu mai eram. Îmi venea greu să-mi păstrez cina în stomac, în timp ce reflectam la calculele reci și pline de cruzime care precedaseră acest dezastru.

Am suferit una dintre acele crize de conștiință cu care orice mercenar este familiarizat și pe care puțini din afara profesiei le înțeleg. Datoria mea este să înfrîng dușmanii angajatorului meu. De regulă, în orice fel posibil. Și Cerul mi-e martor că noi, Compania Neagră, ne-am aflat uneori în solda unor ticăloși cu suflet negru. Însă era ceva *greșit* în cele ce se întîmplau jos. Privind retrospectiv, cred că am simțit-o cu toții. Poate izvora

dintr-un sentiment de solidaritate greşit înţeleasă cu soldaţii care mureau fără să fi avut ocazia de-a se apăra.

Noi *avem*, să ştiţi, un simţ al onoarei în cadrul Companiei.

Vuietul aversei şi al aburului se stinse. M-am înapoiat la punctul meu de observaţie. Cu excepţia unor porţiuni restrînse, canionul era întunecat. M-am uitat după Înrobitul pe care-l văzusem adineaori, dar plecase.

Deasupra, cometa ieşi de după ultimii nori, luminînd noaptea ca un zîmbet abia schiţat, batjocoritor. Coada ei căpătase o curbură distinctă. Deasupra orizontului zimţat, luna arunca precaută un ochi peste pămîntul devastat.

Din direcţia aceea se auzea sunet de cornuri, vocile lor firave avînd un accent distinct de panică. Acestea făcură loc sunetului înfundat al unei lupte îndepărtate, o rumoare care crescu repede în intensitate. Lupta părea grea şi neclară. Am pornit spre spitalul meu provizoriu, convins că în scurt timp voi avea de lucru. Din cine ştie ce motiv, nu eram deosebit de speriat sau tulburat.

Pe lîngă mine trecură în goană mesageri, împrăştiindu-se cu ţinte precise. Căpitanul se folosise măcar în felul acesta de soldaţii rătăciţi. Le redase sentimentul ordinii şi disciplinei.

Ceva vîjîi pe deasupra capului meu. Un om aşezat pe un dreptunghi întunecat brăzdă lumina lunii, îndreptîndu-se spre rumoare. Hoţul-de-Suflete pe covorul lui zburător.

O carapace luminoasă de un violet-deschis îl proteja. Covorul lui se scutură violent şi, cale de cîţiva yarzi, merse înclinat într-o parte. Lumina păli, se strînse în jurul său

şi dispăru, lăsîndu-mi pete în fața ochilor. Am ridicat din umeri şi am pornit anevoie pe pantă în sus.

Primii răniți ajunseseră la spital înaintea mea. Într-un fel, eram bucuros. Acesta era un semn al eficienței şi-al păstrării sîngelui rece în condiții de luptă. Căpitanul făcuse minuni.

Zăngănitul companiilor care înaintau prin întuneric îmi confirma bănuiala că acesta era mai mult decît o hărțuială din partea unor oameni care rareori înfruntau noaptea. (Noaptea îi aparține Doamnei.) Cine ştie cum, fuseserăm înconjurați.

— Era şi timpul să-ți arăți moaca aia urîtă, mîrîi Un-Ochi. Du-te acolo. Operație. I-am pus să aprindă luminile.

M-am spălat şi m-am apucat de treabă. Oamenii Doamnei mi s-au alăturat şi şi-au adus eroic contribuția şi, pentru prima dată de cînd aceptaserăm acest contract, am simțit că-i puteam ajuta cît de cît pe răniți.

Însă aceştia continuau să tot sosească. Zăngănitul continua să crească în intensitate. În scurt timp deveni evident că forțarea canionului de către Rebeli nu fusese decît o diversiune. Tot acel spectacol flamboaiant nu servise nici unui scop.

Zorii colorau cerul, cînd am ridicat privirea şi l-am văzut pe Hoțul-de-Suflete, tot numai zdrențe, stînd cu fața la mine. Arăta ca şi cînd ar fi fost pîrjolit la foc mic şi uns cu ceva albastru-verzui şi scîrbos. Emana un iz de fum.

— Începe să-ți încarci căruțele, Cobe, spuse el pe vocea sa feminină, oficială. Căpitanul îți trimite douăsprezece ajutoare.

Toate mijloacele de transport, inclusiv cele venite din sud, erau parcate mai sus de spitalul meu în aer liber.

M-am uitat într-acolo. Un individ înalt, slab şi cu gîtul sucit îi zorea pe căruţaşi.

— Lupta ia o turnură nasoală? am întrebat. V-au luat prin surprindere, aşa-i?

Hoţul ignoră ultima mea remarcă.

— Ne-am atins majoritatea ţelurilor. Un singur lucru rămîne neînfăptuit.

Vocea pe care o alesese era profundă, sonoră, molcomă, vocea unui orator.

— Balanţa luptei se poate înclina în orice parte. E prea devreme să ne dăm seama. Căpitanul tău le-a insuflat oamenilor vigoare. Totuşi, dacă nu vrei să-ţi afli sfîrşitul aici, pune-ţi fundul în mişcare.

Cîteva căruţe se apropiau deja de noi, scîrţîind. Am ridicat din umeri, am transmis ordinul mai departe şi l-am găsit pe următorul rănit care avea nevoie de îngrijirile mele. În timp ce lucram, l-am întrebat pe Hoţ:

— Dacă situaţia e în cumpănă, n-ar trebui ca tu să fii colo-şa, tăbăcindu-le pielea Rebelilor?

— Eu execut ordinele Doamnei, Cobe. Scopurile noastre sînt aproape atinse. Zăbavnicul şi Molie au pierit. Furişatul este grav rănit. Formă şi-a înfăptuit înşelăciunea. N-a mai rămas decît să-i lăsăm pe Rebeli şi fără generalul lor.

Eram confuz. Gînduri contrare îşi găsiră drum spre limba mea şi se trădară singure.

— Dar n-ar trebui să încercăm să-i răpunem aici? Şi: Campania asta din Nord a fost o lovitură grea pentru Cerc. Întîi Desfrînatul, apoi Şoaptă. Acum Zăbavnicul şi Molie.

— Iar Furişatul şi Durul urmează la rînd. Da. Ne-au bătut iar şi iar, şi de fiecare dată i-a costat sursa puterii lor.

Se uită lung în josul pantei, spre o companie restrînsă ce venea în direcția noastră. Corbul era în fruntea ei. Hoțul se întoarse către parcul de căruțe. Spînzuratul se opri din gesticulat și adoptă postura omului care ascultă.

Dintr-odată, Hoțul-de-Suflete își reluă discursul.

— Șoaptă a trecut de zidurile lui Ger. Tîrîtor-prin-Noapte a reușit să depășească periculoasele menhire de pe Cîmpia Fricii și se apropie de suburbiile Thudului. Fără-Chip e pe Cîmpie acum, îndreptîndu-se către Barns. Se spune că Parcel s-a sinucis noaptea trecută la Ade, pentru a nu fi capturat de Roade-Oase. Situația nu-i atît de dezastruoasă pe cît pare, Cobe.

Ba bine că nu, mi-am spus. Așa stau lucrurile în Est, dar aici e altă poveste. Nu mă puteam bucura pentru victoriile înregistrate la un sfert de lume distanță. Aici eram călcați în picioare și, dacă Rebelii răzbeau către Vrajă, nimic din ce se întîmpla în Est n-avea să mai conteze.

Corbul dădu comandă grupului său să se oprească și se apropie singur.

— Ce vrei să fac cu ei?

Bănuiam că-l trimisese Căpitanul, drept pentru care eram convins că tot Căpitanul comandase retragerea. Refuza să intre în jocul Hoțului.

— Puneți-i în căruțe pe cei deja tratați.

Căruțașii se aranjau deja într-o coloană ordonată.

— Trimite vreo duzină dintre răniții care pot umbla alături de fiecare căruță. Eu, Un-Ochi și restul vom continua să tăiem și să coasem. Ce-i?

Avea o privire aparte, care nu-mi plăcea. Se uită la Hoțul-de-Suflete. M-am uitat și eu.

— Nu i-am spus încă, zise Hoțul.

— Ce să-mi spui?

Ştiam că n-o să-mi placă ceea ce urma s-aud. Degajau acea nervozitate care anunţă veşti proaste.

Corbul surîse. Nu un surîs fericit, ci un soi de rictus macabru.

— Tu şi cu mine am fost aleşi din nou, Cobe.

— Poftim? Fii serios! Nu din nou!

Încă mă treceau fiori cînd mă gîndeam la episodul cu Şchiopul şi Şoaptă.

— Tu ai experienţă practică, spuse Hoţul.

Eu scuturam întruna din cap.

Corbul mormăi:

— Trebuie să merg, iar tu să vii cu mine, Cobe. Pe deasupra, o să vrei să scrii în Cronici cum ai eliminat tu mai mulţi dintre Cei Optsprezece decît oricare dintre Înrobiţi.

— Rahat. Ce-s eu? Vînător de capete? Nu. Sînt medic. Cronicile şi luptele sînt îndeletniciri ocazionale.

Corbul i se adresă Hoţului:

— Ăsta-i omul pe care Căpitanul a trebuit să-l tragă din linia-ntîi pe cînd traversam Ţara Vînturilor.

Ochii îi erau îngustaţi, obrazul încordat. Nici el nu voia să meargă. Îşi masca revolta dojenindu-mă pe mine.

— N-ai încotro, Cobe, rosti Hoţul-de-Suflete pe o voce de copil. Doamna te-a ales.

Încercă să-mi îndulcească dezamăgirea adăugînd:

— Îi recompensează gras pe cei care-i fac pe plac. Iar tu i-ai căzut cu tronc.

M-am blestemat pentru romantismul meu anterior. Acel Cobe care venise în Nord, atît de intrigat de misterioasa Doamnă, era un alt om. Un june animat de ignoranţa neghioabă a tinereţii. Mda. Uneori te minţi singur doar ca să nu te dai bătut.

Hoţul îmi spuse:

— N-o să acționăm singuri, de data asta, Cobe. Vom avea ajutor din partea lui Gît-Strîmb, Formă şi Vestitorul Furtunii.

Am replicat scîrbit:

— E nevoia de toată gaşca pentru a lichida un bandit, ai?

Hoțul nu muşcă momeala. Niciodată n-o muşcă.

— Covorul e acolo. Ia-ți armele şi vino cu mine.

Se îndepărtă degrabă.

Eu mi-am vărsat mînia pe ajutoare, un lucru cu totul nedrept. Cînd, într-un final, Un-Ochi fu pe punctul să explodeze, Corbul comentă:

— Nu fi nesuferit, Cobe. Dacă trebuie s-o facem, hai s-o facem.

Aşa că mi-am cerut scuze de la toți şi am mărşăluit către Hoțul-de-Suflete.

— Urcați la bord, spuse Hoțul.

Şi ne indică locurile. Eu şi Corbul ne-am ocupat pozițiile inițiale. Hoțul-de-Suflete ne dădu nişte bucăți de frînghie.

— Legați-vă bine. S-ar putea s-apară zdruncinături. N-am chef să cădeți. Şi țineți un cuțit la îndemînă, ca să vă puteți elibera cînd ajungem la destinație.

Inima mea bătea zbuciumat. Sincer să fiu, mă bucuram că voi zbura din nou. Momente din zborul precedent îmi bîntuiau amintirea cu bucuria şi frumusețea lor. Încerci un sentiment glorios de libertate acolo sus, alături de acvile, în bătaia vîntului rece.

Hoțul se legă şi el. Un semn rău.

— Gata?

Fără a mai aştepta răspunsul, începu să bolborosească. Covorul se legănă şi se desprinse de la sol, urcînd uşor, ca o pană purtată de adierea vîntului.

Am ajuns deasupra arborilor. Cadrul de lemn mă lovi peste fund. Stomacul mi se urcă în gît. Aerul vîjîia în jurul meu. Pălăria îmi fu zburată de pe cap. Am dat s-o prind şi n-am reuşit. Covorul se înclină ameninţător. M-am trezit uitîndu-mă în jos, la un pămînt care se îndepărta cu rapiditate. Corbul mă prinse. De n-am fi fost legaţi, ne-am fi prăvălit amîndoi peste margine.

Am plutit pe deasupra canioanelor care, privite de sus, semănau cu un labirint dement. Mulţimea de Rebeli aducea cu o armată de furnici pornite în marş.

M-am uitat la cer, care este în sine o minunăţie văzut de la această înălţime. Nu era nici o acvilă în aer. Doar vulturi. Hoţul trecu în trombă printr-un stol, împrăştiindu-l.

Un alt covor se ridică în zbor, trecu prin apropiere şi pluti în depărtare, pînă ce deveni doar un punct în zare. Îi purta pe Spînzuratul şi doi soldaţi imperiali înarmaţi pînă-n dinţi.

— Unde-i Vestitorul Furtunii? am întrebat.

Hoţul întinse un braţ. Mijind din ochi, am desluşit un punct pe albastrul de deasupra deşertului.

Am planat pînă cînd am început să mă întreb dacă se va întîmpla totuşi ceva. Te plictiseşti repede să studiezi progresul Rebelilor. Cîştigau un avantaj prea mare.

— Pregătiţi-vă, strigă Hoţul peste umăr.

Am strîns de frînghii, aşteptîndu-mă la ceva zguduitor.

— Acum.

Imediat, am pierdut orice susţinere. Şi am căzut. Am plonjat în jos, în jos, tot mai în jos. Aerul striga. Pămîntul

se rostogolea şi se răsucea şi venea spre noi. Punctele îndepărtate care erau Vestitorul Furtunii şi Spînzuratul se aflau şi ele-n picaj. Pe măsură ce ne apropiam din trei direcţii diferite, deveneau tot mai distincte.

Am săgetat pe lîngă locul unde fraţii noştri se străduiau să zăgăzuiască revărsarea Rebelă. Am coborît şi mai mult, pe o traiectorie mai puţin abruptă, rostogolindu-ne, răsucindu-ne, zigzagînd pentru a nu ne izbi de turnurile roase, din piatră de calcar. Pe unele le-aş fi putut atinge în trecere.

Înaintea noastră apăru o pajişte mică. Viteza noastră se reduse brusc, pînă am ajuns să planăm.

— Acolo e, şopti Hoţul.

Am mai înaintat cîţiva yarzi, plutind, doar cît să tragem cu ochiul din dosul unui pilon de calcar.

Pajiştea, cîndva verde, fusese răscolită de trecerea cailor şi oamenilor. O duzină de căruţe şi căruţaşii lor rămăseseră acolo. Hoţul înjură în barbă.

O umbră zbură dintre turnurile de rocă din stînga noastră. *Bum!* Tunetul zgudui canionul. Ţărîna zbură prin aer. Oamenii urlau, se împleticeau fără ţintă, dibuiau după arme.

O altă umbră săgetă dintr-o altă direcţie. Nu ştiu ce făcuse Spînzuratul, dar Rebelii îşi duseră mîinile la gîturi, gîfîind.

Un bărbat uriaş se scutură de vrajă şi îşi tîrşîi picioarele spre un cal mare şi negru, priponit de un ţăruş aproape de marginea pajiştii. Hoţul ateriză rapid cu covorul. Cadrul acestuia se lovi violent de sol.

— Jos! făcu el, în timp ce noi ricoşam pe suprafaţa covorului, apoi scoase sabia din teacă.

Eu şi Corbul ne-am dat jos şi l-am urmat pe Hoţ, nesiguri pe propriile noastre picioare. Înrobitul se avîntă

asupra căruțașilor care se sufocau și intră ca o furtună între ei, împrăștiind sîngele cu sabia în toate părțile. Eu și Corbul am dat o mînă de ajutor la masacrarea lor, cu mai puțin entuziasm, sper.

— Ce naiba căutați aici? urla Hoțul la victimele sale. Trebuia să fie singur.

Celelalte covoare se întoarseră și aterizară mai aproape de bărbatul care încerca să fugă. Înrobiții și slugile lor o luară după el, împleticit. Uriașul sări pe spinarea calului și reteză frînghia care-l priponea cu o lovitură aprigă de spadă. Am căscat ochii. Nu mă așteptasem ca Durul să fie atît de impresionant. Era la fel de urît ca apariția ce se materializase în timpul încăierării lui Spiriduș cu Un-Ochi.

Hoțul îl spintecă pe ultimul căruțaș Rebel.

— Haideți! se răsti el.

Porni pe urmele Durului și noi după el. De ce oare n-am avut destulă minte să rămîn în urmă?

Generalul Rebel se opri din fugă. Îl doborî pe unul dintre Imperiali, care o luase înaintea tuturor, scoase un hohot puternic de rîs, apoi urlă ceva neinteligibil. Aerul sfîrîi de iminența unei vrăji.

O lumină violetă scăpără în jurul celor trei Înrobiți, mai intensă decît atunci cînd îl atinsese pe Hoț în cursul nopții. Îi făcu să se oprească locului. Era o vrajă foarte puternică. Le anihila complet forțele. Durul își întoarse atenția spre noi ceilalți.

Ajunse la el și al doilea Imperial. Sabia lui cea mare se avîntă în jos, trecînd prin garda soldatului. Îndemnat de Durul, calul înaintă, sărind peste cel căzut la pămînt. Durul se uită la Înrobiți și înjură animalul, lovind cu sabia în jur.

Calul nu se clinti din loc. Durul îl lovi cu sălbăticie peste gît, apoi urlă. Mîna lui refuza însă să iasă din coama

animalului. Urletul lui de furie se transformă într-un strigăt de disperare. Abătu sabia asupra calului, nu-l putu răni şi atunci azvîrli arma spre Înrobiţi. Lumina violet care îi înconjura pe aceştia începuse să pălească.

Corbul era la doi paşi de Durul, eu – la trei în urma lui. Oamenii Vestitorului Furtunii erau la fel de aproape, venind din cealaltă parte.

Corbul lovi cu sabia, o lovitură puternică, de jos în sus. Vîrful lamei sale nimeri pîntecele Durului – şi ricoşă. Zale? Pumnul mare al Durului se avîntă şi nimeri în tîmpla Corbului, care se împletici un pas şi căzu.

Fără să stau pe gînduri, mi-am schimbat ţinta şi am lovit spre mîna Durului. Am strigat amîndoi cînd fierul a muşcat din os şi a împroşcat sînge stacojiu.

Am sărit peste Corb, m-am oprit, m-am răsucit. Soldaţii Vestitorului Furtunii îl loveau cu sete pe Durul. Gura acestuia era deschisă. Faţa lui plină de cicatrice era contorsionată, în timp ce se concentra să ignore durerea şi îşi folosea puterile pentru a se salva. Înrobiţii rămăseseră scoşi din joc pentru moment. Se confrunta cu trei oameni de rînd. Însă toate acestea nu le-am observat decît mai tîrziu.

N-aveam ochi decît pentru armăsarul Durului. Animalul se topea... Ba nu, nu se topea. Se transforma.

Am chicotit. Marele general Rebel stătea călare pe spinarea lui Schimbă-Formă.

Chicotele mele deveniră rîsete demente.

Accesul meu nestăpînit mă făcu să ratez ocazia de-a lua parte la moartea unui mare luptător. Cei doi soldaţi ai Vestitorului Furtunii îl făcură bucăţi, în timp ce Formă

îl ținea și-l sufoca. Pînă mi-am recăpătat eu controlul, el era deja mort.

Și Spînzuratul rată deznodămîntul. Era ocupat să moară, cu sabia imensă aruncată de Durul înfiptă în țeastă. Hoțul-de-Suflete și Vestitorul Furtunii se duseră lîngă el.

Formă își încheie transformarea într-o creatură uriașă, slinoasă, grasă și despuiată, care, deși stătea pe picioarele din spate, nu părea a fi mai umană decît bestia pe care o întruchipase. Lovi cu picioarele în rămășițele Durului și chiui vesel, de parcă trucul său mortal ar fi fost cea mai bună glumă a secolului.

Apoi îl văzu pe Spînzurat. Osînza îi fu scuturată de fiori. Se grăbi spre celălalt Înrobit, bolborosind lucruri nedesluşite și făcînd spume la gură.

Gît-Strîmb reușise să-și scoată sabia din craniu. Încercă să spună ceva, dar nu avu noroc. Vestitorul Furtunii și Hoțul-de-Suflete nu schițară nici un gest de ajutor.

Eu m-am uitat atent la Vestitorul Furtunii. Ce ființă mică era! Am îngenuncheat pentru a-i lua pulsul Corbului. Nu era mai mare decît o copilă*. Cum era posibil ca o făptură atît de mică să declanșeze un dezastru atît de mare?

Formă se împletici spre locul acțiunii, cu mușchii încordați de furie sub grăsimea de pe umerii lui lăsați. Se opri cu fața la Hoț și la Vestitoarea Furtunii, privindu-i tensionat. Nu spunea nimeni nimic, însă se părea că soarta Spînzuratului atunci se decidea. Formă voia să-l ajute. Ceilalți, nu.

* Din acest moment autorul începe să se refere la Vestitorul Furtunii ca la o „ea", deși pînă acum a folosit pronumele „el". (n.ed.)

Ciudat. Formă este aliatul Hoțului. De unde conflictul ăsta neașteptat?

De ce această sfidare adusă Doamnei? Pe ea, moartea Spînzuratului n-ar fi mulțumit-o.

Pulsul Corbului era inegal cînd i-am atins prima dată gîtul, dar se stabiliză repede. Am răsuflat ceva mai ușurat.

Soldații Vestitorului Furtunii se apropiară de Înrobiți, cu ochii la spatele mătăhălos al lui Formă.

Hoțul schimbă o privire cu Vestitoarea Furtunii. Femeia încuviință din cap. Hoțul-de-Suflete se întoarse pe călcîie. Crestăturile din masca lui sclipeau, roșii ca lava.

Deodată, Hoțul dispăru. Rămase un nor de zece picioare înălțime, negru ca interiorul unui sac de cărbuni și mai dens decît cea mai deasă ceață. Mai iute ca o viperă, norul țîșni. Se auzi un chițăit de surprindere, apoi o tăcere sinistră, prelungă. După tot tărăboiul, liniștea aceea era de rău augur.

L-am scuturat tare pe Corb. N-a reacționat.

Formă și Vestitoarea Furtunii stăteau aplecați deasupra Spînzuratului și se uitau la mine. Îmi venea să strig, să fug, să mă scufund în pămînt, să mă ascund. Eram un om magic, capabil să le citesc gîndurile. Știam prea multe.

Teroarea mă împietri.

Norul din praf de cărbune dispăru la fel de repede cum apăruse. Hoțul-de-Suflete stătea între cei doi soldați. Amîndoi se prăbușiră încet, cu măreția unor pini bătrîni, falnici.

L-am înghiontit pe Corb. El gemu. Deschise nesigur ochii și i-am văzut pupilele. Dilatate. Contuzie. Fir-ar să fie!...

Hoțul se uită la complicii săi. Apoi, se întoarse încet către mine.

Cei trei Înrobiți se apropiară. În fundal, Spînzuratul își văzu de moarte. Făcea foarte multă gălăgie. Eu însă

nu-l auzeam. M-am ridicat, cu genunchii înmuiați, şi mi-am înfruntat cruda soartă.

Nu aşa trebuie să se termine, mi-am spus. Nu-i corect...

Toți trei stăteau şi se holbau la mine.

M-am holbat şi eu la ei. N-avea ce altceva să fac.

Curajosul de Cobe. Are măcar atîta vînă cît să privească Moartea în ochi.

— N-ai văzut nimic, aşa-i? întrebă Hoțul încet.

Pe spinarea mea mişunau şopîrle reci. Vocea aceea era a unuia dintre soldații morți, îl auzisem în timp ce-l hăcuia pe Durul.

Am scuturat din cap.

— Erai prea ocupat să te lupți cu Durul, apoi ai fost ocupat cu Corbul.

Am încuviințat, vlăguit. Încheieturile genunchilor îmi erau ca de gumă. Altfel, aş fi zbughit-o de-acolo. Oricît de prostească ar fi fost mişcarea asta. Hoțul urmă:

— Urcă-l pe Corbul pe covorul Vestitoarei.

Şi arătă cu degetul.

Înghiontindu-l, şoptindu-i, amăgindu-l, l-am ajutat pe Corb să umble. El n-avea nici cea mai vagă idee unde era sau ce făcea. Se lăsă totuşi în grija mea.

Eu eram îngrijorat. Nu putusem depista nici o afecțiune evidentă şi totuşi nu reacționa cum trebuie.

— Du-l direct la spitalul meu, am spus.

Nu mă puteam uita în ochii Vestitoarei Furtunii şi nici n-am reuşit să ating inflexiunea dorită. Cuvintele îmi ieşiră din gură ca o rugăminte.

Hoțul mă pofti pe covorul lui. M-am dus, animat entuziasmul unui godac care pleacă la înjunghiat. Era

posibil să joace un joc. Dacă aş fi căzut de pe covorul lui, s-ar fi lecuit definitiv de îndoielile legate de capacitatea mea de-a-mi ține gura.

Veni şi el după mine, îşi aruncă sabia însîngerată la bord şi se aşeză. Covorul se ridică în aer şi pluti încet spre masivul Scării.

M-am uitat în urmă, la formele nemişcate de pe pajişte, frămîntat de un sentiment neclar de ruşine. Nu fusese corect ce se întîmplase... Şi totuşi, ce-aş fi putut să fac?

Ceva auriu, ceva ca o nebuloasă palidă în cvadrantul cel mai îndepărtat al cerului de miez de noapte, se mişcă în umbra aruncată de unul dintre turnurile de calcar.

Inima aproape îmi stătu în loc.

Cap

Căpitanul atrăsese armata Rebelă, tot mai demoralizată şi rămasă fără conducători, într-o capcană. A urmat un mare măcel. Doar inferioritatea numerică şi simpla epuizare împiedicară Compania să-i alunge pe Rebeli de pe munte. Nu fu de ajutor nici mulțumirea de sine a Înrobiților. Un singur batalion odihnit, un singur atac al vrăjitorilor şi victoria ar fi fost a noastră.

L-am tratat pe Corb pe fugă, după ce l-am urcat în ultima căruță care pleca spre sud. Avea să se comporte ciudat şi distant multe zile. Grija Dragăi căzu, ca de la sine-nțeles, în sarcina mea. Copila reprezenta un bun mod de a-mi distrage gîndurile de la deprimarea produsă de noua retragere.

Poate că acesta era felul în care-l răsplătise şi pe Corb pentru generozitatea sa.

— Asta este ultima noastră repliere, promise Căpitanul.

El refuza să-i spună retragrere, însă nu avea nici curajul să-i spună înaintare în spate, acțiune retrogradă sau orice altă exprimare păsărească de felul ăsta. Nu aminti faptul că orice retragere ulterioară ar surveni sfîrșitului. Căderea Vrăjii ar marca data morții Imperiului clădit de Doamna. Cel mai probabil, ar însemna sfîrșitul acestor Cronici și ar pune punct istoriei Companiei.

Odihnește-te în pace, tu, ultima dintre frățiile războinice. Mi-ai fost cămin și familie...

Am primit veşti cărora nu le fusese permis să ajungă la noi, la Scara Rupturii. Valuri ale altor armate Rebele avansau dinspre nord, pe rute aflate mai la vest de linia noastră de retragere. Lista oraşelor pierdute era lungă şi demoralizantă, chiar şi luînd în calcul exagerările solilor. Soldații înfrînți supraestimează întotdeauna puterea dușmanilor lor. Asta le protejează mîndria împotriva suspiciunii propriei lor inferiorități.

Mergînd alături de Elmo, în josul pantei lungi şi blînde dinspre sud, către cîmpurile fertile aflate la nord de Vrajă, am sugerat:

— La un moment dat, cînd nu va fi nici un Înrobit în preajmă, ce-ar fi să-l tragi de mînecă pe Căpitan şi să-i spui că ar fi înțelept să înceapă să disocieze Compania de Hoțul-de-Suflete?

El mă privi chiorîş. Aşa fac vechii mei camarazi în ultima vreme. De la căderea Durului, am fost prost-dispus, acru şi necomunicativ. Nu că aş fi fost vreodată un locvace, țin să vă avertizez. Presiunea îmi strivea spiritul. Îmi refuzam obişnuita supapă, Cronicile, de teamă că Hoțul-de-Suflete va depista cumva ceea ce scrisesem.

— Poate-ar fi mai bine dacă n-am fi identificați prea tare cu el, am adăugat.

— Ce s-a întîmplat acolo?

Pe-atunci, toată lumea știa povestea principală. Durul ucis. Spînzuratul răpus. Eu și Corbul – singurii soldați care scăpaseră cu viață. Toți aveau o poftă de neostoit pentru detalii.

— Nu-ți pot spune. Dar tu spune-i asta lui. Cînd nici un Înrobit nu va fi în preajmă.

Elmo își făcu socotelile și ajunse la o concluzie nu prea îndepărtată de adevăr.

— Prea bine, Cobe. Se face. Ai grijă de tine.

Asta și voiam să fac. Dacă Soarta îmi permitea.

Aceea a fost ziua cînd am primit veste despre noi victorii în est. Redutele Rebele se prăbușeau cu rapiditatea cu care armatele Doamnei puteau mărșălui.

A fost, totodată, ziua cînd am auzit că toate cele patru armate Rebele din nord și vest se opriseră să se odihnească, să facă recrutări și să se reînarmeze pentru atacul asupra Vrăjii. Nimic nu stătea între ele și Turn. Adică nimic în afară de Compania Neagră și de adunătura de oameni înfrînți care i se alăturase.

Marea cometă este sus pe cer, vestitor crud al tuturor capriciilor sorții.

Sfîrșitul se apropie.

Încă sîntem în retragere și ne îndreptăm spre ultima noastră întîlnire cu Destinul.

Trebuie să înregistrez un ultim episod din povestea întîlnirii cu Durul. A avut loc cînd eram la trei zile distanță de Turn și a constat într-un alt vis ca acela pe care îl avusesem în vîrful Scării. Același vis poleit, care se putea să nu fi fost deloc un vis, îmi promise: „Credinciosul meu n-are a se teme".

Și, încă o dată, îmi permise să zăresc acel chip care-ți făcea inima să stea în loc. Apoi dispăru și teama se întoarse, cu nimic diminuată.

Zilele se scurseră. Milele la fel. Silueta uriaşă şi slută al Turnului se profila la orizont. Iar cometa strălucea şi mai tare pe cerul nopții.

6
DOAMNA

Pămîntul căpătă treptat o nuanță verde-argintie. Zorii își răsfirară penele purpurii peste orașul fortificat. Scăpărări aurii îi punctau meterezele, acolo unde roua reflecta soarele. Ceața începu să se retragă spre fundul văilor. Trompetele anunțară schimbul de dimineață.

Locotenentul își duse mîna streașină la ochi și strînse din pleoape. Mîrîi nemulțumit și se uită la Un-Ochi. Omulețul cel negru aprobă în tăcere.

— E timpul, Spiriduș, zise Locotenentul peste umăr.

În pădure, oamenii se agitau. Spiriduș îngenunche lîngă mine și examină terenul. El și alți patru inși se deghizaseră în orășence sărace, cu capetele ascunse în batice. Purtau vase de lut atîrnate de cobilițe și aveau armele ascunse sub îmbrăcăminte.

— Mergeți. Poarta e deschisă, îi îndemnă Locotenentul.

Porniră la drum, urmînd liziera pădurii pe deal în jos.

— Fir-ar să fie, ce bine e să facem din nou de-astea, am spus.

Locotenentul zîmbi larg. Arareori mai zîmbise de cînd plecaserăm din Beril.

Jos, cele cinci aşa-zise femei se strecurau prin umbră spre izvorul de lîngă drumul ce ducea spre oraş. Deja cîteva orăşence se veneau să ia apă.

Nu ne aşteptam s-avem probleme pînă n-ajungeam la postul de pază al porţii. Oraşul era plin de străini, refugiaţi şi însoţitori ai trupelor Rebele. Garnizoana era mică şi nepregătită. Rebelii n-aveau de ce să-şi imagineze că Doamna va da o lovitură la o asemenea distanţă de Vrajă. Oraşul nu avea nici o însemnătate în lupta cea mare.

Numai că acolo erau cantonaţi doi dintre Cei Opt-sprezece, care aveau ştiinţă de strategiile Rebelilor.

Stăteam la pîndă de trei zile în pădurea aceea. Pană şi Călătorie, recent promovaţi în sînul Cercului, îşi petreceau aici luna de miere, înainte să meargă în sud să ajute la asaltul asupra Vrăjii.

Trei zile. Trei zile fără foc în nopţile reci şi cu hrană uscată la fiecare masă. Trei zile de mizerie. Şi totuşi eram mai optimişti decît fuseserăm de ani de zile.

— Cred c-o să ne iasă, mi-am dat eu cu părerea.

Locotenentul făcu un gest. Mai mulţi oameni porniră pe furiş în urma celor deghizaţi.

— Cine s-a gîndit la asta ştia ce face, remarcă Un-Ochi.

Era surescitat.

Cu toţii eram surescitaţi. Aveam ocazia să facem ce ştiam cel mai bine. Cincizeci de zile la rînd făcuserăm doar muncă fizică, pregătind Vraja pentru atacul Rebelilor, şi cincizeci de nopţi la rînd ne chinuise gîndul la lupta ce avea să vină.

Alţi cinci oameni se furişară pe deal în jos.

— Iese acum un grup de femei, anunţă Un-Ochi.

Tensiunea crescu.

Femeile se îndreptau spre izvor. Aveau să tot vină, pe parcursul întregii zile, dacă nu le opream. N-aveau nici o altă sursă de apă în interiorul zidurilor.

Stomacul mi se făcu ghem. „Cîrtițele" noastre începuseră să urce dealul.

— Pe poziții, spuse Locotenentul.

— Dezmorțiți-vă, am sugerat eu.

Exercițiul fizic e folositor pentru risipirea energiei nervoase.

Indiferent de cîtă vreme eşti soldat, întotdeauna te apucă teama atunci cînd se apropie lupta. Mereu te bîntuie spaima că-ți va suna ceasul. Un-Ochi intră în fiece acțiune convins că soarta i-a tăiat deja numele de pe lista ei.

Soldații deghizați le salutară pe orăşence, cu voci înadins pițigăiate. Ajunseră la poartă fără probleme. Aceasta era păzită de un singur străjer, un cîrpaci ocupat să bată cuie de alamă în călcîiul unei cizme. Îşi lăsase halebarda la o depărtare de zece paşi.

Spiriduş ieşi înapoi, în fugă. Bătu din palme deasupra capului. Un trăsnet răsună peste cîmp. Îşi coborî brațele la nivelul umerilor, cu palmele în sus. Între ele se arcuia un curcubeu.

— Nu se poate abține el să nu se dea în stambă, bodogăni Un-Ochi.

Spiriduş execută un dans de bucurie.

Ceata avansă. Femeile aflate la izvor fugiră țipînd. Lupii atacă stîna, mi-am spus. Am luat-o la fugă mîncînd pămîntul. Rania mă lovea în rinichi. După două sute de yarzi, deja mă împiedicam în propriu-mi arc. Cei mai tineri ca mine începură să mă depăşească.

Am ajuns la poartă complet sleit de puteri, încît n-aş fi fost în stare nici să pălmuiesc o bunicuță. Spre norocul

meu, bunicuțele trăgeau la aghioase. Oamenii noştri măturară tot oraşul. Nu întîmpinară pic de rezistență.

Noi, cei care trebuia să ne ocupăm de Pană şi de Călătorie, am dat fuga spre mica citadelă. Nici aceasta nu era mai bine apărată. Eu şi Locotenentul i-am urmat înăuntru pe Un-Ochi, Tăcutul şi Spiriduş.

Nimeni nu ne-a opus rezistență, pînă la ultimul etaj. Acolo, incredibil, proaspeții însurăței erau încă scufundați în somn. Un-Ochi îi înlătură pe paznici folosind o iluzie care provoca groaza. Spiriduş şi Tăcutul spulberară uşa cuibului de nebunii.

Am intrat valvîrtej. Chiar şi somnoroşi, năuci şi speriați, cei doi erau ageri. Pînă să le punem căluş în gură şi să le legăm încheieturile mîinilor, reuşiseră să-i învinețească pe cîțiva dintre noi.

— Avem ordin să vă aducem vii, le spuse Locotenentul. Asta nu înseamnă că nu vă putem face să suferiți puțin. Veniți de bunăvoie, faceți ce vi se spune şi nu veți păți nimic.

Aproape mă aşteptam să-l văd rînjind, răsucindu-şi mustața şi punctîndu-şi vorbele cu un rîs malefic. Se fandosea, juca rolul omului rău pe care Rebelii tot insistă să ni-l atribuie.

Pană şi Călătorie aveau să ne pună bețe în roate cît de mult puteau. Ştiau că Doamna nu ne trimisese ca să-i invităm la ceai.

La jumătatea distanței către teritoriul prieten. Pe burtă, pe un vîrf de deal, studiam o tabără de-a duşmanului.

— Mare, am spus. Douăzeci şi cinci, treizeci de mii de oameni.

Era una dintre cele şase tabere de acest soi, dispuse într-un arc ce se curba de la nord la vest de Vrajă.

— Dacă mai stau mult cu mîinile-n sîn, au dat de dracu', spuse Locotenentul.

Ar fi trebuit să atace imediat după Scara Rupturii. Însă pierderea Durului, a Furişatului, a lui Molie şi a Zăbavnicului lăsase loc unor comandanţi mai puţin dotaţi, care se încăieraseră pentru comanda supremă. Ofensiva Rebelă stagna. Doamna îşi recîştigase avantajul.

Forţele ei de represiune hărţuiau trupele Rebele plecate după aprovizionare, exterminau colaboratorii, spionau şi distrugeau tot ceea ce duşmanul putea considera folositor. În pofida numărului net superior de soldaţi, Rebelii începeau să adopte o poziţie defensivă. Fiecare zi petrecută în tabără le submina moralul.

Acum două luni de zile, moralul nostru fusese sub nivelul mării. Acum era în creştere. Dacă aveam să ne şi întoarcem, urma să dea pe delături. Lovitura noastră ar fi zădărnicit mişcarea Rebelilor.

Numai să ajungem înapoi.

Stăteam nemişcaţi, lungiţi pe nişte stînci abrupte de calcar, presărate cu licheni şi frunze moarte. Dedesubtul nostru, un pîrîu clipocea zglobiu, rîzîndu-şi de situaţia noastră. Umbrele copacilor desfrunziţi cădeau peste noi. Eram camuflaţi şi mai bine de vrăjile minore ale lui Un-Ochi şi-ale acoliţilor săi.

Mirosul fricii şi-al cailor asudaţi îmi înţepa nările. De pe drumul de deasupra noastră veneau vocile unor cavalerişti Rebeli. Nu le înţelegeam limba. Îmi dădeam totuşi seama că se certau.

Acoperit de frunze şi crengi neclintite din loc, drumul păruse nesupravegheat. Oboseala ne biruise precauţia. Ne hotărîserăm să-l urmăm. Apoi dăduserăm o curbă şi ne treziserăm faţă în faţă cu o patrulă Rebelă, aflată de cealaltă parte a unei văi verzi pe fundul căreia curgea un pîrîu.

Acum înjurau, enervaţi de dispariţia noastră. Mai mulţi descălecară şi urinară în josul malului...

Pană începu să se zbată.

La naiba! am strigat în sinea mea. La naiba! La naiba! Ştiam eu!

Rebelii flecăreau, aliniidu-se la marginea drumului.

Am lovit-o pe femeie în tîmplă. Spiriduş o pălmui din cealaltă parte. Tăcutul, ager la minte, ţesu plase vrăjite, fluturîndu-şi degetele la nivelul pieptului.

Un tufiş se mişcă. Un bursuc bătrîn şi gras coborî împiedicat malul şi traversă pîrîul, dispărînd într-un pîlc de plopi.

Rebelii înjurară şi aruncară cu pietre. Acestea troncăniră ca nişte ulcele, alunecînd pe bolovanii din albia pîrîului. Soldaţii se plimbau agitaţi de colo-colo, spunîndu-şi unul altuia că trebuia să fim în apropiere, că nu puteam să fi ajuns prea departe pe jos. Logica poate înfrînge orice strădanie a vrăjitorilor noştri.

Pe mine mă stăpînea o teamă care-mi făcea genunchii şi mîinile să tremure şi-mi întorcea stomacul pe dos. Se acumulase treptat, de-a lungul prea multor ocazii cînd scăpasem la mustaţă. Superstiţia îmi spunea că norocul îmi surîsese prea mult timp.

Se zisese cu izbucnirea de optimism de mai-nainte. Teama aceasta fără motiv mi-o denunţa ca pe iluzia ce fusese. Dincolo de poleiala ei, păstram atitudinea defetistă cu care mă alesesem la Scara Rupturii. Războiul meu se terminase şi fusese pierdut. Nu mai voiam decît să fug.

Călătorie dădea şi el semne de înviorare. L-am ţintuit cu o privire fioroasă. S-a calmat.

O boare de vînt mişcă frunzele moarte. Transpiraţia mi se răci pe trup. Teama mi se mai potoli şi ea întrucîtva.

Membrii patrulei urcară din nou în şei. Continuînd să bombăne, porniră mai departe în susul drumului. I-am zărit din nou în locul unde drumul cotea spre est, odată cu canionul. Purtau tunici stacojii peste cămăşi rezistente de zale. Căştile şi armele erau de-o calitate excelentă. Rebelii începeau să prospere. La început, fuseseră o gloată înarmată cu te miri ce.

— I-am fi putut ucide, spuse cineva.

— Prostule! se răsti Locotenentul. În momentul ăsta, ei nu sînt siguri pe cine-au văzut. Dacă ne luptam cu ei, ar fi ştiut.

Nu ne doream ca Rebelii să trimită forţe împotriva noastră, acum, atît de aproape de casă. Nu aveam loc de mişcare.

Cel care vorbise era unul dintre soldaţii rătăciţi, culeşi pe parcursul lungii noastre retrageri.

— Frate, ai face bine să-nveţi un lucru, dacă vrei să rămîi cu noi. Nu lupţi decît atunci cînd nu mai ai încotro. Şi unii dintre ai noştri ar fi fost răniţi, să ştii.

El mormăi.

— Au dispărut din vedere, zise Locotenentul. Să ne mişcăm

Ocupă poziţia fruntaşă şi porni spre dealurile inegale de dincolo de poiană. Am gemut. Iar aveam de mers. Deja mă dureau toţi muşchii. Oboseala ameninţa să mă trădeze. Omul n-a fost făcut să mărşăluiască la nesfîrşit, din zori şi pînă-n seară, cu şaizeci de livre de echipament în spinare.

— Al naibii să fiu, da' repede te-ai mişcat adineauri, i-am spus Tăcutului.

El acceptă lauda cu o ridicare din umeri, fără să spună nimic. Ca întotdeauna.

Un strigăt din spate.

— Se întorc.

Ne-am împrăştiat pe versantul unui deal ierbos. Turnul se ridica deasupra orizontului, spre sud. Cubul de bazalt era impunător chiar şi de la zece mile distanţă – şi neverosimil în acel decor. Impresia era că ar fi avut nevoie împrejur de un pustiu în flăcări sau măcar de un teritoriu căzut pe veci pradă iernii. În schimb, peisajul era o vastă păşune verde, coline blînde cu ferme mici risipite la poale. Pîraiele adînci şi leneşe care şerpuiau printre ele erau străjuite de copaci.

În apropierea Turnului, peisajul devenea mai puţin pastoral, însă nici o clipă nu reflecta imaginea sumbră pe care o zugrăveau propagandiştii Rebeli. Nici vorbă de pucioasă sau de cîmpii sterpe, accidentate. Nici urmă de creaturi bizare şi malefice care să ţopăie peste oasele umane împrăştiate peste tot. Nici poveste de nori negri ce se rostogolesc şi huruie pe cer.

— Nu se vede nici o patrulă, spuse Locotenentul. Cobe, Un-Ochi, faceţi-vă meseria.

Mi-am încordat arcul. Spiriduş îmi aduse trei săgeţi pregătite dinainte. Fiecare avea în vîrf cîte o bilă albastră, moale. Un-Ochi stropi una cu o pulbere cenuşie şi mi-o dădu. Am luat ţintă către soare şi i-am dat drumul.

Un foc albastru, prea luminos pentru a-l putea privi, se aprinse şi se afundă în valea de dedesubt. Apoi un al doilea şi un al treilea. Mingile de foc coborîră în linie dreaptă, părînd mai mult să planeze în jos decît să cadă.

— Acum aşteptăm, chirăi Spiriduş şi se trînti în iarba înaltă.

— Şi sperăm că prietenii noştri vor veni primii.

Cu siguranţă, orice Rebel aflat în apropiere ar fi vrut să cerceteze sursa semnalului. Totuşi n-aveam încotro, trebuia să cerem ajutor. Nu puteam străpunge cordonul Rebel neobservaţi.

— Culcat! făcu Locotenentul. Iarba era suficient de înaltă ca să ascundă un om întins la pămînt. Grupa trei preia paza.

Oamenii protestară, susţinînd că era rîndul altei grupe. După această cîrcoteală obligatorie adoptară însă poziţiile de pază. Erau într-o dispoziţie bună. Nu scăpaserăm oare de netoţii aceia printre dealuri? Ce ne putea opri acum?

Mi-am făcut pernă din raniţă şi m-am uitat la munţii de nori cumulus cum se adună în legiuni impunătoare. Era o zi splendidă, răcoroasă, ca de primăvară.

Privirea mi se îndreptă spre Turn. Dispoziţia mi se înrăutăţi. Ritmul avea să se intensifice. Capturarea lui Pană şi Călătorie avea să-i îmboldească pe Rebeli la acţiune. Cei doi aveau să dea în vileag secrete. N-ai cum să te ascunzi sau să minţi atunci cînd Doamna pune o întrebare.

Am auzit un foşnet, am întors capul şi m-am trezit ochi în ochi cu un şarpe. Avea chip uman. Am dat să ţip... apoi am recunoscut rînjetul acela strîmb.

Un-Ochi. Moaca lui urîtă în miniatură, dar avînd ambii ochi şi lipsindu-i pălăria lălîie de pe cap. Şarpele chicoti, făcu cu ochiul şi mi se tîrî de-a curmezişul pieptului.

— Iar începp, am murmurat şi m-am ridicat în fund, să văd.

În iarbă se iscă o zvîrcoleală bruscă, violentă. Mai încolo, Spiriduş ieşi la iveală cu un rînjet tîmp pe buze. Iarba foşni. Animale de mărimea unor iepuri goniră pe lîngă mine, ducînd bucăţi de şarpe în colţii lor însîngeraţi. Manguste artizanale, bănuiam eu.

Spiriduş i-o luase din nou înainte lui Un-Ochi.

Un-Ochi scoase un urlet şi sări în sus, înjurînd. Pălăria i se învîrtea pe cap. Din nări îi ieşea fum. Cînd ţipă, din gură îi ţîşniră flăcări.

Spiriduş ţopăi ca un canibal înainte de împărţirea prăzii celei mari. Descrise cercuri cu arătătoarele. Inele de-un portocaliu palid scînteiară în aer. Le azvîrli spre Un-Ochi. Acestea căzură în jurul omuleţului celui negru. Spiriduş lătră ca o focă. Cercurile se strînseră.

Un-Ochi scoase sunete ciudate şi respinse asaltul cercurilor. Descrise mişcări de aruncare cu ambele mîini. Mingi cafenii săgetară aerul către Spiriduş. Explodară, împrăştiind nori de fluturi care se năpustiră către ochii lui. Spiriduş sări îndărăt, alergă prin iarbă ca un şoarece care fuge de o bufniţă şi se ivi ceva mai încolo, cu o contravrajă.

Din aer răsăriră flori. Fiecare boboc avea o gură. Din fiecare gură ieşeau colţi ca de morsă. Florile străpunseră cu colţii aripile fluturilor, apoi le mestecară satisfăcute trupurile. Spiriduş se tăvăli pe jos de rîs.

Un-Ochi scoase pe gură vorbe literalmente spurcate, un stindard azuriu care îi flutura de pe buze. Litere argintii proclamau opinia sa despre Spiriduş.

— Terminaţi odată! urlă Locotenentul, revenindu-şi din stupoare. Atît ne mai lipseşte, să atrageţi voi atenţia.

— Prea tîrziu, Locotenente, zise cineva. Uită-te acolo.

Spre noi veneau soldaţi. Soldaţi îmbrăcaţi în roşu, cu Roza Albă brodată pe tunici. Ne-am ascuns în iarbă ca nişte popîndăi în văgăunile lor.

Pe deal se iscă rumoare. Majoritatea amenințau că-i vor face de petrecanie lui Un-Ochi. Cîțiva îl includeau și pe Spiriduș, deoarece contribuise la focurile luminoase care ne trădaseră poziția.

Se auzi sunet de trompete. Rebelii își dispersau forțele, pregătindu-se să atace dealul nostru.

Aerul vibra de tensiune. O umbră țîșni pe deasupra crestei dealului și undui pe deasupra ierbii suflate de vînt.

— Un Înrobit, am murmurat și-am ridicat capul doar cît să văd un covor zburător coborînd în vale. Hoțul-de-Suflete?

Nu puteam fi sigur. De la distanța aceea, putea fi oricare dintre Înrobiți.

Covorul plonjă prin ploaia deasă de săgeți. Îl învăluia o ceață asemănătoare prafului de calcar, ce descria o trenă în urma lui, și, pentru un moment, mi-am amintit de cometa care atîrna deasupra lumii. Pîcla de calcar se risipi în fuioare. Cîteva fură luate de briză și purtate spre noi.

Am ridicat privirea. Cometa atîrna la orizont ca spectrul iataganului unui zeu. Se afla pe cer de atîta timp, că abia o mai luam în seamă. Mă întrebam dacă și Rebelii ajunseseră să fie la fel de indiferenți față de ea. Pentru ei, era unul dintre marile semne ce prevesteau iminenta victorie.

Oamenii strigară. Covorul trecuse de-a lungul liniei Rebele și acum plutea pe vînt, dincolo de bătaia arcurilor. Fuiorul de culoarea calcarului se rarefiase atît de mult, încît abia mai era vizibil. Strigătele veneau dinspre cei pe care îi atinsese. Răni verzi, înfiorătoare, se deschiseseră acolo unde intrase contact cu pielea.

Un alt fuior părea hotărît să vină în direcția noastră.

Locotenentul îl văzu.

— Să ne urnim de-aici, băieți. Pentru orice eventualitate.

Indică o direcție de-a curmezișul vîntului. Fuiorul ar fi trebuit să alunece în lateral ca să ne prindă.

Ne-am mutat cu vreo trei sute de yarzi mai încolo. Şerpuind, fuiorul se tîrî prin aer în direcția noastră. *Era* pe urmele noastre. Înrobitul îl urmărea cu atenție, ignorîndu-i pe Rebeli.

— Ticălosul ăla vrea să ne omoare! am explodat eu.

Teroarea îmi transformă picioarele în gelatină. De ce ar vrea un Înrobit să cădem victime într-un aparent accident?

Dacă acela era Hoțul... Numai că el era mentorul nostru. Şeful nostru. Purtam insignele lui. El n-ar...

Covorul se puse în mişcare atît de brusc, încît cel de pe el fu gata să cadă. Săgetă spre pădurea din apropiere şi dispăru. Fuiorul îşi pierdu voința şi căzu, risipindu-se în iarbă.

— Ce dracu'?

— Drăcia naibii!

M-am întors. O umbră enormă se mişca în direcția noastră, mărindu-se pe măsură ce un covor uriaş se lăsa în jos. Fețe se iteau de după marginea lui. Am încremenit cu toții, înfiorați, cu armele pregătite.

— Urlătorul, am spus şi bănuiala mi-a fost confirmată de un urlet ca acela al unui lup la lună.

Covorul ateriză.

— Urcați la bord, idioților. Haideți. Mişcarea.

Am rîs, lăsînd tensiunea să se scurgă din mine. Era Căpitanul. Dansa ca un urs nervos de-a lungul marginii covorului. Era însoțit de alți cîțiva frați de-ai noştri. Mi-am

aruncat ranița la bord și am acceptat o mînă întinsă ca să mă urc.

— Corbule. Ai venit la țanc.

— O să-ți dorești să te fi lăsat să-ți încerci norocul aici.

— Ă?

— O să-ți spună Căpitanul.

Și ultimul om se cățără la bord. Căpitanul le aruncă lui Pană și lui Călătorie o privire aprigă, apoi se grăbi să-i distribuie pe oameni în mod egal pe covor. În partea din spate, nemișcată, ocolită de toată lumea, ședea o siluetă ca de copil, ascunsă sub straturi de voal indigo. Urla la intervale inegale.

M-am cutremurat.

— Despre ce vorbești?

— O să-ți spună Căpitanul, repetă el.

— Sigur. Cum e Draga?

— E bine.

Tare guraliv, Corbul nostru.

Căpitanul se așeză lîngă mine.

— Vești proaste, Cobe, zise el.

— Mda? Am încercat să par sarcastic. Spune-mi verde-n față. Pot suporta șocul.

— Ești un dur, observă Corbul.

— Ăsta sînt eu. Mănînc cuie la micul dejun. Bat pisici sălbatice cu mîinile goale.

Căpitanul clătină din cap.

— Să nu-ți pierzi simțul ăsta al umorului. Doamna vrea să te vadă. Personal.

Stomacul mi se strînse cît o nucă.

— O, rahat, am șoptit. O, fir-ar să fie.

— Mda.

— Ce-am făcut?

— Ştii tu mai bine ca mine.

Gîndurile mi se împrăştiară în toate direcţiile, ca un grup de şoareci care fug de o pisică. În cîteva secunde, eram lac de sudoare.

— Nu poate fi atît de rău pe cît sună, observă Corbul. A fost aproape politicoasă.

Căpitanul aprobă din cap.

— A fost o solicitare.

— Sigur că da.

— Dac-ar avea ceva cu tine, ai dispărea pur şi simplu, zise Corbul.

Nu mă simţeam deloc mai bine.

— Prea mult romantism, mă dojeni Căpitanul. Acum, şi ea e îndrăgostită de tine.

Nu uită niciodată şi niciodată nu se dau bătuţi. Trecuseră luni bune de cînd nu mai scrisesem o povestioară dintr-aceea romantică.

— Despre ce-i vorba?

— N-a spus.

Tot restul drumului domni tăcerea. Au stat alături de mine şi-au încercat să mă liniştească, arătîndu-mi tradiţionala solidaritate a Companiei. Totuşi, cînd am ajuns în tabăra noastră, Căpitanul spuse:

— Ne-a zis să ne întărim rîndurile. Putem înrola voluntari dintre cei pe care i-am adus din nord.

— Veşti bune, veşti bune.

Ăsta *era* un motiv de bucurie. Pentru prima dată în două secole, aveam să ne sporim efectivele. O mulţime de rătăcitori s-ar fi arătat dornici să renunţe la jurămintele pentru Înrobiţi în schimbul jurămintelor pentru Companie. Aveam rang înalt. Aveam mană. Şi, mercenari fiind, aveam mai multă libertate de mişcare decît oricine altcineva din serviciul Doamnei.

Nu puteam, totuşi, să mă bucur. Nu cînd Doamna mă aştepta.

Covorul ateriză. Fraţii se îngrămădiră în jur, nerăbdători să afle cum ne descurcaserăm. Minciuni şi ameninţări glumeţe începură să zboare prin aer.

— Tu rămîi la bord, Cobe, spuse Căpitanul. Spiriduş, Tăcutule, Un-Ochi, la fel şi voi. Arătă cu degetul spre prizonieri. Livraţi marfa.

În vreme ce oamenii coborau de pe covor, Draga ieşi ţopăind din mulţime. Corbul strigă la ea, dar, desigur, fetiţa nu-l putea auzi. Se cocoţă la bord, ducînd cu ea păpuşa cioplită de Corb. Aceasta era îmbrăcată frumos, în hăinuţe minuţios lucrate. Mi-o dădu şi începu să-şi agite degetele în limbajul semnelor.

Corbul strigă din nou. Am încercat să-o întrerup, însă Draga era hotărîtă să-mi vorbească despre garderoba păpuşii. Unii ar fi putut-o considera cam simpluţă, văzînd-o atît de entuziasmată de asemenea lucruri, la vîrsta ei. Nu era. Avea o minte brici. Ştia ce făcea atunci cînd urcase pe covor. Încerca să prindă o ocazie de-a zbura.

— Scumpo, am spus, atît cu voce tare, cît şi prin semne. Trebuie să cobori. Plecăm...

Corbul strigă scandalizat în timp ce Urlătorul decolă. Un-Ochi, Spiriduş şi Tăcutul se holbară toţi la el. El strigă, iar covorul continuă să se ridice.

— Stai jos, i-am spus Dragăi.

Se aşeză, nu departe de Pană. Uitase de păpuşă şi voia să afle despre aventura noastră. I-am povestit. Mă ţinea ocupat. Îşi petrecu mai mult timp uitîndu-se peste margine decît dîndu-mi atenţie, şi totuşi nu pierdu nimic. Cînd am terminat, ea se uită la Pană şi Călătorie cu o milă de om matur. Nu o preocupa întîlnirea mea cu Doamna, însă mă îmbrăţişă liniştitor de rămas-bun.

Covorul Urlătorului lunecă prin aer, îndepărtîndu-se de vîrful Turnului. Am fluturat din mînă anemic, de adio. Draga îmi aruncă un sărut. Spiriduş se bătu cu palma pe piept. Am atins amuleta pe care mi-o dăduse în Lorzi. Slabă consolare, asta.

Gărzile Imperiale îi legau pe Călătorie şi Pană pe tărgi.

— Şi eu? am întrebat nesigur.

Un căpitan îmi spuse:

— Tu trebuie să aştepți aici.

Cînd ceilalți plecară, el rămase. Se strădui să poarte o discuție de complezență, însă eu nu aveam chef.

M-am aventurat spre marginea Turnului şi m-am uitat în zare la uriaşul proiect ingineresc pe care îl puneau în practică armatele Doamnei.

În momentul construirii Turnului, fuseseră aduse blocuri uriaşe de bazalt. Cioplite la fața locului, acestea fuseseră puse unul peste altul şi îmbinate pentru a alcătui acest gigantic cub de piatră. Reziduurile – aşchiile, blocurile sparte în timpul transportului, cele considerate nepotrivite şi surplusul – rămăseseră împrăştiate în jurul Turnului, într-o învălmăşeală vastă, de nedescris, mai eficientă decît orice şanț de apărare. Se întindea pe o distanță de-o milă.

În nord, totuşi, o porțiune triunghiulară mai joasă rămăsese curată. Aceea era singura cale de acces în Turn pe la nivelul solului. În acel arc, forțele Doamnei se pregăteau pentru atacul Rebelilor.

Nimeni de-acolo, de jos, nu credea că truda sa va influența deznodămîntul bătăliei. Cometa era sus pe cer.

Însă fiecare om lucra, căci truda îi abătea gîndul de la teamă.

Marginile porțiunii libere de pămînt se ridicau, ieşind în întîmpinarea amalgamului de piatră. O palisadă din buşteni se întindea la capătul mai larg al adînciturii. Taberele noastre se aflau dincolo de aceasta, iar dincolo de tabere era un şanț adînc de treizeci de picioare şi tot atît de lat. O sută de yarzi mai aproape de Turn se afla un alt şanț, iar la alți o sută, un al treilea, care acum era săpat.

Pămîntul excavat fusese transportat lîngă Turn şi deversat în spatele unui zid de apărare din buşteni, înalt de douăsprezece picioare, care se întindea pe toată lățimea drumului de acces. De pe această movilă, oamenii aveau să arunce proiectile asupra duşmanului care ne-ar fi atacat forțele de infanterie de la nivelul solului.

O sută de yarzi mai în spate se ridica un al doilea zid de apărare, cu o altă movilă înaltă de doi stînjeni. Doamna intenționa să-şi împartă forțele în trei armate distincte, cîte una la fiecare nivel, şi să-i forțeze pe Rebeli să poarte trei bătălii una după alta.

O piramidă de pămînt se construia la şaizeci de yarzi în spatele ultimului zid de apărare. Avea deja şaptezeci de picioare în înălțime şi pereții înclinați într-un unghi de aproximativ treizeci şi cinci de grade.

Totul se caracteriza printr-o ordine maniacală. Cîmpul, excavat pe alocuri pe o adîncime de cîteva picioare, era drept ca tăblia unei mese. Fusese însămînțat cu iarbă. Animalele noastre o păstrau tunsă, ca pe o peluză bine întreținută. Drumuri de piatră o brăzdau ici şi colo şi vai de cel ce se abătea de la ele fără ordine precise.

Jos, la nivelul mijlociu, arcaşii deschideau tirul asupra terenului dintre şanțurile aflate în apropiere. În timp

ce ei eliberau corzile arcurilor, ofițerii lor ajustau poziția suporturilor din care aceştia îşi scoteau săgeţile.

Pe terasa superioară, Gărzile se agitau în jurul catapultelor, calculînd traiectoriile şi forța impactului, calibrîndu-le pentru ținte mai îndepărtate. Roabe pline cu muniție stăteau lîngă fiecare dintre ele.

Asemenea ierbii şi drumurilor îngrijite şi aceste pregătiri trădau o manie a ordinii.

La nivelul inferior, muncitorii începuseră să demoleze mici porțiuni din zidul de apărare. Surprinzător.

Am zărit un covor ce se apropia şi m-am întors să-l văd mai bine. Ateriză pe acoperiş. Patru soldați țepeni, zdruncinați şi arşi de vînt coborîră de pe el. Un caporal îi conduse de acolo. Armatele din est se îndreptau spre noi, sperînd – chiar dacă în van – să ajungă înaintea atacului Rebelilor. Înrobiții zburau zi şi noapte, aducînd cît de mulți războinici puteau.

Undeva dedesubt, oamenii strigară. M-am întors să văd... Am ridicat iute un braț. Paf! Impactul mă aruncă doisprezece paşi în spate, răsucindu-mă prin aer. Gardianul care-mi era ghid țipă. Acoperişul Turnului veni în întîmpinarea mea. Oamenii strigară şi alergară către mine.

M-am rostogolit, am încercat să mă ridic şi am alunecat într-o baltă de sînge. Sînge! Sîngele meu! Țîşnea din partea interioară a brațului meu stîng. M-am holbat la rană cu ochi înceţoşaţi de uimire. Ce naiba?

— Întinde-te, comandă căpitanul de gardă. Haide. Mă pălmui o dată, zdravăn. Repede. Spune-mi ce să fac.

— Garou, am croncănit. Leagă brațul cu ceva. Opreşte sîngerarea.

Îşi smulse cureaua de la brîu. Bravo, bine gîndit. Unul dintre cele mai bune garouri existente. Am încercat să mă ridic în şezut, să-i dau sfaturi în timp ce lucra.

— Țineți-l culcat, le spuse el cîtorva gură-cască. Foster! Ce s-a întîmplat?

— Una dintre arme a căzut din dispozitivul de sus. S-a declanşat în cădere. Aleargă toți ca puii de găină.

— N-a fost un accident, am icnit. Cineva a vrut să mă ucidă.

În timp ce mi se începoşa vederea, nu mă puteam gîndi decît la fuiorul din praf de calcar care se tîra împotriva vîntului:

— De ce?

— Dacă-mi spui tu, o să ştim amîndoi, prietene. Voi de-acolo. Aduceți o targă. Strînse cureaua mai tare. O să-ți fie bine, amice. Te ducem la un vindecător într-un minut.

— E retezată artera, am spus. Asta-i grav.

Îmi vîjîiau urechile. Lumea începu să se învîrtă încet. Mi se făcea frig. Stare de şoc. Cît sînge pierdusem? Căpitanul se mişcase destul de repede. Timp berechet. Dacă vindecătorul nu era vreun măcelar...

Căpitanul înşfăcă de umăr un caporal.

— Du-te să afli ce s-a întîmplat acolo. Nu-nghiți orice explicație de rahat.

Targa veni. M-au urcat pe ea, m-au săltat de la pămînt şi atunci am leşinat. M-am trezit într-o sală mică de operație, îngrijit de un om care era chirurg în aceeaşi măsură în care era vrăjitor.

— Te-ai descurcat mai bine decît mine, i-am spus cînd a terminat.

— Ai dureri?

— Nu.

— În curînd o să te doară ca naiba.

— Ştiu.

Oare de cîte ori spusesem şi eu acelaşi lucru?

Căpitanul de Gardă îşi făcu apariţia.

— Totul e bine?

— Gata, replică chirurgul. Iar mie: Fără muncă. Fără activitate. Fără sex. Ştii poezia.

— Ştiu. O faşă?

El aprobă din cap.

— Pe deasupra, o să-ţi legăm braţul de corp pentru cîteva zile.

Căpitanul era neliniştit.

— Ai aflat ce s-a întîmplat? am întrebat.

— Nu tocmai. Operatorii catapultei n-au putut să dea nici o explicaţie. Pur şi simplu le-a scăpat cumva. Poate-ai avut noroc.

Îşi amintea cum spusesem că cineva încearcă să mă ucidă.

Am atins amuleta primită de la Spiriduş.

— Poate.

— Nu-mi place că trebuie să fac asta, urmă el, dar trebuie să te iau la interogatoriu.

M-am înfiorat.

— Pentru ce?

— Tu ar trebui să ştii mai bine.

— Ba nu ştiu.

Aveam o vagă bănuială, însă mi-o alungasem din gînd.

Se pare că existau două Turnuri, unul înăuntrul celuilalt. Cel exterior era reşedinţa Imperiului, administrată de funcţionarii Doamnei. Cel interior, la fel de înfricoşător pentru ei cum era întregul turn pentru noi, cei de-afară, ocupa o treime din spaţiu şi în el se putea intra printr-un singur punct de acces. Puţini intrau însă.

Cînd am ajuns la ea, uşa era deschisă. Nu era păzită defel. Presupun că nu era nevoie. Ar fi trebuit să fiu mai speriat, însă eram prea amorţit.

— Eu aştept aici, spuse căpitanul.

Mă aşezase într-un scaunul cu rotile, pe care îl împinse pe uşă înăuntru. Am intrat cu ochii închişi şi cu inima bubuind în piept.

Uşa se închise cu zgomot. Scaunul merse vreme îndelungată, cotind de mai multe ori. Nu ştiu ce-l făcea să se mişte. Am refuzat să mă uit. Apoi scaunul se opri. Am aşteptat. Nu se întîmpla nimic. Curiozitatea îmi veni de hac. Am clipit.

Stă în Turn, cu privirea îndreptată către nord. Îşi ţine mîinile Ei delicate împreunate în faţă. O briză pătrunde blînd pe fereastră şi mişcă mătasea neagră ca miezul nopţii a părului Ei. Mărgean de lacrimi Îi scînteiază pe curbura blîndă a obrazului.

Mi-am amintit propriile mele cuvinte, scrise acum mai bine de un an. Era acea scenă, din acea poveste romantică, pînă în cele mai mici detalii. Chiar şi detalii pe care mi le imaginasem, dar nu le încredinţasem hîrtiei. Ca şi cînd acea frîntură de fantezie fusese decupată din creierul meu în întregime şi transpusă în viaţă.

Sigur că n-am crezut-o nici o clipă. Mă aflam în măruntaiele Turnului. Structura aceea sumbră n-avea nici o fereastră.

Ea se întoarse. Şi-am văzut ceea ce fiecare om vede în vis. Perfecţiunea. Nu era nevoie să vorbească pentru ca eu să-i ştiu vocea, ritmul vorbirii, felul în care se oprea să respire. Nu era nevoie să se mişte pentru ca eu să-i ştiu gesturile, felul în care umbla, modul ciudat în care îşi ducea mîna la gît atunci cînd rîdea. O cunoşteam încă din adolescenţă.

În doar cîteva clipe, am înţeles ce voiau să spună vechile legende cînd vorbeau despre prezenţa ei copleşitoare. Dominatorul însuşi trebuie să se fi mlădiat sub forţa personalităţii ei.

M-a zguduit, însă nu m-a dat peste cap. Deşi jumătate din mine tînjea, restul îşi amintea de anii petrecuţi în preajma lui Spiriduş şi Un-Ochi. Acolo unde există vrăjitorie, nimic nu e ceea ce pare. Frumos, da, dar numai o spoială.

Mă studia la fel de atent pe cît o studiam şi eu. Într-un sfîrşit:

— Ne întîlnim din nou.

Vocea era tot ceea ce mă aşteptam să fie şi mai mult decît atît. Avea şi umor în ea.

— Într-adevăr, am croncănit.

— Eşti speriat.

— Sigur că sînt.

Poate că un prost ar fi negat. Poate.

— Ai fost rănit.

Veni mai aproape. Am încuviinţat, cu inima bătîndu-mi şi mai tare.

— Nu te-aş chinui aşa dacă n-ar fi important.

Am dat iar din cap, prea emoţionat ca să vorbesc, absolut năucit. Aceasta era Doamna, cel mai mare rău al tuturor timpurilor, Umbra întrupată. Aceasta era văduva neagră din mijlocul pînzei întunericului, o semizeiţă a răului. Ce putea fi atît de important pentru ea, încît să-l bage în seamă pe unul ca mine?

Din nou aveam unele bănuieli pe care pînă şi eu refuzam să le iau în serios. Întîlnirile cruciale cu persoane importante n-au fost prea numeroase în viaţa mea.

— Cineva a încercat să te ucidă. Cine?

— Nu ştiu.

Înrobit pe aripa vîntului. Ceaţă de calcar.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Ba ştii. Chiar de crezi că nu-i aşa.

O duritate de oţel răzbătea din vocea aceea perfectă.

Venisem aşteptîndu-mă la ce era mai rău, fusesem fermecat de propriul meu vis şi îmi lăsasem garda jos.

Aerul vibră. O strălucire gălbuie se formă deasupra ei. Ea se apropie şi mai mult şi imaginea îi deveni neclară – cu excepţia acelui chip şi-a acelei străluciri galbene. Chipul se mărea, uriaş, intens, plutind tot mai aproape. Culoarea galbenă umplu universul. Nu mai vedeam altceva decît ochiul...

Ochiul! Mi-am amintit de Ochiul din Pădurea Norului. Am încercat să-mi acopăr faţa cu braţul. Nu mă puteam mişca. Cred că am strigat. Ba pe dracu. Ştiu că am strigat.

Au fost întrebări pe care nu le-am auzit. Răspunsurile se răsuceau în mintea mea, în curcubee de gînduri, asemenea unor picături de ulei împrăştiindu-se pe o apă nemişcată, cristalină. Nu mai aveam nici un secret.

Nici un secret. Nici un gînd din cîte avusesem vreodată nu rămăsese ascuns.

Teroarea se zbătea în mine ca un mănuchi de şerpi speriaţi. Scrisesem acele povestioare romantice prosteşti, e-adevărat, însă aveam totodată îndoielile şi scîrbele mele. O ticăloasă necruţătoare ca ea m-ar distruge şi pentru un singur gînd potrivnic...

Greşit. Era sigură de forţa răului din ea. Nu simţea nevoia să înăbuşe întrebările, îndoielile şi temerile slujitorilor ei. Era în stare să rîdă de conştiinţa şi moralitatea noastră.

Nu semăna deloc cu întîlnirea noastră din pădure. Nu mi-am pierdut amintirile, atîta doar că nu am auzit întrebările ei. Le puteam însă deduce din răspunsurile pe care le-am dat despre legăturile mele cu Înrobiţii.

Doamna căuta acel lucru pe care începusem să-l bănuiesc la Scara Rupturii. Intrasem în cea mai ucigaşă capcană care a existat vreodată: Înrobiţii reprezentau o falcă a ei, Doamna – cealaltă.

Întuneric. Şi trezirea.

Stă în Turn, cu privirea îndreptată către nord... Mărgean de lacrimi Îi scînteiază pe curbura blîndă a obrazului.

O frîntură din Cobe rămînea neintimidată.

— Şi-n momentul ăsta intervin eu.

Se întoarse către mine, surîzînd. Făcu un pas şi mă atinse, cea mai delicată mîngîiere pe care a oferit-o vreo femeie cîndva.

Orice teamă se spulberă.

Şi totul se întunecă din nou.

Cînd mi-am revenit, pereţii pasajului alunecau pe lîngă mine. Căpitanul Gărzii mă împingea.

— Cum te simţi? întrebă el.

M-am inspectat.

— Destul de bine. Unde mă duci acum?

— La uşa din faţă. Ea a spus să-ţi dăm drumul.

Aşa, pur şi simplu? Hmmm. Mi-am atins rana. Vindecată. Am clătinat din cap. Lucruri din astea nu mi se întîmplă mie.

M-am oprit la locul catapultei ce suferise acel accident. Nu era nimic de văzut şi nimeni de luat la întrebări. Am coborît la nivelul intermediar şi am vizitat una dintre echipele care făceau săpături. Aveau ordin să instaleze un cubicul lat de doisprezece picioare şi adînc de optsprezece. Habar n-aveau de ce.

Am măturat cu privirea întreaga lungime a zidului de apărare. Erau deschise o duzină de astfel de şantiere.

Oamenii îmi aruncară priviri atente cînd am intrat şchiopătînd în tabără. În înecau întrebările pe care nu le puteau pune, grija pe care n-o puteau exprima. Doar

Draga refuză să joace conform tradiției. Mă strînse de mînă şi îmi oferi un zîmbet larg. Degețelele ei dansară.

Îmi puse acele întrebări pe care bravada le interzicea bărbaților.

— Mai încet, i-am spus.

Nu eram încă destul de priceput încît să-i descifrez toate semnele. Şi totuşi, bucuria ei mi se transmitea de la sine. Zîmbeam deja cu gura pînă la urechi, cînd am băgat de seamă că cineva îmi stătea în cale. Am ridicat privirea. Corbul.

— Căpitanul vrea să te vadă, îmi spuse. Părea calm.

— Ce surpriză!

Mi-am luat rămas-bun prin semne şi am pornit-o spre comandament. Nu simțeam nici o grabă. În momentul acela nu mă mai putea intimida nici un muritor de rînd.

Am aruncat o privire înapoi. Corbul o cuprinsese pe Draga cu brațul pe după umeri, posesiv, afişînd un aer nedumerit.

Căpitanul nu era în apele lui. Răspunse cu obişnuitu-i mormăit. Doar Un-Ochi mai era de față, însă şi el era pus pe treabă.

— Avea probleme? întrebă Căpitanul.

— Cum adică?

— Ce s-a întîmplat între dealuri. N-a fost un accident, nu? Doamna te convoacă la ea şi, jumătate de oră mai tîrziu, unul dintre Înrobiți o ia razna. Apoi mai este şi accidentul tău din Turn. Eşti grav rănit şi nimeni nu poate da nici o explicație.

— Logica susține că există o legătură, observă Un-Ochi.

— Ieri am auzit că eşti pe moarte, adăugă Căpitanul. Astăzi eşti bine mersi. Vrăjitorie?

— Ieri?

Pierdusem măsura timpului. Am dat perdeaua cortului deoparte şi m-am uitat la Turn.

— Încă o noapte pe dealul elfilor.

— *A fost* un accident? întrebă Un-Ochi.

— N-a fost.

Doamna aşa credea.

— Căpitane, asta se potriveşte.

— Cineva a încercat să-l înjunghie pe Corb noaptea trecută, spuse Căpitanul. Draga l-a alungat.

— Corbul? Draga?

— Ceva a trezit-o din somn. I-a tras tipului una în cap cu păpuşa. Atacatorul a fugit.

— Ciudat.

— Categoric, zise Un-Ochi. Cum se poate să doarmă Corbul buştean, iar copila, care-i surdă, să se trezească? Corbul ar fi în stare să audă şi pasul unui ţînţar. Miroase a vrăjitorie. O vrăjitorie mîrşavă. Copila n-ar fi trebuit să se trezească.

Căpitanul interveni.

— Corbul. Tu. Înrobitul. Doamna. Tentative de asasinat. Un interviu în Turn. Tu ai răspunsul. Deşartă sacul.

Reticenţa mea se vedea cu ochiul liber.

— I-ai spus lui Elmo c-ar trebui să ne disociem de Hoţ. De ce? Hoţul e bun cu noi. Ce s-a întîmplat cînd l-aţi eliminat pe Durul? Dacă se împrăştie vorba, nimeni n-o să mai aibă motive să te omoare.

Bun argument. Doar că mie-mi place să fiu sigur înainte să-mi dau frîu liber la gură.

— Cred că există un complot împotriva Doamnei. Hoţul-de-Suflete şi Vestitoarea Furtunii ar putea fi implicaţi.

Am relatat detaliile răpunerii Durului şi ale Înrobirii Şoaptei.

— Formă a fost foarte supărat că l-au lăsat pe Spînzurat să moară. Şi eu nu cred că Şchiopul era părtaş la vreun complot. I s-a făcut o înscenare şi a fost manipulat cu abilitate. La fel şi Doamna. Poate că Şchiopul şi Spînzuratul erau susținătorii ei.

Un-Ochi părea căzut pe gînduri.

— Eşti sigur de implicarea Hoțului?

— Nu sînt sigur de nimic. Şi nu m-ar surprinde nimic. Încă din Beril am avut sentimentul că se foloseşte de noi.

Căpitanul încuviință din cap.

— Absolutl. I-am spus lui Un-Ochi să făurească o amuletă care să te avertizeze dacă vreunul dintre Înrobiți se apropie prea tare. Măcar atît. Nu cred însă că vei mai fi deranjat. Rebelii s-au pus în mişcare. Ei vor fi principala grijă a tuturor.

Gîndurile mi se înlănțuiră logic spre o concluzie fulgerătoare. Informațiile fuseseră în capul meu dintotdeauna. Fusese nevoie doar de un imbold pentru ca ele să capete coerență.

— Cred că ştiu despre ce e vorba. Mai ales că Doamna e o uzurpatoare.

Un-Ochi întrebă:

— Vrea cumva unul dintre băieții cu mască să-i facă ce i-a făcut ea soțului ei?

— Nu. Vor să-l aducă pe Dominator înapoi.

— Ă?

— El e tot în nord, în pămînt. Doamna l-a împiedicat să se întoarcă atunci cînd vrăjitorul Bomanz a deschis drumul pentru ea. Ar putea să mențină contactul cu Înrobiții credincioşi lui. Bomanz a demonstrat că este posibilă comunicarea cu cei îngropați în Ținutul Movilelor. E posibil chiar ca Dominatorul să-i conducă pe unii din Cerc. Durul era un ticălos la fel de mare ca orice Înrobit.

Un-Ochi medită, apoi profeți:

— Lupta va fi pierdută. Doamna va fi detronată. Înrobiții fideli ei vor fi doborîți, iar soldații loiali ei, stîrpiți. Dar îi vor trage după ei în moarte pe indivizii mai idealişti din rîndul Rebelilor, asta însemnînd, în principiu, o înfrîngere a Rozei Albe.

Am încuviințat.

— Cometa este pe cer, dar Rebelii nu şi-au găsit copilul-minune.

— Mda. Ai probabil perfectă dreptate cînd spui că Dominatorul influențează Cercul. Mda.

— Iar în haosul ce va urma, în timp ce ei se vor încăiera pe pradă, diavolul va țîşni afară, am spus.

— Şi locul nostru unde este? întrebă Căpitanul.

— Întrebarea, am răspuns eu, este cum ieşim noi din asta.

Covoare zburătoare zumzăiau în jurul Turnului precum muştele în preajma unui cadavru. Armatele conduse de Şoaptă, Urlătorul, Nenumitul, Roade-Oase şi Muşcă-Lună erau la distanță de opt pînă la douăsprezece zile, convergînd. Detaşamentele din est veneau pe calea aerului.

Poarta din palisadă era aglomerată de trupele ce veneau şi plecau să-i hărțuiască pe Rebeli, care-şi mutaseră taberele la mai puțin de cinci mile de Turn. Detaşamente ale Companiei executau, ocazional, raiduri de noapte, sprijinite de Spiriduş, Un-Ochi şi Tăcutul, însă efortul părea inutil. Duşmanii erau prea numeroşi pentru ca atacurile de acest soi să aibă vreun efect. Mă întrebam de ce voia Doamna să-i ținem pe Rebeli în stare de alertă.

Operațiunile de construcție se încheiaseră. Obstacolele erau pregătite. Capcanele erau așezate. Nu prea aveam ce altceva să facem, decît să așteptăm.

Trecuseră șase zile de cînd ne întorseserăm aducîndu-i pe Pană și pe Călătorie. Mă așteptasem ca prinderea lor să-i determine pe Rebeli să ne atace, însă aceștia continuau să tragă de timp. Un-Ochi credea că sperau să o găsească în ultima clipă pe Roza Albă.

Mai rămăsese doar desemnarea loturilor. Trei Înrobiți, fiecare cu cîte o armată în grijă, aveau să apere fiecare nivel. Se zvonea că Doamna însăși va comanda forțele staționate în jurul piramidei. Nimeni nu voia să fie în prima linie. Oricum ar fi evoluat lucrurile, soldații aceia aveau să sufere mult. De aici și loteria.

Nu mai fuseseră tentative de asasinat asupra mea sau a Corbului. Dușmanul nostru găsise alt mod de a-și acoperi urmele. Era oricum prea tîrziu să ne mai facă ceva. O văzusem pe Doamnă.

Cursul lucrurilor se schimbă. Luptătorii care se întorceau începură să arate tot mai rău, tot mai disperați. Vrăjmașul își muta din nou taberele.

Un mesager ajunse la Căpitan, care își adună ofițerii.

— A început. Doamna i-a chemat pe Înrobiți la loterie.

Avea pe chip o expresie ciudată. Ingredientul principal al acesteia era uimirea:

— Avem ordine speciale. Chiar de la Doamnă!

Șoapte-murmur-foșnete-proteste, toți erau zguduiți. Ne repartiza nouă toate sarcinile dificile. Mi-am imaginat cum ar fi să apărăm prima linie împotriva soldaților din elita Rebelă.

— Trebuie să ridicăm tabăra și să ne adunăm la piramidă. O sută de întrebări zumzăiră ca viespile. Vrea să-i fim gărzi de corp, urmă el.

— Gărzilor n-o să le placă asta, am spus.

Lor oricum nu le plăcea de noi, de cînd fuseseră siliți să se supună ordinelor Căpitanului, la Scara Rupturii.

— Crezi că-i vor pune Doamnei bețe în roate, Cobe? Domnilor, şeful spune să mergem. Deci mergem. Dacă vreți să vorbiți despre asta, faceți-o în timp ce ridicăm tabăra. Fără să audă ceilalți.

Pentru soldați, acestea erau veşti minunate. Nu doar că urma să fim feriți de lupta cea mai grea, dar ne-am fi aflat şi pe o poziție ce ne permitea retragerea în Turn.

Mai eram oare la fel de sigur de soarta noastră sumbră? Reflecta oare negativismul meu o atitudine generală? Era aceasta o armată înfrîntă înainte de prima lovitură?

Cometa era pe cer.

Gîndindu-mă la acest fenomen în timp ce ne deplasam, în mijlocul animalelor ce erau conduse în interiorul Turnului, am înțeles de ce trăseseră Rebelii de timp. Categoric, speraseră să-şi găsească Roza Albă în ultimul minut. Şi aşteptaseră o poziție mai favorabilă a cometei, cît mai apropiată.

Am murmurat în barbă.

Corbul, tîrîndu-se lîngă mine împovărat de propriul lui echipament şi de o legătură ce-i aparținea Dragăi, mormăi:

— Hă?

— Nu şi-au găsit copilul-magic. Nu totul o să meargă în avantajul lor.

Se uită la mine chiorîş, aproape suspicios.

— Deocamdată, zise apoi. Deocamdată.

Se iscă larmă mare atunci cînd cavaleria Rebelă aruncă sulițe asupra santinelelor de pe palisadă. Corbul nu se uită înapoi. Era doar un atac de probă.

Aveam o privelişte minunată de sus de pe piramidă, deşi era cam aglomerație.

— Sper să nu rămînem blocați aici mult timp, am spus. Şi: O să fie al naibii de greu să tratăm răniții.

Rebelii îşi mutaseră tabăra la mai puțin de jumătate de milă de palisadă. Se uniseră într-o singură forță. La palisadă se înregistrau în permanență lupte de hărțuială. Majoritatea trupelor noastre îşi ocupaseră locurile în dispozitiv.

Forțele de la primul nivel erau alcătuite din cei care slujiseră în nord, alungați de trupele de garnizoană din oraşele abandonate Rebelilor. Erau nouă mii la număr, împărțiți în trei divizii. Centrul îi fusese atribuit Vestitoarei Furtunii. Dacă aş fi coordonat eu lucrurile, ea s-ar fi aflat pe piramidă, iscînd uragane.

Flancurile erau comandate de Muşcă-Lună şi Roade-Oase, doi Înrobiți pe care nu-i întîlnisem niciodată.

Şase mii de oameni ocupau al doilea nivel, împărțiți şi ei în trei divizii. Majoritatea erau arcaşi din armatele estului. Erau oameni duri şi mai siguri decît cei de dedesubt. Comandații lor, de la stînga la dreapta, erau Fără-Chip zis şi Nenumitul, Urlătorul şi Tîrîtor-prin-Noapte. Menumărate tolbe cu săgeți le fuseseră puse la dispoziție. Mă întrebam cum aveau să se descurce dacă duşmanul spărgea prima linie.

Al treilea dispozitiv era asigurat de Gardă, la catapulte, de Şoaptă, în stînga, cu o mie cinci sute de veterani din propria ei armată estică, şi Formă, în dreapta, cu o mie de oameni din vest şi din sud. În mijloc, la poalele piramidei, Hoțul-de-Suflete comanda Garda şi trupele

aliate din Oraşele Giuvaier. Trupele lui numărau două mii cinci sute de oameni.

Iar deasupra piramidei era Compania Neagră, o mie de mercenari, cu stindarde colorate şi drapele semeţe şi arme gata să fie folosite.

Aşadar, abia douăzeci şi unu de mii de oameni împotriva unei armii de zece ori mai numeroase. Numerele nu sînt întotdeauna cruciale. Cronicile înregistrează multe momente cînd Compania a înfrînt soarta potrivnică. Dar nu aşa. Situaţia era prea statică. Nu era loc de retragere, nici de manevră, iar înaintarea ieşea din discuţie.

Rebelii renunţară la glumă. Apărătorii palisadei se retraseră iute, demontînd podurile care traversau cele trei şanţuri de apărare. Rebelii nu-i urmară. În schimb, începură să demoleze palisada.

— Par la fel de metodici ca Doamna, i-am spus Elmo.

— Îhî. Or să folosească scîndurile în chip de punţi peste tranşee.

Greşea, însă nu aveam să aflăm asta imediat.

— Şapte zile pînă ajung armatele din est, am zis la ora apusului, uitîndu-mă peste umăr la uriaşa siluetă mohorîtă a Turnului. Cu ocazia primei încăierări, Doamna nu se făcuse simţită.

— Mai degrabă nouă sau zece, calculă Elmo.Or să vrea să ajungă aici împreună.

— Mda, la asta nu m-am gîndit.

Am mîncat hrană uscată şi am dormit pe jos, iar dimineaţa ne-am trezit în sunetul trompetelor Rebele.

Forţele inamice se întindeau cît vedeai cu ochii. Un şir de scuturi mobile începu să avanseze. Fuseseră încropite

din lemnul recuperat din palisadă. Formau un zid mişcător, care se întindea pe toată deschiderea culoarului de acces. Balistele grele bubuiră. Catapulte uriaşe aruncară bolovani şi mingi de foc. Pagubele pe care le făcură erau neglijabile.

Înaintaşii Rebeli începură să clădească poduri peste primul şanţ, folosind lemn adus din taberele lor. Fundaţiile erau grinzi imense, lungi de cinci picioare, rezistente în faţa proiectilelor. Fură siliţi să folosească troliuri pentru a le poziţiona. În timp ce asamblau şi operau dispozitivele, se expuneau tirului nostru, iar maşinile de luptă bine poziţionate ale Gărzii profitară din plin de asta.

Acolo unde se aflase palisada, inginerii Rebeli asamblau turnuri pe roţi, din vîrful cărora arcaşii puteau trage, şi rampe mobile care le permiteau acestora să ajungă la primul dispozitiv de luptă. Dulgherii făceau scări. Nu vedea nici urmă de artilerie. Presupun că plănuiau să ne nimicească odată ce traversau şanţurile.

Locotenentul cunoştea bine mecanismele unui asediu. M-am dus la el.

— Cum or să aducă încoace rampele şi turnurile alea?

— Or să umple şanţurile.

Avea dreptate. De îndată ce ridicară poduri peste primul şanţ şi imediat ce scuturile mobile începură să treacă peste acesta, apărură căruţe mari şi mici încărcate cu pămînt şi piatră. Căruţaşii şi animalele încasară tirul nostru în plin. Mulţi îşi pierdură viaţa, ajungînd să umple şanţul.

Înaintaşii merseră mai departe spre al doilea şanţ şi îşi asamblară troliurile. Cercul nu le oferea nici un ajutor armat. Vestitoarea Furtunii trimise arcaşi la buza ultimului şanţ. Garda lansă un atac susţinut cu balistele. Avangarda Rebelilor suferi pierderi grele. Comandanţii

inamici trimiseră pur şi simplu alţi oameni în locul celor căzuţi.

Cu o oră înaintea prînzului, Rebelii începură să-şi treacă zidul de scuturi peste al doilea şanţ. Căruţele îl traversară peste primul, transportînd balast.

Înaintaşii ce dădeau să se apropie pentru a clădi podul peste ultima tranşee avură parte de un tir nimicitor. Arcaşii de la cel de-al doilea nivel îşi trimiteau săgeţile cît mai sus. Toate cădeau aproape drept. Catapultele îşi schimbară ţinta, spulberînd scuturile mobile în ţăndări şi aşchii. Însă Rebelii îşi continuară înaintarea. Pe flancul lui Muşcă-Lună, reuşiră chiar să introducă grinzi de susţinere.

Muşcă-Lună contraatacă, traversînd şanţul în fruntea unui detaşament de pază. Atacul său fu atît de feroce, încît forţă avangarda inamică să se retragă dincolo de cel de-al doilea şanţ. Le distruse echipamentul şi-i atacă din nou. Atunci, comandanţii Rebeli introduseră în luptă o coloană numeroasă de infanterie grea. Muşcă-Lună se retrase, lăsînd podurile de peste al doilea şanţ în ruină.

Îndîrjiţi, Rebelii clădiră altele şi avansară spre ultima tranşee, aducînd soldaţi care să le apere muncitorii. Ţintaşii Vestitoarei Furtunii se retraseră.

Săgeţile trimise de la al doilea nivel cădeau pretutindeni ca fulgii de zăpadă, într-o ninsoare grea, neabătută. Măcelul era spectaculos. Trupele Rebele intrau ca un puhoi în ceaunul vrăjitoarei. De acolo, curgea afară un rîu de răniţi. La ultima tranşee, înaintaşii se menţineau la adăpostul zidului de scuturi, rugîndu-se ca acestea să nu fie spulberate de Gardă.

Aşa stăteau lucrurile la apusul soarelui, cînd umbre lungi se lăsară peste cîmpul însîngerat. Aş fi spus că Rebelii pierduseră zece mii de oameni fără să ne atragă de fapt în luptă.

În cursul acelei zile, nici Înrobiții şi nici Cercul nu-şi dezlănțuiseră puterile. Doamna nu se aventurase afară din Turn.

O zi mai puțin de aşteptat pînă la sosirea armatelor din est.

Ostilitățile s-au încheiat la apus. Am mîncat. Rebelii au adus un alt schimb care să lucreze la şanțuri. Nouveniții se apucară de lucru cu elanul pe care predecesorii lor îl pierduseră. Strategia era limpede. Aveau să rotească trupele pînă ce ne epuizau.

Întunericul era prietenul Înrobiților. Pasivitatea lor luă sfîrşit.

La început n-am putut vedea mare lucru, aşa că nu pot spune sigur cine ce a făcut. Formă, bănuiesc, şi-a schimbat forma şi a pătruns pe teritoriul inamic.

Stelele începură să pălească, în spatele unor nori grăbiți de furtună. Pămîntul fu măturat de un vînt rece. Acesta se înteți, şuierînd. Aducea cu sine o sumedenie de ființe cu aripi pergamentoase, şerpi zburători lungi cît brațul unui om. Şuieratul lor acoperea tumultul furtunii. Tunetul bubuia şi fulgerul scăpăra, ațintindu-şi săgețile asupra construcțiilor inamice. Străfulgerările de lumină scoaseră la iveală înaintarea greoaie a unor giganți dinspre pustiurile de piatră. Aceştia azvîrleau bolovani aşa cum copiii aruncă mingi. Unul înşfăcă o grindă de pod şi o folosi ca pe-o bîtă, manevrînd-o cu ambele mîini şi sfărîmînd turnuri şi rampe de asediu. După cum arătau în acea lumină înşelătoare, păreau să fie creaturi alcătuite din piatră, grohotiş bazaltic strîns laolaltă într-o parodie grotescă şi gargantuescă a formei omeneşti.

Pămîntul se cutremură. Porțiuni de cîmpie căpătară o strălucire verzuie ca fierea. Viermi portocalii radianți, lungi de zece picioare şi mînjiți de sînge mişunară printre

dușmani. Cerurile se deschiseră și vărsară ploaie și pucioasă aprinsă.

Noaptea scuipă noi orori asupra rebelilor. Broaște ucigașe. Insecte criminale. Strălucirea magmei, așa cum o văzuserăm la Scara Rupturii. Și totul în doar cîteva minute. Odată ce Cercul răspunse, ororile își pierdură intensitarea, deși anihilarea unora dintre ele dură ore întregi. Ei nu intrară în ofensivă. Înrobiții erau prea puternici.

Pînă la miezul nopții totul se liniștise. Rebelii renunțaseră la orice activitate, mai puțin la umplutul primului șanț. Furtuna se transformase într-o ploaie apăsătoare. Îi uda ciuciulete pe Rebeli, dar în rest nu-i afecta cu nimic. M-am ghemuit printre tovarășii mei și am adormit, gîndindu-mă ce bine era că partea noastră de lume era uscată.

ω

Zori de zi. Prima imagine a rezultatului acțiunii Înrobiților. Moarte pretutindeni. Corpuri mutilate în mod oribil. Rebelii trudiră pînă la prînz, curățînd. Apoi își reluară asaltul asupra tranșeelor.

Căpitanul primi un mesaj din Turn. Trimise după noi.

— Vestea e că l-am pierdut pe Formă noaptea trecută. Îmi aruncă o privire cu subînțeles. Împrejurările în care a dispărut sînt neclare. Ni s-a comunicat să fim în gardă. Asta se referă la tine, Un-Ochi. Și la voi, Spiriduș, Tăcutule. Voi veți trimite un semnal de alarmă către Turn, dacă vedeți ceva suspect. Înțeles?

Ei aprobară.

Schimbă-Formă, nimicit. Asta trebuie să fi cerut ceva eforturi.

— Rebelii au pierdut pe cineva important? am întrebat.

— Pe Favoriți. Pe Frînghier. Pe Tamarask. Dar ei pot fi înlocuiți. Formă, nu.

Zvonurile circulau în voie. Moartea membrilor Cercului fusese provocată de o bestie cu aspect de felină, atît de fioroasă şi de iute, încît nici puterile victimelor sale n-avuseseră efect asupra ei. Îi căzuseră victimă şi cîteva zeci de cadre superioare de-ale Rebelilor.

Oamenii îşi aminteau de o bestie asemătoare din Beril. Circulau şoapte. Hoțul adusese forvalaka încoace, pe corabie. O folosea oare împotriva Rebelilor?

Eu unul credeam că nu. Atacul se potrivea cu stilul lui Formă. Lui Formă îi plăcea să se furişeze în tabăra inamică...

Un-Ochi se plimba de colo-colo îngîndurat, atît de cufundat în sine încît se ciocnea de orice. La un moment dat, se opri şi lovi cu pumnul într-un jambon ce atîrna lîngă corturile popotei de curînd amenajate.

Înțelesese tot. Cum putuse Hoțul să trimită forvalaka în Bastion pentru a-i măcelări pe toți cei din casa Sindicului, ajungînd astfel să controleze oraşul cu ajutorul unei marionete, fără să mai apeleze la resursele generoase ale Doamnei. Hoțul şi Formă erau nedespărțiți pe-atunci, nu?

Înțelesese cine-i ucisese pe fratele – prea tîrziu pentru a se putea răzbuna.

Mai veni şi-i mai trase vreo cîteva jambonului în cursul acelei zile.

Mai tîrziu, m-am dus la Corb şi la Draga. Urmăreau cele ce se întîmplau. M-am uitat către trupele lui Formă. Stindardul lui fusese înlocuit.

— Corbule. Ăla nu-i cumva stindardul lui Jalena?

— Ba da.

Scuipă.

— Formă nu era un tip rău. Pentru un Înrobit.

— Nici unul dintre ei nu este. Pentru niște Înrobiți. Atîta vreme cît nu-i calci pe bătături. Scuipă din nou, ochind Turnul. Ce se întîmplă, Cobe?

— Ă?

Era la fel de politicos cum fusese de cînd ne întorseserăm de pe cîmpul de luptă.

— Ce-i cu tot spectacolul ăsta? De ce procedează așa?

Nu eram sigur ce anume voia să întrebe.

— Nu știu. Nu se sfătuiește cu mine.

El se încruntă.

— Nu?

De parcă nu m-ar fi crezut! Apoi ridică din umeri.

— Ar fi interesant de aflat.

— Fără îndoială.

M-am uitat la Draga. Era surprinzător de interesată de atac. Îi copleși pe Corb cu o rafală de întrebări. Și nu erau întrebări simple. Te-ai fi așteptat la ele din partea unui general-locotenent, a unui prinț, a cuiva care ar fi trebuit să-și asume, eventual, comanda finală a bătăliei.

— N-ar trebui să stea undeva într-un loc sigur? am întrebat. Adică...

— Unde? întrebă Corbul. Unde-ar putea fi mai în siguranță dacă nu cu mine?

Vocea-i era dură și avea ochii îngustați a bănuială. Uimit, am abandonat subiectul.

Era oare gelos fiindcă devenisem prietenul Dragăi? Nu știu. Totul e ciudat la Corb.

Porțiuni din primul șanț de apărare dispăruseră. Pe alocuri, șanțul din mijloc fusese umplut și nivelat. Rebelii își mutaseră turnurile și rampele rămase dincolo de limita

extremă la care putea ajunge artileria noastră. Noi turnuri erau în curs de construire. Noi scuturi mobile erau peste tot. În spatele fiecăruia stăteau îngrămădiți soldați.

Înfruntînd tirul nemilos, avangarda Rebelilor ridică poduri peste ultimul șanț. Contraatacurile îi opreau iar și iar, însă ei continuau să avanseze. Își terminară al optulea pod în jurul orei trei a după-amiezei.

Numeroase formațiuni de infanterie avansară. Trecură podul puhoi, dînd piept cu furtuna de săgeți. Se loviră de prima noastră linie cam la-ntîmplare, căzînd ca măzărichea, murind în fața unui zid de sulițe, scuturi și săbii. Cadavrele se adunară în grămezi. Arcașii noștri amenințau să umple șanțurile în jurul podurilor. Și ei tot veneau.

Am recunoscut cîteva stindarde pe care le mai văzusem la Roze și Lorzi. Unitățile de elită intrau în luptă.

Au traversat podurile și s-au așezat în formație, apoi au înaintat în ordine, exercitînd o presiune puternică asupra centrului nostru. În spatele lor se alcătui o a doua formație de atac, mai puternică, mai numeroasă. Cînd rîndurile fură compacte, ofițerii le cerură oamenilor să înainteze cîțiva pași și să se ghemuiască la adăpostul scuturilor.

Cei din avangardă împinseră scuturile mobile peste șanț, alăturîndu-le astfel încît să formeze un soi de palisadă. Ne-am concentrat atileria grea asupra lor. De cealaltă parte a șanțului, grupuri de muncitori aduceau balast în anumite puncte.

Deși oamenii noștri de la nivelul inferior erau cei mai slabi – presupun că loteria fusese trucată – reușiră să respingă elita Rebelă. Succesul le lăsă doar puțin timp de respiro. Următoarea masă de inamici atacă.

Linia frontului nostru se clătină. Ar fi cedat complet, dacă oamenii ar fi avut unde fugi. Aveau deja obiceiul să

o ia la fugă. Aici însă erau blocați, nu aveau cum să urce pe zidul de apărare.

Valul de atacatori se retrase. Pe partea lui, Muşcă-Lună contraatacă şi devie oştenii duşmani din calea sa. Le distruse majoritatea scuturilor şi, pentru scurt timp, le puse în pericol podurile. Agresivitatea lui mă impresiona.

Era tîrziu. Doamna nu se manifestase. Presupun că nu se îndoise că vom rezista. Inamicul lansă un ultim asalt, un val uman care puțin lipsi să-i copleşească pe ai noştri. Pe alocuri, Rebelii ajunseră la zidul de apărare şi încercară să-l escaladeze sau să-l dărîme. Oamenii noştri însă nu se dădură bătuți. Ploaia continuă de săgeți înfrînse hotărîrea Rebelă.

S-au retras. Unități noi ocupară locurile din spatele scuturilor mobile. Se instaură o pace temporară. Cîmpul aparținea avangardei lor.

— Şase zile, am spus, fără a mă adresa cuiva în mod special. Nu cred că putem rezista.

Prima linie n-avea cum să supraviețuiască zilei de mîine. Hoarta urma să ia cu asalt al doilea nivel. Ca arcaşi, ai noştri erau de neîntrecut, însă mă îndoiam că se vor descurca bine într-o luptă corp la corp. Mai mult de-atît, odată forțați să intre în confruntări directe, aceştia nu mai puteau ține la distanță soldații care veneau din urmă. Atunci, turnurile Rebele aveau să le-o plătească.

Săpăserăm un şanț îngust în partea din spate a piramidei, aproape de vîrf. Acesta ne servea de latrină. Căpitanul mă surprinse în cel mai prost moment posibil.

— Au nevoie de tine la nivelul inferior, Cobe. Ia-l pe Un-Ochi şi ia-ți şi echipa.

— Poftim?

— Doar eşti medic, nu-i aşa?

— Oh! Idiotul de mine. Trebuia să-mi fi dat seama că nu puteam rămîne un simplu observator.

Odată cu noi coborî şi restul Companiei, pentru a îndeplini alte sarcini.

Să ajung jos n-a fost o problemă, deşi era mare circulaţie pe rampele instalate provizoriu. Oamenii de la nivelul superior şi cei din vîrful piramidei cărau muniţie pentru arcaşii de jos (Doamna trebuie că făcuse provizii de săgeţi pe parcursul mai multor generaţii) şi aduceau sus cadavre şi răniţi.

— Acum ar fi un moment bun să ne atace, i-am spus lui Un-Ochi. Să urce pur şi simplu pe rampe.

— Sînt prea ocupaţi să facă ce facem şi noi acum.

Am trecut vreo zece paşi de Hoţul-de-Suflete. Am ridicat o mînă, într-o tentativă de salut. După un moment de ezitare, procedă şi el la fel. Aveam impresia că-l luasem prin surprindere.

Am coborît şi-am tot coborît, ajungînd pe teritoriul Vestitoarei Furtunii.

Acolo jos era iadul. Aşa-i fiecare cîmp de luptă după o bătălie, însă eu unul nu văzusem niciodată ceva asemănător. Peste tot erau oameni căzuţi la pămînt. Mulţi erau Rebeli pe care oamenii noştri nu avuseseră energia să-i termine. Pînă şi soldaţii veniţi de sus nu făceau decît să-i dea la o parte, pentru a-i putea aduna pe-ai noştri. La vreo patruzeci de paşi mai încolo, ignoraţi, soldaţii Rebeli îşi adunau propriii oameni şi nu-i luau în seamă pe-ai noştri.

— Parcă ar fi o scenă din vechile Cronici, i-am spus lui Un-Ochi. Bătălia de la Torn, poate.

— La Torn nu s-a vărsat atîta sînge.

— Îhî.

El fusese de faţă. Avea o vîrstă respectabilă.

Am găsit un ofițer şi l-am întrebat unde să ne stabilim centrul. El sugeră că i-am fi cel mai de folos lui Roade-Oase.

Pe drum într-acolo, am trecut neplăcut de aproape de Vestitoarea Furtunii. Amuleta lui Un-Ochi îmi ardea încheietura mîinii.

— Prietenă de-a ta? întrebă Un-Ochi pe un ton sarcastic.

— Cum?

— Ce privire ți-a aruncat arătarea aia!

M-am cutremurat. Praf de calcar. Purtat de vînt. Se putea să fi fost Vestitoarea Furtunii.

Roade-Oase era un tip solid, mai mare decît Formă: opt picioare în înălțime şi şase sute de livre de muşchi tari ca fierul. Avea o putere de-a dreptul grotescă şi o gură ca de crocodil şi, se spune, pe vremuri obişnuia să-şi mănînce duşmanii. În cîteva din vechile legende era numit Sfarmă-Oase, datorită forței sale.

În timp ce eu căscam ochii, unul dintre aghiotanții lui ne spuse să ne ducem pe extrema dreaptă, unde luptele fuseseră atît de uşoare încît nu le fusese trimisă încă nici o echipă medicală.

L-am identificat pe comandantul de batalion.

— Instalați-vă chiar aici, ne spuse el. Voi pune să vi se aducă răniții.

Părea abătut.

— Azi-dimineață era doar comandant de companie, ne explică, din proprie inițiativă, un membru al staffului său. Astăzi, ofițerii au avut mult de pătimit.

Cînd ai pierderi grele în rîndul ofițerilor înseamnă că aceştia conduc lupta din fruntea trupelor, pentru a-şi îmbărbăta oamenii.

Eu şi Un-Ochi ne-am apucat de cîrpăcit.

— Credeam că aici v-a fost uşor.

— Noţiunea de uşor e relativă.

Ne privi înrăit; tocmai noi vorbeam despre situaţii uşoare, care toată ziua tîndăliserăm sus pe piramidă.

Să faci intervenţii medicale la lumina torţei e ditamai distracţia. Împreună, am tratat cîteva sute de oameni. De cîte ori făceam o pauză pentru a alunga durerea din mîinile şi umerii înţepeniţi, ridicam privirea către cer, perplex. Mă aşteptasem ca Înrobiţii să facă din nou tămbălău în noaptea aceasta.

Roade-Oase intră în sala noastră de operaţii improvizată, gol pînă la brîu, fără mască, semănînd cu un luptător supradimensionat. Nu spuse nimic. Am încercat să-l ignorăm. El ne urmări cu ochii mici, porcini, îngustaţi.

Eu şi Un-Ochi lucram la acelaşi om, fiecare la alt capăt. El se opri brusc, smucindu-şi capul ca un cal speriat. Căscă ochiul teafăr. Se uită frenetic în jur.

— Ce este? am întrebat.

— Nu ştiu... Ciudat. Nu mai e. Pentru o secundă... Nu contează.

Am stat cu un ochi pe el. Era speriat. Mai speriat decît ar fi justificat-o prezenţa Înrobitului. De parcă ar fi simţit o ameninţare ce-l viza direct. Am aruncat o privire spre Roade-Oase. Şi el se uita la Un-Ochi.

Un-Ochi procedă la fel ceva mai tîrziu, pe cînd operam fiecare un alt pacient. Am ridicat privirea. În spatele lui, jos, la nivelul taliei, am surprins licărirea unor ochi. Un fior îmi coborî pe şira spinării.

Un-Ochi scrută întunericul, tot mai agitat. Cînd termină cu pacientul, îşi curăţă mîinile şi se îndreptă spre Roade-Oase.

Un animal urlă. O siluetă întunecată străbătu dintr-un salt cercul de lumină, în direcţia mea.

— Forvalaka! am gemut şi m-am aruncat într-o parte.

Bestia trecu pe deasupra mea, sfîşiindu-mi vesta cu una din ghearele sale.

Roade-Oase ajunse în punctul de aterizare al omului-leopard odată cu acesta. Un-Ochi eliberă o vrajă care ne orbi pe mine, pe forvalaka şi pe toţi cei de faţă. Am auzit răcnetul bestiei. Furia-i devenise agonie.

Vederea-mi reveni. Roade-Oase strîngea monstrul într-o priză mortală, cu braţul drept strivindu-i traheea, iar cu stîngul – coastele. Acesta lovea inutil cu ghearele în aer. Se spunea că are forţa unei duzini de leoparzi obişnuiţi. În braţele lui Roade-Oase însă era neputincios. Înrobitul rîse şi-l muşcă de umărul stîng, smulgîndu-i o halcă de carne.

Un-Ochi se împletici pînă la mine.

— Trebuia să-l avem pe tipul ăsta cu noi în Beril, am spus. Îmi tremura vocea.

Un-Ochi era atît de îngrozit că se sufoca. Nu rîse. Nici mie nu-mi prea venea să rîd, sincer să fiu. Eram sarcastic doar din reflex. Umor negru.

Trompetele umplură noaptea cu sunetul lor. Oamenii alergară la posturi. Zăngănitul de arme acoperi horcăitul forvalakăi.

Un-Ochi mă prinse de braţ.

— Tre' să plecăm de aici, spuse el. Haide.

Pe mine mă hipnotiza lupta. Leopardul încerca să se transforme. Avea trăsături vag feminine.

— Haide! Un-Ochi înjură murdar. Arătarea aia ţie voia să-ţi vină de hac, să ştii. A fost trimisă. Să ne urnim de-aici înainte să scape.

Energia creaturii părea nelimitată, în pofida puterii şi sălbăticiei imense a lui Roade-Oase. Înrobitul îi distrusese cu dinţii umărul stîng.

Un-Ochi avea dreptate. Rebelii începeau să se agite. Luptele puteau să înceapă. Din ambele motive, era momentul să ne retragem. Mi-am luat trusa şi am şters-o.

În drumul nostru, am trecut pe lîngă Vestitoarea Furtunii şi Hoţul-de-Suflete. I-am salutat în doi peri, îmboldit de un soi de bravură neroadă. Eram sigur că unul dintre ei se afla în spatele atacului forvalakăi. Nici unul nu-mi răspunse.

N-am avut nici o reacţie pînă cînd nu am ajuns în siguranţă, în vîrful piramidei şi-n sînul Companiei, şi n-am mai avut nimic altceva de făcut decît să mă gîndesc la cele întîmplate. Atunci am început să tremur atît de tare, încît Un-Ochi a fost silit să-mi administreze o licoare calmantă din propriu-mi arsenal.

Ceva îmi vizită visele. O veche prietenă, de-acum. Strălucire aurie, chip frumos. Ca şi înainte: „Credinciosul meu n-are a se teme".

Cînd efectul leacului slăbi, spre răsărit se vedea deja o geană de lumină. M-am trezit mai puţin speriat, însă deloc reconfortat. Încercaseră de trei ori. Oricine era aşa de hotărît să-mi facă felul avea să reuşească pînă la urmă. Orice-ar fi spus Doamna.

Un-Ochi îşi făcu apariţia aproape imediat.

— Te simţi bine?

— Mda. Bine.

— Ai ratat un spectacol dat naibii.

Am ridicat o sprînceană.

— După ce tu ai tras obloanele, Cercul şi Înrobiţii s-au înfruntat. S-au oprit abia acum puţin timp. Treaba s-a cam împuţit de data asta. Roade-Oase şi Vestitoarea

Furtunii au mierlit-o. Se pare că şi-au făcut felul unul altuia. Vino. Vreau să-ţi arăt ceva.

Mormăind, am pornit pe urmele lui.

— Cît de multe pierderi au suferit Rebelii?

— Fiecare spune altceva. Dar au suferit destule. Cel puţin patru dintre ei au încasat-o.

Se opri în partea din faţă a vîrfului piramidei şi gesticulă amplu.

— Ce-i?

— Eşti orb? Eu n-am decît un ochi şi văd mai bine ca tine?

— Dă-mi un indiciu.

— Uită-te după o crucificare.

— O!

După ce mi-a spus asta, am zărit imediat crucea înălţată aproape de postul de comandă al Vestitoarei Furtunii.

— Bine. Şi ce?

— Ăla-i prietenul tău. Forvalaka.

— Al meu?

— Al nostru? Pe chip îi apăru o expresie minunat de răutăcioasă. E sfîrşitul unei poveşti lungi, Cobe. Şi e un sfîrşit fericit. Oricum ar fi, indiferent cine l-a ucis pe Tam-Tam, am trăit să-i văd găsindu-şi hîdul sfîrşit.

— Mda.

În stînga noastră, Corbul şi Draga urmăreau manevrele Rebelilor. Degetele li se mişcau rapid. Erau prea departe ca să pot desluşi destul din ceea ce-şi spuneau. Era ca şi cînd ai trage cu urechea la o conversaţie într-o limbă pe care o stăpîneşti doar la nivel de începător. Păsărească.

— Ce-l frămîntă pe Corb în ultima vreme?

— Cum adică?

— Nu mai bagă în seamnă pe nimeni, în afară de Draga. Nici pe Căpitan nu-l mai frecventează. N-a mai

participat la un joc de cărți de cînd i-am adus pe Pană și pe Călătorie. Se face verde dacă încerci să fii amabil cu Draga. S-o fi întîmplat ceva în lipsa noastră?

Un-Ochi ridică din umeri.

— Eu am fost cu tine, Cobe, ți-aminteşti? Nimeni nu mi-a spus nimic. Dar acum, că zici asta, mda, se comportă ciudat. – Chicoti. – Ciudat pînă și raportat la standardele Corbului.

Am urmărit pregătirile Rebelilor. Păreau nesiguri și dezorganizați. Chiar și așa, în pofida furiei nopții, terminaseră de umplut primele două șanțuri. Prin eforturile depuse la ultimul realizaseră șase locuri de trecere.

Efectivele noastre de la al doilea și al treilea nivel păreau subțiate. Am întrebat de ce.

— Doamna a ordonat ca unii dintre ei să coboare la primul nivel. Mai ales dintre cei din vîrf.

Cei mai mulți erau din divizia Hoțului-de-Suflete, am observat. Efectivele sale păreau slăbite.

— Crezi că azi vor reuși să treacă?

Un-Ochi ridică din umeri.

— Dacă-și păstrează îndîrjirea de pînă acum, da. Dar uită-te. Nu mai sînt la fel de hotărîți. Au descoperit că nu ne vom da bătuți cu una, cu două. I-am făcut să stea pe gînduri. Să-și amintească de străvechea nălucă din Turn. Ea încă n-a ieşit. Poate că încep să se îngrijoreze.

Eu bănuiam că asta se datora mai mult victimelor din rîndul Cercului decît tensiunii crescînde a soldaților. Structura de comandă Rebelă trebuie că era cufundată în haos. Orice armată șovăie atunci cînd nimeni nu ştie cine-o conduce.

Cu toate acestea, la patru ore după ivirea zorilor Rebelii începură să moară pentru cauza lor. Linia noastră de apărare își strînse forțele. Urlătorul și Fără-Chip îi

înlocuiseră pe Vestitoarea Furtunii şi pe Roade-Oase, lăsînd al doilea nivel în seama Tîrîtorului-prin-Noapte.

Luptele intraseră într-un tipic. Hoarda se năpustea înainte, împotriva furtunii de săgeți, traversa podurile, se ascundea după scuturile mobile şi trăgea de după ele pentru a-i lovi pe cei din prima noastră linie. Veneau fără încetare, într-un şuvoi nesfîrşit. Cădeau cu miile înainte să ajungă să se apropie de inamic. Mulți dintre cei care reuşeau se luptau doar pentru scurt timp, apoi se împrăştiau, uneori ajutîndu-şi camarazii răniți, cel mai adesea doar ferindu-se din calea pericolului. Ofițerii nu mai dețineau nici un control.

Linia frontului rezistă, prin urmare, mai mult timp şi cu mai multă fermitate decît anticipasem. Chiar şi-aşa, avatanjul numeric şi oboseala acumulată îşi spuseră pînă la urmă cuvîntul. Apărură breşe. Trupele inamice ajunseră la zidul de apărare. Înrobiții organizau contraatacuri, dar majoritatea acestora nu aveau avîntul necesar pentru a dura. Ici şi colo, soldații tot mai demoralizați încercau să se refugieze la nivelul superior. Tîrîtor-prin-Noapte distribui detaşamente de-a lungul flancului. Acestea îi respinseră pe fugari. Rezistența se întări.

Totuşi, Rebelii simțeau de-acum mirosul victoriei. În rîndurile lor, entuziasmul crescu. Rampele şi turnurile din depărtare începură să avanseze. Înaintarea lor era greoaie, cîțiva yarzi pe minut. Un turn se răsturnă cînd ajunse la balastul insuficient tasat cu care fusese astupat primul şanț. Strivi sub el o rampă şi cîteva duzini de oameni. Restul maşinăriilor îşi continuară drumul. Garda îşi reorientă artileria grea, aruncînd mingi de foc.

Un turn se aprinse. Apoi un altul. O rampă se opri locului, în flăcări. Însă celelalte maşinării îşi văzură mai departe de drum şi ajunseră la al doilea şanț.

Balistele mai uşoare îşi schimbară şi ele ţinta, căsăpind cu miile soldaţii care împingeau maşinăriile de luptă.

În tranşeea din apropiere, cei din avangardă continuau să arunce balast şi să-l taseze. Şi să cadă sub tirul arcaşilor noştri. Nu puteam să nu-i admir; erau cei mai curajoşi dintre duşmani.

Steaua Rebelilor era în ascensiune. Îşi depăşiseră startul slab şi erau la fel de îndîrjiţi ca în ziua precedentă. Unităţile noastre de la primul nivel se fragmentară în cete tot mai mici, debusolate. Oamenii pe care Tîrîtor-prin-Noapte îi trimisese să-i împiedice pe ai noştri să fugă se luptau acum cu Rebelii zeloşi care se căţărau pe zidul de apărare. Într-un loc, trupele Rebele smulseseră cîţiva buşteni şi încercau să-şi croiască drum în sus.

Era mijlocul după-amiezei. Rebelii mai aveau la dispoziţie cîteva ore bune de lumină. Pe mine începeau să mă treacă fiorii.

Un-Ochi, pe care nu-l mai văzusem de cînd începuse totul, veni iar lîngă mine.

— Veşti din Turn, spuse el. Au pierdut şase membri ai Cercului noaptea trecută. Asta înseamnă că n-au mai rămas decît, poate, opt. Probabil nici unul dintre cei care făceau parte din Cerc atunci cînd am venit noi în nord.

— Nu-i de mirare, atunci, că au avut un început slab.

El se uită spre zona de luptă.

— N-arată bine, aşa-i?

— Deloc.

— Presupun că din cauza asta vine şi ea. M-am întors către el. Mda. Vine încoace. În persoană.

Frig. Frig-frig-frig. Nu ştiu de ce. Apoi l-am auzit pe Căpitan strigînd şi pe Locotenent şi pe Acadea şi pe Elmo şi pe Corb şi pe cine ştie cîţi alţii, toţi strigînd la noi să intrăm în formaţie. Nu mai era timp de tras mîţa de coadă.

M-am înapoiat la spitalul meu de campanie, format dintr-un grup de corturi aşezate în partea din spate şi, din păcate, pe direcţia vîntului care sufla dinspre latrină.

— O inspecţie rapidă, i-am spus lui Un-Ochi. Vezi să fie toate în ordine.

Doamna veni călare, urcînd pe rampa din apropierea intrării în Turn. Călărea un animal crescut special pentru asta. Era imens şi nărăvaş, un dereş lucios care părea să încarneze ideea unui artist despre perfecţiunea ecvestră. Ea era îmbrăcată foarte şic, în brocart roşu cu auriu, cu eşarfe albe, bijuterii de aur şi argint şi cîteva tuşe de negru în ţinută. Ca o doamnă bogată pe care ai fi putut-o vedea pe străzile din Opal. Părul ei, mai negru ca miezul de noapte, îi cobora, lung, de sub un tricorn elegant, alb, cu dantelă, împodobit cu pene albe de struţ. O reţea de perle îl ţinea strîns. Părea să nu aibă mai mult douăzeci de ani. Pe măsură ce înainta, tăcerea se aşternea în calea ei. Oamenii rămîneau cu gura căscată. Nu vedeam pic de teamă la nici unul.

Însoţitorii Doamnei erau în ton cu imaginea ei. De înălţime medie, înveşmîntaţi complet în negru, cu feţele acoperite de văluri negre, călare pe cai negri, cu frîie şi şei din piele neagră, semănau cu imaginea populară a Înrobiţilor. Unul purta o suliţă lungă şi neagră, cu vîrful din oţel înnegrit, celălalt un corn mare de argint. Călăreau de-o parte şi de cealaltă a ei, mereu la un yard în spate.

Cînd trecu pe lîngă mine, Doamna îmi făcu onoarea să-mi adreseze un zîmbet dulce. Umorul şi provocarea-i scînteiau în ochi...

— Încă te mai iubeşte, făcu Un-Ochi zeflemitor.

Eu m-am cutremurat.

— De asta mă şi tem.

Ea călări printre rîndurile Companiei, drept spre Căpitan şi vorbi cu el o jumătate de minut. El nu trădă nici o emoţie în faţa acestui rău străvechi. Nimic nu-l zdruncină atunci cînd îşi asumă rolul comandantului turnat în fier.

Elmo se apropie, croindu-şi drum cu coatele.

— Ce mai faci, bătrîne? l-am întrebat.

Nu-l văzusem de multe zile.

— Vreau să te duci la ea.

Eu am spus ceva de genul: „Blîg". Foarte inteligent.

— Ştiu ce vrei să spui. Totul are o limită. Dar ce poţi face? Găseşte-ţi un cal.

— Un cal? De ce? Unde?

— Eu doar am adus mesajul, Cobe. Nu mă-ntreba pe mine... Cînd vorbeşti de lup...

Un soldat tînăr, purtînd culorile Urlătorului, apăru din spatele piramidei. Aducea un şir de cai. Elmo plecă într-acolo degrabă. După un schimb scurt de cuvinte, îmi făcu semn să mă apropii. M-am dus fără tragere de inimă.

— Alege-ţi singur, Cobe.

Am ales o iapă cafenie, frumos clădită şi aparent docilă şi m-am urcat în spinarea ei. Era plăcut să fiu în şa. Trecuse ceva vreme.

— Urează-mi noroc, Elmo.

Voiam să par dezinvolt, dar vorbele mi-au ieşit piţigăiate.

— S-a făcut, a zis şi, cînd am luat-o din loc: Să te înveţi minte să mai scrii poveşti dintr-alea prosteşti.

— Nu te dai bătut, ai?

Îndepărtîndu-mă, m-am întrebat totuşi, preţ de-o clipă, cît de mult influenţează arta viaţa. Era oare *posibil* să mi-o fi făcut cu mîna mea?

La apropierea mea, Doamna nu privi înapoi. Făcu un gest discret. Călărețul din dreapta ei se dădu în lături, făcîndu-mi loc. Am prins aluzia, m-am oprit şi, în loc să mă uit la ea, m-am concentrat asupra panoramei. Îi simțeam amuzamentul.

Situația se înrăutățise în cele cîteva minute cît lipsisem. Soldații Rebeli cîştigaseră mai multe poziții la al doilea nivel. În prima linie, formațiile noastre fuseseră spulberate. Urlătorul se înduplecase şi-şi lăsase oamenii să-i ajute pe cei de jos să urce pe zidul de apărare. La al treilea nivel, trupele Şoaptei recurseseră pentru prima oară la arcuri.

Rampele de asalt erau aproape de ultimul şanț. Turnurile cele mari se opriseră. Peste jumătate fuseseră scoase din acțiune. Celelalte erau ocupate, însă arcaşii din ele erau prea departe pentru a produce vreo pagubă. Slavă Cerului pentru micile sale daruri.

Înrobiții de la primul nivel îşi foloseau puterile, însă erau într-un pericol atît de mare, încît aveau puține şanse de reuşită.

Doamna spuse:

— Voiam să vezi asta, Cronicarule.

— Îh?

Încă o vorbă de geniu din partea înțeleptului Companiei.

— Ceea ce este pe cale să se întîmple. Astfel încît să existe măcar o relatare corectă.

M-am uitat la ea pe furiş. Avea pe buze un mic zîmbet poznaş. Mi-am întors atenția către cîmpul de luptă. Efectul pe care-l avea asupra mea, deşi se mulțumea doar să stea acolo, în toiul furiei sfîrşitului de lume, era mult mai înfricoşător decît perspectiva morții în luptă. Sînt prea bătrîn ca să-mi mai fiarbă sîngele ca unui adolescent excitat.

Doamna pocni din degete.

Călărețul din stînga ei ridică în aer cornul de argint şi înlătură voalul de pe față, ca să poată duce instrumentul la buze. Pană! Privirea mi se abătu către Doamnă. Ea îmi făcu cu ochiul.

Înrobiți. Pană şi Călătorie fuseseră Înrobiți, precum Şoaptă înaintea lor. Puterea lor era acum la dispoziția Doamnei... Mintea mea dădu tîrcoale ideii. Implicații, implicații. Vechii Înrobiți căzuți, noi Înrobiți luîndu-le locul...

Cornul scoase un sunet dulce, ca un înger chemînd armiile cerului. Nu era un sunet puternic şi totuşi răsună pretutindeni, coborînd parcă din tării. Luptele se opriră brusc. Toții ochii se întoarseră spre piramidă.

Doamna pocni din degete. Celălalt călăreț (Călătorie, am presupus) ridică sulița şi-i repezi vîrful în jos.

Zidul de apărare explodă într-o duzină de locuri. Sunete ca de trîmbiță sparseră liniştea. Chiar înainte să-i văd dînd năvală, am înțeles şi am izbucnit rîs.

— Elefanți!

Nu mai văzusem elefanți de luptă din primul meu an în cadrul Companiei.

— Unde-ai găsit elefanți?

Ochii Doamnei scînteiau. Nu-mi răspunse.

Răspunsul era evident. Dincolo de mare. La aliații ei din oraşele Giuvaier. Cum îi adusese neobservați şi cum îi ținuse ascunşi, ei, ăsta era un mister.

Atacul asupra Rebelilor, tocmai în momentul lor de aparent triumf, era o surpriză delicioasă. Nimeni de prin părțile astea nu văzuse elefanți de luptă, darămite să ştie cum să se lupte cu ei.

Uriaşele pachiderme cenuşii dădură iama în hoarda Rebelă. Mahuții se distrau pe cinste, avîntîndu-şi bestiile

încoace şi-ncolo, strivind Rebeli cu sutele, nimicindu-le complet moralul. Doborîră scuturile mobile. Traversară podurile şi atacară turnurile de asediu, culcîndu-le la pămînt unul după altul.

Erau douăzeci şi patru de animale, cîte două pentru fiecare ascunzătoare. Fuseseră echipate cu armuri, iar conducătorii lor erau înveşmîntaţi în metal şi totuşi, ici şi colo, cîte o suliţă sau săgeată rătăcită mai găsea cîte o spărtură, reuşind fie să doboare vreun mahut, fie să rănească bestiile destul cît să le înfurie. Elefanţii care îşi pierdeau călăreţii îşi pierdeau interesul pentru luptă. Animalele rănite o luau razna. Acestea provocau mai multe pagube decît cele aflate încă sub control.

Doamna gesticulă din nou. Călătorie dădu iar semnalul. Trupele de dedesubt coborîră rampele pe care le folosiserăm pentru transportul materialelor şi răniţilor. Soldaţii de la al treilea nivel, mai puţin Gărzile, coborîră în marş, intrară în formaţie şi lansară un atac împotriva acelei devălmăşii. Dacă te gîndeai la diferenţa numerică, părea o nebunie. Dar dacă te gîndeai la turnura nesperată a situaţiei, moralul era mult mai important.

Şoaptă pe aripa stîngă, Hoţul în centru, grăsanul de Lord Jalena pe dreapta. Ropot de tobe. Se năpustiră înainte, încetiniţi doar de nevoia de-a măcelări miile de inamici panicaţi. Rebelii nu s-ar fi dat înapoi de la fugă, dar se temeau să se retragă în direcţia elefanţilor dezlănţuiţi, care se aflau între ei şi propria lor tabără. Nu făceau mare lucru ca să se apere.

Terenul fu eliberat pînă la primul şanţ. Muşcă-Lună, Urlătorul şi Fără-Chip îşi împinseră trupele supravieţuitoare în formaţie, înjurîndu-le şi silindu-le să înainteze, în ciuda spaimei, şi să incendieze toate construcţiile duşmanului.

Atacanții celui de-al doilea șanț, învolburîndu-se peste și pe lîngă turnurile și rampele abandonate, trecînd mai departe, urmînd dîra însîngerată lăsată de elefanți. Apoi mașinării în flăcări, cînd cei de la primul nivel începură să sosească. Atacatorii înaintînd spre următorul șanț. Întregul cîmp – acoperit de leșurile dușmanilor. Numărul morților – mai mare decît pomenisem eu vreodată.

Cercul, ce mai rămăsese din el, își veni în cele din urmă în fire destul cît să-și încerce puterile împotriva animalelor. Înregistrară cîteva succese, apoi fură anihilați de Înrobiți. După asta, totul depindea de oamenii de pe cîmpul de luptă.

Ca întotdeauna, Rebelii aveau avantajul numeric. Unul cîte unul, elefanții căzură. Inamicii se masară înaintea liniei frontului. Noi nu aveam rezerve. Din taberele Rebelilor, trupe noi veneau întruna, lipsite de entuziasm, dar suficient de puternice ca să ne ia avantajul. Retragerea devenea o necesitate.

Doamna o anunță, prin intermediul lui Călătorie.

— Foarte bine, am murmurat. Într-adevăr, foarte bine.

Asta în timp ce oamenii noștri reveneau la pozițiile lor, sleiți de efort. Întunericul nu era departe. Rezistaserăm încă o zi.

— Dar acum ce urmează? Nerozii ăia n-or să se dea bătuți cît timp cometa se va afla pe cer. Iar noi ne-am tras ultima săgeată.

Doamna zîmbi.

— Consemnează lucrurile așa cum le vezi, Cronicarule.

Ea și însoțitorii ei se îndepărtară călare.

— Și ce mă fac eu cu calul ăsta? am bolborosit.

În noaptea aceea s-a desfăşurat o confruntare între puteri, însă eu am ratat-o. Nu ştiu cine a avut cel mai mult de pierdut. Noi i-am pierdut pe Muşcă-Lună, pe Fără-Chip şi pe Tîrîtor-prin-Noapte. Doar Tîrîtor-prin-Noapte căzuse luptînd împotriva inamicului. Ceilalţi fuseseră răpuşi în încleştarea dintre Înrobiţi.

La nici o oră după apus, a venit un mesager. Eu îmi pregăteam echipa să coborîm, după ce îi hrănisem. Elmo purtă iarăşi ştafeta.

— La Turn, Cobe. Iubita ta vrea să te vadă. Ia-ţi arcul cu tine.

Are şi teama limita ei şi nu te poţi teme la nesfîrşit de cineva, nici chiar de Doamnă. Resemnat, am întrebat:

— Arcul?

El ridică din umeri.

— Şi săgeţi?

— Nici o vorbă despre asta. Mie nu-mi sună bine.

— Probabil ai dreptate. Un-Ochi, preiei comanda.

Era timpul să văd şi jumătatea plină a paharului. Măcar nu aveam să-mi petrec noaptea amputînd membre, cusînd plăgi şi liniştind tineri despre care ştiam că nu vor supravieţui pînă săptămîna viitoare. În serviciul Înrobiţilor, soldaţii au o şansă mai bună de-a se reface în urma rănilor, însă cangrenele şi peritonita continuă să-şi ia birul.

Pe lunga rampă, în jos, către poarta întunecată. Turnul se profila ca o construcţie mitologică, scăldat în lumina argintie a cometei. O dăduse oare Cercul în bară? Aşteptase prea mult? Era oare posibil să nu mai fie cometa un semn favorabil, odată ce începea să pălească?

Cît de aproape erau armatele din est? Nu destul de aproape. Dar strategia noastră nu părea să fie bazată pe trasul de timp. Dacă acesta ar fi fost planul, am fi intrat toți în Turn și-am fi sigiliat ușa. Nu-i așa?

Am șovăit. O reacție normală. Am atins amuleta pe care mi-o dăduse Spiriduș mai demult și apoi amuleta oferită de Un-Ochi ceva mai de curînd. Nu mi-au oferit cine știe ce alinare. Am aruncat o privire spre piramidă și mi s-a părut că văd în vîrf o siluetă scundă și îndesată. Căpitanul? Am ridicat o mînă. Silueta răspunse. Înveselit, m-am întors.

Poarta părea a fi gura nopții, însă un singur pas înainte mă aduse într-un pasaj larg și luminat. Duhnea a cai și a vite, animalele ce fuseseră mînate înăuntru cu, ai fi zis, un secol în urmă.

Un soldat mă aștepta

— Tu ești Cobe? Am încuviințat din cap. Urmează-mă.

Nu era un membru al Gărzii, ci un tînăr infanterist din armata Urlătorului. Părea tulburat. Ici și colo am văzut și alții de soiul lui. Atunci am priceput. Urlătorul își petrecuse nopțile aducînd soldați în timp ce restul Înrobiților se luptau cu Cercul și unul împotriva celuilalt. Nici unul dintre oamenii aceștia nu participase la lupte.

Cîți să fi fost acolo? Ce surprize ascundea Turnul?

Am intrat în inima Turnului prin portalul pe care-l mai folosisem și data trecută. Soldatul se opri în același loc unde se oprise căpitanul Gărzii. Îmi ură noroc, cu o voce slabă, tremurată. I-am mulțumit pe un ton pițigăiat.

Ea n-avea chef de jocuri. Cel puțin nu de chestii demonstrative. Iar eu nu mi-am intrat în rolul de băiat amorezat. Acum era vorba de lucruri serioase.

Mă pofti să iau loc la o masă de lemn închis la culoare, cu arcul în față, apoi spuse:

— Am o problemă.

Nu i-am răspuns, ci doar m-am uitat la ea.

— Zvonurile au scăpat de sub control afară, aşa-i? Despre ce se întîmplă între Înrobiţi?

Am aprobat din cap.

— Acum nu mai e ca trădarea Şchiopului. Acum se omoră între ei. Oamenii nu vor să fie prinşi la mijloc.

— Soţul meu nu este mort. Ştii asta. El este în spatele tuturor relelor. S-a trezit. Foarte încet, dar destul cît să ajungă la unii membri ai Cercului. Destul cît să fi ajuns la femeile din rîndul Înrobiţilor. Ar face orice pentru el. Tîrfele! Stau cu ochii pe ele cît de mult pot, dar nu sînt nici eu infailibilă. Îmi mai scapă unele lucrururi. Lupta asta... Nu e ceea ce pare a fi. Armata Rebelă a fost adusă aici de membri ai Cercului aflaţi sub influenţa soţului meu. Nerozii! Credeau că se pot folosi de *el* ca să mă înfrîngă şi să pună ei mîna pe putere. Au fost ucişi cu toţii acum, dar acţiunea pe care au provocat-o e încă-n desfăşurare. Eu nu mă lupt cu Roza Albă, Cronicarule – deşi s-ar putea să înregistrăm o victorie şi împotriva acestei absurdităţi. Eu mă lupt cu vechiul înrobitor, cu Dominatorul. Şi de va fi să pierd, voi pierde lumea întreagă.

Vicleană femeie. Nu juca rolul domniţei la ananghie. Aborda situaţia ca de la egal la egal, iar asta îmi cîştigă simpatia. Ştia că-l cunoşteam pe Dominator la fel de bine ca orice muritor de rînd. Ştia că mă temeam de el mai mult decît de ea, căci cine se teme de o femeie mai mult decît de un bărbat?

— Te cunosc, Cronicarule. Ţi-am deschis sufletul şi-am privit în adîncul lui. Tu lupţi pentru mine deoarece compania ta a acceptat un contract pe care îl va duce la bun sfîrşit orice-ar fi – întrucît principalii ei reprezentanţi consideră ca onoarea Companiei a fost pătată în Beril. Şi

asta în ciuda faptului că majoritatea dintre voi crede că vă aflați în solda Răului.

Răul e ceva relativ, Cronicarule. Nu-i ceva bătut în cuie. Nu poți să-l pipăi, să-l guşti sau să-l tai cu sabia. Răul depinde de locul unde te afli şi de direcția în care alegi să arăți cu degetul. Iar tu, datorită jurămîntului tău, te-ai ridicat împotriva Dominatorului. Pentru tine, Răul este el.

Se opri un moment, aşteptîndu-se poate la o reacție. N-am avut nici una. Enunțase esența întregii mele filozofii.

— Acel Rău a încercat să te ucidă de trei ori, doctore. De două ori fiindcă se temea de cunoştințele tale şi odată fiindcă se temea de viitorul tău.

Asta m-a trezit.

— Viitorul meu?

— Înrobiții zăresc uneori viitorul. Poate că discuția aceasta a fost prevăzută.

Mă luase prin surprindere. Am rămas încremenit, cu un aer tîmp.

Părăsi pentru moment odaia şi se întoarse cu o tolbă cu săgeți pe care le împrăştie pe masă. Erau negre şi grele, cu vîrf argintiu, inscripționat cu litere aproape invizibile. Cît le-am examinat, ea mi-a luat arcul şi l-a schimbat cu altul avînd o greutate şi o flexibilitate identice. Se potrivea excelent cu săgețile. Era prea splendid pentru a fi folosit ca armă.

Îmi spuse:

— Poartă astea. Mereu.

— Va trebui să le folosesc?

— E posibil. Mîine, într-un fel sau altul, vom asista la sfîrşitul întregii istorii. Rebelii au fost masacrați, însă mai au o vastă rezervă de cadre. Strategia mea s-ar putea să nu reuşească. Dacă voi eşua, soțul meu va cîştiga. Nu

Rebelii, nu Roza Albă, ci Dominatorul, acea fiară teribilă, fără astîmpăr în mormîntul ei de-acum...

I-am evitat privirea şi am ochit armele, întrebîndu-mă ce trebuia să spun, ce trebuia să nu aud, ce trebuia să fac cu uneltele acelea mortale şi dacă eram în stare să le folosesc la momentul cuvenit.

Ea îmi cunoştea gîndurile.

— O să ştii cînd va fi momentul. Şi-o să faci ce vei crede că este bine.

Am ridicat privirea, încruntîndu-mă, dorindu-mi... Dorindu-mi, chiar dacă ştiam ce era ea. Poate că fraţii mei idioţi aveau dreptate.

Zîmbi, întinse o mînă mult prea perfectă şi-mi prinse degetele în strînsoarea ei...

Am pierdut contactul cu realitatea. Cred. Nu-mi amintesc să se fi întîmplat ceva. Şi totuşi, mintea mi se înceţoşă o secundă, iar cînd ceţa se ridică, ea încă mă ţinea de mînă, surîzînd şi spunînd:

— E timpul să pleci, soldat. Odihneşte-te bine.

M-am ridicat ca un zombie şi m-am împleticit spre uşă. Aveam sentimentul clar că-mi scăpase ceva. Nu m-am uitat înapoi. N-aş fi putut.

Am ieşit din Turn şi-am păşit în noapte şi imediat am ştiut că iarăşi pierdusem o felie de timp. Stelele îşi schimbaseră poziţia pe cer. Cometa era jos. Să mă odihnesc bine? Orele de odihnă aproape se scurseseră.

Afară era linişte şi răcoare şi cîntau greierii. Greieri. Cine-ar fi crezut? Am coborît privirea spre arma pe care mi-o dăduse. Cînd o încordasem? De ce pusesem o săgeată în coardă? Nu-mi aminteam nici măcar să le fi luat

de pe masă... Preț de un moment înfricoșător, am crezut că-mi pierd mințile. Cîntul greierilor mă liniști.

M-am uitat în susul piramidei. Cineva stătea în vîrf, de strajă. Am ridicat o mînă. Omul răspunse. Elmo, după cum se mișca. Dragul de Elmo.

Vreo două ore pînă-n zori. Puteam închide puțin ochii, dacă nu pierdeam vremea.

Cînd parcursesem un sfert din drumul pe rampă în sus m-a încercat un sentiment ciudat. Pe la jumătatea drumului, am înțeles ce era. Amuleta lui Un-Ochi! Îmi ardea încheietura mîini... Un Înrobit! Pericol!

Un nor de întuneric se desprinse din noapte, dintr-o imperfecțiune a peretelui piramidei. Se întinse ca vela unei corăbii și se îndreptă spre mine. Am răspuns în singurul fel în care puteam. Cu o săgeată.

Săgeata străpunse cortina aceea de întuneric. Și un vaier prelung mă împresură, plin mai mult de surprindere decît de furie, mai mult de disperare decît de agonie. Perdeaua de întuneric se destrămă. Ceva cu înfățișare umană alergă pe pantă. M-am uitat după el, negîndindu-mă vreo clipă să mai trimit o săgeată, deși mai pusesem una în arc. Zăpăcit, mi-am reluat urcarea.

— Ce s-a întîmplat? m-a întrebat Elmo cînd am ajuns sus.

— Nu știu, i-am răspuns. Sincer, n-am nici cea mai vagă idee ce naiba s-a întîmplat în noaptea asta.

Mă cercetă din cap pînă-n picioare.

— Pari cam zdruncinat. Odihnește-te puțin.

— Mi-ar prinde bine, am recunoscut. Transmite-i Căpitanului că ea zice că mîine-i ziua cea mare. Cîștigăm sau pierdem.

Că mult îi va fi de folos să afle asta. M-am gîndit însă că i-ar plăcea să știe.

— Mda. Ți-au făcut ceva acolo înăuntru?

— Nu știu. Nu cred.

Voia să mai vorbească, în pofida sfatului de-a mă odihni. L-am împins cu blîndețe la o parte, m-am dus într-unul dintre corturile mele de spital și m-am făcut covrig într-un colț strîmt, ca un animal rănit culcușindu-se. Fusesem atins într-un fel, chiar dacă nu puteam spune cum. Aveam nevoie de-un timp de recuperare. Probabil de mai mult timp decît aveam la dispoziție.

L-au trimis pe Spiriduș să mă trezească. Eram într-o dispoziție fermecătoare, ca în fircare dimineață, amenințînd să căsăpesc pe oricine se dovedea îndeajuns de nechibzuit încît să-mi tulbure visele. Nu că n-ar fi meritat să fie tulbrate. Erau oribile. Comiteam lucruri de nedescris cu două fete care nu puteau avea mai mult de doisprezece ani și le făceam să le mai și placă. Dezgustător ce umbre stau la pîndă în mintea omenească.

Așa revoltătoare cum îmi erau visele, nu voiam totuși să mă scol. În sacul meu de dormit era călduț și bine.

— Dacă vrei, pot să fiu și necioplit, zise Spiriduș. Ascultă, Cobe. Iubita ta iese la lumină. Căpitanul vrea să fii prezent s-o întîmpini.

— Mda, sigur. Mi-am luat cizmele cu o mînă și cu cealaltă am dat la o parte ușa cortului. Am mormăit: Cît naiba e ceasul? Am impresia că soarele-i pe cer de ore bune.

— Așa și este. Elmo s-a gîndit că ți-ar prinde bine să te odihnești. Zicea că ți-a fost greu noaptea trecută.

Am gemut și-am încercat să mă adun. M-am gîndit să mă spăl, dar Spiriduș mă împinse de la spate.

— Ia-ți echipamentul de luptă. Rebelii vin încoace.

Am auzit tobe în depărtare. Rebelii nu folosiseră tobe înainte. L-am întrebat despre asta.

Spiriduş ridică din umeri. Era palid la față. Presupun că auzise mesajul meu pentru Căpitan. Cîştigăm sau pierdem. Astăzi.

— Şi-au ales un nou consiliu.

Începu să trăncănească, aşa cum fac oamenii cînd sînt speriați, relatîndu-mi cele întîmplate peste noapte, încăierarea dintre Înrobiți şi ce pierderi suferiseră Rebelii. Urechile nu-mi auzeau nimic vesel. Mă ajută să iau pe mine armura. De la luptele din jurul Rozelor, nu purtasem altceva decît o cămaşă de zale. Mi-am luat armele primite de la Doamnă şi-am ieşit afară, unde am dat cu ochii de una dintre cele mai glorioase dimineți din cîte trăisem.

— O zi numai bună pentru murit, am spus.

— Mda.

— Peste cît timp o să ajungă aici?

Căpitanul precis ne voia la locurile noastre în momentul sosirii ei. Îi plăcea să fie imaginea ordinii şi-a eficienței.

— Cînd va fi aici. Am primit doar un mesaj cum că va ieşi afară.

— Aha.

Am scrutat vîrful piramidei. Oamenii îşi vedeau de treabă, pregătindu-se de luptă. Nimeni nu părea să se grăbească.

— Mă duc să mă plimb nițel.

Spiriduş nu spuse nimic. Se mulțumi să mă urmeze, cu o încruntătură îngrijorată pe chipu-i palid. Ochii i se mişcau întruna, supraveghind totul în jur. După poziția umerilor şi felul atent în care se mişca, am înțeles că avea o vrajă pregătită pentru a fi folosită imediat. Doar după

ce se ţinu pe urmele mele o bună bucată de vreme mi-am dat seama că mă păzea.

M-am simţit deopotrivă mulţumit şi deranjat. Mulţumit pentru că oamenilor le păsa îndeajuns ca să-mi poarte de grijă şi deranjat că situaţia mea se agravase atît de tare. Mi-am privit mîinile. Inconştient, încordasem arcul şi pusesem o săgeată în el. Şi o parte din mine era în alertă maximă.

Toţi trăgeau cu ochiul la armele mele, dar nimeni nu întrebă nimic. Presupun că tot soiul de scorneli făceau deja înconjurul taberei. Ciudat că tovarăşii mei nu mă înghesuiseră într-un colţ ca să mă ia la întrebări.

Rebelii îşi dispuseseră forţele cu mare băgare de seamă, metodic, în afara razei armelor noastre. Oricine o fi preluat conducerea restabilise disciplina. Şi construise o întreagă armada de noi maşini de luptă în cursul nopţii.

Forţele noastre abandonaseră nivelul inferior. Acolo nu mai rămăsese decît un crucifix pe care se zbătea o siluetă... Se zbătea. După toate suferinţele îndurate, inclusiv ţintuirea pe cruce, forvalaka rămînea în viaţă!

Trupele fuseseră redistribuite. Arcaşii se aflau acum la al treilea nivel, iar Şoaptă preluase comanda întregului dispozitiv de luptă. Aliaţii, supravieţuitorii de la primul nivel, forţele Hoţului şi alţii erau la al doilea nivel. Hoţul asigura centrul, Lordul Jalena aripa dreaptă, iar Urlătorul pe cea stîngă. Se încercase refacerea zidului de apărare, însă acesta rămăsese într-o stare teribil de proastă. N-avea să fie cine ştie ce obstacol.

Un-Ochi veni lîngă noi.

— Băieţi, aţi auzit ultimele veşti?

Am ridicat întrebător dintr-o sprînceană.

— Susţin că şi-au găsit copila, pe Roza Albă.

După o scurtă reflecţie, am răspuns:

— Îndoielnic.

— Categoric. Turnul spune că e o făcătură. Doar ceva ce să ridice moralul trupelor.

— Aşa cred şi eu. Mă surprinde doar că nu s-au gîndit la asta mai devreme.

— Apropo de lup, chirăi Spiriduş. Arătă cu degetul.

A trebuit să caut o clipă din priviri înainte să observ strălucirea blîndă ce înainta printre rîndurile diviziilor inamice. Înconjura un copil pe un cal mare, alb, ce purta o flamură roşie brodată cu un trandafir alb.

— Un spectacol lamentabil, se plînse Un-Ochi. Tipul ăla de pe travee* proiectează lumina.

Mi se strînsese inima de teama că poate nu era o făcătură. Am coborît privirea spre mîinile mele, întrebîndu-mă dacă nu cumva acel copil era ţinta la care se gîndise Doamna. Dar nu. Nu simţeam nici un impuls de a trimite o săgeată în acea direcţie. Nu c-aş fi putut trimite vreuna măcar pînă la jumătatea distanţei.

I-am zărit pe Corb şi pe Draga de cealaltă parte a piramidei, mişcînd iute din mîini. Am pornit într-acolo.

Cînd nu mai avem decît vreo doisprezece paşi, Corbul ne observă. Privirea lui alunecă spre armele mele. Chipul i se crispă. Un cuţit îi apăru în mînă. Începu să-şi curețe unghiile.

De uimire, m-am împiedicat. Treaba cu cuţitul era un tic. O făcea doar cînd era stresat. Ce-avea cu mine? Nu eu eram duşmanul.

Mi-am mutat arcul, cu săgeata în el, la subsioara stîngă şi am salutat-o pe Draga. Îmi adresă un surîs larg

* Travee – porţiune dintr-o construcţie (edificiu, pod, viaduct etc.) care cuprinde două puncte de reazem (stîlpi, coloane, grinzi, pile etc.) şi deschiderea dintre ele.

şi mă îmbrăţişă. *Ea* n-avea nimic împotriva mea. M-a întrebat dacă poate să vadă arcul. I-am dat voie să se uite, dar nu l-am lăsat din mînă. Nu puteam.

Corbul era agitat ca un om care stă pe o plită încinsă.

— Ce naiba-i cu tine? am chestionat. Te comporţi ca şi cînd am fi toţi nişte ciumaţi.

Comportamentul lui mă deranja. Trecuserăm prin nişte chestii nasoale împreună, eu şi Corbul. N-avea motive să-mi întoarcă spatele.

Îşi făcu gura pungă. Se scobi sub unghii pînă ce mi se păru că era imposibil să nu-l doară.

— Ei?

— Nu mă forţa, Cobe.

Cu mîna dreaptă am masat uşor spatele Dragăi, care stătea sprijinită de mine. Mîna stîngă mi se încleştă pe arc. Încheieturile degetelor mi se albiră ca varul. Eram gata-gata să-l pocnesc pe individ. Fără pumnalul ăla, aş fi avut o şansă. E-un ticălos şi-un dur, însă am avut parte de cîţiva ani care m-au făcut şi pe mine dur.

Draga părea să nu observe tensiunea dintre noi.

Spiriduş făcu un pas între noi. Îl înfruntă pe Corb şi atitudinea-i era fel de războinică precum a mea.

— Ai o problemă, Corbule. Cred că ar fi bine să purtăm o discuţie aşezată cu Căpitanul.

Corbul păru surprins. Îşi dădu seama, fie şi numai pentru o clipă, că îşi făcea duşmani. E-al naibii de greu să-l enervezi pe Spiriduş. Să-l enervezi de-adevăratelea, nu aşa cum se enervează pe Un-Ochi.

Ceva se stinse în ochii Corbului. Arătă spre arcul meu.

— Amorezul Doamnei, mă acuză el.

Am fost mai mult descumpănit decît enervat.

— Nu-i adevărat, am parat. Şi dac-ar fi, ce?

Se foi, nervos. Privirea i se tot abătea către Draga, care stătea sprijinită de mine. Voia s-o ia de-acolo, însă nu reuşea să formuleze cererea în termeni rezonabili.

— Întîi te dai bine pe lîngă Hoţul-de-Suflete, iar acum pe lîngă Doamnă. Ce faci, Cobe? Pe cine vinzi?

— Ce?!

Doar prezenţa Dragăi m-a împiedicat să sar la el.

— Ajunge, spuse Spiriduş. Vocea-i era aspră, fără nici o urmă din chirăiala lui obişnuită. Acesta este un ordin. Pentru toţi. Mergem chiar acum la Căpitan şi lămurim situaţia. Altfel îţi revocăm statutul de membru al Companiei, Corbule. Cobe are dreptate. Te-ai comportat ca o jigodie în ultima vreme. N-avem nevoie de rahaturi de-astea. Avem şi-aşa destule probleme cu ăia de colo.

Arătă cu degetul spre Rebeli.

Rebelii răspunseră cu sunete de trompetă.

N-a mai avut loc nici o discuţie cu Căpitanul.

Era evident că la conducere se afla cineva nou. Diviziile inamice avansară în cadenţă, încet, cu scuturile aşezate ordonat, formînd o carapace care ne respingea majoritatea săgeţilor. Şoaptă se adaptă repede, concentrînd tirul Gărzii asupra cîte unei formaţiuni odată şi punîndu-i pe arcaşi să aştepte pînă ce artileria grea îi spărgea carapacea de scuturi. O metodă eficace, însă nu destul de eficace.

Turnurile şi rampele de asediu înaintau, huruind, cît puteau oamenii să le tragă de repede. Garda făcu tot posibilul, însă nu reuşi să distrugă decît cîteva. Şoaptă avea o dilemă. Trebuia să aleagă între ţinte. Alese să se concentreze pe spargerea carapacelor.

De data aceasta, turnurile se apropiaseră mai tare. Arcaşii Rebeli puteau ajunge la oamenii noştri. Asta însemna că şi arcaşii noştri puteau ajunge la ei, iar ai noştri erau ţintaşi mai buni.

Duşmanul traversă şanţul cel mai apropiat, întîlnind foc masiv de proiectile dinspre ambele niveluri. Doar cînd ajunseră la zidul de apărare ieşiră din formaţii, năpustindu-se spre punctele vulnerabile, unde însă nu înregistrară mare succes. Atunci atacară pretutindeni deodată. Rampele lor întîrziau. Oameni cu scări veniră în fugă.

Înrobiţii nu se zgîrceau. Aruncau în luptă tot ce puteau. Vrăjitorii Rebeli li se împotriviră cu trup şi suflet şi, în ciuda pagubelor suferite, reuşiră să-i neutralizeze în cea mai mare parte. Şoaptă nu se implică în astea. Era prea ocupată.

Doamna şi însoţitorii ei sosiră. Am fost chemat din nou. M-am urcat în şaua calului şi m-am alăturat grupului, cu arcul pe genunchi.

Inamicii veneau întruna. Din cînd în cînd, aruncam priviri către Doamnă. Rămînea o regină de gheaţă, perfect inexpresivă.

Rebelii cîştigau teren, pas cu pas. Demolară porţiuni întregi din zidul de apărare. Oameni cu lopeţi aruncau pămînt, clădind rampe naturale. Rampele de lemn îşi continuau înaintarea, însă n-aveau să ajungă prea curînd.

Exista o singură insulă de pace, în jurul forvalakăi crucificate. Atacatorii o ocoleau de departe.

Trupele Lordului Jalena începeau să şovăie. Puteai prevedea pericolul ruperii rîndurilor, încă dinainte ca oamenii să întoarcă ochii spre zidul de apărare din spatele lor.

Doamna gesticulă. Călătorie îşi îmboldi calul şi coborî panta piramidei. Trecu prin spatele oamenilor lui Şoaptă,

printre ei şi se poziţionă la marginea nivelului, în spatele diviziei lui Jalena. Ridică sulița, care scăpăra. De ce, nu ştiu, dar trupele lui Jalena se însufleţiră, prinseră forţă şi începură să-i împingă pe Rebeli înapoi.

Doamna gesticulă spre stînga. Pană coborî panta ca un diavol, suflînd în corn. Chemarea suavă a acestuia acoperi strigătul trompetelor Rebele. Ea trecu printre soldaţii de la al treilea nivel şi-şi îmboldi calul să sară de pe zid. Căderea aia ar fi ucis orice cal. Acesta însă ateriză greoi, îşi recăpătă echilibrul, se cabră pe picioarele din spate şi necheză a triumf, în timp ce Pană suna din corn. La fel cum se întîmplase mai înainte pe flancul drept, trupele prinseră suflet şi începură să-i respingă pe Rebeli.

O siluetă mică, indigo, se cățără pe zid şi se furişă în spate, ocolind baza piramidei. Alergă pînă la Turn. Urlătorul. M-am încruntat, nedumerit. Fusese oare eliberat din post?

Centrul poziţiilor noastre deveni inima bătăliei şi Hoţul se dădea de ceasul morţii să-şi ţină linia de apărare intactă.

Am auzit zgomote, m-am uitat în direcţia lor şi l-am văzut pe Căpitan, care urcase şi se apropia de Doamnă. Era călare. M-am uitat înapoi. O serie de cai fuseseră aduşi sus. M-am uitat de-a lungul pantei abrupte ce începea acolo unde se îngusta cel de-al treilea nivel şi mi-a stat inima în loc. Doamna nu plănuia un atac de cavalerie, aşa-i?

Pană şi Călătorie se dovediră o doctorie eficientă, însă nu destul de eficientă. Dădură puteri rezistenţei doar pînă la sosirea rampelor Rebele.

Nivelul fu cucerit. Mai încet decît mă aşteptam, dar fu cucerit. N-au supravieţuit mai mult de o mie de oameni. M-am uitat la Doamnă. Chipul ei rămînea de gheaţă şi totuşi am simţit că nu era nemulţumită.

Şoaptă revărsă o ploaie de săgeți asupra gloatei de dedesubt. Gărzile trăgeau cu catapultele în plin.

O umbră alunecă peste piramidă. Am ridicat privirea. Covorul Urlătorului pluti pe deasupra vrăşmaşilor. Pe marginile lui stăteau ghemuiți oameni care aruncau globuri mari cît nişte capete. Astea cădeau în masa de Rebeli, fără vreun efect vizibil. Covorul se tîra spre tabăra inamică, provocînd o ploaie de obiecte dintr-acelea ineficiente.

Le luă Rebelilor o oră să-şi ridice capete de pod solide la al treilea nivel şi încă o oră să aducă sus destui oameni pentru a forța un atac. Şoaptă, Pană, Călătorie şi Hoțul îi căsăpeau fără milă. Trupele care veneau să cățărau peste mormane formate din camarazii lor pentru a ajunge în vîrf.

Urlătorul îşi continuă bombardamentul pînă în tabăra Rebelă. Mă îndoiam că mai era cineva acolo. Toți se aflau în gura pîlniei, aşteptîndu-şi rîndul să ne atace.

Falsa Roză Albă stătea cocoțată pe cal în aproperea celui de-al doilea şanț, strălucind, înconjurată de noii membrii ai consiliului Rebel. Aceştia stăteau încremeniți, acționînd doar cînd unul dintre Înrobiți îşi folosea puterile. Nu făcuseră nimic în privința Urlătorului însă. După toate aparențele, nici nu aveau ce să facă.

M-am uitat la Căpitan, care punea ceva la cale... Alinia călăreți de-a curmezişul peretelui din față al piramidei. *Urma* să atacăm pe pantă în jos! Ce idioțenie!

O voce lăuntrică îmi spuse: *Credinciosul meu n-are a se teme*. M-am întors spre Doamnă. Ea mă privi distantă, cu un aer regal. Mi-am întors atenția înapoi la bătălie.

N-avea să mai dureze mult. Soldații noştri îşi lăsaseră arcurile deoparte şi abandonaseră armamentul greu. Îşi adunau curajul. Pe cîmpie, hoarda era toată în mişcare.

Însă o mişcare vag încetinită, indecisă, se părea. Acesta era momentul cînd ar fi trebuit să dea buzna peste noi, să ne calce în picioare şi să se năpustească urlînd în Turn, înainte ca poarta să poată fi închisă...

Urlătorul se întoarse răcnind din tabăra inamică, mişcîndu-se de douăzeci de ori mai repede decît ar fi putut să alerge un cal. Am privit covorul cel mare trecînd pe deasupra, incapabil, şi de data asta, să-mi reprim admiraţia. Preţ de o clipă, covorul acoperi cometa, apoi trecu mai departe către Turn. Un urlet ciudat coborî spre noi, un urlet cum nu-l mai auzisem pe Urlător scoţînd. Covorul pierdu înălţime, încercă să încetinească şi se ciocni de Turn, ceva mai jos de vîrf.

— O, zei, am murmurat, privindu-l cum se mototolea şi văzînd cum oamenii de pe el se prăbuşeau de la o înălţime de cinci sute de picioare. O, zei!

În clipa aceea Urlătorul muri sau îşi pierdu cunoştinţa. Covorul însuşi începu să cadă.

M-am uitat către Doamnă, care privea şi ea. Expresia nu i se schimbă cîtuşi de puţin. Încet, cu un glas pe care doar eu îl auzeam, spuse:

— *O să foloseşti* arcul.

M-am cutremurat. Şi, pentru o clipă, imagini îmi fulgerară prin minte, sute de imagini, mult prea iuţi ca să le pricep sensul. Trăiam impresia că îmi încordez arcul...

Era furioasă. O furie atît de mare, încît mă treceau fiori numai contemplînd-o, deşi ştiam că nu era îndreptată împotriva mea. Ţinta nu era greu de stabilit. Dispariţia Urlătorului nu fusese provocată de o acţiune inamică. Un singur Înrobit putea fi răspunzător de asta. Hoţul-de-Suflete. Fostul nostru mentor. Cel care se folosise de noi în atîtea intrigi.

Doamna murmură ceva. Nu sînt sigur că am auzit bine. Suna ca: „Ei i-am acordat toate şansele".

— Noi n-avem nici un amestec, am şoptit.

— Vino.

Dădu pinteni calului. Dispăru dincolo de margine. I-am aruncat o privire disperată Căpitanului şi am urmat-o.

Coborî panta cu aceeaşi viteză cu care-o coborîse şi Pană mai devreme. Calul meu părea hotărît să ţină pasul.

Am plonjat spre un grup de oameni care strigau. În mijlocul lor era o trîmbă din praf de calcar, care urca spre cer şi se risipea în vînt, atacînd Rebeli şi prieteni deopotrivă. Doamna nu se abătu din drum.

Hoţul-de-Suflete era deja pe fugă. Prieteni şi duşmani căutau să i se ferească din cale. Moartea îl înconjura. Se repezi la Călătorie, sări, îl doborî de pe cal, încălecă în locul lui, se avîntă spre al doilea nivel, plonjă printre rîndurile inamice, coborî spre cîmpie şi porni valvîrtej mai departe.

Doamna urmă cărarea croită de el, cu părul negru curgînd în urmă-i ca un rîu. M-am ţinut pe urmele ei, complet năuc şi totuşi incapabil să dau înapoi. Am ajuns pe cîmpie la trei sute de yarzi în urma Hoţului-de-Suflete. Doamna dădu pinteni calului. Al meu ţinu pasul. Aş fi pariat că unul sau chiar amîndoi bidivii se vor împiedica de piesele de echipament abandonate sau de cadavre. Şi totuşi ei, dar şi murgul Hoţului galopau cu siguranţa unor cai aflaţi pe pista unui hipodrom.

Hoţul goni drept spre tabăra inamică şi apoi prin ea. L-am urmat. Pe teren deschis, dincolo de tabără, am început să reducem distanţa. Caii erau, tustrei, neobosiţi ca nişte maşinării. Se scurseră mile. La fiecare milă, mai cîştigam cincizeci de yarzi avans. Mi-am strîns arcul şi-am continuat, prin acel coşmar. N-am fost niciodată

religios, dar în clipa aceea m-am simțit tentat să spun o rugăciune.

Era neînduplecată ca moartea, Doamna mea. Mi-era milă de Hoțul-de-Suflete, cînd avea să-l prindă.

Hoțul-de-Suflete gonea pe un drum şerpuit, printr-una dintre văile de la vest de Vrajă. Eram aproape de locul unde ne odihniserăm pe o culme de deal şi unde întîlniserăm fuiorul de praf de calcar. Mi-am amintit prin ce trecuserăm, atunci, în Vrajă. Un vîrtej de praf de calcar – şi nu ne atinsese.

Ce se întîmpla în urma noastră? Era acesta un tertip menit să-i lase pe oamenii noştri la mila Rebelilor? Devenise clar, spre sfîrşit, că strategia Doamnei implica distrugere maximă. Că voia ca doar o mică minoritate din ambele tabere să supraviețuiască. Făcea curățenie generală. Nu-i mai rămăsese decît un duşman în rîndul Înrobiților. Hoțul-de-Suflete. Hoțul, care fusese aproape bun cu mine. Care-mi salvase viața cel puțin o dată, la Scara Rupturii, atunci cînd Vestitoarea Furtunii ne-ar fi ucis pe mine şi pe Corb. Hoțul, singurul Înrobit care-mi vorbise de la egal la egal, care-mi povestise cîte ceva despre vremurile de altădată, cel care îmi satisfăcuse o parte din neostoitele mele curiozități...

Ce naiba căutam eu acolo, gonind ca vîntul şi ca gîndul alături de Doamnă, pe urmele unei ființe care mă putea înghiți de viu fără să stea pe gînduri?

Hoțul dispăru după un deal şi cînd, după cîteva clipe, am efectuat şi noi aceeaşi manevră, el se făcuse nevăzut. Doamna încetini un moment, întoarse lent capul, apoi trase de frîie şi porni spre pădurea care cobora pînă la

marginea drumului. Se opri cînd ajunse la primii copaci. Calul meu se opri lîngă al ei.

Doamna sări din şa. Am procedat la fel, fără a pregeta. Pe cînd m-am îndreptat de spate, animalul ei se prăbuşea şi al meu era mort, stînd pe picioare înţepenite. Amîndoi caii aveau arsuri negre, mari cît pumnul, pe grumaz.

Doamna arătă cu mîna şi o luă înainte. Ghemuindu-mă, cu săgeata în arc, m-am alăturat. Păşeam atent, fără zgomot, furişîndu-mă printre ierburi ca o vulpe.

Ea se opri, se aplecă şi arătă cu degetul. Am privit de-a lungul braţului ei. Timp de două secunde, imagini îmi fulgerară prin faţa ochilor. Apoi încetară. Am văzut o siluetă cam la cincizeci de paşi de noi, stînd cu spatele, în genunchi, şi meşterind ceva cu iuţeală. Nu era timp pentru îndoielile pe care le exprimasem în sinea mea pe drum încoace. Creatura aceea încercase de mai multe ori să-mi ia viaţa. Săgeata mea era în aer înainte să-mi dau seama că o trăsesem.

Se înfipse drept în capul siluetei. Aceasta căzu cu faţa în jos. Am rămas o secundă cu gura căscată, după care am expirat prelung. Atît de uşor...

Grăbită, Doamna înaintă trei paşi, încruntîndu-se. În dreapta noastră se auzi un foşnet pripit. Ceva mişca tufişurile. Ea se răsuci şi o luă la fugă spre teren deschis, lovindu-mă peste braţ în trecere.

În cîteva secunde, eram pe drum. În arc aveam o altă săgeată. Ea ridică braţul, arătă... Cincizeci de yarzi mai încolo, din pădure ieşi o formă pătrăţoasă. O siluetă aflată la bordul ei făcu o mişcare în direcţia noastră ca şi cum ar fi aruncat ceva şi eu m-am clătinat sub impactul unei lovituri invizibile. Aveam impresia că peste ochi am pînze de păianjen care îmi începoşau vederea. Vag, am simţit-o

pe Doamnă gesticulînd. Pînzele dispărură. M-am simțit întreg. Ea făcu semn către covorul ce începea să se ridice și să se îndepărteze.

Am întins coarda și am eliberat săgeata, fără să sper că va lovi o țintă în mișcare de la distanța aceea.

Și n-o lovi, dar asta pentru că brusc covorul coborî și lunecă într-o parte, pe cînd săgeata era în aer. Trecu la o distanță de cîteva degete de ceafa celui de pe covor.

Doamna făcu ceva. Aerul vibră. De nicăieri, apăru o libelulă uriașă, asemenea celei pe care o văzusem în Pădurea Norului. Se avîntă spre covor și îl lovi. Acesta se răsuci prin aer, se dădu peste cap și se răsturnă. Silueta căzu de pe el, strigînd de disperare în timp ce se prăbușea. În clipa în care omul atinse pămîntul, am lansat o altă săgeată. Se zbătu un moment și rămase nemișcat. Ne-am repezit la el.

Doamna smulse coiful negru ce ascunde chipul victimei noastre. Și înjură. În șoaptă, monoton, înjură ca un sergent-major.

— Ce-i? am întrebat într-un final.

Omul era mort și mie-mi ajungea asta.

— Nu-i ea.

Se întoarse cu fața către pădure. Preț de mai multe secunde, chipul i se goli de orice expresie. Apoi se întoarse spre covorul care plutea în derivă. Smuci din cap spre pădure.

— Du-te să vezi dacă ăla de colo e femeie. Vezi dacă e acolo calul.

Începu să facă gesturi de chemare spre covorul Hoțului.

Am plecat, cu mintea pe punctul să dea în clocot. Hoțul era femeie, ai? Și-ncă una abilă. Se așteptase de la început să fie urmărită pînă aici de către Doamna însăși.

Teama îmi crescu pe măsură ce înaintam prin pădure, încet, în tăcere. Hoțul le jucase tuturor un renghi şi încă unul mai viclean decît se aşteptase însăşi Doamna. Ce urma, deci? Avuseseră loc atît de multe tentative de omor la adresa mea... Nu era oare acesta momentul să pună capăt ameninţării pe care o reprezentam, oricare ar fi fost aceeea?

Dar nu se întîmplă nimic. Decît că m-am furişat pînă la cadavrul din pădure, am smuls un coiful negru de pe cap şi am dat, sub el, peste un tînăr chipeş. Teamă, furie şi frustrare – toate mă copleşiră. L-am lovit cu piciorul. Mare vitejie, dai într-un cadavru!

Enervarea îmi trecu repede. Am început să mă uit de jur împrejur prin tabăra unde aşteptaseră sosiile. Stătuseră acolo o bună bucată de timp şi erau pregătite să mai stea o vreme. Aveau provizii pentru o lună.

O boccea mare îmi atrase atenţia. I-am tăiat legăturile şi m-am uitat înăuntru. Hîrtii. Un teanc ce cîntărea probabil optzeci de livre. M-a apucat curiozitatea.

Am cercetat împrejurimile în grabă, n-am văzut nimic ameninţător şi am scotocit ceva mai adînc. Şi imediat am înţeles ce-aveam acolo. Acelea erau documente dintre cele dezgropate de noi în Pădurea Norului.

Ce căutau acolo? Credeam ca Hoțul-de-Suflete i le predase Doamnei. Ei! Comploturi şi contra-comploturi. Poate că-i predase *cîteva*. Şi poate că păstrase pentru sine altele, care credea că-i vor folosi mai tîrziu. Poate că-i călcaserăm pe urme atît de strîns, încît nu avusese timp să le adune...

Poate că avea să se întoarcă. Speriat din nou, m-am uitat încă odată în jur.

Nimic nu se mişca.

Unde era el?

Ea, m-am corectat. Hoțul era o ea.

Am cercetat împrejurimile, căutînd dovezi ale plecării Înrobitei şi-am descoperit imediat urme de copite ce duceau în inima pădurii. Dincolo de tabără, la cîţiva paşi, acestea intrau pe o potecă îngustă. M-am ghemuit, uitîndu-mă de-a lungul unei deschizături printre copaci, printre fire aurii de praf ce pluteau în razele soarelui. Am încercat să-mi adun curajul de-a merge mai departe.

Vino, rosti o voce mintea mea. *Vino.*

Doamna. M-am întors, uşurat că nu trebuie urmez acea pistă.

— Era un bărbat, am spus, apropiindu-mă de Doamnă.

— Aşa mă gîndeam şi eu. Covorul plutea sub palma ei, la două picioare de pămînt. Urcă.

Am înghiţit în sec şi i-am urmat îndemnul. Era ca şi cînd m-aş fi suit într-o barcă aflată în apă adîncă. De două ori a fost cît pe ce să cad. Cînd urcă şi ea, i-am spus:

— El... ea a rămas călare şi-a mers mai departe pe poteca din pădure.

— În ce direcţie?

— Spre sud.

Covorul se ridică uşor. Sub noi, caii morţi deveniră din ce în ce mai mici. Am început să plutim pe deasupra pădurii. Îmi simţeam stomacul ca şi cînd aş fi băut litri întregi de vin cu o noapte în urmă.

Doamna înjură printre dinţi. Şi apoi, cu voce mai tare, spuse:

—Ticăloasa! Ne-a jucat pe toţi pe degete. Inclusiv pe soţul meu.

Eu n-am spus nimic. Mă gîndeam dacă să pomenesc sau nu de hîrtii. Ar fi interesat-o. Însă şi pe mine mă

interesau, iar dacă le pomeneam acum, n-aş mai fi avut niciodată ocazia să-mi vîr nasul prin ele.

— Fac pariu că asta punea la cale. S-a descotorosit de ceilalţi Înrobiţi, prefăcîndu-se că face parte din complotul lor. Apoi m-ar fi distrus pe mine. Şi apoi l-ar fi lăsat pur şi simplu pe Dominator în pămînt. Ar fi stăpînit totul şi l-ar fi putut ţine în frîu. El nu se poate elibera fără ajutor.

Nu vorbea cu mine, ci, mai degrabă, gîndea cu voce tare.

— Şi eu n-am văzut indiciile. Sau le-am ignorat. Au existat de la început. Tîrfă vicleană. O să ardă pentru asta.

Am început să ne lăsăm în jos. N-a lipsit mult să pierd şi puţinul pe care-l mai conţinea stomacul meu. Am coborît într-o vale mai adîncă decît majoritatea văilor din preajmă, deşi dealurile în ambele direcţii nu erau mai înalte de două sute de picioare. Am încetinit.

— Săgeată, spuse ea.

Uitasem să mai pregătesc una.

Am plutit de-a lungul văii preţ de vreo milă, apoi am urcat de-a lungul pantei pînă ne-am aflat la acelaşi nivel cu un afloriment de rocă sedimentară. Acolo am planat, lovindu-ne uşor de stîncă. Se simţea un vînt rece şi muşcător. Îmi amorţiră mîinile. Eram departe de Turn, într-un tărîm în care dominaţia iernii era deplină. Tremuram în continuu.

Singurul avertisment, şoptit, a fost:

— Ţin-te bine.

Covorul ţîşni înainte. La un sfert de milă distanţă se zărea o siluetă aplecată peste grumazul unui cal în galop. Doamna coborî, pînă am ajuns să gonim la doar două picioare de sol.

Hoaţa-de-Suflete ne văzu şi ridică o mînă într-un gest de apărare. Eram aproape de ea. Am eliberat săgeata.

Covorul mă lovi cînd Doamna îl săltă brusc în sus, încercînd să ocolească bidiviul şi călăreţul. Nu-l săltă însă destul de sus. Impactul făcu covorul să se zdruncine. Bucăţi de cadru pîrîiră şi se rupseră. Ne-am răsucit prin aer. Eu m-am ţinut cu disperare, în timp ce cerul şi pămîntul se învîrteau în jurul meu. Am mai înregistrat un şoc cînd ne-am izbit de sol şi ne-am răsucit din nou, dîndu-ne de-a dura. Atunci mi-am dat drumul şi m-am azvîrlit în lături.

Într-o clipă eram în picioare, clătinîndu-mă şi punînd încă o săgeată în arc. Calul Hoaţei zăcea la pămînt, cu un picior rupt. Hoaţa era lîngă el, sprijinită în mîini şi genunchi, năucă. Vîrful argintiu al unei săgeţi ieşea din zona taliei ei, acuzîndu-mă.

Am eliberat săgeata. Şi apoi încă una, şi-ncă una, amintindu-mi de teribila vitalitate pe care Şchiopul o demonstrase în Pădurea Norului, după ce Corbul îl doborîse cu o săgeată ce purta puterea adevăratului său nume. Îngrozit în continuare, am scos sabia imediat ce-am tras şi ultima săgeată. Am atacat. Nu ştiu cum de mai aveam arma, după toate cîte se întîmplaseră. Am ajuns lîngă Hoaţa-de-Suflete, am înăţat sabia şi am abătut-o în jos, într-o lovitură cu ambele mîini. Aceea a fost cea mai violentă lovitură pe care am aplicat-o vreodată. Capul Hoaţei-de-Suflete se rostogoli în ţărînă. Vizorul coifului se deschise. Chipul unei femei mă privi cu ochi acuzatori. O femeie aproape leită celei împreună cu care venisem.

Ochii Hoaţei-de-Suflete se focalizară asupra mea. Buzele ei încercară să articuleze cuvinte. Am rămas înlemnit în loc, întrebîndu-mă ce naiba însemnau toate astea. Şi viaţa se scurse din Hoaţa-de-Suflete înainte să pot înţelege mesajul pe care se străduia să-l transmită.

Aveam să revăd acel moment de zeci de mii de ori în minte, încercînd să citesc vorbele de pe buzele acelea muribunde.

Doamna se apropie de mine, tîrîndu-şi un picior. Obişnuinţa mă făcu să mă întorc, să îngenunchez...

— E rupt, spuse ea. Nu contează. Mai poate s-aştepte.

Respira scurt, precipitat. Am crezut, pentru o clipă, că era din cauza durerii. Apoi am văzut că se uita la capul de pe jos. Începu să chicotească.

Am privit acel chip atît de asemănător cu al ei, apoi am privit-o pe ea. Doamna îmi puse o mînă pe umăr, permiţîndu-mi să-i preiau o parte din greutate. M-am ridicat încet şi am cuprins-o cu un braţ.

— Nu mi-a plăcut niciodată de ticăloasa asta, spuse ea. Nici cînd eram mici...

Mă privi cu fereală şi tăcu. Vitalitatea îi părăsi chipul şi redeveni din nou doamna cea de gheaţă.

Dacă va fi existat vreodată vreo scînteie de dragoste în mine, cum mă acuzau fraţii mei, atunci a pîlpîit pentru cea din urmă oară şi s-a stins. Am văzut clar ce anume voiau Rebelii să distrugă – ce voia să distrugă acea parte a mişcării întruchipată de adevărata Roză Albă, cea care nu era marioneta monstrului care o crease şi pe femeia aceasta şi care acum voia s-o nimicească pentru a semăna în lume roadele propriei terori. În clipa aceea, bucuros i-aş fi retezat şi ei capul, să-l văd în ţărînă alături de-al surorii ei.

A două oară, dacă o puteam crede pe Hoaţă. A doua soră. O asemenea făptură nu merita să-i fiu loial.

Pentru orice om, norocul, puterea, tăria de-a rezista au o limită. Eu, unul, nu aveam curaj să dau curs impulsului pe care-l simţeam. Mai tîrziu, poate da. Căpitanul făcuse o greşeală, acceptînd să intre-n solda Hoaţei-de-Suflete.

Poziția mea specială, de Cronicar, îmi permitea oare să-l conving să renunțe la acel angajament, pe considerentul că mandatul nostru se încheiase odată cu moartea Hoației?

Mă îndoiam. Ar fi fost ditamai bătălia, în cel mai bun caz. Mai ales dacă, așa cum bănuiam, Căpitanul ajutase la dispariția Sindicului din Beril. Existența Companiei nu părea să fie în pericol, asta dacă supraviețuiam bătăliei. N-ar fi aprobat o altă trădare. Pus să aleagă între două încălcări ale moralității, ar fi considerat că acesta era răul cel mai mare.

Mai exista oare Compania? Bătălia de la Vrajă nu se încheiase doar fiindcă eu și Doamna nu mai eram de față. Cine știe ce se întîmplase cît timp noi goneam pe urmele unei Înrobite trădătoare?

Am înălțat privirea către cer și-am descoperit cu uimire că se scursese abia ceva mai mult de o oră.

Doamna își aminti și ea de Vrajă.

— Covorul, doctore, zise. Să ne întoarcem fără întîrziere.

Am ajutat-o să șontîcăie pînă la epava covorului Hoației. Era distrus pe jumătate, însă ea credea că va funcționa. Am așezat-o, mi-am recuperat arcul primit de la ea și m-am instalat în față. Ea șușoti. Covorul se ridică, scîrțîind. Avea un echilibru foarte instabil.

Am stat cu ochii închiși, cumpănind în sinea mea, în timp ce ea survola locul în care Hoața își găsise sfîrșitul. Nu reușeam să mă lămuresc ce simțeam. Nu credeam că răul este un principiu activ, ci doar o chestiune de perspectivă, dar văzusem destule încît să-mi pun la îndoială propriul sistem filozofic. Dacă Doamna nu era întruparea răului, era totuși foarte aproape de asta, atît de aproape încît deosebirea nu mai conta.

Am luat-o cătinel spre Turn. Cînd am deschis ochii, am văzut blocul acela mare şi negru cum creştea la orizont. Nu-mi doream să mă întorc.

Am trecut pe deasupra terenului stîncos de la vest de Vrajă, la o înălţime de o sută de picioare, abia plutind. Doamna trebui să-şi concentreze toate puterile ca să ţină covorul în aer. Eu eram îngrozit că ne vom prăbuşi chiar acolo sau că ne vom pierde susţinerea deasupra armatei Rebele. M-am aplecat în faţă şi am studiat puzderia de stînci, încercînd să aleg un loc unde să aterizăm forţat.

Şi atunci am zărit-o pe fată.

Mai aveam de făcut un sfert din drum. Am văzut ceva mişcîndu-se.

— Ei?

Draga ridică privirea spre noi, umbrindu-şi ochii cu mîna. Un braţ ţîşni din umbră şi o trase la adăpost.

M-am uitat către Doamnă. Nu observase nimic. Era prea ocupată să ne menţină în aer.

Ce se petrecea? Să fi împins Rebelii Compania în ţinutul stîncos? Dar de ce nu mai vedeam pe nimeni altcineva?

Cu un efort, Doamna reuşi să ridice treptat covorul. Porţiunea triunghiulară de teren se desfăşură înaintea noastră.

Era un peisaj de coşmar. Zeci de mii de Rebeli morţi acopereau pămîntul. Cei mai mulţi căzuseră în formaţie. Nivelele de apărare dădeau pe delături de morţi din ambele tabere. Înclinată într-o parte, o flamură a Rozei Albe fîlfîia în vîrful piramidei. Nu vedeam nicăieri nici o mişcare. Tăcerea acaparase scena, cu excepţia murmurului unui vînt răcoros din nord.

Pentru o clipă, Doamna pierdu controlul. Am intrat în picaj. Reuşi să ne redreseze cu vreo douăsprezece picioare înainte să ne izbim de pămînt.

În afara stindardelor fluturate de vînt, nimic nu se clintea. Cîmpul de luptă părea născut din imaginaţia unui artist dement. Ultimii Rebeli căzuţi la datorie peste tupurile tovarăşilor lor păreau să fi murit în chinuri cumplite. Numărul lor era incalculabil.

Ne-am înălţat deasupra piramidei. Braţul morţii se întinsese pe după ea, către Turn. Poarta rămăsese deschisă. În umbra ei zăceau cadavre de Rebeli.

Pătrunseseră înăuntru.

În vîrful piramidei nu erau decît cîteva cadavre, toate ale Rebelilor. Camarazii mei trebuie să fi reuşit să ajungă înăuntru.

Probabil că încă se mai luptau prin coridoarele acelea labirintice. Clădirea era prea mare ca s-o poţi cuceri cît ai clipi. Am ascultat, dar n-am auzit nimic.

Vîrful Turnului se ridica la trei sute de picioare deasupra noastră. Nu puteam urca atît de sus... În vîrf apăru o siluetă care ne făcu semne de chemare. Era scundă şi înveşmîntată în maro. Am căscat gura. Mi-aminteam un singur Înrobit care purta maro. Şchiopătînd, se mută într-un loc din care ne putea vedea mai bine şi continuă să facă semne. Covorul se ridică. Încă două sute de picioare pînă sus. O sută. M-am uitat înapoi la panorama morţii. Un sfert de milion de oameni? Să-ţi stea mintea-n loc. Un număr atît mare încît depăşea înţelegerea omenească. Nici chiar în zilele de glorie ale Dominatorului bătăliile nu atingeau asemenea proporţii...

Am întors privirea spre Doamnă. Ea pusese totul la cale. Ea avea să fie stăpîna absolută a lumii acum – dacă Turnul supravieţuia bătăliei aflate în desfăşurare înăuntrul

lui. Cine să i se poată opune? Floarea războinicilor unui întreg continent zăcea secerată...

Vreo jumătate de duzină de Rebeli ieşiră pe poartă şi începură să trimită săgeți înspre noi. Doar cîteva ajunseră pînă la covor. Soldații se opriră şi aşteptară. Ştiau că eram în bucluc.

Cincizeci de picioare. Douăzeci şi patru. Chiar şi beneficiind de ajutorul Şchiopului, Doamna avea greutăți. Eu tremuram în bătaia vîntului, care amenința să ne izbească de Turn. Îmi aminteam căderea parcă nesfîrşită a Urlătorului. Ne aflam taman la înălțimea de la care se prăbuşise el.

Aruncînd o privire spre cîmpie, am văzut forvalaka. Atîrna moale pe cruce, însă ştiam că este în viață.

Alți oameni i se alăturară Şchiopului. Unii aduceau frînghii, alții lănci sau cängi lungi. Ascensiunea noastră încetinise şi mai mult. Deşi tensionată, situația era în acelaşi timp ridicolă: mai aveam atît de puțin pînă să ajungem în siguranță şi totuşi eram atît de departe.

O frînghie îmi căzu în poală. Un sergent de Gardă strigă:

— Leag-o ca s-o putem trage sus.

— Şi eu, idiotule?

M-am mişcat cu lentoarea cu care se mişcă o stîncă, temîndu-mă că voi deranja echilibrul covorului. Am fost tentat să leg un nod fals, care să cedeze sub presiune. Doamna nu-mi mai plăcea foarte tare. Lumea ar fi fost un loc mai bun fără ea. Hoața fusese o complotistă şi-o criminală ale cărei ambiții trimiseseră sute de oameni în brațele morții. Îşi meritase soarta. Cu atît mai mult merita să piară sora ei, care trimisese mii şi mii de oameni pe drumul cel fără întoarcere.

O a doua frînghie fu coborîtă. M-am legat şi pe mine. Eram la doar cinci picioare distanță de vîrf şi neînstare

să urcăm mai sus. Oamenii traseră de frînghii. Covorul se apropie de Turn. Cangele fură coborîte spre noi. Am apucat una.

Covorul căzu în gol.

O secundă, am crezut că mă prăbuşesc şi eu. Apoi m-au tras sus.

Jos se purtau lupte grele, spuseră ei. Şchiopul mă ignoră complet şi plecă în grabă să ia parte la acţiune. Am zăcut cît eram de lung pe acoperişul Turnului, bucuros să mă aflu în siguranţă. Am tras chiar şi-un pui de somn. M-am trezit singur; mi-erau alături doar vîntul din nord şi cometa din ce în ce mai palidă la orizont. Am coborît să aflu deznodămîntul marelui plan al Doamnei.

Cîştigase. Nici măcar unul dintr-o sută de Rebeli nu supravieţuise, iar majoritatea dintre supravieţuitori dezertaseră în primele faze ale luptei.

Urlătorul împrăştiase o molimă prin intermediul globurilor pe care le aruncase, molimă ce atinsese punctul critic după ce eu şi Doamna plecaserăm pe urmele Hoaţei-de-Suflete. Vrăjitorii Rebeli nu o putuseră combate. De aici, stivele de morţi.

Chiar şi-aşa, mulţi dintre duşmani se dovediseră parţial sau complet imuni şi nu toţi ai noştri scăpaseră de infecţie. Rebelii ocupaseră nivelul de sus.

Planul, în acel moment, ar fi impus un contraatac din partea Companiei Negre. Şchiopul, reabilitat, trebuia să-i ajute cu oameni dinăuntrul Turnului. Însă Doamna nu era acolo să ordone atacul. În absenţa ei, Şoaptă comandă retragerea trupelor în Turn.

Interiorul Turnului era o înlănțuire de capcane mortale, acționate nu doar de oamenii aduși de Urlător din est, ci și de răniții duși înăuntru în nopțile dinainte și vindecați de puterile Doamnei. Totul se sfîrșise înainte ca eu să străbat labirintul pînă la camarazii mei. Cînd am dat, în sfîrșit, de urma lor, am aflat că întîrziasem cîteva ore bune. Plecaseră din Turn cu ordinul de a-și stabili pichetele pe locul unde se aflase palisada.

Am ajuns la nivelul solului cu mult după căderea nopții. Eram obosit. Voiam doar pace, liniște și poate un post de garnizoană într-un oraș mic... Mintea nu-mi funcționa cum trebuie. Aveam lucruri de făcut, argumente de adus, o bătălie de purtat cu Căpitanul. El n-avea să fie de acord să renunțe din nou la un contract. Există persoane moarte din punct de vedere fizic și persoane moarte din punct de vedere moral. Camarazii mei se numărau printre cei din urmă. N-aveau să mă înțeleagă. Elmo, Corbul, Acadea, Un-Ochi, Spiriduș, toți aveau să se poarte ca și cînd aș fi vorbit în limbi străine. Și totuși, îi puteam condamna? Erau frații mei, prietenii mei, familia mea, și aveau un comportament moral în aceste limite. Întreaga greutate cădea pe umerii mei. Eu trebuia să-i conving că exista o datorie mai înaltă.

Sîngele închegat clefăia sub copitele armăsarului, călcam peste cadavre, mînînd caii pe care mi-i alesesem din grajdurile Doamnei. De ce luasem mai mulți era un mister, aveam doar o vagă impresie că mi-ar prinde bine să-i am. Pe cel pe care îl călărise Pană îl luasem deoarece nu mă simțeam în stare să merg pe jos.

M-am oprit să mă uit lung la cometă. Părea gata să se stingă.

— N-a fost să fie, ai? am întrebat-o. Nu pot zice că-s complet dezamăgit.

Am chicotit fals. Cum să fiu dezamăgit? Dac-ar fi fost ora de glorie a Rebelilor, aşa cum crezuseră ei, eu aş fi fost mort.

M-am mai oprit de două ori înainte să ajung la tabără. Întîia oară a fost cînd, în timp ce coboram pe ce mai rămăsese din zidul de apărare, am auzit înjurături şoptite. M-am apropiat de sursa zgomotului şi l-am găsit pe Un-Ochi şezînd la piciorul crucii pe care era forvalaka. Vorbea fără pauză, cu glas scăzut, într-o limbă pe care n-o înţelegeam. Atît de absorbit era, încît nu mă auzi venind. Nu mă auzi nici cînd am plecat, un minut mai tîrziu, dezgustat la culme.

Un-Ochi se răzbuna pentru moartea fratelui său, Tam-Tam. La cum îl ştiam, avea să-şi prelungească răzbunarea zile întregi.

M-am mai oprit o dată în locul din care privise lupta falsa Roză Albă. Tot acolo era şi acum, foarte moartă, la o vîrstă foarte fragedă. Încercînd s-o salveze de boala Urlătorului, prietenii ei, vrăjitorii, îi făcuseră moartea şi mai grea,.

— S-a zis cu asta.

Am întors privirea către Turn, către cometă. Doamna cîştigase...

Sau nu? Cu ce se alesese, de fapt? Cu distrugerea Rebelilor? Dar ei deveniseră instrumentul soţului ei, un rău şi mai mare. El fusese cel înfrînt aici, chiar dacă numai el, ea şi eu ştiam asta!... Răul cel mai mare fusese împiedicat. Mai mult decît atît, idealul Rebel trecuse printr-un foc purificator, menit să-l călească. De acum într-o generaţie...

Nu sînt religios. Nu pot concepe ideea unor zei cărora să le pese cît de cît de umanitatea asta viermuitoare, ce fierbe în sucul ei propriu. Adică, logic gîndind, a unor

ființe de ordinul lor pur și simplu nu le-ar păsa. Dar poate că există o forță supremă a binelui, născută prin alăturarea subconștienturilor noastre astfel încît să devină o putere de sine stătătoare, mai mare decît suma părților ei. Poate, fiind o entitate mentală, nu este încorsetată de timp. Poate este în stare să vadă oriunde și oricînd, în același timp, și să miște pionii astfel încît ceea ce pare a fi victoria de azi să fie temelia înfrîngerii de mîine.

Poate că oboseala îmi afecta gîndirea. Preț de cîteva secunde, am crezut că văd ziua de mîine, că văd triumful Doamnei întorcîndu-se ca un șarpe și provocîndu-i căderea, în cursul următoarei treceri a cometei. Am văzut o adevărată Roză Albă purtîndu-și flamura spre Turn, am văzut-o pe ea și pe tovarășii ei la fel de clar ca și cînd aș fi fost acolo, în persoană, în ziua aceea...

M-am clătinat în șaua calului lui Pană, îndurerat și îngrozit. Căci, dacă viziunea era adevărată, *aveam* să fiu prezent. Dacă viziunea era adevărată, o cunoșteam pe Roza Albă. O cunoșteam de un an de zile. Era prietena mea. Și o trecusem cu vederea din cauza unui handicap...

Am mînat caii către tabără. Pînă în momentul în care m-a oprit o santinelă, cinismul îmi revenise suficient cît să pun viziunea sub semnul îndoielii. Pur și simplu trecusem prin prea multe într-o singură zi. Cei de soiul meu nu devin profeți. Mai ales cînd se mai și află de partea dușmanului.

Elmo a fost prima față cunoscută pe care-am văzut-o.

— Pe zei, arăți oribil, spuse el. Ești rănit?

N-am fost în stare decît să clatin din cap. Mă trase de pe cal și mă culcă undeva, și ăsta-i ultimul lucru pe care l-am știut ore bune de atunci încolo. Doar că visele mele au fost la fel de dezarticulate ca viziunea pe care-o

avusesem şi nu mi-au plăcut defel. Şi n-am putut scăpa de ele.

Mintea îndură multe, totuşi. La cîteva minute după ce m-am trezit, am reuşit să le uit pe toate.

7
ROZA

Discuția aprinsă cu Căpitanul dură două ore. Era neînduplecat. Nu mi-a acceptat argumentele, fie ele legale ori morale. Cu timpul, pe măsură ce veneau la Căpitan cu treburi, se prinseră şi alții în discuție. În clipa în care mi-am pierdut cumpătul de-a dreptul, erau de față majoritatea oamenilor importanți din Companie: Locotenentul, Spiriduş, Tăcutul, Elmo, Acadea şi mai mulți ofițeri noi, recrutați pe loc, în Vrajă. Puținul sprijin pe care l-am primit a venit de unde nici nu mă aşteptam. Tăcutul m-a susținut. La fel şi doi dintre noii ofițeri.

Am ieşit valvîrtej. Tăcutul şi Spiriduş m-au urmat. Îmi venea să urlu de enervare, cu toate că reacția lor nu mă surprindea. Cu Rebelii înfrînți, puține erau lucrurile care să justifice încălcarea contractului de către Companie. Ar fi însemnat să ne dăm cu stîngu-n dreptul. Întrebările legate de ce-i bine şi ce-i rău sunau aiurea. Cui îi păsa de ele?

Era încă devreme, la o zi după bătălie. Nu dormisem bine şi eram plin de energie nervoasă. M-am plimbat agitat, încercînd să scap de ea.

Spiriduş mă supraveghe şi, odată ce m-am calmat, mi se puse în cale. Tăcutul privea din apropiere.

— Putem să stăm de vorbă? întrebă Spiriduş.

— Am tot vorbit. Nimeni nu ascultă.

— Eşti prea bătăios. Vino aici şi stai jos.

„Aici" se dovedi a fi un morman de echipamente, aproape de o vatră unde nişte oameni găteau, iar alţii jucau tonk. Aceiaşi dintotdeauna. Se uitară la mine cu coada ochiului şi ridicară din umeri. Cu toţii păreau îngrijoraţi. De parcă i-ar fi preocupat sănătatea mea mentală.

Presupun că, acum un an, dacă vreunul dintre ei ar fi făcut ceea ce făcusem eu, aş fi simţit acelaşi lucru. Era amestecul sincer de confuzie şi preocupare care se trage din grija pentru un camarad.

Încăpăţînarea lor mă irita şi totuşi nu puteam rămîne iritat, întrucît, trimiţiîndu-l pe Spiriduş după mine, demonstraseră că voiau să înţeleagă.

Jocul se derulă mai departe, la început mohorît şi în tăcere, apoi tot mai animat pe măsură ce ei îşi spuneau bîrfe despre cursul bătăliei.

— Ce s-a întîmplat ieri, Cobe? întrebă Spiriduş.

— Ţi-am spus deja.

— Ce-ar fi să-mi mai spui o dată? îmi sugeră el cu blîndeţe. Intră mai în detaliu.

Ştiam ce făcea. Nitică psihoterapie bazată pe presupunerea că aveam mintea zdruncinată după lunga perioadă petrecută în preajma Doamnei. Avea dreptate. Aşa era. Episodul îmi deschisese însă şi ochii, şi-am încercat să-i spun asta clar, în timp ce povesteam din nou evenimentele acelei zile, apelînd la abilităţi pe care mi le dezvoltasem scriind Cronicile acestea şi sperînd să-l conving că poziţia mea era raţională şi morală şi că a tuturor celorlalţi nu era.

— Aţi văzut ce-a făcut atunci cînd băieţii ăia din Oar au încercat să ajungă în spatele Căpitanului? întrebă unul dintre jucători.

Bîrfeau despre Corb. Uitasem de el. Am ciulit urechile şi am ascultat mai multe poveşti despre faptele lui năprasnice de vitejie. Dacă te luai după ei, Corbul îl salvase pe fiecare membru al Companiei cel puţin odată.

— Unde-o fi? întrebă cineva.

Cei mai mulţi clătinară din cap. Cineva sugeră:

— Probabil o fi fost ucis. Căpitanul a trimis un detaşament după morţii noştri. Cred c-o să-l vedem coborît în pămînt astă după-masă.

— Ce s-a întîmplat cu copila?

Elmo pufni pe nas.

— Dacă-l găseşti pe el, o găseşti şi pe ea.

— Apropo de copilă, aţi văzut ce s-a întîmplat cînd au încercat să năucească plutonul doi cu nu ştiu ce soi de vrajă? A fost ciudat. Copila s-a comportat ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. Toţi au căzut la pămînt ca nişte bolovani. Ea a părut doar puţin nedumerită şi l-a zgîlţîit pe Corb. Şi el s-a ridicat imediat, uite-aşa, pus pe căsăpit totul în jur. După aia, ea i-a trezit pe toţi, scuturîndu-i. Ca şi cînd vraja n-ar fi putut-o atinge sau cam aşa ceva.

— Poate fiindcă-i surdă, zise altul. Poate vraja era în sunet.

— Ei, cine ştie? Păcat că n-a scăpat, totuşi. Mă obişnuisem cu ea prin preajmă.

— Păcat şi de Corb. Aveam nevoie de el să-l împiedice pe Un-Ochi să trişeze.

Toţi rîseră.

Eu m-am uitat la Tăcut, care trăgea cu urechea la discuţia mea cu Spiriduş. Am scuturat din cap. El a ridicat o sprînceană. Folosind limbajul semnelor, învăţat de la Draga, i-am spus: „Nu sînt morţi". Şi lui îi plăcea de Draga.

Atunci el se ridică, trecu în spatele lui Spiriduş şi îmi făcu semn din cap să-l urmez. Voia să rămînem doar noi doi. M-am retras şi-am mers cu el.

I-am explicat că o văzusem pe Draga cînd mă întorceam după isprava cu Doamna şi că-l bănuiam pe Corb că dezerta, pe o rută care, credea el, nu era supravegheată. Tăcutul se încruntă şi vru să ştie de ce.

— N-am habar. Ştii cum s-a comportat în ultima vreme. (N-am pomenit de viziunea sau de visele mele, care acum mi se păreau, toate, mult prea fantastice). Poate i s-a urît cu noi.

Tăcutul schiţă un zîmbet care spunea că nu credea una ca asta. Spuse prin semne: *Vreau să ştiu de ce. Tu ce ştii?* Presupunea că ştiu mai multe despre Corb şi Draga decît oricine altcineva, pentru că eu scormonesc mereu după detalii personale de introdus în Cronici.

— Nu ştiu nimic ce să nu ştii şi tu. Stătea pe lîngă Căpitan şi Murături mai mult decît pe lîngă oricine altcineva.

Căzu pe gînduri vreo zece secunde, apoi îmi spuse prin semne: *Înşeuează doi cai. Ba nu, patru, şi ia nişte merinde. S-ar putea să ne ia cîteva zile. Mă duc să pun întrebări.* Atitudinea lui nu lăsa loc de discuţie.

N-aveam nimic împotrivă. Ideea unei asemenea incursiuni călare îmi trecuse şi mie prin gînd, în timp ce vorbeam cu Spiriduş. O abandonasem fiincă nu reuşeam să găsesc nici un mod de a depista urmele Corbului.

M-am dus la postul de pază, unde Elmo dusese caii noaptea trecută. Patru la număr. Un moment, am reflectat la posibilitatea existenţei unei forţe superioare, care să ne pună în mişcare. Am convins doi oameni să pună şeile pe cai cît timp eu m-am dus şi-am obţinut nişte hrană de la Murături. N-a fost uşor de convins. Voia autorizaţia

personală a Căpitanului. Am căzut la o înțelegere, promițîndu-i că va exista o mențiune specială despre el în Cronici.

Tăcutul mi se alătură taman cînd încheiam negocierile. Odată ce-am fixat proviziile pe spinarea cailor, l-am întrebat:

— Ai aflat ceva?

Răspunse prin semne: *Doar că, sînt sigur, Căpitanul ştie ceva important ce nu vrea să spună. Cred că are legătură mai mult cu Draga decît cu Corbul.*

Am gemut. Iată, din nou... Să fi ajuns şi Căpitanul la aceeaşi concluzie ca mine? Şi să o fi avut deja în cap de dimineață, pe cînd ne contraziceam? Hmm. Avea o minte sucită...

Corbul a plecat fără permisiunea Căpitanului, cred eu, dar are binecuvîntarea lui. L-ai chestionat pe Murături?

— Credeam c-o să faci tu asta.

El clătină din cap. N-avusese timp.

— Fă-o acum. Eu mai am de adunat nişte lucruri.

Am dat fuga la cortul spitalului, m-am încins cu armele şi am scos la lumină un cadou pe care îl păstram pentru ziua Dragăi. Apoi i-am dat de urmă lui Elmo şi i-am spus că mi-ar trebui ceva din partea mea din banii pe care îl şterpeliserăm din Roze.

— Cît?

— Cît mai mult.

M-a privi lung, cu severitate şi s-a hotărît să nu pună întrebări. Ne-am dus la cortul lui şi am numărat banii în linişte. Oamenii nu ştiau nimic despre ei. Secretul rămăsese al nostru, al celor care merseserăm la Roze după Desfrînat. Erau însă unii care se întrebau cum de putea Un-Ochi să-şi tot achite datoriile la cărți cînd nu cîştiga niciodată şi nu avea deloc timp pentru obişnuitul lui negoț la negru.

Cînd am ieşit din cort, Elmo m-a urmat. L-am găsit pe Tăcut deja călare şi caii gata de drum.

— Plecaţi la o plimbare, ai? întrebă el.

— Mda.

Am legat de şa arcul primit de la Doamnă şi am urcat.

Îngustrîndu-şi ochii, Elmo ne cercetă feţele, apoi spuse:

— Noroc s-aveţi.

Se întoarse şi plecă. M-am uitat la Tăcut.

El făcu semne: *Murături susţine că nu ştie nici el nimic. L-am păcălit totuşi şi-a recunoscut că i-a dat Corbului raţii suplimentare ieri, înainte să înceapă luptele. Şi el ştie ceva.*

Ei, la naiba. Toată lumea părea să aibă o bănuială. În timp ce Tăcutul deschidea drumul, gîndul mi-a revenit la confruntarea de dimineaţă, căutînd indicii ale unor lucruri nelalocul lor. Am găsit cîteva. Spiriduş şi Elmo aveau şi ei suspiciunile lor.

Nu aveam cum să evităm trecerea prin tabăra Rebelă. Păcat. Aş fi preferat să o ocolesc. Muştele şi putoarea erau insuportabile. Cînd eu şi Doamna trecuserăm pe deasupra ei, păruse goală. Greşit. Doar că nu văzuserăm pe nimeni. Răniţii şi însoţitorii armatei erau acolo. Urlătorul aruncase globurile sale şi peste ei.

Alesesem bine animalele. Pe lîngă că luasem calul lui Pană, şi ceilalţi pe care îi selectasem făceau parte din aceeaşi rasă neobosită. Tăcutul impuse un ritm alert, întrerupînd orice comunicare pînă cînd, în timp ce ne apropiam cu pas rapid de marginile regiunii stîncoase, trase de frîie şi-mi făcu semn să studiez împrejurimile. Voia să ştie traiectoria pe care zburase Doamna la întoarcerea spre Turn.

I-am spus că veniserăm probabil cam cu o milă mai la sud de locul unde ne aflam acum. Lăsă caii în grija mea şi se apropie de stînci, înaintînd încet, studiind terenul cu băgare de seamă. Nu mi-am bătut capul. El putea găsi urmele mai bine ca mine.

Totuşi, urmele acelea le-aş fi putut găsi şi eu. Tăcutul ridică o mînă în aer, apoi arătă spre sol. Părăsiseră ţinuturile sterpe cam pe acolo pe unde eu şi Doamna trecuserăm graniţa în direcţia opusă.

— Nu-şi acoperă urmele, cred că se grăbeşte, am spus.

Tăcutul încuviinţă din cap şi se uită spre vest. Prin semne, îmi puse întrebări cu privire la drumuri.

Principalul drum de la nord spre sud trece cam trei mile la vest de Turn. Acela era drumul pe care-l urmaserăm spre Forsberg. Ne făceam socoteala că el se va îndrepta mai întîi într-acolo. Chiar şi-n vremuri ca acestea, drumul avea să fie suficient de circulat încît să ascundă un bărbat şi un copil. De ochii oamenilor de rînd, cel puţin. Tăcutul credea că le putea da de urmă.

— Ţine minte că asta e ţara lui, am spus. O cunoaşte mai bine decît noi.

Tăcutul aprobă din cap absent, netulburat. Am aruncat o privire spre soare. Ne mai rămîneau, poate, două ore de lumină. Mă întrebam cît de mare era avansul lor.

Am ajuns la drumul principal. Tăcutul îl studie un moment, călări spre sud cîţiva yarzi şi încuviinţă pentru sine. Apoi îmi făcu semn să-l urmez şi dădu pinteni calului.

Şi-aşa am călărit pe animalele acelea neobosite, oră după oră, după apusul soarelui, cît a fost noaptea de lungă, pînă a doua zi, îndreptîndu-ne spre mare, pînă am luat-o cu mult înaintea celor pe care îi urmăream.

Făceam pauze puține și rare. Mă durea tot corpul. Trecuse totuși prea puțin timp de la aventurile mele cu Doamna.

Ne-am oprit acolo unde drumul îmbrățișa poalele unui deal împădurit. Tăcutul indică un loc defrișat, care putea fi un bun punct de observație. Am aprobat. Am ieșit de pe drum și am urcat.

Eu m-am îngrijit de cai, apoi m-am prăbușit.

— Încep să fiu prea bătrîn pentru asta, am zis și m-a furat imediat somnul.

Tăcutul m-a trezit la apus.

— Vin? am întrebat.

El scutură din cap și-mi spuse prin semne că nu-i așteptă înainte de a doua zi. Dar că ar fi trebuit să țin totuși un ochi deschis, pentru cazul în care Corbul călătorea noaptea.

Așa că am stat sub lumina palidă a cometei, înfășurat într-o pătură, tremurînd în vîntul iernii, oră după oră, singur cu gîndurile pe care nu voiam să le am. N-am văzut nimic în afara unui grup de căprioare ce traversa dinspre pădure spre zonele cu teren fertil, în speranța că va găsi nutreț mai bun.

Tăcutul mă înlocui cu două ore înaintea zorilor. O, ce bucurie, ce mare bucurie! Acum puteam să mă întind și să tremur și să am gînduri pe care nu voiam să le am. Trebuie să fi adormit totuși la un moment dat, întrucît era lumină cînd Tăcutul îmi zgîlțîi umărul...

— Vin?

El încuviință.

M-am ridicat, mi-am frecat ochii cu dosul palmelor și m-am uitat de-a lungul drumului. Categoric, două siluete veneau spre sud, una mai înaltă decît cealaltă. Dar, văzute de la distanță, puteau fi orice adult și orice copil. Ne-am strîns lucrurile și ne-am pregătit caii în

grabă, apoi am coborît dealul. Tăcutul voia să aştepte în josul drumului, după cotitură. Îmi spuse să ies pe drum, în spatele lor, pentru orice eventualitate. Cu Corbul, nu ştii niciodată la ce să te aştepţi.

Plecă. Eu am aşteptat, tremurînd în continuare, simţindu-mă foarte singur. Călătorii ajunseră pe o culme. Da. Corbul şi Draga. Mergeau repede, însă Corbul nu părea temător, convins fiind că nu-l urmărea nimeni. Trecură de mine. Am mai aşteptat un minut, m-am strecurat afară din pădure şi i-am urmărit pe după pintenul dealului.

Tăcutul stătea călare în mijlocul drumului, uşor aplecat înainte, afişînd o mină sumbră. Corbul se oprise la o distanţă de cincizeci de paşi şi-şi scosese cuţitele. O ţinea pe Draga înapoia lui.

Ea mă văzu venind, surîse şi-mi făcu cu mîna. Am surîs şi eu, în ciuda tensiunii momentului.

Corbul se răsuci. Avea buzele întinse într-un rictus. În ochi în mocnea furia, poate chiar ura. M-am oprit la o distanţă unde să nu mă ajungă cuţitele sale. Nu părea dispus să stea la vorbă.

Am rămas cu toţii nemişcaţi preţ de mai multe minute. Nimeni nu voia să vorbească primul. M-am uitat la Tăcutul, care a ridicat din umeri. Planul lui pînă aici fusese.

Pe mine curiozitatea mă mînase aici. O parte din ea mi-o satisfăcusem. Erau în viaţă şi erau pe fugă. Doar motivul mai rămînea în ceaţă.

Spre uimirea mea, Corbul cedă primul.

— Ce căutaţi aici, Cobe?

Îl crezusem în stare să reziste oricît.

— Vă căutam pe voi.

— De ce?

— Din curiozitate. Eu şi Tăcutul ţinem la Draga. Eram îngrijoraţi.

Se încruntă. Nu auzea ce se aşteptase.

— Vezi, deci, că e bine.

— Mda. Aşa se pare. Dar tu?

— Ţi se pare că nu sînt?

M-am uitat spre Tăcutul. Nu avea nimic de adăugat.

— Mă-ntreb, Corbule. Mă-ntreb.

Era în defensivă.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Omul îşi îndepărtează prietenii, se comportă cu ei ca naiba, apoi fuge. Te pune puţin pe gînduri, destul cît să te duci să afli ce s-a întîmplat.

— Căpitanul ştie că eşti aici?

M-am uitat din nou la Tăcutul. Acesta încuviinţă din cap.

— Mda. Vrei să ne pui şi pe noi la curent, bătrîne? Eu, Tăcutul, Căpitanul, Murături, Elmo, Spiriduş, avem toţi o bănuială...

— Nu încerca să mă opreşti, Cobe.

— De ce cauţi mereu ceartă? Cine-a spus că vrea să te oprească? Dacă voiau asta, acum n-ai fi fost aici. N-ai fi putut pleca de la Turn.

Păru surprins.

— Murături şi Bătrînul au înţeles ce urmează,. Te-au lăsat să pleci. Cîţiva dintre noi ceilalţi am vrea să ştim de ce. Adică, o idee am avea noi, iar dacă e ceea ce credem, atunci cel puţin binecuvîntarea *mea* o ai. Şi pe-a Tăcutului. Şi, cred, pe-a tuturor celor care nu te-au ţinut pe loc.

Corbul se încruntă. Ştia la ce făceam aluzie, dar nu reuşea să înţeleagă logica. Faptul că nu era de mult timp în Companie crea o fractură de comunicare.

— S-o spunem în felul următor, m-am oferit. Eu şi Tăcutul ne gîndim că vreţi să se creadă c-aţi pierit în încleştare. Amîndoi. Nu trebuie să afle nimeni că nu-i aşa.

Numai că, ştii, e ca şi cum ai fugi de acasă. Chiar dacă vă dorim tot binele, poate că ne simţim puţin răniţi din cauza felului în care o faceţi. Ai intrat în Companie prin vot. Ai trecut prin iad alături de noi. Ai... Adu-ţi aminte prin ce-am trecut noi doi, împreună. Şi tu ne tratezi de rahat. Asta nu ne pică prea bine.

Înţelese. Şi spuse:

— Uneori intervine ceva atît de important, încît nu poţi să-i spui nici măcar celui mai bun prieten. Aţi putea fi ucişi cu toţii din cauza asta.

— Mă gîndeam că asta e. Hei! Nu te pripi.

Tăcutul descălecase şi începuse să discute cu Draga. Aparent, ea nu observase tensiunea intervenită între prietenii ei. Îi spunea Tăcutului ce făcuseră şi încotro se îndreptau.

— Crezi că-i o decizie înţeleaptă? am întrebat. Opal? Atunci sînt vreo două lucruri pe care ar trebui să le ştii. Unu, Doamna a cîştigat. Asta cred c-ai dedus-o. Ai prevăzut-o, altfel nu te-ai fi retras. Bun. Mai important. Şchiopul s-a întors. Ea nu i-a făcut felul. L-a repus pe picioare şi acum el e mîna ei dreaptă.

Corbul se făcu alb la faţă. Era pentru prima oară cînd îl vedeam cu adevărat speriat. Însă nu se temea pentru el însuşi. Se considerase un cadavru umblător, un om care nu mai are ce pierde. Însă acum o avea pe Draga şi o cauză. Trebuia cu orice preţ să rămînă în viaţă.

— Mda. Şchiopul. Eu şi Tăcutul am discutat mult despre asta.

De fapt, ideea-mi venise doar cu un moment în urmă. Mă gîndeam însă că ar da mai bine dacă el ar crede că o întorseserăm pe toate feţele.

— Noi credem că Doamna o să se prindă, mai devreme sau mai tîrziu. O să vrea să acţioneze. Dacă îţi dă

de urmă, Şchiopul va porni după tine. El te cunoaşte. O să înceapă să te caute în locuri tale obişnuite, socotind că vei lua legătura cu vechi tăi prieteni. Ai vreun prieten care te-ar putea ascunde de Şchiop?

Corbul oftă şi păru să-şi piardă fălnicia. Îşi vîrî armele în teci.

— Ăsta era planul meu. Mă gîndeam să traversăm spre Beril şi să ne ascundem acolo.

— Beril este, teoretic, doar aliat al Doamnei, însă de fapt cuvîntul ei e lege acolo. Trebuie să vă duceți undeva unde nu s-a auzit niciodată de ea.

— Unde?

— Asta nu-i partea mea de lume.

Părea destul de calm acum, aşa că am descălecat. M-a privit precaut, apoi s-a relaxat.

— Eu am aflat, în linii mari, ce am venit să aflu. Tu, Tăcutule?

Tăcutul încuviință din cap şi îşi continuă conversația cu Draga.

Am luat punga cu bani din sacul de dormit făcut sul şi i-am aruncat-o Corbului.

— Ți-ai uitat porția din prada de la Roze. Am adus caii de rezervă. Ați călători mai repede călare.

Corbul purtă o luptă lăuntrică, încercînd să spună mulțumesc şi neputînd trece de barierele pe care le clădise în jurul său.

— Cred că am putea porni spre...

— Nu vreau să ştiu. Am întîlnit deja Ochiul de două ori. Are ea o chestie, ca povestea să fie istorisită întru posteritate din perspectiva ei. Nu c-ar vrea să dea bine, ci doar că o vrea consemnată conform cu realitatea. Ştie cum se poate rescrie istoria. Nu vrea să i se întîmple şi ei asta. Iar eu sînt cel pe care l-a ales s-o scrie.

— Renunță, Cobe. Vino cu noi. Amîndoi, tu şi Tăcutul. Veniți cu noi.

Fusese o noapte lungă şi solitară. Mă gîndisem mult la asta.

— Nu pot, Corbule. Căpitanul trebuie să rămînă pe poziție, chiar dacă nu-i convine. Compania trebuie să rămînă. Eu sînt parte din Companie. Sînt prea bătrîn ca să fug de-acasă. Vom purta aceeaşi luptă, tu şi cu mine, dar eu o voi face din sînul familiei.

— Haide, Cobe. O adunătură de mercenari asasini...

— Hopa! Stai aşa. Vocea mi se înăspri mai mult decît aş fi vrut. El se opri. Ți-aminteşti noaptea aceea în Lorzi, înainte să plecăm după Şoaptă? Cînd am citit din Cronici? Ce ai spus tu?

Nu-mi răspunse preț de cîteva clipe.

— Da. Că m-ai făcut să simt ce însemnă să fii un membru al Companiei Negre. Foarte bine. Poate nu înțeleg ce înseamnă, însă totuşi am simțit-o.

— Mulțumesc. – Am mai scos un pachet de la oblîncul şeii. – Acesta era pentru Draga. Vrei să stai puțin de vorbă cu Tăcutul? Am aici un cadou de aniversare.

El mă privi un moment, apoi încuviință. Eu m-am întors, astfel încît să nu mi se vadă lacrimile. Şi, după ce mi-am luat rămas-bun de la fată şi m-am bucurat de bucuria ei la primirea micului meu cadou, m-am dus pe marginea drumului şi am tras un plîns scurt şi tihnit. Tăcutul şi Corbul se făcură că nu văd.

Avea să-mi lipsească Draga. Şi-aveam să-mi petrec restul zilelor cu frica în sîn din pricina ei. Era o scumpă, perfectă, mereu fericită. Lăsase în urmă întîmplarea din satul acela. Dar înaintea ei aştepta cel mai teribil duşman imaginabil. Nici unul dintre noi nu-i dorea una ca asta.

M-am ridicat, mi-am şters urmele lacrimilor şi l-am luat pe Corb deoparte.

— Nu vreau să-ţi cunosc planurile. Nu vreau să ştiu. Dar, pentru orice eventualitate, ascult-aici. Cînd eu şi Doamna l-am prins pe Hoţul-de-Suflete acum o zi, avea un teanc întreg de hîrtii dintr-acelea pe care le-am dezgropat în tabăra Şoaptei. Nu i le predase Doamnei, care nu are cunoştinţă de existenţa lor.

I-am spus unde puteau fi găsite.

— O să merg într-acolo peste două săptămîni. Dacă încă le mai găsesc, o să văd ce pot afla eu însumi din ele.

El mă privi cu o mină calmă, inexpresivă. Îşi spunea că aveam condamnarea la moarte semnată dacă mai ajungeam o dată în faţa Ochiului. Însă n-o spuse cu voce tare.

— Mersi, Cobe. Dacă o să ajung vreodată pe-acolo, o să văd despre ce e vorba.

— Mda. Eşti gata să plecăm, Tăcutule?

Acesta încuviinţă.

— Draga, vino aici. Am îmbrăţişat-o îndelung şi cu putere. Să asculţi de Corb.

Mi-am desfăcut amuleta primită de la Un-Ochi şi i-am legat-o la încheietura mîinii.

— O s-o înşiinţeze dacă se apropie vreun Înrobit neprietenos, i-am spus Corbului. Nu mă întreba cum, dar funcţionează. Noroc.

— Mda.

Corbul rămase pe loc, încă încurcat, şi ne privi cum urcam în şa. Ridică fără vlagă o mînă şi o lăsă să cadă.

— Să mergem acasă, i-am spus Tăcutului.

Şi am plecat la trap.

Nici unul dintre noi nu s-a uitat înapoi.

Întîmplarea aceasta nici nu avusese loc. La urma urmei, Corbul şi orfana lui nu muriseră la poarta Vrăjii?

Înapoi la Companie. Înapoi la treabă. Înapoi la înşiruirea anilor. Înapoi la Cronici. Înapoi în braţele fricii.

Mai sînt treizeci şi şapte de ani pînă la întoarcerea cometei. Viziunea trebuie să fie falsă. N-am cum să supravieţuiesc atîta vreme. Nu?

Seria care a schimbat pentru totdeauna literatura fantasy.

STEVEN ERIKSON

Compania Neagră

Nu există Bine și Rău, există doar slujbe bine plătite. În războiul dintre întuneric și beznă, membrii Companiei Negre își iau simbria și fac ceea ce li se cere. Iar îndoielile și le îngroapă alături de camarazii morți. Pînă într-o zi, cînd o profeție se face auzită: Trandafirul Alb a renăscut undeva, pentru a întrupa din nou Binele...

ÎN CURÎND:

Umbre stăruitoare

Coperta:
RAYMOND SWANLAND

ISBN 978-606-8113-16-6

MILLENNIUMPRESS.RO